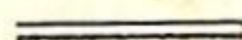
TOLKOPPIAM

EZHUTHATHIKARAM

NACHINARKINIAM.

WITH INTRODUCTIONS

IN ENGLISH AND TAMIL

BY

K. SUBRAMANIA PILLAI, M.A., M.L.,

Advocate, Tagore Professor of Law and Senior Professor, Law College, Madras.

PUBLISHED BY

THE SOUTH INDIA

SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY,

TINNEVELLY, LTD.

APRIL, 1923.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக வெளியீடு-கஎ.

ஓம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

தொல்காப்பியம்

எழுத்ததிகாரம்

மதுரையாசிரியர் பாரத்துவாசி

நச்சினார்க்கினியருரையுடனும்

திருக்கோணமலை

த. கனகசுந்தரம்பிள்ளை பி. ஏ., யவர்கள்

பல ஏட்டுச்சுவடிகளைக்கொண்டு

செய்து வைத்திருந்த திருத்தங்களுடனும்

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தாரால்

வெளியிடப்பட்டது.

உருத்ரோத்காரிஹு சித்திரைமீ

பொருளடக்கம்.

உ

சிவமயம்.

பதிப்புரை.

'வீங்குகட லுடுத்த வியன்கண் ஞாலத்துத்
தாங்கா நல்லிசைத் தமிழ்க்குவிளக் காகென
வானோ ரேத்தும் வாய்மொழிப் பல்புக
ழானாப் பெருமை யகத்திய னென்னு
மருந்தவ முனிவன்'

அருந்தமிழ் அறிவுறுத்த மாணாக்கர் பன்னிருவருள்

'பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப வுணர்ந்தோர்
நல்லிசை நிறுத்த தொல்காப்பியன்'

எனப் பெருஞ்சிறப் பெய்தித் தலைமைசான்ற ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அருளிய 'ஒல்காப் புகழுடைத் தொல்காப்பிய' மென்னும் அரிய பெரிய நூலே தலைச்சங்கத்தின் பின்னரிருந்து தமிழாராய்ந்து பனுவ லியற்றிய பண்டைப் புலவர்க்கெல்லாஞ் சிறந்த இலக்கணமாய் நின்று நிலவி யுலவுவதாயிற் றென்க. இவ்வருமந்த விலக்கணம் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகார மென மூப்பாற்று. அவற்றுள் ஒவ்வொன்றிற்கும் உரைகளுள. மூன்றதிகாரங்கட்கும் முதல் உரை வகுத்தார் ஆசிரியர் இளம்பூரணனார். இவரை உரையாசிரிய ரென்றுங் கூறுப. அவர் இன்னுரை கண்டு அதன்கண் நுட்பங்களையெல்லாம் நுனித்தறிந்து கொண்டு அவற்றுள் விளங்காதன விளக்கி வேண்டாதன விலக்கிக் குறைந்தன கூட்டித் தங்கருத்திற்கேலாதன காட்

டிப் பின்னர்ப் பொன்னெனப் போற்றிக் கோடற்குரிய உரையொன்று உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர் செய்தளித்தனர். எழுத்ததிகார மூலத்தையும் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியருரையையும் யாம் அச்சிட்டனம்.

அங்ஙனம் அச்சிடுகையில் முன் வெளிவந்த பதிப்பில் விடுபட்டவற்றையும் மேற்கோள் விளக்கத்தையும் எமக்கு எழுதித் தந்துதவிய காலஞ்சென்ற திருவாளர் தி. த. கனக சுந்தரம்பிள்ளை B.A., அவர்கட்கு மிகக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

தமிழினும் ஆங்கிலத்தினும் ஆராய்ச்சி முறையாற் கூர்ந்து சென்று முகவுரை வரைந்த திருவாளர் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை M.A., M.L., அவர்கள் செய்த நன்றி ஒரு போதும் மறக்கற்பாலதன்று.

இத்தகைய செய்கைகளின் எம்மையும் எமது நண்பர்களையும் ஊக்கிநின்று ஊறகற்றி எடுத்தன இனிது முடியுமாறு அருள்புரியும் எல்லாம் வல்ல இறைவனை இறைஞ்சுகின்றேம்.

திருநெல்வேலி,
உருத்ரோத்காரி௵
சித்திரை௴ ௨௰-௨.

இங்ஙனம்,
திருநேல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகத்தார்.

INTRODUCTION.

The Tolkoppiam is the oldest book extant of a comprehensive nature in Tamil Literature. It is noteworthy that this grand work is a treatise on Grammar and Criticism. It presupposes a literary evolution of Tamil for ages before its birth. Although barring a few stanzas in *Purananuru* etc., we have at present got no complete work of Pre-Tolkoppian times, we have references in Tolkoppiam itself to a vast Literature of a rich variety which existed prior to it. There are allusions therein to literary, musical, mantric and yogic works and to Universal Phonetics. It is stated in the introductory stanza to the work that its author drew his inspiration from the pre-existing literature and a close study of the literary and colloquial aspects of the language as prevalent in the Tamil land bounded on the north by Venkadam and on the south by the Kumari.

The term Aindram (ஐந்திரம்) occurring in the introductory verse has given rise to a good deal of discussion. Some hold the view that it is the name of a book on Sanskrit Grammar. It is simply referred to as a book with which the author was familiar and nothing is definitely stated as to its relation to Tolkoppiam itself. Another opinion is that it represents a Tamil work antecedent to Tolkoppiam or one of the Saiva Upagamas. Some confuse it with the 'Indrakaliam' of the Jains. There is no internal reference to any of these works in Tolkoppiam and no book of that name exists at present even in Sanskrit. Hence our researches in that direction

are now next to impossible. Some are of opinion that it denotes the first Sanskrit Grammar which derived its name from the legend that Indra was the author of it. This much is probable that the great Sanskrit Grammar of Panini now extant did not exist at the time of Tolkoppiam and was posterior to Aindram which is mentioned as one of its precursors. It may be that Saint Tolkoppiar was conversant with the first Sanskrit Grammar at the time when he wrote his book. But the Tolkoppiam could not have been based upon Aindram at all. It is quite probable that the author derived the principles of his grammar from Akattyam, as is evidenced by the passages in *Pannirupadalam and †Palkoppiam.

The age of the author is to be ascertained by an investigation of the southern boundary of Tamilakam in his day, there being no doubt that the hill of Venkadam was its northern limit. The southern limit is signified by the term Kumari. The question is whether the word denotes the mountain or the river of that name. All the commentators have taken it to be the latter except the late Arasan Shunmuganar of Sholavandan who held that it indicated the former. It is clear that the term was applied to a range of mountains as well as to a natural

---

* " ஆனாப் பெருமை யகத்திய னென்னு
மருந்தவ முனிவ னாக்கிய முதனூல்
பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப வுணர்ந்தோர்
நல்லிசை நிறுத்த தொல்காப் பியனும் "

† " கூறிய குன்றினு முதனூல் கூட்டித்
தோமின் றுணர்த றொல்காப் பியன்ற
னாணை யின்றமி ழறிந்தோர்க் கடனே "

stream. In the *sixth, †seventh and ‡sixty-seventh stanzas of *Purananuru* the sea is stated to surround the land only on the east and the west of it and its southern boundary is given as the river Kumari. At a later day, when the basin of the Kumari was washed away by the sea, the ocean is said to encompass the Tamil country on three of its sides as in § Chirukakkaipadineyam and ¶ Silappadikaram.

While all commentators agree that there was a river called Kumari, the author of Silappadikaram applies the term to a many-sided mountain as well. In Sivadarumotharam, one of the important Saiva Upagamas, we find mention of a big range called Mahendram, situated south of the Pothia hills. We also learn that it extended from north to south and that it formed the western background of the bigger Ceylon that once existed. On looking into the map attached to W. Scott Elliott's Lost Lemuria, we find that a certain chain of

---

* "வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்
தெனாஅது உருகெழு குமரியின் தெற்கும்
குணாஅது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்கும்
குடாஅது தொன்றுமுதிர் பௌவத்தின் குடக்கும்'

† "தென்குமரி வடபெருங்கல்
குணகுடகட லாவெல்லை"

‡ "குமரியம் பெருந்துறை யயிரை மாந்தி"

§ "வடதிசை மருங்கின் வடுகுவரம் பாகத்
தென்றிசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும்
வரைமருள் புணரியொடு பொருது கிடந்த
நாட்டியல் வழக்க நான்மையின் கடைக்கண்
யாப்பின திலக்கண மறைகுவன் முறையே."

¶ "தொடியோள் பௌவம்."

hills stretched southward from the southern portion of the Arabian sea just parallel to the Pothia hills up to about 10 degrees below the equator and then turned west in the direction of the African Island of Madagascar. To the east of this range no big mountain is visible in that map. A comparison of these descriptions renders it quite probable that this range was really the Kumari of the ancient Tamil books and the Mahendram of the Agamas and Skandapuranam.

Besides this mountainous range, a huge river called Pahruli (பஃறுளி) is mentioned as having existed in the submerged land. There are references to it in * *Purananuru* as the famous river of a Pandian King called Nedion (நெடியோன்). The author of † Silappadikaram in pathetically describing the inroad of the sea that engulfed the Pahruli and the high peaks of the Kumari mountain, implicitly compares them respectively to the Ganges and the Himalayas in the north. Since the author mentions them as belonging to Pandian kings, we have reason to infer that the region of the Pahruli was part of Tamilakam. While this great river and the summit of Kumari are mentioned as having submerged, the author does not refer to the Kumari as having been covered

---

* "முந்நீர் விழவி னெடியோன்
நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே" (புறம்-௯).

† "அடியிற் றன்னள வரசர்க் குணர்த்தி
வடிவே லெறிந்த வான்பகை பொருது
பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையு மிமயமுங் கொண்டு
தென்றிசை யாண்ட தென்னவன் வாழி."

by the sea at that time, so that it is quite probable that the sea did not in its first inroad on Tamilakam encroach upon the watershed of the river Kumari. In this connection, Adiyarkunallar (அடியார்க்கு நல்லார்) the great commentator of Silappadikaram speaks of the land between the Pahruli and the Kumari as having been cut up into 49 districts; and says that it was this vast area that went under the sea in the first deluge that swallowed portions of Tamilakam.

It is stated in the introductory verse to Tolkoppiam that the work was dedicated to the Pandian King called Nilandarutiruvirpandian (நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன்). The reason for this name of the Pandian king may be gathered from the initial lines of the * 104 th stanza of *Kalithogai* to the effect that the Southern king of immortal fame who on account of the inroad of the sea on his land led a bold expedition to the north and won lands for his people in the territories of the Chera and Chola kings. This circumstance leads us to infer that the first deluge took place in the reign of this sovereign. References to him in *Purananuru* etc. show that he lived for an extra-ordinarily long time. Hence when saint Tolkoppiar wrote his book it is certain that the land beyond the river Kumari had already been covered by the Indian Ocean, and the southern limit of Tamilakam in his day must therefore be taken to be the river Kumari and not the mountain of that name.

---

*"மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வௌவலின்
மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப்
புலியொடு வின்னீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை
வலியினான் வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தென்னவன்."

While the literature of the Pre-diluvian age was utterly lost to us, we have even now a complete copy of the first of the books that have been written since the first deluge. This immortal work is the connecting link between the vast literary evolution of Tamil in the period styled the age of the First Sangam and the literature of later times.

The Aryan influence in the southern land was only very slight in the days of Saint Tolkoppiar. Valmiki locates the Capital City of the Pandian kings in the age of the Ramayana about the spot where the Tampravarni empties itself into the sea. This is named Kapadapuram (கபாடபுரம்) by the poet and the commentator on Irayanar Agaporul mentions the same place as the seat of the Second Sangam or Kazhagam. It is also stated by the latter that Tolkoppiam was one of the authoritative works of that age. The reason why Kapadapuram or Alaivoi (அலைவாய்) as it is called by modern Tamil scholars, was chosen as the capital is explained by the occurrence of the first deluge before which Ten-Madurai (தென் மதுரை) in the submerged land had been the seat of the Pandians. It is also remarkable that the Tolkoppiam does not find a place in the standard works of the first Sangam. This adds strength to the fact that it could have been written only in the age of the Ramayana of Valmiki. Researches show that at that time there was in the south a fragment of the hilly range of Kumari where the river of that name took its rise and flowed as a southern limit of the Tamil country; portions of the Pandian Kingdom between the river Kumari and the Tampravarni and a gulf between the same and Ceylon. While he refers to Chera, Chola and

Pandian kingdoms in the south, Valmiki locates the Andhra Country north of the Chola kingdom which then extended up to Tirupathi of to-day. This confirms the view that at that time the northern boundary of Tamilakam was Venkadam.

In the Mahabaratha of Saint Vyasa, Manavur (மண வூர்) is mentioned as the seat of the Pandian kings and this is located according to the Tiruvilaiyadalpuranam near the sea-coast to the east of the present city of Madura. In *Purananuru* there is a stanza in honour of a Chera king called *Uthiyan Cheralathan* who is extolled as having made an inexhaustible supply of rice to Pandavas as one of their allies. In the same stanza the northern and southern limits of India are indicated respectively as the Himalaya mountains and the Pothia hills. There is no reference to the river Kumari in this age. Hence we may infer that prior to the days of the Mahabaratha, and at a time before the Capital City of the Pandians was removed to Manavur, Saint Tolkoppiar had brought his book to the light of day ; at least the main portion of his work must have come into being in the age of Valmiki and the tradition that Saint Tolkoppiar was a son of Jamathagni in a way confirms this view. The reason for the removal of the Capital from *Kapadapuram* to *Manavur*, was that the second deluge swept away the part of the land up to Cape Comorin and this flood appears to have taken place early in the age of the Mahabaratha.

For a better understanding of the age of the Tolkoppiam, it is worthwhile to briefly refer to the accounts of Saint Akattyar and Saint Tolkoppiar.

The life of Akattyar is being written by the distinguished Tamil scholar Mr. M. Venkatasami Nattar, Head Tamil Pandit of S. P. G. College, Trichinopoly. Here we shall attempt only a brief sketch of the identity of the Saint. There is a conflict of opinion as to whether the term Akattyar is a Tamil or Sanskrit one. The history of the great sage lies recorded in a fragmentary fashion in several ancient books of both the languages. The author of Skandapuranam in Tamil styles him as 'வண்டமிழ்மாமுனி' 'மூதுரைத்தமிழ் முற்றுணர்மாமுனி' 'சந்த நாற்றமிழ்ற் றுபதன்' 'மறை யொன்று தீஞ்சொற்றமிழ் மாமுனி'. He also states that before the sage performed the miracle of suppressing the Vindyan range he dried up the sea by drinking it in order to help Indra to pursue and smite his enemy who had hid himself beneath the waters. We learn from Tiruvilaiyadalpuranam that Indra approached the sage on the Pothia hills and made his request. After the levelling down of the Vindyan mountains he is said to have resided in Pothia hills before he went north to attend God Siva's marriage in the Himalayas. Thus we understand that as Kambar put it, the Pothia hills were his permanent abode and that he several times went north on special missions and returned south after fulfilling them. When describing his return from the north the author of Skandapuranam does not state that he prayed to God for a knowledge of Tamil which was foreign to him. Although the author of *Kanjipuranam* a later work, makes mention of the Saint's prayer for efficiency in Tamil learning, he does not say that the language was originally foreign to the Saint. But such a statement is made by the author of Tiruvilaiyadalpuranam also a later work than Skandapuranam. Wherever there is a difference between Skandam and Tiruvilaiyadal it is the

former that should be relied upon more than the latter. Hence we cannot attach importance to the latter in this respect, especially from the considerations that follow.

It is stated in Tiruvachakam that in the Mahendra hills God Siva vouch-safed Agamic wisdom to certain Holy Saints. The agamic account is that the Saints were five in number four of whom received five agamas each and that Akattyar who was the foremost of them obtained eight agamas of importance. The Gotras of the said five sages are not Aryan in character. Considering the fact that Mahendram was identical with Kumari and was situated in the Tamil country south of the Pothia hills, we are led to infer that the five Saints above referred to must have belonged to the Tamil race and hence Saint Akattyar the most famous of them must have been a Tamil Saint from the beginning. It appears that the sage must be one of those who reformed the Tamil language in the ante-diluvian days. As a Divine Saint of miraculous Psychic powers he could have lived for æons before and after the first deluge. He might have taught Tamil to Saint Tolkoppiar and other disciples subsequently to the inundation and continued to live in the age of the Ramayana. It is stated in Valmiki that the permission of Akattyar was required for any one who wanted to cross the river Tampravarni and go southward. Saint Akattyar is described by Valmiki as gifted with peerless spiritual effulgence. In some of the versions of Valmiki there is an account of another Saint of the same name who is said to have reclaimed the forest of *Dandaka*. He should not be confused with the Tamil Saint Akattyar of the Pothia hills. He might have been a leader of the Aryans who for the first time invaded

Southern India in the days of the Second Sangam. While the author of *Skandapuranam* describes St. Akattyar's wife as the daughter of a northern prince, the Commentator *Nachinarkiniar* gives the account that she was the sister of *Pulastiyar*. This also confirms the view there were two Saints of the name Akattyar one being the Tamilian and the other Aryan. The Akattyar who is said to have been one of the palanquin-bearers of Indra was not at all the Tamil Saint of that name at whose door Indra danced attendance for help. The few songs in the name of Akattyar found in the Rig-Veda might have been interpolated by Saint Vyasa when he arranged the four Vedas in the age of the Mahabaratha. The story that Akattyar was miraculously born of a vessel as the son of St. Narada might be a concoction about the Tamil Saint by the Aryans or might refer to an Aryan saint of that name. It is clear that in many cases, the Aryans have succeeded in giving Sanskrit names to Tamil Saints or in adapting the names of Tamil Saints for Aryan sages. For our purposes we may hold that the term Akattyar is purely a Tamil one meaning ' indispensable.'

Turning to Tolkoppiar we find him described by the Aryan or aryanised writers as a son of *Jamathagni*. If that be the fact, he must have been the brother of *Parasurama* but he is not described as such in any of the Puranas or Ithikasas. The Tamil view is that he came of an ancient family whose traditional name was Koppiar just like the names of குறுக்கையர், சேக்கிழார், ஏயர்கோ etc. A few adhere to the theory that he belonged to a village called Koppiakudi situate not far away from Shiyali in the Tanjore District. The Tamil

commentators as a rule hold that he belonged to the Koppian family. Another set of modern scholars are of opinion that the author of Tolkoppiam derived his name from his work Tolkoppiam which means "the Old Protective Word." The following remarks of Mr. T. Ponnambalam Pillai, M. R. A. S., Retired Excise Commissioner of Travancore are worthy of note in the connection. "The word 'Tolkoppiam' is a compound of three simple words, Tol, Koppu and Iyam, the first of which means hoary, the second, protection and the third, science, so that the acceptation of the whole is the 'venerable science of protection.' This beautiful appellation with which Tamil genius has dignified Grammar, is the indication of the high function of that science, as understood by the Tamils."

Whether St. Tolkoppiar was an Aryan or Tamilian it matters very little. There is no room for doubt that he was a distinguished Tamil scholar and wrote his immortal and inimitable work in the beginning of the age of the Second Sangam. Some portions of Porulathikaram, especially many of the verses in marabial மரபியல் might have been added in the later days of Aryan admixture. So far as எழுத்ததிகாரம் (orthography) is concerned it is so purely Tamilian that it may be considered as a work of the age in which there was little Aryan influence. The kind of metre special to the composition of the books like Grammar is called Nurpa (நூற்பா) in Tamil and it is not identical with the term 'Sutram' in Sanskrit; the term 'Sutram' occurs only in the interpolated passages of *Marabial*. Hence there is no good trying to fix the date of Tolkoppiam in the Sutra period of Sanskrit literature. The work of St. Tolkoppiar was completed long

prior to the age of the Mahabaratha. The verses referring to castes and ceremonies are really interpolations of a later date. In the age of St. Tolkoppiar there was neither Jainism nor Buddhism in existence. And Vaishnavism was not organised into a religion although there was the worship of Vishnu. Since it is clear that St. Akattyar belonged to the Siva Religion of the olden days there may be no error in concluding that St. Tolkoppiar also professed his master's creed. From a comparison of Tolkoppia Porulathikaram with the substance of Tirukkural we have reason to infer that both the great authors probably held fast to the same faith with St. Akattyar. It should be noted that in subsequent times, the Jains and the Buddhists adopted the phraseology of the Tamil Saiva Saints to express their own religious ideas and sentiments. This caused a confusion of religions which misled some scholars into the belief that St. Tolkoppiar, St. Tiruvalluvar and even Akattyar were Jains or Buddhists. This is entirely a mistaken view of their religion and runs counter to the facts of history. In *Silappadikaram* and *Chintamony* the God of the Jains and their salvation are described in terms of the saivite religion. *Aruhan* is called 'Siva paramurthi' and the stage of highest bliss in Jainism is styled 'Sivagathi.'

The worship of God Siva is as old as the Tamil world. In the 6th stanza of *Purananuru* composed in honor of Mutukudumi (முதுகுடுமிப் பெருவழுதி) who was a descendant of the Pandian king Nedion of Pahruli fame, it is stated that the Royal umbrella of the prince (முதுகுடுமி) would go down only when he was worshipping the great three Eyed-God; hence the antiquity of the worship of Siva in the Tamil Country.

A close study of the Tolkoppiam and its age impresses on us the fact that even before the days of St. Tolkoppiar, the Tamil Country was the seat of a high Civilisation fostered by an advanced race who had developed the manifold branches of arts and sciences under the able rule and patronage of the Three ancient princes of the Chera, Chola and Pandian kingdoms and who had a monotheistic religion based on the soundest principles of Philosophy. Space does not permit here a detailed account of it. At any rate the date of Tolkoppiam must be fixed prior to that of Valmiki's work which is dated earlier than the Seventh Century B.C.

The Tolkoppiam is divided into three parts:—Orthography (ii) Etymology and Syntax combined, and (iii) the Science of literature and prosody. It is this last part which gives us a scientific survey of the Empire of ideas, of which the ancient Tamils were born Citizens. It is as well a clear index of the mighty growth of the Tamil genius at a time when all the rest of the world was gropping in the twilight of Knowledge. In it we discern the germs, which in later times developed into the stupendous systems of social custom and supreme Philosophy.

It is highly interesting to note at this distance of time that in the age of Tolkoppiam the Tamilians had a grasp of the fundamental principles of Universal Phonetics. The Tamil world of to-day is deeply indebted to the Genius of Mr. P. V. Manickam Naicker, B. E., M. C. I., M. I. E., Executive Engineer, for his evolution of the science from an investigation of the rules of Grammar laid down in the initial chapters of எழுத்ததிகாரம். In brief he has made it clear that the ancient Tamils were familiar with the Chemistry of spoken sounds. According

to the principles of the Science the spoken sounds of all the languages are classifiable into basic and complex ones. The basic sounds are thirty in number and the complex letters are formed by a combination of simple basic sounds with one or more of the three cementing factors called சார் பொலிகள் in manifold ways. Since the ancient Tamilians have devised symbols for the thirty elementary spoken sounds and the three cementing particles it is easy for one who is conversant with their Phonetics to express in writing with the aid of the Tamil letters every kind of spoken sound in any language of the world. The thirty elementary letters represent exhaustively the thirty efforts of the speaking organs. As the letter in Tamil represents the effort more than the sound it is rendered possible to have a limited number of symbols to express an indefinite group of spoken sounds all of which originate within the limits of the efforts of speech limited by the constitution of the vocal frame in the human body. The wonderful merit of the Tamil Alphabet is that the thirty simple basic sounds are represented by the thirty main letters of the language. This Phonetic science of the Tamils would if sufficiently well known to the civilised world revolutionise the system of scripts now prevalent in the East and the West and be of incalculable service in reducing to a minimum the gigantic efforts of the Western Phoneticians who perhaps beginning at the wrong end strive to devise a separate symbol for each of the numerous spoken sounds in the world. An accurate knowledge of the forms of the three cementing sounds (ஆய்தம், குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம்) has been practically absent in the Tamil land for at least a thousand years in the past and to-day the keen researches of Mr. Manickam Naicker, have brought them into clear light. ஆய்தம் mere-

ly signifies the sound of as much breath as is necessary to form complex sounds out of the simple basic ones. It is confused narrowly with the complex sound that arises by its combination with the letter க. குற்றியலிகரம் does not indicate the shortened form of இ, but is a different adjunct sound which by combination with அ represents the middle letter of the English word 'Man'. குற்றியலுகரம் is best illustrated by the purely vowel sound in Sanskrit 'ரு' 'லு'. The main point that should be borne in mind is that complex sounds are rarer in Tamil than in any other language and therefore this language did not include in its Alphabet all the complex combinations of elementary sounds with cementing particles, although the Tamil letters are so arranged as to be quite sufficient to represent in writing any variety of spoken sound. This truth must be impressed upon all who falsely in ignorance blame Tamil for the so-called lack of sufficient symbols and let them take it into their head that it is Tamil that supplies to us the elements of the Universal Script in the simplest and most scientific manner conceivable.

The inimitable beauties of the Tamil Alphabet and the wonderful derivation of the sublime Tamil Script from the symbol in nature of Pranava the root of all the mantrams have received a picturesque delineation at the hands of the intellectual giant Mr. Manickam Naicker in his book on the mystic aspects of the subject.

MYLAPORE,
Madras, 30th April, 1923. } K. SUBRAMANIAM.

ஓம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

சென்னைச் சட்ட கலாசாலைப் பேராசிரியர்

திருவாளர் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை

எம். ஏ., எம். எல்., அட்வகேட்

அவர்கள் எழுதிய

முகவுரை

தொல்காப்பியம் என்னும் இவ்வியல் நூலானது தமிழ் நூல்கள் யாவற்றுள்ளும் பழமையானதாய்த் தமிழிலக்கண முழுமுதனூலாக அமைந்துள்ளது. தமிழ் நூல்கள் யாவற்றினும் தொன்மையாலுஞ் சிறப்பாலும் முதன்மை பெற்ற இந்நூல் இலக்கண நூலாக அமைந்தது யாவரும் உற்று நோக்கத்தக்கதே. இதற்கு முற்பட்ட இலக்கியங்கள் இப்பொழுது வெளிவரவில்லை. புறநானூறு முதலியவற்றில் சிற்சில பாட்டுக்களை இந்நூற்கு முற்பட்டனவாகக் கருதக் காரணமுண்டு. இதற்கு முன்னேயே அளவற்ற இயல் இசை நாடக நூல்கள் தமிழில் இருந்தன வென்பதை இந்நூலே நன்கு விளக்குகிறது. இந்நூற் சிறப்புப்பாயிரத்தில் தமிழ் நிலத்துச் செய்யுள் வழக்கும் உலக வழக்கும் ஆய்ந்து இந்நூல் செய்யப்பட்டதென்று கூறப்படுதலால் செய்யுள் வழக்கை அறிதற்குரிய நூல்கள் பல இருந்தன வென்பது தெளிவே. 'முந்துநூல் கண்டு' என்றமையானும் அது விளங்கும். செய்யுளியலில் தமிழ் நூல்களை ஆசிரியர் எழு வகையாகப் பகுத்து ஓதுதலினாலும் அது தெளியப்படும். அவ்வெழுவகையுள் நிறைமொழி மாந்தரது மறைமொழியையும் ஒன்றாக அவர் கொண்டமையானும் "அளவிற் கோடல் அந்தணர் மறைத்தே" என்று எழுத்ததிகாரம் ௧0௨-வது சூத்திரத்தில் அவர் கூறியதாலும், மறை மொழிகளடங்கிய

மறை என்னும் நால்வகை தமிழில் இருந்த தென்பது இனிது விளங்கும். ' நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக் கினும் ' என்பதனலே நாடகநூல்கள் பல விருந்தன வென் பது விளங்கும். ' இசையோடு சிவணிய நரம்பின் மறைய என்மனர் புலவர் ' என்றதனலே இசை நூல்கள் அக்காலத் திற்கு முன்னே நன்கு வழங்கின வென்பது விளங்கும். தமது நூலுள் ஒவ்வொரு பகுதியினும் தமிழ் வழக்கினை விதந்தோது மிடங்களில் ' என்மனர் புலவர் ' என்று சுட்டு தலால் புலவர்கள் பலர் தமக்குமுன் இயல்நூல் இயற்றியுள் ளார் என்பதையும் அவர் விளக்கக் கருதினர் என்பது வெளிப்படை.

'முந்து நூல்' ஆய்ந்து இந்நூல் செய்தாரென்று சிறப் புப்பாயிரத்துள் கூறப்பட்டுள்ளது. 'முந்து நூல்' இன்ன வென்று சுட்டுதற்குரிய அகச்சான்று யாதும் இல்லை. ஐந் திரத்தின் ஆராய்ச்சி இந்நூலாசிரியர்க்கு எவ்வாறு பயன் பட்டதென்று காட்டுதற்கும் நூலுள் அகச்சான்று யாது மில்லை. 'முந்து நூல்' என்றது அகத்தியத்தை என்பதற்கு

" ஆனைப் பெருமை யகத்திய னென்னு
மருந்தவ முனிவ னாக்கிய முதனூல்
பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப வுணர்ந்தோர்
நல்லிசை நிறுத்த தொல்காப்பியனும்"

எனப் பன்னிருபடலத்துப் பாயிரச் சூத்திரத்துட் காணப் படுவதே சான்றாகும்.

" கூறிய குன்றினு முதனூல் கூட்டித்
தோமின் றுணர்த றொல்காப்பியன்ற
னாணை யின்றமி ழறிந்தோர்க்குக் கடனே"

என்ற பல்காப்பியப் புறனடைச் சூத்திரமும் இதற்குச் சான்று பகரும்.

சிற்றகத்தியம், பேரகத்திய மென்ற இருநூலும் இப்போது வெளிவராமையால் இந்நூலை முதனூலோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதற்கு இடமில்லை. ஐந்திரம் என்பது இந்திரனாற் செய்யப்பட்ட வடமொழி முதல் இலக்கணம் என்று பலர் கூறுப. அதைத் தமிழ் நூல் என்றுஞ் சிலர் கூறுப. ஐந்திரமென்பது உபாகமங்களுள் ஒன்றெனக் கூறுவாருமுளர். 'விண்ணவர் கோமான் விழுநூல்' என்ற சிலப்பதிகாரப் பகுதிக்கு இந்திரனாற்செய்த இலக்கணமென்று அடியார்க்கு நல்லார் பொருள் கூறுகின்றார். அதற்குச் சமண நூல்களுள் ஒன்றாகிய "இந்திரகாளியம்" என்று பொருள் கொள்ளுவாரும் உளர். இப்போது வடமொழியிலும் இந்திரனாற்செய்த இலக்கணம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

அகத்திய நூலுணர்ச்சியும் தமிழ் நிலத்து இருவழக்கு உணர்ச்சியும் இந்நூல் செய்தற்குப் பயன் பட்டிருக்கு மென்பது யாவர்க்கும் தெளிவு. ஒரு மொழிக்கு இயல் நூல் செய்வார் பிறிதொரு மொழி இயல்நூலையும் ஆராய்தல் நூலமைப்பிற்குப் பயன்படுதலே யன்றி நூலுட் கூறப்படும் பொருளாராய்ச்சிக்கு அத்துணைப் பயன் றருதல் அரிது. 'ஐந்திரமோ' 'ஐந்திறமோ' வென் றையுறுவாருமுளர். ஐந்திர வியாகரண மென்பது வடமொழியில் முதன்முதற் றோன்றிய ஓர் இலக்கண நூலாதலே யன்றி இந்திரனாற் செய்த இலக்கணம் என்பதொன்று கிடையாதென்று 'தமிழ் வரலாறு' எழுதிய தஞ்சை திருவாளர் ராவ்-பஹதூர். K. சீனிவாச பிள்ளையவர்கள் கருதுகின்றார்கள். ஐந்திரமென்பது வடமொழியென்றே கருது மிடத்து அந்நூலுள் வேற்றுமை எட்டு என்று கொண்டவாறே இந்நூலாசிரியரும் கொள்ளுதலின் அவ்வடமொழி இயல் நூலாரோடு ஒத்த கருத்துடையார் இவ்வாசிரியர் என்பதனை விளக்கக் கருதி 'ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியனெனச்' சிறப்புப்பாயிர முடையார் கூறினு

ரென்பர். அங்ஙனம் சிற்சில கொள்கைகளில் வடமொழி ஐந்திர நூற்கருத்தும் இவ்வாசிரியர் கருத்தும் ஒருவாறு ஒத்திருத்தல் கூடுமென்பதே யூகிக்கற்பாலது.

ஆசிரியர் நூல் செய்கின்ற காலத்து வழங்கியு வடமொழி இலக்கணம் ஐந்திரமெனப்படுதலாலும் 'பாணினீயம்' கேட்கப்படாமையாலும் வடமொழிக்கு முதலிலக்கணம் ஐந்திரமெனவும் அதற்குப் பின்னேயே பாணினீயம், தோன்றிய தெனவும் வடமொழியாளர் கொள்ளுதலாலும் தோல்காப்பிய நூலானது வடமொழிப் பாணினீயத்திற்கு முற்பட்ட தென்பது தானே போதரும். வடசொற்கள் தமிழுட் பயிலுதற்கு இந்நூலுள் விதி வகுத்திருப்பதால் ஆரியரொடு தமிழர்க்குத் தொடர்பு இவ்வாசிரியர் காலத்தே ஏற்பட்டிருத்தல் கூடுமென்பது யூகிக்கப்படும்.

" வட வேங்கடந் தென்குமரி ' என்று ஆசிரியர் காலத்திருந்த தமிழ் நாட்டெல்லை குறிக்கப்பட்டது. குமரி என்பது யாறோ மலையோ என்ற ஐயப்பாட்டிற்கு இடமாக நிற்பது: அதனை உரை யாசிரியர்கள் யாவரும் யாறு என்றே கொள்கின்றனர். காலஞ் சென்ற அரசஞ்சண்முகனுர் அதனை மலை என்கின்றனர். புறநானூற்று சு-வது பாட்டுள்

" வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்
தெனாஅது உருகெழு குமரியின் தெற்கும்
குணாஅது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்கும்
குடாஅது தொன்றுமுதிர் பௌவத்தின் குடக்கும்"

என்ற அடிகளுள் இரண்டாவது அடியிற்கண்ட குமரி என்பதற்குக் கடல் என்று பொருள்கொள்ள இடமில்லை. அதனை யாறென்று அச்செய்யுள் உரையிலே காட்டப்பட்டுள்ளது. புரநானூற்று ளஎ-வது பாட்டில்

'தென்குமரி வடபெருங்கல்
குணகுடகட லாவெல்லை '

என்றவிடத்தும் குமரி என்ற சொல் ஓர் யாற்றைக் குறிப்பதாகவே தெரிகின்றது. குமரியாற்றைக் கடல் கொண்ட பின்னர் குமரி என்ற பெயராலே தென் எல்லை யாகிய கடல்சுட்டப்பட்டிருத்தல் தெள்ளிது. சிறுகாக்கை பாடினியார் தெற்குங் கடலெல்லை கூறியது :

‘ வடதிசை மருங்கின் வடுகுவரம் பாகத்
தென்றிசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும்
வரைமருள் புணரியொடு பொருது கிடந்த
நாட்டியல் வழக்க நான்மையின் கடைக்கண்
யாப்பின திலக்கண மறைகுவன் முறையே’

என்பதனால் விளங்கும். ‘தொடியோள் பௌவம்’ என்ற சிலப்பதிகாரமுங் காண்க. புறநானூற்று சுஎ-வது பாட்டில் ‘ குமரியம் பெருந்துறை யயிரை மாந்தி ’ என்ற அடிக்கு குமரியாற்றினது பெரிய துறைக்கண்ணே என்று அதனுரையில் பொருள் கூறப்பட்டுளது. சிலர் அதற்குக் குமரிக் கடற்றுறை என்று பொருள் சொல்லுகின்றார்கள். யாறு என்று பொருள்படுஞ் சொல் ஆண்டில்லாமையால் குமரி யென்ற சொல் வழங்கும் செய்யுட்களில் பெரும் பான்மையும் பொதுச் சொல்லாகவே அது காணப்படுகின்றது. அப்பெயருடைய யாறு ஒன்று இருந்திருத்தல் கூடுமென்பதைத் தமிழ் நூலோர் யாவரும் ஒப்புக் கொள்ளுகின்றார்கள். மலையும் இருந்த தென்பது ‘குமரிக் கோடும் ’ என்ற சிலப்பதிகார அடியால் விளங்குகின்றது.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர்காலத்தே குமரி யாறோ அல்லது குமரி மலையோ தமிழ் நாட்டிற் கெல்லை யென்னுங் கேள்விக்கு விடை ஆபத்தக்கது. குமரிமலை கடல்கொண்ட நாட்டில் எவ்வாறு அமைந்திருந்தது என்று ஆயுமிடத்து அந்நாட்டின் பகுதிகளை நன்கறிந்து எழுதியுள்ள ‘மறைந்த குமரிகண்டம்’ (*Lost Lemuria)என்னும் ஆங்கில நூலுட்

* Scott Elliot.

போந்த படத்திலுலே ஒரு பெருமலையானது மேலைக்கடலில் தொடங்கி வடக்குந் தெற்குமாகக் குமரிக்குத் தென்பகுதியிலுள்ள நிலப்பகுதியிலே நெடுந்தூரஞ் சென்று பின் தென்மேற்காகத்திரும்பி 'மடகாஸ்கர்' (Madagascar)என்ற ஆப்பிரிக்கத் தீவுவரைசென்றதாகத் தெரிகின்றது. அம்மலைக்குக் கீழ்ப்பக்கம் உள்ளநாட்டில் பெருமலை ஒன்று மிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்த மலையானது தென்கிழக்கு முதல் வடமேற்குவரை செல்லுகின்ற இமயமலையைப் போல வடமேற்குத் தொடங்கித் தென்கிழக்கிற் செல்லுகின்ற ஒரு பெருமலைத் தொடராக இருந்திருப்பதாகத் தெரிகின்றது. இம்மலையைத் தமிழிற் குமரி யென்றும் வடமொழியில் மகேந்திர மென்றும் முன்னோர் கூறின ரென்பதற்குக் காரண முண்டு. சிவதருமோத்தரம் என்னுஞ் சைவவுபாகமத்தில் போதியிற்குத் தென்பால் மகேந்திர முண்டென்றும் அந்நூலுரையுள் தெற்குமுதல் வடக்கு ஈருக அஃது இருந்ததென்றும் கூறப்பட்டுளது. அதனடிவாரத்துள்ள தேசம் பொன்மயமான இலங்கை யென்றும் குறிக்கப்படுகின்றது,

> 'துங்கமலி பொதித்தென்பாற் றுடர்ந்த வடிவாரத்தி
> னங்கனக விலங்கையுமேழ் வரைச்சார லடித்தேசம்,

என்றதனுல் அது உணரப்படும்.

> 'உன்னதத் தென் மயேந்திரமே'

என்ற அடியுங் காண்க.

பஃறுளியாறு என்பது ஓர் பெரிய யாருகவும் அது நெடியோ னென்னும் பாண்டியனுடைய தென்றும் புறநானூற்றுள்ளே குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

> "முந்நீர் விழவின் நெடியோன்
> நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே"

என்றது காண்க.

'அடியிற் றன்னள வரசர்க் குணர்த்தி
வடிவே லெறிந்த வான்பகை பொறாது
பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக்கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையு மிமயமுங் கொண்டு
தென்றிசை யாண்ட தென்னவன் வாழி'

என்ற சிலப்பதிகார அடிகளினாலே குமரிமலையும் பஃறுளி யாறும் இமயமுங் கங்கையும் போன்றிருந்தன வென்பது கருதப்படும். 'பன்மலையடுக்கத்துக் குமரிக்கோடு' என்றதனாலுங் குமரிமலையின் பெருமை விளங்கும். நெடியோனுக்குரிய மொழி தமிழ்மொழி யாதலாலும் தமிழ் வழங்கும் நாட்டிலுள்ள யாற்றினையே நெடியோனைப்புகழும் புலவனுங் குறித்தல் இயைபுடைமையானும் கடல்கொண்ட நாட்டின் ஒரு பகுதியாதல் தமிழ் நாடென்றே கருதற்பாலது.

பஃறுளியாறும் குமரிக்கோடும் கடல்கொள்ளப்பட்டன வென்ற விடத்து குமரியாற்றை ஆசிரியர் கூறியாமையும் நோக்குக. குமரியாறு பஃறுளியாற்றின் வேறாகவே இருந்ததென்று தெரிகிறதால் இரண்டிற்கும் நடுவே நாடுகளிருந்தன வென்று யூகித்தல் கூடும். சிலப்பதிகாரவுரையுள் அடியார்க்கு நல்லார் இவ்விரண்டாற்றிற்கு மிடையிலே 49 நாடுகள் இருந்தன வென்று கூறியுள்ளார். அவர் கூறியுள்ளதற்குச் சான்று காட்டாதபோதினும் அவரதனைப் புனைந்துரையாகக் கூறினார் என்று கருத இடமில்லை. பெரும்பான்மையும் பண்டைத்தமிழுரையாசிரியர்கள் நூற்பிரமாண மில்லாமல் யாதுங் கூறுவதில்லை. சரித்திர ஆராய்ச்சி மிக்கில்லாத அக்காலத்தில், கால முறையைக் கருதாமல் முன் நடந்ததைப் பின்னாகவும் பின் நடந்ததை முன்னாகவும் அவர்கள் தொகுத்துக் கூறியிருத்தல் கூடுமேயன்றிப் புதுவதாகப் புனைதல் கிடையாது. மேற்கூறிய புறநானூற்

றுட் போந்த 'நெடியோன்' என்னும் பாண்டியனே தொல்காப்பியப் பாயிரத்துட் சுட்டிய 'நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன்' என்று சிலர் யூகிக்கின்றார்கள். அவர்கள் 'நிலந்தந்த பேருதவிப் பொலந்தார் மார்பின் நெடியோனும் பல்' என்ற மதுரைக்காஞ்சியை (கலித்தொகை) மேற்கோளாக உரைக்கின்றனர். நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் என்னுஞ் சொற்றொடரின்பொருள்.

"மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வௌவலின்
மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப்
புலியொடு வின்னீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை
வலியினான் வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தென்னவன்'

என்னும் முல்லைக்கலி ௧௦௪-வது பாட்டினடிகளின்வைத்து யூகிக்கற்பாலது. தன்னாட்டைக் கடல்கொள்ள பிறஅரசர் நாட்டைத் தன் குடிகட்கு வென்றுதந்த சிறப்புடைய பாண்டியன் காலத்தே தோல்காப்பியம் அரங்கேற்றியதாக அறிகின்றோம். இப்பாண்டியனை 'தென்னவன்' என்றுகலித் தோகை ஆசிரியர் கூறிய வாறே இளங்கோவடிகளும் கடல் கொண்ட செய்தி கூறுமிடத்து 'தென்னவன்' என்று விளிக்கின்றார். இத்தென்னவனும் 'பஃறுளியாற்றையுடைய நெடியோனும் ஒரே அரசன் என்று கொள்ளின் மன்னன் ஒருவனே கடல்கோட்கு முன்னும் பின்னும் நெடுங்காலமாக அரசாண்டான் என்பது முடியும். தென்னவன் காலம் கடல்கோள் நடந்த காலமாகத் தெரிதலால் தொல்காப்பியர் காலமும் அக்காலமே யென்பது தெளிவு. 'நிலந்தருதிரு விற்பாண்டிய' னெனப் பாயிரத்துள் விதந்தோதுதலின் அங்ஙனம் நிலந்தந்த பேருதவிக்குப் பின்னேயே தோல் காப்பியம் அரங்கேற்றப்பட்டதென்று கொள்ளுதல் இயை புடையதே. அதற்கு முன்னெனக் கொள்வாருமுளர். கடல்கோட்குப் பின் நூல் இயற்றப்பட்ட தென்று கொள்ளுமிடத்து 'குமரி' என்பதற்கு 'குமரியாறு' என்றே

பொருள் கொள்ளுதல் வேண்டும். கடல்கோள் முடிந்து பிறநாடுகள் கைக்கொள்ளப்பட்டு பாண்டியன் அரசு நிலைத்த பிறகே நிலந்தருதிருவிற் பாண்டிய னென்ற பெயர் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அப்பெயர் சிறப்புப் பாயிரத்துட் கூறப்படுதலின் ஆசிரியர் நூல் செய்த காலமும் கடல் கோட்குப் பின்னேயாதல் வேண்டும். ஆதலால் அக்காலத்தே 'குமரியாறு' தமிழ் நாட்டுத் தென் எல்லையாக விருந்த தென்று கொள்ளுதல் பெரிதும் பொருத்தமானது. கடல் கோட்குப் பின் முதன்முதற் செய்யப்பட்ட முழுமுதல் நூல் தொல்காப்பியம் என்பது தெளிவு. கடல்கோட்கு முன் இருந்த நூல்கள் யாவும் இலவாகி யொழிய அதற்குப் பின் செய்யப்பட்ட முதல் நூலாகிய தொல்காப்பியம் இன்றும் நின்று நிலவுகின்றது.

வான்மீகியார் இராமாயண காலத்திலே பாண்டியர் தலைநகர் பொருநையாறு கடலொடு கலக்கின்ற இடத்திற்கு அருகிலிருந்ததென்று குறித்துள்ளார். அக்காரணம் பற்றித்தான் அதனை அலைவாய் என்று தற்கால ஆராய்ச்சிக் காரர்கள் கருதுகின்றார்கள். கடல்கொள்ளப்படுமுன் பாண்டியர்க்குத் தலைநகர் தேன்மதுரை யென்று தெரிதலால் தென்மதுரை யினின்றும் அலைவாய்க்குத் தலை நகரைப் பாண்டியர் மாற்றிக் கொண்டது அதனைக் கடல்கொண்ட பின்பு என்பது ஊகிக்கப்படும். 'கபாடம்' என்ற வான்மீகி இராமாயணச் சொற்குக் கதவென்றும், கபாடபுரமாய ஊர் என்றும் இருவகைப் பொருள் கொள்ளப்படும். கபாடபுர மென்ற உரையே இயைபுடைத்து ; அப்பெயரால், இறையனா ரகப்பொருளுரையில் இடைச்சங்கமிருந்த நகர் சுட்டப்படுதலின். இடைச் சங்கத்திற்கு நூல் தொல்காப்பியம் என்றும் களவியலுட் கூறப்பட்டது. அதனுள் முதற்சங்க மிருந்தார்க்கு நூல் தொல்காப்பிய மென்று கூறப்படவில்லை. அதனைக் கருது

மிடத்துத் தொல்காப்பியம் கடற்கோளுக்குப் பின்னே இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. ஆசிரியர் தோல்காப்பியர் ஜமதக்கினியின் புதல்வராய் பரசுராமர்க்கு உடன்பிறப்பென்று கருதுவார்க்கு இது மிகவும் ஒத்ததே. அங்ஙனம் கொள்ளுமிடத்து தமிழ் நாட்டிற்குத் தென் எல்லை 'குமரியாறு' என்பவர்களுடைய கொள்கையும் வலியுறுகின்றது. அஃதெவ்வாறெனில், பஃறுளியாற்றைக் கடல் கொண்டகாலத்து குமரிமலையின் பெரும்பாகமும் அழிந்து போயது. குமரியாறு தொடங்கும் பகுதியும் குமரியாறும் கடல்கொள்ளப்படாதிருந்தது. சிவதருமோத்தர உரையுள்ளும்

"மகேந்திர மலையின் அடிவாரத்துள்ள கனக மயமான இலங்கையின் பகுதி கடலுள் மறைந்ததென்று கூறப்பட்டுள்ளது." இராமாயண காலத்தில் மகேந்திரகிரிக்கும் இலங்கைக்கும் நடுவே கடல் இருந்த தென்பது தெரிகிறது. அந்தக்காலமானது தென்மதுரையைக் கடல்கொண்ட காலத்திற்குப் பின்னுதல் வேண்டும். இக்காரணங்களால் முதற் கடற்கோளுக்குப் பின் மகேந்திர மென்ற குமரிமலையின் ஒருபகுதியும், குமரியாறும், இவற்றிற்கும் இலங்கைக்கும் நடுவே கடலும், குமரியாற்றிற்கும் பொருநையாற்றிற்கும் இடையே நாடும் இருந்ததாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

வான்மீகி இராமாயணத்திலே சேர சோழ பாண்டியரென்ற தமிழ்நாட்டு மூவேந்தருங் கூறப்படுகின்முர்கள். அந்நூலுள் சோழநாட்டிற்கு வடபால் ஆந்திரம் புண்டரம் முதலிய தேசங்கள் சொல்லப்பட்டமையால் அக்காலத்துத் தமிழ்நாட்டு வடவெல்லை 'வேங்கடம்' என்பது யூகிக்கக்கடவது. வியாசபாரதத்தால் அருச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரைச் சருக்கத்தில் பாண்டியர் மணவூர் என்னுமிடத்தில் அரசாண்டதாகத் தெரிகிறது. பாண்டவர் சேனைக்குச்

சோறளித்த, சேரமான் பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதனை, முரஞ்சியூர்முடிநாகராயர் என்னும் புலவர் பாடியிருப்பதாகத் தெரிகின்றது. இராமர் சரிதம் பாரத சரிதத்திற்கு முந்தியுள்ளதாதலால் பாரத சரித காலத்திற்கு முன்பே பாண்டியர் அலைவாயில் அரசாண்டதாகக் கருதவேண்டும். கபாடபுரமுங் கடல்கொள்ளப்பட்டதாக அறிகிறபடியால் அக் கடல்கோட்குப் பின்னர் பாண்டியர் மணவூரிற் றங்கியதாகக் கருதுவதற்கு இடமுண்டு. முடிநாகராயர் செய்யுளுள் இமயத்தையும் பொதியத்தையுமே கூறினமை காண்க. அவர் செய்யுளால் பாரதகாலத்தே தமிழரசர்க்கும் பாண்டவர்க்கும் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டதாகத் தெரிகின்றோம். திருவிளையாடற் புராணத்துள்ளும் மணவூர் பாண்டியர் தலைநகரெனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

பாரதகாலத்திற்கு முன்னேயே தொல்காப்பியர் நூல் செய்தனர் என்பது தெளிவு. அகத்தியர் தொல்காப்பியர் என்னும் இருபேராசிரியர் காலத்தைப்பற்றிய முடிபுகட்கு அவ்விருவரும் யாவர் எவ்வகையார் என்பதைப்பற்றி ஒரு சிறிது ஆராயத்தக்கது.

அகத்திய முனிவர் வரலாற்றினைத் தமிழறிவுசான்ற திருவாளர் மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள் ஆராய்ச்சி செய்துவருகின்றார்கள். இவண் அதனைச் சுருக்கிக் கூறுவாம். அகத்தியர் என்ற பெயர் தமிழ்ச் சொல் என்று சிலரும், அகஸ்தியர் என்ற வடமொழிச் சொல்லின் மொழிபெயர்ப்பென்று வேறு சிலருங் கருதுகின்றார்கள். அவர் வரலாறு இருமொழிப் பண்டைப் பனுவல்கள் பலவினும் காணப்படுகின்றது. அவரைத் தமிழ்முனி யென்று கந்தபுராண முடையார் அழைக்கின்றார். கந்தபுராண அகத்தியப்படலத்தில் 'வண்டமிழ் மாமுனி' 'மூதுரைத்தமிழ் முற்றுணர் மாமுனி' 'சந்தநூற் றமிழ்ற் றபதன்' என்றும், திருக் கல்யாணப்படலத்தில் 'மறையொன்று தீஞ்சொற்றமிழ

மாமுனி' என்றும் அவரை ஆசிரியர் கச்சியப்ப சிவாசாரியர் விதந்தோதினர். விந்தத்தை யடக்குவதற்கு முன் கடல் குடித்த கதை கேட்கப்படுகின்றது. அது மேற்கூறிய அகத்தியப்படலத்தில்

> "தெள்ளத் தெளிந்த மறைக்கள்வனைச் செற்ற மீன்போ
> லள்ளற் கடலை யொருநீயகன் கைய டக்கிக்
> கள்ளத் தவுண னிலைகாட்டிநங் கண்ணில் வைத்த
> கொள்ளைக் கருணை யுலகெங்கணுங் கொண்ட தெந்தாய்"

என்றமையால் விளங்கும். கடலைக் குடித்தது விருத்திரனென்னும்அசுரனை இந்திரன் கொல்லுதற்பொருட்டு என்று திருவிளையாடற் புராணத்துட் கூறப்பட்டுளது. இந்திரன் பிரமனிடம் விருத்திரனை வெல்லும் வழி யாதென்று வினவ, அப்பிரமன் அகத்தியரிடம் அவனைக் குறையிரக்கும்படி கட்டளையிட்டார். அங்ஙனமே அகத்தியரை வேண்டிக்கொள்ள, அவர் கடலையுண்டு விருத்திரனைக் காட்டினர் என்று திருவிளையாடற் புராணங் கூறுகின்றது. இந்திரன் குறை நேர்ந்தது பொதியின் மலையில் என்பது 'சந்தவெற் படைந்தான் வானோர் தலைவனை' என்ற திருவிளையாடல் இந்திரன் பழிதீர்த்த படலச் செய்யுளடியால் விளங்கும். எனவே, விந்த மடக்குதற்கு முன்னேயே பொதியிலில் அகத்தியர் இருந்தனர் என்பது போதரும். இராமாயணத்துள் "என்றுமவ னுறைவிடமா மாதலினால்" என்று பொதியிலைக் கம்பர் சிறப்பித்தனர். விந்தமடக்கிய பின்னும் பொதிகையில் அகத்தியர் தங்கியிருந்ததாக அறிகிறோம். அதற்குப்பின் சிவபெருமானது திருமணத்திற்காக இமயஞ் சென்று மீண்டனர். மீண்ட கதையைச் சொல்லுமிடத்துக் கந்தபுராணத்துள் அகத்தியர் இறைவனைத் தமிழறிவு ஈதல் வேண்டு மென்று கேட்டதாகக் குறிக்கப்படவில்லை. காஞ்சிப்புராணத்துள் அவ்வாறு குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அங்ஙனம் குறித்த போதும், தனக்குத்

தமிழ்மொழி அன்னியமென்று அவர் சொன்னதாகச் சரித்திரமில்லை. ஆனால் திருவிளையாடற் புராணத்தில் தனக்குத் தமிழ் நன்கு தெரியாததாகக் கூறிய குறிப்பு முதன்முதற் காணப்படுகின்றது. இப்புராணம் கந்தபுராணத்தோடு மாறுபடும் இடங்களில் பின்னையதே சிறப்பாகக் கொள்ளற்பாற்று. ஆதலால் திருவிளையாடற் புராண முடையார் கூற்று தமிழ் முனிவரைக் குறித்ததாகக் கருதப்படா.

'மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற்
சொன்ன வாகமந் தோற்றுவித் தருளியும்' என்றும்
'மற்றவை தம்மை மகேந்திரத் திருந்து
உற்ற வைம்முகங்களாற் பணித்தருளியும்'

என்றும் வரும் திருவாசக அடிகளாலே 'மகேந்திர மலையில்' ஐம்முகங்கொண்டெழுந்தருளி, இறைவர் ஆகமங்களைத் தோற்றுவித்தார் என்பது போதரும். 'மகேந்திரம்' பொதியத்திற்குத் தென்பாலுள்ள ஒரு பெருமலை என்பது முன் குறிக்கப்பட்டது. அம்மலையுள்ள நாடு தமிழ் வழங்கிய நாடாதலால் ஆகமங்களைக் கேட்டவர்கள் தமிழர்களாதல் வேண்டும். கேட்ட ஐவருள் ஒருவர் அகத்தியராகவும், ஏனை நால்வருள் ஒவ்வொருவரும் ஐந்து ஆகமங்கள் கேட்டதாகவும் அகத்தியர் மாத்திரம் எட்டு ஆகமங்கள் கேட்டதாகவும் சிவாகமம் கூறுகின்றது. அவ்வைவருடைய கோத்திரமும் ஆரிய கோத்திரமாகக் காணப்படவில்லை. அவை முறையே சிவகோசரம், சிகாகோசரம், சோதிகோசரம், சாவித்திரிகோசரம், வியோம கோசரம் என்பன. இதனால் அகத்தியர் தமிழ் முனிவர் என்பதும் அவர் குமரி மலையைக் கடல் கொள்வதற்கு முன்னேயே ஆகமம் பெற்றவர் என்பதும் விளங்கும். அவர் கடல் கோட்குமுன் தமிழைச்செம்மைப்படுத்திய பேராசிரியராக விருந்திருத்தல்கூடும். அருந்தவமுனிவராதலால் நீண்ட ஆயுளுடையாராய் வாழ்ந்திருந்து கடல்கோட்குப் பின்னும் இராமாயண காலத்தில் இராம

ருக்குக் காட்சி கொடுத்திருக்கலாம். அகத்தியர் அனுமதி யின்றி பொருநையாற்றைக் கடத்தல் அரிதென்னும் குறிப்பு வான்மீகத்தில் காணப்படுகின்றது: சில பிரதிகளில் காணப்பட்டதாகக் கூறும் தண்டகந்திருத்திய அகத்திய ரென்பவர் தமிழ்முனியின் வேருய் ஆரியர் தலைவராய் குருமுனிவர் பெயரைக் கொண்டவராகிய மற்றொருவ ரென்று யூகிக்கவேண்டியதா யிருக்கிறது. அவரையே நச்சினார்க்கினியர் பாயிர உரையிற் கூறுவதாயுங் கருதலாம். அகத்தியனுருடைய மனைவியை புலத்தியனுருடைய உடன் பிறப்பென்று அவர் கூறுகின்ருர். ஆனல் கந்தபுராண முடையார் தமிழ்முனிவர் மனைவி விதர்ப்ப நாட்டரசன் புதல்வி யென்று மொழிந்தனர். இதனுலும் அகத்தியப் பெயருடைய இருவருக்கும் வேறுபாடு காண்க. இந்தி ரனது சிவிகை சுமந்ததாகக் கூறப்படும் அகத்தியர் தமிழ்முனிவர் அன்று. இந்திரனே தன்னையடைந்து உதவிவேண்ட நின்ற தமிழ் முனிவர் அவன் சிவிகை சுமத் தல் யாங்ஙனம்? இருக்கு வேதப்பாட்டுகளுட் சிலவற்றைக் கூறிய அகத்தியர் தமிழ்முனிவர் என்று கருத இடமில்லை. அப்பாடல்கள் பாரத காலத்தில் நான்மறைகளை வகுத்த வியாசர் இருக்குவேதத்துட் சேர்த்தவைகளாக இருக்க லாம். நாரதர்க்குக் கும்பத்திற் பிறந்ததாகக் கூறப்படும் அகத்தியர் தமிழ் முனிவரென்று கொள்ள இடமில்லை. அக்கதை தமிழ்முனிவரைப்பற்றி ஆரியர் கட்டிய கதையாக விருத்தல் வேண்டும் அல்லது அப்பெயருடைய ஆரிய முனிவரொருவரைப் பற்றியதாதல் வேண்டும். தமிழ் முனிவர்களின் பெயரையும் ஆரியமாக்கித் தமிழ்ப்பெயர் விளங்காவண்ணஞ் செய்தல் ஆரிய நூலோரது வழக்கம் போலும். அகத்தியர் என்ற சொல்லினைத் தமிழ்ச்சொல் லாகவே கருதலாம். அது தமிழுக்கு இன்றியமையாதவர் என்ற பொருளுடையது, 'என்றுமுள தென்றமிழை'

என்றலால், என்றும் பொதியில் இருந்து வளர்த்தல் அவரது கடமைபோலும்.

ஜமதக்கினியின் புதல்வராகத் தொல்காப்பியரைக் கருதினுல் அவர்காலம் இடைச்சங்கமிருந்தகாலம் என்றெண்ண இடமுண்டு. ஆனுல் பரசுராமரைப் பற்றிக்கூறும் நூல்களுள் தொல்காப்பியரை அவரது உடன்பிறப்பாகக் கூறக்கண்டிலம். சில தமிழ்ப்புலவர்கள் கூறுவதாவது:—"பலரானும் விரும்பப்படும் மேம்பாட்டினையுடைய பண்டைக்காலத்துத் தமிழ்ப்பழங்குடிகளாகிய குறுக்கையர், வயர்கோ காப்பியன் சேக்கிழான் எனப் பெயரியவைகளுள் இவர் பழமைமிக்க காப்பியக் குடியில் பிறந்தவர்" என்பது. அங்ஙனந் தமிழ் முனிவராகத் தொல்காப்பியரைக் கருதுமிடத்து, இந்நூல் ஆதியூழியின் அந்தத்தேயே செய்யப்பட்டிருத்தல் கூடும். இந்நூலுட் சில பகுதிகள் பிற்காலத்துச் சேர்க்கப்பட்டனவாகக் கருத இடமுண்டு. அவைகளிற்பல ஆரியக் கலப்பு மிகுந்தபின்னரே சேர்க்கப்பட்டனவென்று கொள்ளவேண்டும்.

இந்நூல் எழுத்ததிகாரம் முழுவதிலும் இரண்டு மூன்று சொற்களே தமிழோ வடமொழியோவென்று ஐயுறுதற்கு இடந்தருவன. அது வடமொழித் தொடர்பு முதன்முதல் அக்காலத்து ஏற்பட்டமைக்கு ஒரு சான்றுகும்.

பரசுராமர் காலத்திலேயே வடநாட்டில் பிராமணருக்கும் ஏனையோர்க்கும் கலகம் விளைந்ததாகத் தெரிதலால் அக்காலத்திலேயே வெவ்வேறு கரணங்கள் யாக்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். இன்னெரு முறையாகக் கருதுமிடத்து மனுஸ்மிருதிகள் முதலியவை எழுந்தபின் ஜாதியையும் கரணத்தையும் பற்றிய சூத்திரங்கள் தொல்காப்பியத்திற் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடுமென்று தெரிகிறது. எவ்வாருயினும் பாரத காலத்திற்குமுன் தொல்காப்பிய நூல் இயற்றப்பட்ட

தென்று கோடலே பொருத்தமுடைத்து. ஒரு சாரார் சூத்திரமென்ற செய்யுள்வகை வடநாட்டிலே அமைந்த பின்னர் தொல்காப்பியர் தமது இலக்கண நூலை சூத்திர யாப்பால் இயற்றினர் என்று கூறுகின்றார்கள். கல்ப சூத்திரங்களும் தரும சூத்திரங்களும் உபநிடத காலத்திற்குப்பின் எழுந்தன வென்று கொள்கின்றார்கள். வடமொழிச் சூத்திரயாப்பால் தமிழ்நூல் செய்யப்பட்டதென்று கொள்வதினும் தமிழிலேயே எழுவகைச் செய்யுளுள் ஒன்றாகிய நூலினைக்கூறும் பாவினம் அமைந்திருத்தல் கூடுமென்று கொள்ளுதலே இயைபுடைமை காண்க. அது நூற்பா வென்று பெயர் பெறும். எழுவகைச் செய்யுளைத் தம்மகத்துக்கொண்ட தமிழானது அவற்றை இயற்றுதற்குரிய யாப்பு வகைகளை உடைத்தா யிருந்ததில்லை யென்று கூறுவது பொருத்தமில்லாததொன்றே. தொல்காப்பியத்துள் சில இடங்களில் சூத்திரமென்ற சொல் வழங்குவதை வைத்து வடமொழிச் சூத்திரம் ஏற்பட்டதன் பின்னரே இந்நூல் இயற்றப்பட்ட தென்று கொள்ளுதற்கு இடமில்லை. தொல்காப்பியத்துட் சில பகுதிகள் ஆசிரியர் காலத்திற்குப்பின் சேர்க்கப்பட்டவைகள்: மரபியலுட் பெரும்பான்மையும் அவ்வாறே சூத்திரம் என்ற சொல்வருகின்ற செய்யுட்கள் மரபியலிலேயே காணப்படுகின்றன. அவை ஆசிரியரது செய்யுட்களல்ல வென்பது ஒருதலை.

ஆசிரியர் திருவள்ளுவரது வரலாறு கூறும் தெளிவு நூல் யாதும் இல்லாததுபோல, ஆசிரியர் தொல்காப்பியரது வரலாறு கூறு நூல் யாதுமில்லை. அகத்தியரது மாணாக்கர் தொல்காப்பியர் என்பது மாத்திரம் பல்காப்பியர் உரை, சிகண்டியார் உரை முதலியவற்றால் தெரிகின்றது. புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் அகத்தியரது பன்னிரு மாணாக்கர்களுள் தொல்காப்பியர் தலைவர் என்பதனைக் கூறும் அடிகளுள்ளன. அவையாவன:—

'மன்னிய சிறப்பின் வானோர் வேண்டத்
தென்மலை யிருந்த சீர்சால் முனிவரன்
தன்பாற் றண்டமிழ் தாவின் றுணர்ந்த
துன்னருஞ் சீர்த்தித் தோல்காப் பியன்முதற்
பன்னிரு புலவரும்' என்பன.

ஆசிரியர் காப்பியக் குடியைச் சேர்ந்தவரென்று உரையாசிரியர்கள் கூறுகின்றார்கள். ஜமதக்கினியார் புதல்வர் ஆசிரியு ரென்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் பிரமாணம் யாதுங் காட்டவில்லை. தொல்காப்பியரது இயற்பெயர் திரணதூமாக்கினி என்பதற்கும் உரையளவை இன்னும் வெளிப்படவில்லை. ஜமதக்கினி புதல்வர் என்று கொண்டால் தொல்காப்பியர் ஆரிய ரென்பது வலியுறும். அதற்குப் பிரமாணமின்மையின் அதனை வற்புறுத்தவு மிடமில்லை. ஐந்திரமென்ற வடமொழி வியாகரணத்தை யறிந்தாரென்பதனாலே அவர் ஆரியராயிருத்தல் வேண்டுமென்பது துணிபல்ல தமிழாசிரியர் பிற பல மொழிகளையுங் கற்றல் புதுமையன்று. ஆசிரியரது சமயம் தமிழரது கடவுட் கொள்கையே யன்றி வேறல்ல. திருவள்ளுவர்க்கு யாது சமயமோ அஃதே தோல்காப்பியர்க்கும் என்று கொள்வதற்கு இருபேராசிரியரது பெருநூற் பொருளொருமையே சிறந்த காரணமாதல் காண்க. ஆசிரியர் காலத்தே சமணம், புத்தம் முதலியன கிடையா. வைணவம் ஒரு சமயமாகப் பரிணமிக்கவில்லை மால்வழிபாடு மாத்திரமிருந்தது. ஆசிரியர் அகத்தியனாரது. சமயம் சைவம் என்பது தெளிவாதலால் தொல்காப்பியரது சமயமும் அஃதேயென்று கொள்ளுதல் பொருத்தமுடைமை காண்க. திருவள்ளுவநாயனார் கொள்கையும் அனையதே. தோல்காப்பியர், திருவள்ளுவர் முதலியோரது சமயத்தொடர்பான சொற்களை சமணர் புத்தர் தம்நூலுட் கொண்டு வழங்கினமையால் பலர் இருபேராசிரியரும் சமணரா யிருக்கலாமென்று எண்ணுகின்றார்கள். அது எவ்

வளவோர் அறியாமை. சமண நூலாசிரியராகிய திருத்தக்க தேவர் முதலியோர் சமணரது முத்திநிலையைச் 'சிவகதி' என்கின்றனர். அருகனைச் 'சிவபரமுத்தி' என்கின்றனர். அக்காரணம்பற்றிச் சமணரைச் சைவரென்று யாராவது கூறுவாரா?

புறநானூறு கூ-வது பாட்டு, பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியைக் காரிகிழார்பாடியது. முது குடுமிப் பெருவழுதி பஃறுளியாற்றையுடைய நெடியோன் வழிவந்தனனென்பது அவனைக் குறித்து நெட்டிமையார் பாடிய பாட்டால் விளங்கும். அம்முதுகுடுமி காலத்தே குமரியாறு தெற்கிலிருந்ததென்பது தெளிவு. அக்காலத்தே அவ்வழுதியினது குடை முக்கட் செல்வரது கோயிலை வலம் வருவதற்குமாத்திரமே தாழும் என்பது கூறப்பட்டது.

'பணியிய ரத்தைநின் குடையே முனிவர்
முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே
யிறைஞ்சுக' என்பது காண்க.

இதனாற் போந்தது யாதெனின் இராமாயண காலத்திலேயே தென்னாட்டில் முக்கட்செல்வர் வழிபாடு சிறந்தோங்கியதென்பது புலனும். அக்காலத்துப் பெருவழக்கிற்றாகிய முக்கட்செல்வர் வழிபாடே தொல்காப்பியர்க்கும் பல்லாற்றானும் பொருந்துவதாம். ஆரியர் கலப்பு அவர் காலத்தே உண்மையின் அவரது வேள்வியும் அரசர்களால் இயற்றப்பட்டனவென்பது தெரிகின்றது. ஆனல் வேள்வி வழக்கு குடிகளுள் அக்காலத்துப் பரவியதாகத் தோன்றவில்லை. ஆசிரியரது மரபினை அறிவர் மரபாகவே கொள்ளல்வேண்டும்.

தொல்காப்பியர் ஆரியராயினுந் தமிழராயினுமாகுக. அவர்காலமாகிய இராமாயண காலத்திற்கு முன்னேயே முத்தமிழ் நூல்களும், மூவேந்தரும், முத்தமிழ்ப்புலவரும்

உயர்ந்த கடவுட்கோள்கையும் செவ்விய அறநெறியும் உடையராய்த் தமிழ்நாட்டிற் றிகழ்ந்தோங்கின ரென்பதை யாவரும் மறுக்க வொண்ணுது. வான்மீகியார் இராமாயணகாலம் கி. மு. எ௱-க்குமுன் என்பது திண்ணம். ஆதலால் புத்தம் சமணம் முதலிய மதங்கள் உண்டாவதற்கு முன்னேயும் கி. மு. நான்காம் நூற்றுண்டிற் றிகழ்ந்த பாணினி முனிவர் காலத்திற்கு முன்னேயும் தோல்காப்பியம் இயற்றப்பட்டதென்பது தெளிவு.

தொல்காப்பியரையும் அகத்தியரையும் புத்தர் அல்லது சமண ரென்று சொல்வது உண்மைச்சரித்திரத்திற்கு முற்றும் மாறுகவுள்ள ஒருதப்புமொழியாகும்.

ஆசிரியர் நூல் செய்கின்ற காலத்திலே இன்றைக்கும் மேனுட்டினரும் அறியாத பலநுண்ணுல்கள் தமிழ்நாட்டிலே தழைத்தோங்கின வென்று யூகிப்பதற்கு இந்நூல் இடங்கொடுக்கின்றது. முத்தமிழ் நூல்களும், யோக நூல்களும் மந்திர நூல்களும், தத்துவ நூல்களும், மருத்துவ நூல்களும் மிகுதியாக இருந்தன வென்பது தோல்காப்பியத்தினுனே புலனுவதை மேலே காட்டினும்.

எழுத்ததிகார நூல்மரபாலும், பிறப்பியலாலும், எழுத்தொலி மூலநூலுணர்ச்சி தமிழ்நாட்டிற் சிறப்புற்றோங்கியிருந்த தென்பது தெரியவருகிறது. உலகத்திலே எல்லாவகை மொழிகளிலும் பயில்கின்ற எழுத்தொலிகளை வகைப்படுத்தி அவற்றுள் தனி எழுத்தொலிகள் இன்னவெனவும், கலப்பொலிகள் எழுவதற்குக் காரணமாக அத்தனியொலிகளோடு ஒன்றுதல் பலவாதல் முன்னுதல் பின்னுதல் உடனுதல் இயைகின்ற சார்பொலிகள் இன்னவென்றும் பண்டைத்தமிழறிஞர் அறிந்திருந்தார்கள். தனியொலிகள் அனைத்தையும் தமிழ்மொழி நெடுங்கணக்கின்

முப்பது எழுத்துக்களாக அமைத்துவைத்தனர். தனி யொலிகட்கும் சார்பொலிகட்கும் குறியீடும் அமைத்துள்ள னர். எவ்வகையான பேச்சொலியும் தனியொலி சார் பொலி அவற்றின் கலப்பொலி என்பவற்றுள் அடங்குத லால் அவற்றைத் தமிழெழுத்துக்களால் எழுதும் வன்மை யும் நமது முன்னோர் பெற்றுத்திகழ்ந்தனர். இவ்வரிய நூலுணர்ச்சி உலகிலுள்ள எல்லா மொழிகட்கும் மிகவுஞ் சுருங்கிய எளியவாகிய குறியீடுகளைத் தருவது. இந்நூலு ணர்ச்சி உலகிற் பரவுமாயின் தமிழ் எழுத்துமுறையே உல கெங்கும் பரவி பிற இலிபிகளின் இடர்ப்பாடும் பெருக்கமும் ஓய்ந்து ஒழியும். ௨000 ஆண்டுகளாக மறைந்து கிடந்த இவ்வரிய நூலைத்தமது நுண்மாண் நுழைபுல மிகுதிப் பாட்டால் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரத்தினின்றும் வடித் தெடுத்த பேரமுதமாகத் தற்காலத்தே உதவியருளிய பெருங்கலைஞர் திருவாளர் பா. வே. மாணிக்க நாயக்க ரவர் கள் ஆவர். அவர்கட்குத் தமிழ்நாடும் பிறநாடும் செயக் கடவதாகிய கைம்மாறு ஒன்று மிலதாயினும் அவ்வரிய நூலைப் போற்றுதலும் பரவச்செய்தலுமே நம்மவர்களின் ஒருதலையாய கடமையாகும். நமது முன்னோர் எழுத் தொலி முயற்சிக்குக் குறியீடு அமைத்தனரேயன்றி அவ் வொலிக்கு மாத்திரம் வடிவமைத்திலர். அதனுல் எழுத்தொலி அளவிறந்து பெருகினும் குறியீடுகள் அளவுட் பட்டன வாக அமைந்துள்ளன. இதுவே பெறற்கரிய பெரும் பேருக எழுத்து நூல்கற்பார் கடைப்பிடிக்க வேண்டியது. இவ்வாறு கொள்ளாது ஒலி ஒவ்வொன்றிற்கும் குறி ஒவ் வொன்று அமைத்தால் ஒலிகளும் பலவாய்க் குறிகளும் பல வாய் வரம்பிகந்து ஓடும். அதனுல் வரிவடிவுக் கூட்டம் செப்பமடையாது வாளா விரிந்து பயனிலதாம். இதனை மேலைத்தேசத்து எழுத்து நூல் வல்லார் உற்று நோக்கற் பாலர்.

தமிழ் எழுத்தொலி கற்போர் பண்டை எழுத்து நூலு ணர்ச்சி யின்றி இதுவரை முயன்றமையால் சார்பெழுத் தின் றன்மை அறியாதிருந்தனர். உரையாசிரியர்களும் அவ் வாறே. திருவாளர் நாயக்க ரவர்களின் பேருதவியால் சார் பெழுத்தின் றன்மை தமிழர்கட்கு விளங்குவதாயிற்று. சார்பெழுத்தாவன:—குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய் தம் என்பன. குற்றியலிகரம் இகரக் குறுக்கமன்று. 'கேண்மியா' என்ற சொல்லின் மகரத்தின் மேல் உள்ள இகரம் நேர் இகரமாக ஒலியாது வேறுபட்டிருத்தல் காண்க. இந்தக் குற்றியலிகரம் அகரத்திற்குப் பின் கலப்பதால் எழுகின்ற ஒலியே '*Man*' என்ற ஆங் கிலச்சொல்லின் நடுவேயுள்ள உயிரொலியாம். குற்றிய லுகரம் என்பது வடமொழி 'ரு' 'லு' என்னும் ஒலிகளிலு ள்ள உயிரொலிகளாம். ஆய்தம் என்பது எழுத்தோசைக்குக் காரணமாகிய மூச்சொலியே யாகும். அது சார்ந்த ஒலியின் றன்மையோ டொத்தியலும். அதனைத்தகரத்தின் முன் சேர்க்கும்பொழுது தகரத்தின் ஒலி மென்மையடையும். அவ்வாறு ஆய்தமுந் தகரமுங் கலந்த வொலி அரபி முதலிய பாஷைகளில் மிகுதியும் வழங்குகிறது. இவ்வாறு கொள் ளாது ஆய்தத்தின் ஒலிவடிவம் அது ககரத்தின் முன்சேர்ந்த பொழுது எழுகின்ற ஒலியேயாம் என்று பிற்காலத்தார் மயங்கக் கொண்டனர். அதனால் ஆய்தத்தின் பெரும் பயனை தமிழர் அறியாது போயினர். குற்றியலிகரம் உயிரொலிக ளோடு கலத்தல் தமிழ் மொழியிற் கிடையாது. பிறமொழி யிலுண்டு. அவ்வாறே குற்றியலுகரம் வல்லின மெய்யின் மேல் மாத்திரம் தமிழ் இயல்நூல்களுட் குறித்த முறை யில் ஊர்ந்துவரும். வடமொழியிலோ ரகர லகர மெய்களி னும் ஊர்ந்து வருகின்றது. ஆங்கில முதலிய மொழிகளி லோ அது பிற உயிரொலிகளோடுங் கலந்து வருகின்றது. ஆய்தம் தனிஎழுத்தொலிகட்குப் பின்கலத்தல் தமிழிலில்லை.

வடமொழி முதலியவற்றில் அது அவைகளின் உடன் கலத்தலும் பின் கலத்தலும் காணப்படும்.

தனியொலிகள் முப்பதும் தமிழ் நெடுங்கணக்காக அமைந்த சீர்மை உலகிற் பிற எம்மொழிக்குங் கிடையாது. சார்பொலிகள் கலக்கின்ற முறைகள் தமிழிலே மிகச் சுருக்கம். பிற மொழிகளுள் அவை தமிழினும் விரிவுடையன. இதனை உணராமையால் பலர் தமிழானது எழுத்தொலிகள் குறைந்த மொழியென வறிதே பிழைகூறுவர். அவர் தமது எழுத்தொலிநூல் அறியாமையைப் புலப்படுத்தினவர் ஆவர். இனியேனும் பிறமொழிகளிலிருந்து எழுத்தொலிகளையும் அவற்றின் வரிவடிவத்தையும் தமிழுட் கடன் வாங்காது தமிழ் எழுத்துக்களின் துணைகொண்டே பிறமொழி ஒலிகளை நுண்ணூற்கு இயைய எழுதிக்கொள்ளும் தமிழர் ஆற்றல் பெற்றுய்வார்களாக.

தமிழெழுத்தொலிகளின் சிறப்புகளையும் செவ்விய அமைப்பையும் பற்றித் திருவாளர் மாணிக்க நாயக்கரவர்கள் நுணுகியாய்ந்து மொழிந்தவை பின் வருமாறு:—

1. கூட்டொலிகளைத் தனி யெழுத்துக்களாக மற்றைய மொழிகள் எண்ணுவதுபோல தமிழ் தாடலை தெரியாது எண்ணுவதில்லை.

2. மற்றைய மொழிகள் போலாது கூட்டல் குறைத்தல் இயலாதவர்க்கு முயற்சியாலாகும் எழுத்தொலிக ளிவை யென்றும், முயற்சி வேற்றுமையா லாக்கக்கூடிய எண்ணிறந்த எழுத்தொலிக ளிவையென்றும் தமிழ் பாகுபடுத்தி யுணர்த்துகின்றது.

3. வாக்குறுப்புக்களின் கூட்டல் குறைத்தல் வலாத குறிப்பான முயற்சிகளால் ஒலிக்கக்கூடிய எல்லா வெழுத்துக்களும் தமிழ் மொழியில் "உயிர்கள்" என வழங்கும்

பன்னிரண்டும், "உடல்கள்" என வழங்கும் பதினெட்டுமே.

4. தமிழெழுத்துக்களி னமைப்பைவிட எளியது நினைத்தற் கெட்டாததாயினும், அதுவே எல்லா மொழிகளுக்கும் பொதுவான அமைப்பாம்.

தமிழ் நெடுங்கணக்கின் வரி வடிவம் "மூத்தமிழ்" என்ற சுழூஉக்குறியால் விளங்கும் பிரணவத்தின் வடிவத்தினின்றே எழுந்தன வென்பதையும் இயற்கை நிலைமைகளை இனிது விளக்கும் தமிழ் எழுத்தொலிகளின் சிறந்த ஆற்றலையும் அவற்றின் மந்திரப் பொருளையும் திருவாளர் நாயக்கரவர்கள் தமது "தமிழ் மறைவிளக்கம்" என்ற நூலில் இனிது விளக்கியிருக்கின்றனர். அவற்றின் சுருக்கம் வருமாறு:—

(1) இயற்கையில் மூலவடிவமாயுள்ள கருவின் உருவமே தமிழில் ஓகாரம் அதாவது மூலப்பிரணவம். இவ்வடிவமே கடவுளுடைய அபயாஸ்த வரதாஸ்த மூர்த்தமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வடிவினின்றே தமிழின் மற்றைய வரிவடிவங்கள் கிளைப்பி யிருக்கின்றன. இவைகள் தந்தம் மந்திரப் பொருளை தந்தம் வடிவாலேயே நன்கு விளக்குகின்றன.

(2) எழுத்துக்களின் மந்திரப் பொருளும், மொழிபடு பொருளும் தமிழில் ஒன்றுக இருப்பது எதனினும் காணுக் காட்சி. "தனிநிலை," "உயிர்கள்," "உடல்கள்," என்பன தமிழெழுத்துக்களின் பகுப்புப் பெயர்களாம்.

மயிலாப்பூர்
உருத்ரோத்காரி ௵
சித்திரை ௴ ௰௨ } கா. சுப்பிரமணியம்.

மேற்கோள் நூற்குறிப்பு விளக்கம்

அகம்-அகநானூறு
* எச்சவியல்
* எழு-எழுத்ததிகாரம்
ஐங்குறு-ஐங்குறுநூறு
குறள்-திருக்குறள்
குறு, குறுங்-குறுந்தொகை
குறிஞ்சிக்கலி-கலித்தொகை
சிந்தா-சீவகசிந்தாமணி நாமகளிலம்பகம்
சிலப் சிலப்பதிகாரம்
* செய், செய்யு-செய்யுளியல்
* சொ, சொல்-சொல்லதிகாரம்
நற், நற்றி-நற்றிணை
† நெடுநல்வாடை
நாலடி-நாலடியார்
† பட்டினப்-பட்டினப்பாலை
புறம்-புறநானூறு
* மரபியல்
† மலைபடு-மலைபடுகடாம்
† முல்லைப்-முல்லைப்பாட்டு

---

* தொல்காப்பியம்　　　† பத்துப்பாட்டு

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

தொல்காப்பியம்

எழுத்ததிகாரம்

நச்சினார்க்கினியம்

சிறப்புப்பாயிரம்

வடவேங்கடந் தென்குமரி
யாயிடைத்
தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து
வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதலி
னெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு நாடிச்
செந்தமி ழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு
முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணிப்
புலந்தொகுத் தோனே போக்கறு பனுவ
னிலந்தரு திருவிற் பாண்டிய னவையத்
தறங்கரை நாவி னான்மறை முற்றிய
வதங்கோட் டாசாற் கரிறபத் தெரிந்து
மயங்கா மரபி னெழுத்துமுறை காட்டி
மல்குநீர் வரைப்பி னைந்திர நிறைந்த
தொல்காப் பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றிப்
பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே.

என்பது பாயிரம்.

எந்நூல் உரைப்பினும் அந்நூற்குப் பாயிரம் உரைத்து உரைக்க என்பது இலக்கணம். என்னை?

'ஆயிர முகத்தா னகன்ற தாயினும்
பாயிர மில்லது பனுவ லன்றே.'

என்றாராகலின்.

பாயிரமென்றது புறவுரையை. நூல்கேட்கின்றான் புறவுரைகேட்கிற் கொழுச்சென்றவழித் துன்னூசி இனிது செல்லுமாறுபோல அந்நூல் இனிது விளங்குதலிற் புறவுரைகேட்டல் வேண்டும். என்னை?

'பருப்பொருட்டாகிய பாயிரங் கேட்டார்க்கு
நுண்பொருட்டாகிய நூல் இனிது விளங்கும்.'

என்றாராகலின்.

அப்பாயிரந்தான் தலையமைந்த யானைக்கு வினையமைந்த பாகன்போலவும் அளப்பரிய ஆகாயத்திற்கு விளக்கமாகிய திங்களும் ஞாயிறும் போலவும் x நூற்கு இன்றியமையாச் சிறப்பிற்றா யிருத்தலின், அது கேளாக் காற் குன்று முட்டிய குரீஇப் போலவுங் குறிச்சி புக்க மான் போலவும் மாணாக்கன் இடர்ப்படுமென்க.

அப்பாயிரம் பொதுவுஞ் சிறப்புமென இருவகைத்து.

அவற்றுட் பொதுப்பாயிரம் எல்லா நூன்முகத்தும் உரைக்கப்படும். அதுதான் நான்கு வகைத்து.

'ஈவோன் றன்மை யீத லியற்கை
கொள்வோன் றன்மை கோடன் மரபென
வீரிரண் டென்ப பொதுவின் றொகையே.'

என்னும் இதனான் அறிக.

ஈவோர் கற்கப்படுவோருங் கற்கப்படாதோருமென இருவகையர். அவருட் கற்கப்படுவோர் நான்கு திறத்தார்.

x ஒற்றுவல்லகணவற்குக் கற்புடையாள் போலவும்.

'மலைநிலம் பூவே துலாக்கோலென் றின்ன
ருலைவி லுணர்வுடை யோர்.'

இதனுள்,

'மலையே,
அளக்க லாகாப் பெருமையு மருமையு
மருங்ககல முடைமையு மேறற் கருமையும்
பொருந்தக் கூறுப பொச்சாப் பின்றி.'

'நிலத்தி னியல்பே நினைக்குங் காலைப்
பொறையு டைமையொடு செய்பாங் கமைந்தபின்
விளைதல் வண்மையும் போய்ச்சார்ந் தோரை
யிடுதலு மெடுத்தலு மின்னண மாக
வியையக் கூறுப வியல்புணர்ந் தோரே.'

'பூவின தியல்பே பொருந்தக் கூறின்
மங்கல மாதலு நாற்ற முடைமையுங்
காலத்தின் மலர்தலும் வண்டிற்கு ஞெகிழ்தலும்
கண்டோ ருவத்தலும் விழையப் படுதலு
முவமத் தியல்பி னுணரக் காட்டுப.'

'துலாக்கோ லியல்பே தூக்குங் காலை
மிகினுங் குறையினு நில்லா தாகலு
மையந் தீர்த்தலு நடுவு நிலைமையோ
டெய்தக் கூறுப வியல்புணர்ந் தோரே.'

என நான்குங் கண்டுகொள்க.

இனிக் கற்கப்படாதோரும் நான்கு திறத்தார்.

'கழற்பெய் குடமே மடற்பனை முடத்தெங்கு
குண்டிகைப் பருத்தியோ டவையென மொழிப.'

இதனுட் *கழற்பெய்குடமாவது கொள்வோனுணர்வு சிறிதாயினுந் தான் கற்றதெல்லாம் ஒருங்குரைத்தல்.

---

* 'பெய்தமுறை யன்றிப் பிறழ வுடன்றருஞ்—செய்தி கழற் பெய் குடத்தின் சீரே.'

*மடற்பனை யென்பது பிறராற் கிட்டுதற்கு அரியதாகி இனிதாகிய பயன்களைக் கொண்டிருத்தல். †முடத்தெங் கென்பது ஒருவர் நீர்வார்க்கப் பிறர்க்குப் பயன்படுவது போல ஒருவர் வழிபடப் பிறர்க்கு உரைத்தல். ‡குண்டிகைப்பருத்தி யென்பது சொரியினும் வீழாது சிறிது சிறிதாக வாங்கக் கொடுக்குமதுபோலக் கொள்வோனுணர்வு பெரிதாயினுஞ் சிறிது சிறிதாகக் கூறுதல்.

இனி,

‘ஈத லியல்பே யியல்புறக் கிளப்பிற்
பொழிப்பே யகல நுட்ப மெச்சமெனப்
பழிப்பில் பல்லுரை பயின்ற நாவினன்
புகழ்ந்த மதியிற் பொருந்து மோரையிற்
றிகழ்ந்த வறிவினன் றெய்வம் வாழ்த்திக்
கொள்வோ னுணர்வகை யறிந்தவன் கொள்வரக்
கொடுத்தன் மரபெனக் கூறினர் புலவர்.’

இதனான் அறிக.

இனிக் கொள்வோருங் கற்பிக்கப்படுவோருங் கற்பிக்கப்படாதோருமென இருவகையர். அவருட் கற்பிக்கப் படுவோர் அறுவகையர்.

அவர்தாம்,

‘தன்மக னாசான் மகனே மன்மகன்
பொருணனி கொடுப்போன் வழிபடு வோனே
யுரைகோ ளாளனோ டிவரென மொழிப.

---

* ‘தானே தரக்கொளி னன்றித் தன்பான்—மேவிக் கொளக் கொடா விடத்தது மடற்பனை.’

† ‘பல்வகை யுதவி வழிபடு பண்பி—னல்லோரொழித் தல் லோர்க் களிக்குமுடத் தெங்கே.’

‡ ‘அரிதிற் பெயக்கொண் டப்பொரு டான்பிறர்க்—கெளிதீ வில்லது பருத்திக் குண்டிகை.’

இவர் தன்மை,

> * 'அன்னங் கிளியே நன்னிற நெய்யரி
> யானை யானே றென்றிவை போலக்
> கூறிக் கொள்ப குணமாண் டோரே.'

இதனான் அறிக.

இனிக் கற்பிக்கப்படாதோர் எண்வகையர்.

> 'மடிமானி பொச்சாப்பன் காமுகன் கள்வ
> னடுநோய்ப் பிணியாள னாருச் சினத்தன்
> றடுமாறு நெஞ்சத் தவனுள்ளிட் டெண்மர்
> நெடுநூலைக் கற்கலா தார்.'

என இவர்.

இவர் தன்மை,

> † 'குரங்கெறி விளங்கா யெருமை யாடே
> தோணி யென்றாங் கிவையென மொழிப.'

இதனான் அறிக.

---

* 'பாலு நீரும் பாற்படப் பிரித்த—லன்னத் தியல்பென வறிந்தனர் கொளலே.'

'கிளந்தவா கிளத்தல் கிளியின தியல்பே.'

'எந்நிறந் தோய்தற்கு மேற்ப தாத—னன்னிறத் தியல்பென நாடினர் கொளலே.'

'நல்லவை யகத்திட்டு நவைபுறத் திடுவது—நெய்யரி மாண்பென நினைதல் வேண்டும்.'

'குழுவுபடூஉப் புறந்தருதல் குஞ்சரத் தியல்பே.'

'பிறந்த வொலியின் பெற்றியோர்ந் துணர்தல்—சிறந்த வானேற்றின் செய்தி யென்ப.'

† 'கல்லா லெறிந்து கருதுபயன் கொள்வோன்—குரங்கெறி விளங்கா யாமெனக் கூறுப.'

'விலங்கி வீழ்ந்து வெண்ணீ ருழக்கிக்—கலங்கல்செய் தருந் தல் காரா மேற்றே.'

இவருட் களங்கடியப்பட்டார்:

'மொழிவ துணரா தார் முன்னிருந்து காய்வார்
படிறு பலவுரைப்பார் பல்கா னகுவார்
திரிதரு நெஞ்சத்தார் தீயவை யோர்ப்பார்
கடியப்பட் டாரவையின் கண்.'

இனிக் கோடன்மரபு:

'கோடன் மரபு கூறுங் காலைப்
பொழுதொடு சென்று வழிபடன் முனியான்
முன்னும் பின்னு மிரவினும் பகலினு
மகலா னாகி யன்பொடு கெழீஇக்
குணத்தொடு பழகிக் குறிப்பின் வழிநின்
றுசற வுணர்ந்தோன் வாவென வந்தாங்
கிருவென விருந்தே டவிழென வவிழ்த்துச்
சொல்லெனச் சொல்லிச் செல்லெனச் சென்று
பருகுவ னன்ன வார்வத்த னாகிச்
சித்திரப் பாவையி னத்தக வடங்கிச்
செவிவா யாக நெஞ்சுகள னாகக்
கேட்டவை கேட்டவை வல்ல னாகிப்
போற்றிக் கோட லதனது பண்பே.'

'எத்திற மாசா னுவக்கு மத்திற
மறத்திற் றிரியாப் படர்ச்சிவழி பாடே.'

'செவ்வன் றெரிகிற்பான் மெய்ந்நோக்கிக் காண்கிற்பான்
பல்லுரையுங் கேட்பான் மிகப்பெரிதுங் காதலான்
றெய்வத்தைப் போல மதிப்பான் றிரிபில்லா
னிவ்வாறு மாண்பு முடையாற் குரைப்பவே
செவ்விதி னூலைத் தெரிந்து.'

'ஒன்றிடை யார வுறினுங் குளகு—சென்றுசென் றருந்தல் யாட்டின் சீரே.'

'நீரிடை யன்றி நிலத்திடை யோடாச்—சீருடை யதுவே தோணி யென்ப.'

'வழக்கி னிலக்கண மிழுக்கின் றறிதல்
பாடம் போற்றல் கேட்டவை நினைத்த
லாசாற் சார்ந்தவை யமைவரக் கேட்ட
லம்மாண் புடையோர் தம்மொடு பயிறல்
வினுதல் வினயவை விடுத்தலென் றின்னவை
கடனுக் கொளினே மடநனி யிகக்கும்.'

'அனைய னல்லோன் கேட்குவ னயின்
வினையி னுழப்பொடு பயன்றலைப் படாஅன்.'

'அனைய னல்லோ னம்மர பில்லோன்
கேட்குவ னயிற் கொள்வோ னல்லன்.'

இவற்ருன் உணர்க.

இம்மாணுக்கன் முற்ற உணர்ந்தானுமாறு,

'ஒருகுறி கேட்போ னிருகாற் கேட்பிற்
பெருக நூலிற் பிழைபா டிலனே.'

'முக்காற் கேட்பின் முறையறிந் துரைக்கும்.'

'ஆசா னுரைத்த தமைவரக் கொளினுங்
காற்கூ றல்லது பற்றல னகும்.'

'அவ்வினை யாளரொடு பயில்வகை யொருபாற்
செவ்விதி னுரைப்ப வவ்விரு பாலு
மையறு புலமை மாண்புநனி யுடைத்தே.'

'பிறர்க்குரை யிடத்தே நூற்கலப் பாகுந்
திறப்பட வுணருந் தெளிவி னோர்க்கே.'

இவற்ருன் அறிக. பொதுப்பாயிரம் முற்றிற்று.

இனிச் சிறப்புப்பாயிரமாவது தன்னுல் உரைக்கப் படும் நூற்கு இன்றியமையாதது. அது பதினொருவகை யாம்.

'ஆக்கியோன் பெயரே வழியே யெல்லை
நூற்பெயர் யாப்பே நுதலிய பொருளே
கேட்போர் பயனே டாயெண் பொருளும்
வாய்ப்பக் காட்டல் பாயிரத் தியல்பே.'

'காலங் களனே காரண மென்றிம்
மூவகை யேற்றி மொழிநரு முளரே.'

இப்பதினொன்றும் இப்பாயிரத்துள்ளே பெறப்பட்டன.

இனிச் சிறப்புப்பாயிரத்திலக்கணஞ் செப்புமாறு,

'பாயிரத் திலக்கணம் பகருங் காலை
நூனுதல் பொருளைத் தன்னகத் தடக்கி
யாசிரிய மானும் வெண்பா வானு
மருவிய வகையா னுவறல் வேண்டும்.'

இதனான் அறிக.

நூல்செய்தான் பாயிரஞ் செய்தானாயிற் றன்னைப் புகழ்ந்தானாம்,

'தோன்றா தோற்றித் துறைபல முடிப்பினுந்
தான்றற் புகழ்த றகுதி யன்றே.'

என்பவாகலின்.

பாயிரஞ்செய்வார் தன் ஆசிரியருந் தன்னோடு ஒருங்கு கற்ற ஒருசாலை மாணாக்கருந் தன் மாணாக்கருமென இவர். அவருள் இந்நூற்குப் பாயிரஞ் செய்தார் தமக்கு ஒருசாலை மாணாக்கராகிய பனம்பாரனார்.

இதன் பொருள் : வட வேங்கடந் தென் குமரி ஆயிடை—வடக்கின்கண் வேங்கடமுந் தெற்கின்கட் குமரியுமாகிய அவ்விரண்டெல்லைக்குள்ளிருந்து, தமிழ் கூறும் நல் உலகத்து வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆ இருமுதலின்—தமிழைச்சொல்லும் நல்லாசிரியரது *வழக்குஞ்செய்யுளு

---

* சிவஞானமுனிவர், 'வழக்கினையுஞ் செய்யுளினையும் ஆராய்ந்த பெரிய காரணத்தானே' என உரைகூறி 'நச்சினார்க்கினியார் முதலென்பதனைப் பெயரடியாற் பிறந்த முதனிலைவினைப் பெயராகக் கொண்டு முதலுதலினாலென உரைப்பர் ; இருமுதலென்னுந் தொகைச்சொல் அங்ஙனம் பக்கிசைத்தல் பொருந்தாமை அறிக' எனத் தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தியுட் கூறியது காண்க.

(1) இளம்பூரணர் : அவற்றை எல்லையாக உடைய
முனிவர் — அவ்விடமாகிய
(2) (இள) நன்மக்கள்

மாகிய அவ்விரண்டையும் அடியாகக் கொள்ளுகையினாலே, செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு முந்து நூல் கண்டு—அவர் கூறுஞ் செந்தமிழ் இயல்பாகப் பொருந்திய செந்தமிழ்நாட்டிற்கு இயைந்த வழக்கோடே முன்னை யிலக்கணங்கள் இயைந்தபடியை முற்றக்கண்டு, முறைப் பட எண்ணி—அவ்விலக்கணங்களெல்லாஞ் சில்வாழ்நாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினோர்க்கு அறியலாகாமையின் யான் இத்துணை வரையறுத்து உணர்த்துவலென்று அந்நூல் களிற் கிடந்தவாறன்றி அதிகாரமுறையான் முறைமைப் படச்செய்தலை எண்ணி, எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் நாடி—அவ்விலக்கணங்களுள் எழுத்தினையுஞ் சொல்லினை யும் பொருளினையும் ஆராய்ந்து, போக்கு அறுபனுவல்—பத்துவகைக் குற்றமுந் தீர்ந்து முப்பத்திரண்டுவகை உத் தியொடு புணர்ந்த இந்நூலுள்ளே, மயங்கா மரபின் எழு த்து முறை காட்டிப் புலந்தொகுத்தோனே—அம்மூவகை யிலக்கணமும் மயங்கா முறைமையாற் செய்கின்றமையின் எழுத்திலக்கணத்தை முன்னர்க் காட்டிப் பின்னர் ஏனை யிலக்கணங்களையுந் தொகுத்துக் கூறினான், நிலந் தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையத்து—மாற்றாது நிலத்தைக் கொள்ளும் போர்த்திருவினையுடைய பாண்டியன் மாகீர்த்தி அவையின்கண்ணே, அறங்கரை நாவின் நான்மறை முற் றிய அதங்கோட்டாசாற்கு அரில் தபத்தெரிந்து—அறமே கூறும் நாவினையுடைய நான்கு வேதத்தினையும் முற்ற அறிந்த அதங்கோடென்கிற ஊரின் ஆசிரியனுக்குக் குற்ற மற ஆராய்ந்துகூறி, மல்குநீர் வரைப்பின் ஐந்திரம் நிறை ந்த தொல்காப்பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றி—கடல் சூழ்ந்த உலகின்கண்ணே ஐந்திரவியாகரணத்தை நிறைய அறிந்த பழைய காப்பியக்குடியினுள்ளோனெனத் தன் பெயரை மாயாமல் நிறுத்தி, பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே—பலபுகழ்களையும் இவ்வுலகின்கண்ணே மாயாமல் நிறுத்திய தவவேடத்தை யுடையோன்; என்றவாறு.

இருந்து தமிழைச் சொல்லும் என்க ; கொள்ளுகையி னாலே பொருந்திய நாடு என்க ; கண்டு எண்ணி ஆராய்ந்து தன்னூலுள்ளே தொகுத்தான், அவன் யாரெனின் அவை யின்கண்ணே கூறி உலகின்கண்ணே தன்பெயரை நிறுத் திப் புகழை நிறுத்திய படிமையோன் என்க.

இப்பாயிரமுஞ் செய்யுளாதலின் இங்ஙனம் மாட் டுறுப்பு நிகழக் கூறினர். இதற்கு இங்ஙனங் கண்ணழித்தல் * உரையாசிரியர் கருத்தென்பது அவருரையான் உணர்க.

இனி மங்கலமரபிற் காரியஞ் செய்வார் வடக்குங் கிழக் கும் நோக்கியுஞ் சிந்தித்தும் நற்கருமங்கள் செய்வா ராதலின் மங்கலமாகிய வடதிசையை முற்கூறினர், இந் நூல் நின்றுநிலவுதல் வேண்டி. தென்புலத்தார்க்கு வேண் டுவன செய்வார் தெற்கும் மேற்கும் நோக்கியுங் கருமங் கள் செய்வாராதலின் தென்றிசையைப் பிற்கூறினர். நிலங் கடந்த நெடுமுடியண்ணலை நோக்கி உலகந் தவஞ் செய்து வீடுபெற்ற மலையாதலானும் எல்லாரானும் அறி யப்படுதலானும் வேங்கடத்தை எல்லையாகக் கூறினர். குமரியுந் தீர்த்தமாகலின் எல்லையாகக் கூறினர். இவ் விரண்டினையுங் காலையே ஓதுவார்க்கு நல்வினையுண்டா மென்று கருதி இவற்றையே கூறினர். இவையிரண்டும் அகப்பாட்டெல்லையாயின. என்னை? குமரியாற்றின் தெற்கு நாற்பத்தொன்பதுநாடு கடல்கொண்டதாகலின். கிழக் கும் மேற்குங் கடலெல்லையாக முடிதலின் வேறெல்லை கூறுராயினர். வேங்கடமுங் குமரியும் யாண்டைய என் றால் வடவேங்கடந் தென்குமரியென வேண்டுதலின் அதனை விளங்கக் கூறினர்.

---

* உரையாசிரியரென்றது தொல்காப்பியத்திற்கு முதன்முதல் உரை செய்த இளம்பூரண அடிகளை.

உலகமென்றது பலபொரு ளொருசொல்லாகலின் ஈண்டு உயர்ந்தோரை யுணர்த்திற்று, உலகம் அவரையே கண்ணாகவுடைமையின். என்னை?

‘வழக்கெனப் படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாக லான.’ (மரபியல்—௯௨.)

என மரபியலுட் கூறுதலின். அவ்வுயர்ந்தோராவார் அகத்தியனாரும் மார்க்கண்டேயனாருந் தலைச்சங்கத்தாரும் முதலாயினோர். உலகத்து உலகத்தினுடைய என விரிக்க.

வழக்காவது சிலசொற்பிறந்த அக்காலத்து இஃது அறத்தை உணர்த்திற்று, இது பொருளை உணர்த்திற்று, இஃது இன்பத்தை உணர்த்திற்று, இது வீட்டை உணர்த்திற்று என்று உணர்விப்பது.

செய்யுளாவது ‘பாட்டுரை நூலே’ (செய்யு—௭அ.) என்னுஞ் செய்யுளியற்சூத்திரத்தாற் கூறிய எழு நிலமும் அறம் முதலிய மூன்று பொருளும் பயப்ப நிகழ்வது. முதலினென்றது முதலுகையினாலே என்றவாறு.

எழுத்தென்றது யாதனையெனின், கட்புலனாகா உருவுங் கட்புலனாகிய வடிவுமுடைத்தாக வேறுவேறு வகுத்துக்கொண்டு தன்னையே உணர்த்தியுஞ் சொற்கு இயைந்தும் நிற்கும் ஓசையையாம். கடலொலி சங்கொலி முதலிய ஓசைகள் பொருளுணர்த்தாமையானும் முற்கு வீளை இலதை முதலியன பொருளுணர்த்தினவேனும் எழுத்தாகாமையானும் அவை ஈண்டுக் கொள்ளாராயினர். ஈண்டு உருவென்றது மனனுணர்வாய் நிற்குங் கருத்துப்பொருளை. அது செறிப்பச்சேறலானுஞ் செறிப்பவருதலானும் இடையெறியப்படுதலானும் இன்பதுன்பத்தை யாக்கலானும் உருவு முருவுங்கூடிப் பிறத்தலானும் உந்தி முதலாகத் தோன்றி எண்வகை நிலத்தும் பிறந்து கட்புலனாந் தன்மை

யின்றிச் செவிக்கட்சென்று உறும் ஊறுடைமையானும் விசும்பிற் பிறந்து இயங்குவதோர் தன்மையுடைமையானுங் காற்றின் குணமாவதோர் உருவாம். வன்மை மென்மை இடைமை கோடலானும் உருவேயாயிற்று. இதனைக் காற்றின் குணமேயென்றல் இவ்வாசிரியர் கருத்து. இதனை விசும்பின் குணமென்பாரும் உளர். இவ்வுரு 'உருவுருவாகி' (எழு-கஎ.) எனவும் 'உட்பெறுபுள்ளி யுருவாகும்மே' (எழு-கச.)எனவுங் காட்சிப்பொருட்குஞ் சிறுபான்மை வரும். வடிவாவது கட்புலனாகியே நிற்கும். அது வட்டஞ் சதுரம் முதலிய முப்பத்திரண்டனுள் ஒன்றை உணர்த்தும். மனத்தான் உணரும் நுண்ணுணர்வில்லோரும் உணர்தற்கு எழுத்துக்கட்கு வேறுவேறு வடிவங்காட்டி எழுதப்பட்டு நடத்தலிற் கட்புலனாகிய வரிவடிவும் உடையவாயின. இதற்கு விதி 'உட்பெறுபுள்ளியுருவாகும்மே' என்னுஞ் சூத்திரம் முதலியனவாம். இவற்றுற் பெரும்பான்மை மெய்க்கே வடிவு கூறினார். 'எகர ஒகரத் தியற்கையு மற்றே' (எழு-கரு.) என உயிர்க்குஞ் சிறுபான்மை வடிவு கூறினார்.

இனித் தன்னை உணர்த்தும் ஓசையாவது தன் பிறப்பையும் மாத்திரையையுமே அறிவித்துத் தன்னைப் பெற நிகழும் ஓசை.

சொற்கு இயையும் ஓசையாவது ஓரெழுத்தொரு மொழி முதலியவாய் வரும் ஓசை.

இனிச் சொல்லென்றது யாதனையெனின், எழுத்தினான் ஆக்கப்பட்டு இருதிணைப் பொருட்டன்மையையும் ஒருவன் உணர்தற்கு நிமித்தமாம் ஓசையை. இவ்வுரைக்குப் பொருள் சொல்லதிகாரத்துட் கூறுதும். ஈண்டு 'டறலள' (எழு-உங.) என்னுஞ் சூத்திர முதலியவற்றுன் மொழியாக மயங்குகின்றனவும் அவ்வாக்கத்தின்கண்

அடங்குமென்று உணர்க. எழுத்துச் சொற்கு அவயவமாதலின் அதனை முற்கூறி அவயவியாகிய சொல்லைப் பிற்கூறினர்.

இனிப் பொருளென்றது யாதனையெனின் சொற்றொடர் கருவியாக உணரப்படும் அறம்பொருளின்பமும் அவற்றது நிலையும் நிலையாமையுமாகிய அறுவகைப்பொருளுமாம். அவை பொருளதிகாரத்துட் கூறுதும்.

வீடுகூறுரோவெனின், அகத்தியனாருந் தொல்காப்பியனாரும் வீடுபேற்றிற்கு நிமித்தங் கூறுதலன்றி வீட்டின் தன்மை இலக்கணத்தாற் கூறுரென் றுணர்க. அஃது,

'அந்நிலை மருங்கி னறமுத லாகிய
மும்முதற் பொருட்கு முரிய வென்ப.' (செய்யு—கoசு.)

என்பதனான் உணர்க. இக்கருத்தானே வள்ளுவனாரும் முப்பாலாகக் கூறி மெய்யுணர்தலான் வீடுபேற்றிற்கு நிமித்தங் கூறினர்.

செந்தமிழ் செவ்விய தமிழ்.

முந்துநூல் அகத்தியமும் மாபுராணமும் பூதபுராணமும் இசைநுணுக்கமும். அவற்றுட் கூறிய இலக்கணங்களாவன எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பும் சந்தமும் வழக்கியலும் அரசியலும் அமைச்சியலும் பார்ப்பனவியலுஞ் சோதிடமுங் காந்தருவமுங் கூத்தும் பிறவுமாம்.

புலமென்றது இலக்கணங்களை.

பனுவலென்றது அவ்விலக்கணங்களெல்லாம் அகப்படச் செய்கின்றதோர் குறியை. அவை இதனுட் கூறுகின்ற உரைச் சூத்திரங்களானும் மரபியலானும் உணர்க.

பாண்டியன் மாகீர்த்தி இருபத்துநாலாயிரம் யாண்டு வீற்றிருந்தானுதலின் அவனும் அவன் அவையிலுள்ளோ

ரும் அறிவுமிக்கிருத்தலின் அவர்கள் கேட்டிருப்ப அதங்கோட்டாசிரியர் கூறிய கடாவிற் கெல்லாங் குற்றந் தீர விடைகூறுதலின் 'அரிறப' என்றார்.

அகத்தியனார் அதங்கோட்டாசிரியரைநோக்கி 'நீ தொல்காப்பியன் செய்த நூலைக் கேளற்க' வென்று கூறுதலானுந், தொல்காப்பியனாரும் பல்காலுஞ்சென்று 'யான் செய்த நூலை நீர் கேட்டல்வேண்டும்' என்று கூறுதலானும், இவ்விருவரும் வெகுளாமல் இந்நூற்குக் குற்றங் கூறிவிடுவலெனக்கருதி அவர் கூறிய கடாவிற் கெல்லாம் விடை கூறுதலின் 'அரிறபத்தெரிந்து' என்றார்.

அவர் கேளன்மினென்றற்குக் காரணமென்னையெனின், தேவரெல்லாருங்கூடி யாஞ் சேரவிருத்தலின் மேருத் தாழ்ந்து தென்றிசை உயர்ந்தது, இதற்கு அகத்தியனாரே ஆண்டிருத்தற் குரியரென்று அவரை வேண்டிக் கொள்ள, அவருந் தென்றிசைக்கட் போதுகின்றவர் கங்கையாருழைச்சென்று காவிரியாரை வாங்கிக்கொண்டு, பின்னர் யமதக்கினியாருழைச் சென்று அவர் மகனார் திரணதூமாக்கினியாரை வாங்கிக்கொண்டு, புலத்தியனாருழைச்சென்று அவருடன்பிறந்த குமரியார் உலோபாமுத்திரையாரை அவர்கொடுப்ப நீரேற்று இரீஇப், பெயர்ந்து, துவராபதிப் போந்து நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல் வழிக்கண் அரசர் பதினெண்மரையும் பதினெண்கோடி வேளிருள்ளிட்டாரையும் அருவாளரையுங்கொண்டுபோந்து, காடுகெடுத்து நாடாக்கிப் பொதியின்கணிருந்து, இராவணனைக் கந்தருவத்தாற் பிணித்து, இராக்கதரை ஆண்டு இயங்காமை விலக்கித், திரணதூமாக்கினியாராகிய தொல்காப்பியனாரை நோக்கி 'நீ சென்று குமரியாரைக் கொண்டுவருக' வெனக் கூற, அவரும் எம்பெருமாட்டியை எங்ஙனங் கொண்டு வருவலென்றார்க்கு, 'முன்னாகப் பின்னாக நாற்கோல் நீளம்

ஆகல நின்று கொண்டுவருக' வென, அவரும் அங்ஙனங் கொண்டு வருவழி, வையை நீர்கடுகிக் குமரியாரை ஈர்த்துக் கொண்டுபோகத், தொல்காப்பியனார் கட்டளை யிறந்து சென்று ஓர் வெதிர்ங்கோலைமுறித்து நீட்ட, அதுபற்றி யேறினார்; அது குற்றமென்று அகத்தியனார் குமரியாரையுந் தொல்காப்பியனாரையுஞ் 'சுவர்க்கம் புகாப்பிர்' எனச் சபித்தார்; 'யாங்கள் ஒரு குற்றமுஞ் செய்யாதிருக்க எங்களைச் சபித்தமையான் எம்பெருமானுஞ் சுவர்க்கம் புகாப்பிர்' என அவர் அகத்தியனாரைச் சபித்தார். அதனான் அவர் வெகுண்டாராதலின் அவன் செய்த நூலைக் கேளற்கவென் றாரென்க.

நான்கு கூறுமாய் மறைந்தபொருளும் உடைமை யான் 'நான்மறை' யென்றார். அவை தைத்திரியமும் பௌடி கமுந் தலவகாரமுஞ் சாமவேதமுமாம். இனி இருக்கும் யசுவும் சாமமும் அதர்வணமு மென்பாருமுளர். அது பொருந்தாது; இவர் இந்நூல் செய்த பின்னர் வேதவியாதர் சின்னாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினோர் உணர்தற்கு நான்கு கூறாக இவற்றைச் செய்தாராதலின்.

முற்கூறிய நூல்கள் போல எழுத்திலக்கணமுஞ் சொல்லிலக்கணமும் மயங்கக் கூறாது வேறோர் அதிகாரமா கக் கூறினாரென்றற்கு 'எழுத்து முறைகாட்டி' யென்றார்.

வரைப்பின்கண்ணே தோற்றி நிறுத்தவென்க.

இந்திரனாற் செய்யப்பட்டது ஐந்திர மென்றாயிற்று.

பல்புகழாவன, ஐந்திரநிறைதலும் அகத்தியத்தின் பின் இந்நூல் வழங்கச் செய்தலும் அகத்தியனாரைச் சபித்த பெருந்தன்மையும் ஐந்தீ நாப்பண் நிற்றலும் நீர்நிலைநிற்ற லும் பிறவுமாகிய தவத்தான் மிகுதலும் பிறவுமாம்.

படிமை தவவேடம்.

'வடவேங்கடந்தென்குமரி' என்பது கட்டுரை வகையான் எண்ணொடு புணர்ந்த சொற்சீரடி. 'ஆயிடை' என்பது வழியசை புணர்ந்த சொற்சீரடி. 'தமிழ்கூறுநல்லுலகத்து' என்பது முட்டடியின்றிக் குறைவுசீர்த்தாய சொற்சீரடி. இங்ஙனஞ் சொற்சீரடியை முற்கூறினார், சூத்திர யாப்பிற்கு இன்னோசை பிறத்தற்கு. என்னை? 'பாஅவண்ணஞ், சொற்சீர்த் தாகி நூற்பாற்|பயிலும்' (செய்யுளியல்-உகரு.) என்றலின். ஏனை யடிகளெல்லாஞ் செந்தூக்கு.

வடவேங்கடந்தென்குமரியெனவே எல்லையும், எழுத்துஞ்சொல்லும் பொருளும் நாடியெனவே நுதலியபொருளும் பயனும் யாப்பும், முந்துநூல்கண்டெனவே வழியும், முறைப்படவெண்ணியெனவே காரணமும், பாண்டியனவையத்தெனவே காலமுங் களனும், அரிறபத்தெரிந்தெனவே கேட்டோருந், தன்பெயர்தோற்றியெனவே ஆக்கியோன்பெயரும் நூற்பெயரும் பெறப்பட்டன.

தொல்காப்பியமென்பது மூன்று உறுப்படக்கிய பிண்டம். பொருள்கூறவே அப்பொருளைப் பொதிந்த யாப்பிலக்கணமும் அடங்கிற்று, நூறுகாணங்கொணர்ந்தானென்றால் அவைபொதிந்த கூறையும் அவையென அடங்குமாறுபோல.

இனி இவ்வாறன்றிப் பிறவாறு கண்ணழிவு கூறுவாரும் உளராலெனின், வேங்கடமுங் குமரியும் எல்லையாகவுடைய நிலத்திடத்து வழங்குந் தமிழ்மொழியினைக் கூறும் நன்மக்கள் வழக்குஞ் செய்யுளுமென்றுஞ் செந்தமிழ்நாட்டைச் சூழ்ந்த கொடுந்தமிழ்நாடு பன்னிரண்டினும் வழங்குந் தமிழ்மொழியினைக் கூறுவாரை நன்மக்களென்றுரென்று பொருடருதலானும், அவர்கூறும் வழக்குஞ்செய்யுளுங்கொண்டு எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் ஆராய்தல் பொருந்தாமையானும், அவர் கூறும் வழக்குஞ் செய்யு

ளுமாகிய இருகாரணத்தானும் எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் ஆராய்ந்தாரெனின் அகத்தியர்க்கு மாறுகத் தாமும் முதனூல் செய்தாரென்னும் பொருடருதலானும், அங்ஙனங் கொடுந்தமிழ்கொண்டு இலக்கணஞ் செய்யக் கருதிய ஆசிரியர் குறைபாடுடையவற்றிற்குச் செந்தமிழ் வழக்கையும் முந்துநூலையும் ஆராய்ந்து முறைப்பட எண் ணினாரெனப் பொருடருதலானும் அது பொருளன்மை உணர்க. இன்னும் முந்துநூல்கண்டு முறைப்படவெண்ணி யென்றதனானே முதல்வன் வழிநூல் செய்யுமாற்றிற்கு இலக்கணங் கூறிற்றிலனேனும் அவன் நூல்செய்தமுறை மைதானே பின்பு வழிநூல்செய்வார்க்கு இலக்கணமாமென் பது கருதி இவ்வாசிரியர் செய்யுளியலிலும் மரபியலிலும் அந்நூல் செய்யும் இலக்கணமும் அதற்கு உரையுங் காண் டிகையுங் கூறும் இலக்கணமுங் கூறிய அதனையே ஈண்டுங் கூறினாரென்று உணர்க. அவை அவ்வோத்துக்களான் உணர்க.

'யாற்ற தொழுக்கே தேரைப் பாய்வே
சீய நோக்கே பருந்தின் வீழ்வென்
றுவகை நான்கே கிடக்கை முறையே.'

'பொழிப்பே யகல நுட்ப மெச்சமெனப்
பழிப்பில் சூத்திரம் பன்ன னன்கே.'

'அவற்றுள்
பாடங் கண்ண ழி வுதாரண மென்றிவை
நாடித் திரிபில் வாகுதல் பொழிப்பே.'

'தன்னூன் மருங்கினும் பிறநூன் மருங்கினுந்
துன்னிய கடாவின் புறந்தோன்றும் விகற்பம்
பன்னிய வகல மென்மனார் புலவர்.'

'ஏதுவி னுங்கவை துடைத்த னுட்பம்.'

'துடைத்துக் கொள்பொரு ளெச்ச மாகும்,'

'அப்புல மிறப வறிந்து முதனூற்
பக்கம் போற்றும் பயன்றெரிந் துலகந்
திட்ப முடைய தெளிவர வுடையோ
னப்புலம் படைத்தற் கமையு மென்ப.'

'சூத்திர முறையென் றுயிரு திறத்தினும்
பாற்படத் தோற்றல் படைத்த லென்ப
நூற்பய னுணர்ந்த நுண்ணி யோரே.'

இவற்றை விரித்து உரைக்க.

சிறப்புப்பாயிரம் முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

தொல்காப்பியம்

எழுத்ததிகாரம்

நச்சினார்க்கினியம்

க. நூன்மரபு

க. எழுத்தெனப் படுப
அகரமுத
னகர விறுவாய் முப்பஃ தென்ப
சார்ந்துவரன் மரபின் மூன்றலங் கடையே.

என்பது சூத்திரம்.

இவ்வதிகாரம் என்ன பெயர்த்தோவெனின் எழுத்திலக்கணம் உணர்த்தினமை காரணத்தான் எழுத்ததிகார மென்னும் பெயர்த்து. எழுத்தை உணர்த்திய அதிகார மென விரிக்க. அதிகாரம்—முறைமை.

எழுத்து உணர்த்துமிடத்து எனைத்து வகையான் உணர்த்தினரோவெனின் எட்டு வகையானும் எட்டிறந்த பலவகையானும் உணர்த்தின ரென்க.

எட்டு வகைய வென்பார் கூறுமாறு:—எழுத்து இனைத்தென்றலும் இன்ன பெயரின வென்றலும் இன்ன முறையின வென்றலும் இன்ன அளவின வென்றலும்

இன்ன பிறப்பின வென்றலும் இன்ன புணர்ச்சியின வென்றலும் இன்ன வடிவின வென்றலும் இன்ன தன்மையின வென்றலுமாம். இவற்றுள் தன்மையும் வடிவும் நமக்கு உணர்த்தலாகாமையின் ஆசிரியர் ஈண்டு உரைத்திலர். ஏனைய இதனுட் பெறுதும்.

எழுத்து இனைத்தென்றலைத் தொகைவகை விரியான் உணர்க. முப்பத்துமூன் றென்பது தொகை. உயிர் பன்னிரண்டும் உடம்பு பதினெட்டுஞ் சார்பிற்றோற்றம் மூன்றும் அதன்வகை. அளபெடை யேழும் உயிர்மெய் யிருநூற்றொருபத்தாறும் அவற்றோடுங் கூட்டி இருநூற்றைம்பத்தாறெனல் விரி.

இனி எழுத்துக்களது பெயரும் முறையுந் தொகையும் இச்சூத்திரத்தாற் பெற்றாம். வகை 'ஔகாரவிறுவாய்' (எழு-அ.) என்பதனானும் 'னகாரவிறுவாய்' (எழு-கூ.) என்பதனானும் 'அவைதாங், குற்றியலிகரங் குற்றியலுகரம்' (எழு-உ.) என்பதனானும் பெற்றாம். விரி 'குன்றிசைமொழிவயின்' (எழு-சக.) என்பதனானும் 'புள்ளியில்லா' (எழு-கஎ.) என்பதனானும் பெற்றாம்.

அளவு 'அவற்றுள், அ இ உ' (எழு-ந.) என்பதனானும் 'ஆ ஈ ஊ' (எழு-ச.) என்பதனானும் 'மெய்யினளபே' (எழு-கக.) என்பதனானும் 'அவ்வியனிலையும்' (எழு-கஉ.) என்பதனானும் பெற்றாம்.

பிறப்பு பிறப்பியலுட் பெற்றாம்.

புணர்ச்சி 'உயிரிறு சொன்முன்' (எழு-க0எ.) என்பதனானும் 'அவற்று, ணிறுத்தசொல்லின்' (எழு-க0அ.) என்பதனானும் பிறவாற்றானும் பெற்றாம்.

இனி எட்டிறந்த பல்வகைய வேன்பார் கூறுமாறு:— எழுத்துக்களது குறைவுங் கூட்டமும் பிரிவும் மயக்க

மும் மொழியாக்கமும் நிலையும் இனமும் ஒன்றுபல வாதலுந் திரிந்ததன்றிரிபு அதுவென்றலும் பிறிதென்றலும் அதுவும்பிறிதுமென்றலும் நிலையிற்றென்றலும் நிலையா தென்றலும் நிலையிற்றும்நிலையாது மென்றலும் இன்னோரன்ன பலவுமாம்.

குறைவு 'அரையளபு குறுகல்' (எழு-கரு.) 'ஓரளபாகும்' (எழு-ருஅ.) என்பனவற்றுற் பெற்றும்.

கூட்டம் 'மெய்யோடியையினும்' (எழு-க0.) 'புள்ளியில்லா' (எழு-கஎ.) என்பனவற்றுற் பெற்றும்.

பிரிவு 'மெய்யுயிர்நீங்கின்' (எழு-கருக.) என்பதனுற் பெற்றும்.

மயக்கம் 'டறலள' (எழு-உரு.) என்பது முதலாக 'மெய்ந்நிலைசுட்டின்' (எழு-ரு0.) என்பதீருகக் கிடந்தனவற்றுற் பெற்றும்.

மொழியாக்கம் 'ஓரெழுத்தொருமொழி' (எழு-சரு.) என்பதனுற் பெற்றும், அவ்வெழுத்துக்களை மொழியாக்கலின்.

நிலை 'பன்னீருயிரும்' (எழு-ருக.) 'உயிர்மெய்யல்லன' (எழு-கூ0.) 'உயிர்ஔ' (எழு-கூக.) 'ஞணநமன' (எழு-எஅ.) என்பன. இவற்றுன் மொழிக்கு முதலாம் எழுத்தும் ஈருமெழுத்தும் பெற்றும்.

இனம் 'வல்லெழுத்தென்ப' (எழு-கக.) 'மெல்லெழுத்தென்ப' (எழு-உ0.) 'இடையெழுத்தென்ப' (எழு-உக.) 'ஔகாரவிறுவாய்' (எழு-அ.) 'னகாரவிறுவாய்' (எழு-க.) என்பனவற்றுற் பெற்றும். இவற்றுனே எழுத்துக்கள் உருவாதலும் பெற்றும். இவ்வுருவாகிய ஓசைக்கு ஆசிரியர் வடிவு கூறுமை உணர்க. இனி

வரிவடிவு கூறுங்கால் மெய்க்கே பெரும்பான்மையும் வடிவுகூறுமாறு உணர்க.

ஒன்று பலவாதல் 'எழுத்தோரன்ன' (எழு-கசக.) என்பதனாற் பெற்றாம்.

திரிந்ததன்றிரிபதுவென்றல் 'தகரம்வருவழி' (எழு-ௗ௬௬.) என்பதனானும் பிறண்டும் பெற்றாம்.

பிறிதென்றல் 'மகரவிறுதி' (எழு-ௗ௧௦.) 'னகார வீறு' (எழு-ௗௗ௨.) என்பனவற்றாற் பெற்றாம்.

அதுவும்பிறிதுமென்றல் 'ஆறனுருபினகரக்கிளவி' (எழு-க௧௫.) என்பதனாற் பெற்றாம்.

நிலையிற்றென்றல் 'நிறுத்த சொல்லினீறாகு' (எழு-க௦௮.) என்பதனாற் பெற்றாம்.

நிலையாதென்றல் நிலைமொழியது ஈற்றுக்கண்ணின்றும் வருமொழியது முதற்கண்ணின்றும் புணர்ச்சி தம்முள் இயல்பாதல். அது 'மருவின்றொகுதி' (எழு-க௧௧.) என்பதனாற் பெற்றாம்.

நிலையிற்றும்நிலையாது மென்றல் 'குறியதன்முன்னரும்' (எழு-௨௨௬.) என்பதனாற் கூறிய அகரம் 'இரா வென்கிளவிக்ககரமில்லை' (எழு-௨௨௭.) என்பதனாற் பெற்றாம்.

இக்கூறிய இலக்கணங்கள் கருவியுஞ் செய்கையுமென இருவகைய.

அவற்றுட் கருவி புறப்புறக்கருவியும் புறக்கருவியும் அகப்புறக்கருவியும் அகக்கருவியுமென நால்வகைத்து. நூன்மரபும் பிறப்பியலும் புறப்புறக்கருவி. மொழிமரபு புறக்கருவி. புணரியல் அகப்புறக்கருவி. 'எகர ஒகரம் பெயர்க்கீறாகா' (எழு-௨௭௨.) என்றாற் போல்வன அகக் கருவி.

இனிச் செய்கையும் புறப்புறச்செய்கையும் புறச்செய்கையும் அகப்புறச்செய்கையும் அகச்செய்கையுமென நால் வகைத்து. 'எல்லாமொழிக்குமுயிர்வருவழியே' (எழு-கசௐ.) என்றாற்போல்வன புறப்புறச்செய்கை. 'லனவென வரூஉம் புள்ளிமுன்னர்' (எழு-கசக.) என்றாற்போல்வன புறச்செய்கை. 'உகரமொடுபுணரும்புள்ளியிறுதி' (எழு-கரு௫.) என்றாற்போல்வன அகப்புறச்செய்கை. தொகை மரபு முதலிய ஓத்தினுள் இன்ன ஈறு இன்னவாறுமுடியு மெனச் செய்கைகூறுவனவெல்லாம் அகச்செய்கை. இவ் விகற்பமெல்லாந் தொகையாக உணர்க.

இவ்வோத் தென்னுதலிற்றோ வெனின், அதுவும் அதன்பெயருரைப்பவே அடங்கும்.

இவ்வோத்தென்னபெயர்த்தோவெனின் இத்தொல் காப்பியமென்னும் நூற்கு மரபாந் துணைக்கு வேண்டுவன வற்றைத் தொகுத்து உணர்த்தினமையின் நூன்மரபென்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

நூலென்றது நூல்போறலின் ஒப்பினுபதோர் ஆகு பெயராம். அவ்வொப்பாயவா றென்னையெனின், குற்றங் களைந்து எஃகின பன்னுனைப் பஞ்சிகளை யெல்லாங் கைவன் மகடூஉத் தூய்மையும் நுண்மையுமுடையவாக ஓரிழைப் படுத்தினாற்போல 'வினையினீங்கி விளங்கிய வறிவ' (மரபியல்-கூச.) னாலே வழுக் களைந்து எஃகிய இலக்கணங் களையெல்லாம் முதலும் முடிவும் மாறுகோளின்றாகவுந் தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டியும் உரை யுங் காண்டிகையும் உள் நின்று அகலவும் ஈரைங்குற்றமு மின்றி ஈரைந்தழகுபெற முப்பத்திரண்டு தந்திர வுத்தி யோடு புணரவும்

'ஒருபொரு ணுதலிய சூத்திரத் தானு
மினமொழி கிளந்த வோத்தி னானும்

* இவ்வதிகாரத்தாற் சொல்லப்படும் எழுத்திலக்கணத்தின் ஒரு பகுதியைத் தொகுத்துணர்த்தினமையின் நூன்மரபென்னும் பெ... [illegible]

பொருமொழி கிளந்த படலத் தானு
மூன்றுறுப் படக்கிய பிண்டத் தானும்.' (செய்-க௬௬.)

ஒருநெறிப்படப் புணர்க்கப்படூஉந் தன்மையுடைமையா னென்க. மரபு, இலக்கணம், முறைமை, தன்மை என்பன ஒருபொருட்கிளவி.

ஆயின் நூலென்றது ஈண்டு மூன்றதிகாரத்தினையு மன்றே? இவ்வோத்து மூன்றதிகாரத்திற்கும் இலக்கண மாயவாறென்னையெனின் எழுத்துக்களது பெயரும் முறை யும் இவ்வதிகாரத்திற்குஞ் செய்யுளியற்கும் ஒப்பக் கூறி யது. ஈண்டுக் கூறிய முப்பத்துமூன்றனைப் பதினைந்தாக்கி ஆண்டுத் தொகைகோடலிற் றொகை வேறும். அளவு செய்யுளியற்கும் இவ்வதிகாரத்திற்கும் ஒத்த அளவும் ஒவ்வா அளவுமுளவாகக்கூறியது. குறிற்கும் நெடிற்குங் கூறிய மாத்திரை இரண்டிடத்திற்கும் ஒத்த அளவு. ஆண்டுக் கூறுஞ் செய்யுட்கு அளவுகோடற்கு ஈண்டைக் குப் பயன் தாராத அளபெடை கூறியது ஒவ்வா அளவு. அஃது 'அளபிறந்துயிர்த்தலும்' (எழு-௩௩.) என்னுஞ் சூத் திரத்தோடு ஆண்டு மாட்டெறியுமாற்றான் உணர்க. இன் னுங் குறிலும் நெடிலும் மூவகையினமும் ஆய்தமும் வண் ணத்திற்கும் இவ்வதிகாரத்திற்கும் ஒப்பக் கூறியன. குறை வும் இரண்டற்கும் ஒக்கும். கூட்டமும் பிரிவும் மயக்கமும் இவ்வதிகாரத்திற்கே உரியனவாகக் கூறியன. 'அம்மூவா றும்' (எழு-௨௨.) என்னுஞ் சூத்திர முதலியனவற்றான் எழுத்துக்கள் கூடிச் சொல்லாமாறு கூறுகின்றமையிற் சொல்லதிகாரத்திற்கும் இலக்கணம் ஈண்டுக் கூறினாராயி ற்று. இங்ஙனம் மூன்றதிகாரத்திற்கும் இலக்கணங் கூறு தலின் இவ்வோத்து நூலினது இலக்கணங் கூறியதா யிற்று. நூலென்றது தொல்காப்பிய மென்னும் பிண்டத் தை. இவ்வோத்திலக்கணங்கடாம் எழுத்துக்களது பெய

ரும் முறையுந் தொகையும் அளவுங் குறைவுங் கூட்டமும் இனமும் மயக்கமுமாம். ஏனைய இவ்வதிகாரத்துள் ஏனை யோத்துக்களுள் உணர்த்துப.

அற்றேல் அஃதாக, இத்தலைச்சூத்திரம் என்னுதலிற் றோவெனின், எழுத்துக்களது பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துத னுதலிற்று.

இதன் பொருள் : எழுத்தெனப்படுப—எழுத்தென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவன, அகரமுதல் னகரவிறு வாய் முப்பஃதென்ப—அகரம் முதல் னகரம் ஈறுகக் கிடந்த முப்பதென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர், சார்ந்துவரல் மரபின் மூன்றலங்கடையே—சார்ந்துவருதலைத் தமக்கு இலக்கணமாகவுடைய மூன்றும் அல்லாத இடத்து என்ற வாறு.

எனவே, அம்மூன்றுங் கூடியவழி முப்பத்துமூன் றென்ப. அ-ஆ-இ-ஈ-உ-ஊ-எ-ஏ-ஐ-ஒ-ஓ-ஔ-க்-ங்-ச்-ஞ்-ட்-ண்-த்-ந்-ப்-ம்-ய்-ர்-ல்-வ்-ழ்-ள்-ற்-ன் எனவரும். எனப் படுப வென்று சிறப்பித்துணர்த்துதலான் அளபெடை யும் உயிர்மெய்யும் இத்துணைச் சிறப்பில; ஓசையுணர் வார்க்குக் கருவியாகிய வரிவடிவுஞ் சிறப்பிலா எழுத்தாகக் கொள்ளப்படும்.

அகரம் முதலாதல் ஆரியத்திற்கும் ஒக்குமேனும் ஈண்டுத் தமிழெழுத்தே கூறுகின்றாரென்பது உணர்தற்கு னகரவிறுவாயென்றார்.

படுப, படுவ. படுபவென்பது படுத்தலோசையாற் றொழிற் பெயராகக் கூறப்படும். பகரமும் வகரமும் ஈண்டு நிற்றற்குத் தம்முள் ஒத்த உரிமையவேனும் எழுத் தெனப்படுபவெனத் தூக்கற்று நிற்குஞ் சொற்சீரடிக்குப் படுபவென்பது இன்னோசைத்தாய் நிற்றலின் ஈண்டுப்

படுபவென்றே பாடம் ஓதுக. இஃது அன்பெறாத அகர வீற்றுப் பலவறிசொல்.

அகரனகரமெனவே பெயருங் கூறினர்.

எழுத்துக்கட்கெல்லாம் அகரம் முதலாதற்குக் காரணம் 'மெய்யி னியக்க மகரமொடு சிவணும்' (எழு-சசா.) என்பதனாற் கூறுப. வீடு பேற்றிற்கு உரிய ஆண்மகனை உணர்த்துஞ் சிறப்பான் னகரம் பின் வைத்தார். இனி எழுத்துக்கட்குங் கிடக்கைமுறையாயினவாறு கூறுதும்.

குற்றெழுத்துக்களை முன்னாகக்கூறி அவற்றிற்கு இனமொத்த நெட்டெழுத்துக்களை அவற்றின் பின்னாகக் கூறினார், ஒருமாத்திரை கூறியே இரண்டுமாத்திரை கூறவேண்டுதலின். அன்றி இரண்டை முற்கூறினாலோவெனின், ஆகாது; ஒன்றுநின்று அதனோடு பின்னரும் ஒன்று கூடியே இரண்டாவதன்றி இரண்டென்பதொன்று இன்றாதலின். இதனான் ஒன்றுதான் பலகூடியே எண் விரிந்ததென்று உணர்க.

இனி, அகரத்தின் பின்னர் இகரம் எண்ணும் பிறப்பும் பொருளும் ஒத்தலின் வைத்தார். இகரத்தின்பின்னர் உகரம் வைத்தார், பிறப்பு ஒவ்வாதேனும் 'அ-இ-உ அம் மூன்றுஞ் சுட்டு' (எழு-கூக.) எனச் சுட்டுப் பொருட்டாய் நிற்கின்ற இனங் கருதி. அவை ஐம்பாற் கண்ணும் பெரும்பான்மை வருமாறு உணர்க. எகரம் அதன் பின் வைத்தார், அகர இகரங்களோடு பிறப்பு ஒப்புமை பற்றி. ஐகார ஔகாரங்கட்கு இனமாகிய குற்றெழுத்து இன்றேனும் பிறப்பு ஒப்புமைபற்றி எகார ஓகாரங்களின் பின்னர் ஐகார ஔகாரம் வைத்தார். ஒகரம் நொ என மெய்யோடு கூடி நின்றல்லது தானாக ஓரெழுத்தொருமொழியா

காத சிறப்பின்மை நோக்கி ஐகாரத்தின்பின் வைத்தார். அ-இ-உ-எ என்னும் நான்கும் அக்கொற்றன் இக்கொற்றன் உக்கொற்றன் எக்கொற்றன் என மெய்யோடு கூடாமல் தாம் இடைச்சொல்லாய் நின்ருயினும் மேல் வரும் பெயர்களோடு கூடிச் சுட்டுப்பொருளும் வினப்பொருளும் உணர்த்தும். ஒகரம் மெய்யோடுகூடியே தன்பொருள் உணர்த்துவதல்லது தானகப் பொருளுணர்த்தாதென்று உணர்க. இன்னும் அ-ஆ-உ-ஊ-எ-ஏ-ஒ-ஓ-ஔ என்பன தம்முள் வடிவு ஒக்கும். இ-ஈ-ஐ தம்முள் வடிவு ஒவ்வா. இன்னும் இவை அளபெடுக்குங்கால் நெட்டெழுத்தோடு குற்றெழுத்திற்கு ஓசை இயையுமாற்ருனும் உணர்க. இனிச் சுட்டு நீண்டு ஆகார ஈகார ஊகாரங்களாதலானும் பொருள் ஒக்கும். புணர்ச்சி ஒப்புமை உயிர்மயங்கியலுட் பெறுதும். இம்முறை வழுவாமல் மேல் ஆளுமாறு உணர்க.

இனிக் ககார ஙகாரமுஞ் சகார ஞகாரமும் டகார ணகாரமுந் தகார நகாரமும் பகார மகாரமுந் தமக்குப் பிறப்புஞ் செய்கையும் ஒத்தலின் வல்லொற்றிடையே மெல்லொற்றுக் கலந்து வைத்தார். முதனவும் முதலண்ணமும் இடைநாவும் இடையண்ணமும் நுனிநாவும் நுனியண்ணமும் இதழியைதலுமாகிப் பிறக்கின்ற இடத்தின் முறைமை நோக்கி அவ்வெழுத்துக்களைக் க-ச-ட-த-ப-ங-ஞ-ண-ந-ம-ன வென இம்முறையே வைத்தார். பிறப்பு ஒப்புமையானும் னகாரம் றகாரமாய்த் திரிதலானும் றகாரமும் னகாரமுஞ் சேரவைத்தார். இவை தமிழெழுத்தென்பது அறிவித்தற்குப் பின்னர் வைத்தார். இனி இடையெழுத்துக்களில் யகாரம் முன்வைத்தார், அதுவும் உயிர்கள்போல மிடற்றுப்பிறந்த வளி அண்ணங் கண்ணுற்று அடையப் பிறத்தலின். ரகாரம் அதனேடு பிறப்பு ஒவ்வாதேனுஞ் செய்கை ஒத்தலின் அதன்பின் வைத்தார். லகாரமும் வகாரமுந் தம்மிற் பிறப்புஞ் செய்கையும் ஒவ்வாவேனுங்

கல்வலிது சொல்வலிது என்றாற்போலத் தம்மிற் சேர்ந்து வருஞ் சொற்கள் பெரும்பான்மை யென்பது பற்றி லகாரமும் வகாரமுஞ் சேர வைத்தார். ழகாரமும் ளகாரமும் ஒன்றானும் இயைபிலவேனும் 'இடையெழுத்தென்ப யரல வழள' (எழு-உக.) என்றாற் சந்தவின்பத்திற்கு இயைபுடைமை கருதிச் சேரவைத்தார் போலும்.

அகரம் உயிரகரமும் உயிர்மெய்யகரமுமென இரண்டு. இஃது ஏனையுயிர்கட்கும் ஒக்கும். எனவே, ஓருயிர் பதினெட்டாயிற்று.

இவ் வெழுத்தெனப்பட்ட ஓசையை அருவென்பார் அறியாதார். அதனை உருவென்றே கோடும். அது செறிப்பச் சேறலானுஞ் செறிப்ப வருதலானும் இடையெறியப் படுதலானுஞ் செவிக்கட்சென்று உறுதலானும் இன்ப துன்பத்தை ஆக்குதலானும் உருவும் உருவுங்கூடிப் பிறத்தலானுந் தலையும் மிடறும் நெஞ்சுமென்னும் மூன்றிடத்தும் நிலைபெற்றுப் பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும் அண்ணமும் உறப் பிறக்குமென்றமையானும் உருவேயாம். அருவேயாயின் இவ்விடத்திற் கூறியன இன்மை உணர்க. அல்லதூஉம், வன்மை மென்மை இடைமையென்று ஓதினமையானும் உணர்க. உடம்பொடு புணர்த்தலென்னும் இலக்கணத்தான் இவ் வோசை உருவாதல் நிலைபெற்றதென்று உணர்க. அதற்குக் காரணமும் முன்னர்க் கூறினும்.

இவ் வெழுத்துக்களின் உருவிற்கு வடிவு கூறாராயினர், ஏன்? அது முப்பத்திரண்டு வடிவினுள் இன்ன எழுத்திற்கு இன்ன வடிவெனப் பிறர்க்கு உணர்த்துதற்கு அரிதென்பது கருதி. அவ்வடிவு ஆராயுமிடத்துப் பெற்றபெற்ற வடிவே தமக்கு வடிவாம், குழலகத்திற் கூறிற் குழல்வடி

வுங் குடத்தகத்திற் கூறிற் குடவடிவும் வெள்ளிடையிற் கூறின் எல்லாத் திசையும் நீர்த்தரங்கமும்போல.

'எல்லா மெய்யு முருவுரு வாகி' (எழு-கஎ.) எனவும் 'உட்பெறு புள்ளி யுருவா கும்மே' (எழு-கச.) எனவும் 'மெய்யி னியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்' (எழு-கரு.) எனவுஞ் சிறுபான்மை வடிவுங் கூறுவர். அது வட்டஞ் சதுரம் முதலிய முப்பத்திரண்டனுள் ஒன்றை உணர்த்தும். மனத்தான் உணரும் நுண்ணுணர்வு இல்லோரும் உணர்தற்கு எழுத்துக்கட்கு வேறு வேறு வடிவங்காட்டி எழுதப்பட்டு நடத்தலிற் கட் புலனாகிய வரிவடிவும் உடையவாயின. பெரும்பான்மை மெய்க்கே வடிவு கூறினார், உயிர்க்குவடிவின்மையின். 'எகரவொகரத் தியற்கையு மற்றே' (எழு-கசு.) எனச் சிறுபான்மை உயிர்க்கும் வடிவு கூறினார்.

௨. அவைதாங்
குற்றிய லிகரங் குற்றிய லுகர
மாய்தமென்ற
முப்பாற் புள்ளியு மெழுத்தோ ரன்ன.

இது மேற் சார்ந்துவருமென்ற மூன்றிற்கும் பெயரும் முறையும் உணர்த்துதனுதலிற்று.

இதன் பொருள்: அவைதாம்—மேற் சார்ந்துவருமெனப்பட்டவைதாம், குற்றியலிகரங் குற்றியலுகரம் ஆய்தம் என்ற முப்பாற் புள்ளியும்—குற்றியலிகரமுங் குற்றியலுகரமும் ஆய்தமென்று சொல்லப்பட்ட மூன்றுகூற்றதாகிய புள்ளிவடிவுமாம், எழுத்தோரன்ன—அவையும் முற்கூறிய முப்பதெழுத்தோடு ஒருதன்மையவாய் வழங்கும் என்றவாறு.

முற்கூறிய இரண்டும் உம்மை தொக்குநின்றன. இகர உகரங் குறுகிநின்றன, விகாரவகையாற் புணர்ச்சி

வேறுபடுதலின். இவற்றை இங்ஙனங் குறியிட்டாளுதல் எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தது. சந்தனக்கோல் குறுகினும் பிரப்பங்கோலாகாது. அதுபோல உயிரது குறுக்கமும் உயிரேயாம். இவற்றைப் புணர்ச்சி வேற்றுமையும் பொருள் வேற்றுமையும்பற்றி வேறோர் எழுத்தாக வேண்டினார்.

இவற்றுட் குற்றியலுகரம் நேர்பசையும் நிரைபசையு மாகச் சீர்களைப் பலவாக்குமாறு செய்யுளியலுள் உணர்க.

ஆய்தமென்ற ஓசைதான் அடுப்புக்கூட்டுப்போல மூன்று புள்ளிவடிவிற்றென்பது உணர்த்தற்கு ஆய்த மென்ற முப்பாற் புள்ளியு மென்றார். அதனை இக்காலத் தார் நடுவு வாங்கியிட்டெழுதுப. இதற்கு வடிவு கூறினார், ஏனையொற்றுக்கள்போல உயிரேறாது ஓசை விகாரமாய் நிற்பதொன்றாகலின். எழுத்தியல் தழா ஓசைகள்போலக் கொள்ளினுங் கொள்ளற்க என்றற்கு எழுத்தேயாமென் றார். இதனைப் புள்ளிவடிவிற்றெனவே ஏனையெழுத்துக்க ளெல்லாம் வரிவடிவினவாதல் பெற்றாம்.

முன்னின்ற சூத்திரந்தாற் சார்ந்துவரன் மரபின் மூன்றலங்கடையே எழுத்தெனப்படுப முப்பஃதென்ப எனவே, சார்ந்துவரன் மரபின் மூன்றுமே சிறந்தன, ஏனைய முப்பதும் அவ்வாறு சிறந்திலவெனவும் பொரு டந்துநிற்றலின் அதனை விலக்கிச் சிறந்த முப்பது எழுத் தோடு இவையும் ஒப்ப வழங்குமென்றற்கு எழுத்தோ ரன்ன என்றார்.

இப்பெயர்களே பெயர். இம்முறையே முறை. தொகையும் மூன்றே. இம்மூன்று பெயரும் பண்புத் தொகை.

'அவைதாம்' 'ஆய்தமென்ற' என்பன சொற்சீரடி. (உ)

௩. அவற்றுள், அ இ உ
எ ஒ என்னு மப்பா லைந்து
மோரள பிசைக்குங் குற்றெழுத் தென்ப.

இது முற்கூறியவற்றுட் சிலவற்றிற்கு அளவுங் குறியும் உணர்த்துதனுதலிற்று.

இதன் பொருள்: அவற்றுள்—முற்கூறிய முப்பதெழுத்தினுள், அ-இ-உ-எ-ஒ என்னும் அப்பாலைந்தும்—அகர இகர உகர எகர ஒகரம் என்று கூறப்படும் அப்பகுதிகளைந்தும், ஓரளபு இசைக்குங் குற்றெழுத்தென்ப—ஒரோவொன்று ஓரளபாக ஒலிக்குங் குற்றெழுத்து என்னுங் குறியினையுடைய என்று கூறுவர் புலவர்; என்றவாறு. இக்காரணப்பெயர் மேல் ஆளுமாறு ஆண்டு உணர்க.

தமக்கு இனமாயவற்றின்கணல்லது குறுமை நெடுமை கொள்ளப்படாமையின், அளவிற்பட்டு அமைந்தனவாங் குற்றெழுத்திற் குறுகி மெய் அரைமாத்திரை பெற்றதேனுங் குற்றெழுத்து எனப் பெயர் பெறாதாயிற்று, ஒரு மாத்திரைபெற்ற மெய் தமக்கு இனமாக இன்மையின். குற்றெழுத்தென்பது பண்புத்தொகை.

இனி இசைப்பதும் இசையும் வேறாக உணர்க. அது பொருட்டன்மை.

'அவற்றுள்' 'அ-இ-உ' என்பன சொற்சீரடி. (௩)

௪. ஆ ஈ ஊ, ஏ ஐ
ஓ ஔ என்னு மப்பா லேழு
மீரள பிசைக்கு நெட்டெழுத் தென்ப.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : ஆ-ஈ-ஊ-ஏ-ஐ-ஓ-ஔ என்னும் அப்பால் ஏழும்—ஆ-ஈ-ஊ-ஏ-ஐ-ஓ-ஔ என்று சொல்லப்படும் அக்கூற்றேழும், ஈரளபு இசைக்கும் நெட்டெழுத்து என்ப—ஓரோவொன்று இரண்டுமாத்திரையாக ஒலிக்கும். நெட்டெழுத்து என்னுங் குறியினையுடைய என்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

எனவே, அளவுங் காரணக்குறியும் இங்ஙனம் உணர்த்தி மேல் ஆளுப. ஐகார ஔகாரங்கள் குறிய எழுத்தின் நெடியவாதற்குக் குற்றெழுத்தாகிய இனந் தமக்கின்றேனும் மாத்திரை யொப்புமையான் நெட்டெழுத் தென்றார்.

'ஆ ஈ ஊ' 'ஏ ஐ' என்பனவற்றைச் சொற்சீரடியாக்குக. (௪)

௫. மூவள பிசைத்த லோரெழுத் தின்றே.

இஃது ஐயம் அகற்றியது ; ஓரெழுத்து மூவளபாயும் இசைக்குங் கொல்லோவென்று ஐயப்படுதலின்.

இதன் பொருள் : ஓரெழுத்து மூவளபு இசைத்தலின்று—ஓரெழுத்தே நின்று மூன்று மாத்திரையாக இசைத்தலின்று என்றவாறு.

எனவே, பல எழுத்துக் கூடிய இடத்து மூன்று மாத்திரையும் நான்கு மாத்திரையும் இசைக்குமென்றவாறு.

எனவே, பெரும்பான்மை மூன்று மாத்திரையே பெறுமென்றார் புலவர். பல எழுத்தெனவே, நான்கு மாத்திரையும் பெறுதல் பெற்றாம். (௫)

௬. நீட்டம் வேண்டி னவ்வள புடைய
கூட்டி யெழூஉத லென்மனார் புலவர்.

இது மாத்திரை நீளுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : நீட்டம் வேண்டின்—வழக்கிடத்துஞ் செய்யுளிடத்தும் ஓசையும் பொருளும் பெறுதல் காரணமாக இரண்டு மாத்திரை பெற்ற எழுத்து அம்மாத்திரையின் மிக்கு ஒலித்தலை விரும்புவாராயின், அவ்வளபு உடைய கூட்டி எழூஉதல் என்மனார் புலவர்—தாங் கருதிய மாத்திரையைத் தருதற்கு உரிய எழுத்துக்களைக் கூட்டி அம்மாத்திரைகளை எழுப்புகவென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

கூட்டியெழுப்புமாறு ‘குன்றிசைமொழி’ (எழு-சக.) ‘ஐ-ஔவென்னும்’ (எழு-சஉ.) என்பனவற்றுள் எழுவகைத்தெனக் கூறுப.

உதாரணம் : ஆஅ, ஈஇ, ஊஉ, ஏஎ, ஐஇ, ஓஒ, ஔஉ எனவரும். இவை மூன்று மாத்திரை பெற்றன. இவைதாம், ‘நெட்டெழுத் தேழே யோரெழுத் தொருமொழி’ (எழு-சந.) என்ற அந்நெட்டெழுத்துக்களே அளபெடுத்தலிற் சொல்லாதல் எய்தின. இனி ‘அளபெடை யசைநிலை யாகலு முரித்தே’ (செய்யுளியல்-கஎ.) என்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரத்தான் எழுத்தாந்தன்மையும் எய்திற்று.

இதுதான் இயற்கையளபெடையுஞ் செய்யுட்குப் புலவர் செய்துகொண்ட செயற்கையளபெடையுமாய்ச் சொற்றன்மை எய்திநின்று அலகுபெறுமாறுங் குற்றியலிகரக் குற்றியலுகரங்கள் போல எழுத்தாந்தன்மை எய்தி அலகுபெறாது நிற்குமாறும் அச்சூத்திரத்தான் உணர்க. எனவே, எழுத்தாந் தன்மையும் உடைமையின் அளபெடையோடு கூடி எழுத்து நாற்பது என்றலும் பொருந்திற்று. ஒற்றளபெடை செய்யுட்கே வருதலின் ஈண்டுக் கூறாராயினர்.

அவ்வளபுடைய எனப் பன்மையாகக் கூறியவதனான் இவரும் நான்கு மாத்திரையுங் கொண்டார். என்னை? இவ்வாசிரியரை 'முந்து நூல்கண்டு' என்றாராகலின். மாபுராணத்து,

'செய்யுட்க ளோசை சிதையுங்கா லீரளபு
மைய்யப்பா டின்றி யணையுமா மைதீரொற்
றின்றியுஞ் செய்யுட் கெடினொற்றை யுண்டாக்கு
குன்றுமே லொற்றளபுங் கொள்.'

என்ற சூத்திரத்தான் அவர் கொண்ட நான்கு மாத்திரையும் இவ்வாசிரியர்க்கு நேர்தல்வேண்டுதலின். அது 'செரு அஅய் வாழிய நெஞ்சு'(குறள்-கஉ00.) 'தூஉஉத் தீம்புகைத் தொல்விசும்பு' 'பேஎஎர்த்துக் கொல்' 'இலாஅஅர்க் கில்லை தமர்' 'விராஅஅய்ச் செய்யாமை நன்று' 'மரீஇஇப் பின்னைப் பிரிவு' எனச் சான்றோர் செய்யுட்கெல்லாம் நான்கு மாத்திரை பெற்றுநின்றன. அன்றி மூன்று மாத்திரை பெற்றனவேல் ஆசிரியத்தளை தட்டுச் செப்பலோசை கெடுமாயிற்று. இங்ஙனம் அளபெடாதுநின்று ஆசிரியத்தளைதட்டு நிற்பன கலிக்கு உறுப்பாகிய கொச்சகவெண்பாக்கள்; இவை அன்னவன்றென உணர்க.

கோட்டுநூறும் மஞ்சளுங் கூடியவழிப் பிறந்த செவ்வண்ணம்போல நெடிலுங் குறிலுங் கூடிய கூட்டத்துப் பிறந்த பின்னர்ப் பிளவுபடாவோசையை அளபெடையென்று ஆசிரியர் வேண்டினர். இவை கூட்டிச்சொல்லிய காலத்தல்லது புலப்படா, எள்ளாட்டியவழியல்லது எண்ணெய் புலப்படாவாறு போல என்று உணர்க. இனி அளபெடையல்லாத ஓசைகளெல்லாம் இசையோசையாதலின் அவற்றை 'அளபிறந்துயிர்த்தலும்' (எழு-௩௩.) என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் கூறுப. (௬)

எ. கண்ணிமை நொடியென வவ்வே மாத்திரை
நுண்ணிதி னுணர்ந்தோர் கண்ட வாறே.

இது மாத்திரைக்கு அளவு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: கண்ணிமை நொடி என அவ்வே மாத்திரை—கண்ணிமையெனவும் நொடியெனவும் அவ்விரண்டே எழுத்தின் மாத்திரைக்கு அளவு, நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர் கண்டவாறே—நுண்ணிதாக நூலிலக்கணத்தை உணர்ந்த ஆசிரியர் கண்டநெறி என்றவாறு.

'என' எண்ணிற் பிரிந்து இரண்டிடத்துங் கூடிற்று. கண்ணிமை நொடி என்னும் பலபொருளொருசொற்கள் ஈண்டுத் தொழின்மேலும் ஓசைமேலும் முறையே நின்றன. ஆசிரியர் எல்லாரும் எழுத்திற்கு இவையே அளவாகக் கூறலின் இவருங் கூறினர். இயற்கை மகன் தன் குறிப்பினன்றி இரண்டிமையும் ஒருகாற்கூடி நீங்கின காலக்கழிவும் அ எனப் பிறந்த ஓசையது தோற்றக் கேட்டுக் காலக்கழிவும் ஒக்கும். இக்கண்ணிமையினது பாகம் மெய்க்குஞ் சார்பிற் றோற்றத்திற்கும் இதன்பாகம் மகரக் குறுக்கத்திற்குங் கொள்க. இக்கண்ணிமை இரட்டித்து வருதல் நெடிற்கும் அது மூன்றும் நான்குமாய் வருதல் அளபெடைக்குங் கொள்க. அதுபோலவே நொடித்தற் றொழிலிற் பிறந்த ஓசையது தோற்றக்கேட்டுக் காலக்கழிவும் அ எனப்பிறந்த ஓசையது தோற்றக்கேட்டுக் காலக் கழிவும் ஒக்கும். ஏனையவற்றிற்குங் கூறியவாறே கொள்க.

இனி அவ்வளவைதான் நிறுத்தளத்தல் பெய்தளத்தல் சார்த்தியளத்தல் நீட்டியளத்தல் தெறித்தளத்தல் தேங்க முகந்தளத்தல் எண்ணியளத்தல் என எழுவகைத்து. அவற்றுள் இது சார்த்தியளத்தலாம்.

கண்ணிமைக்கும் நொடிக்கும் அளவு ஆராயின் வரம்பின்றி ஓடுமென்று கருதி 'நுண்ணிதி னுணர்ந்தோர்

கண்டவாறு' என்று முடிந்தது காட்டலென்னும் உத்தி கூறினர். இஃது ஆணை கூறுதலுமாம். எனவே, எழுத்திற்கே அளவு கூறி மாத்திரைக்கு அளவு கூறிற்றிலர். நொடியிற் கண்ணிமை சிறப்புடைத்து', உள்ளத்தான் நினைத்து நிகழாமையின். (எ)

அ. ஔகார விறுவாய்ப்,
பன்னீ ரெழுத்து முயிரென மொழிப.

இது குறிலையும் நெடிலையுந் தொகுத்து வேறோர் குறியீடு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஔகார இறுவாய்ப் பன்னீரெழுத்தும்—அகரம் முதலாக ஔகாரம் ஈறாகக் கிடந்த பன்னிரண்டெழுத்தும், உயிரெனமொழிப—உயிரென்னுங் குறியினையுடைய என்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

இதுவும் ஆட்சியுங் காரணமும் நோக்கியதோர்குறி. மெய் பதினெட்டினையும் இயக்கித் தான் அருவாய் வடிவின்றி நிற்றலின் உயிராயிற்று. இவை மெய்க்கு உயிராய் நின்று மெய்களை இயக்குமேல் உயிரென வேறோர் எழுத்தின்றும் பிறவெனின், மெய்யினிற்கும் உயிருந் தனியே நிற்கும் உயிரும் வேறென உணர்க. என்னை ? 'அகர முதல' (குறள்-க.) என்புழி அகரந் தனியுயிருமாய்க் ககரவொற்று முதலியவற்றிற்கு உயிருமாய் வேறு நிற்றலின். அவ் வகரந் தனியே நிற்றலானும் பல மெய்க்கண் நின்று அவ்வம் மெய்கட்கு இசைந்த ஓசைகளைப் பயந்தே நிற்றலானும் வேறுபட்டதாகலின் ஒன்றேயாயும் பலவேயாயும் நிற்பதோர் தன்மையயுடைத்தென்று கோடும்; இறைவன் ஒன்றேயாய் நிற்குந் தன்மையும் பல்லுயிர்க்குந் தானேயாய் அவற்றின் அளவாய் நிற்குந் தன்மையும் போல. அது அ என்றவழியும் ஊர என விளியேற்றவழியும் 'அகரமுதல' என்றவழியும் மூவினங்களில் ஏறினவழியும்

ஓசை வேறுபட்டவாற்ருன் உணர்க. இங்ஙனம் இசைத்துழியும் மாத்திரை ஒன்றேயாம். இஃது ஏனையுயிர்கட்கும் ஒக்கும்.

ஔகாரவிறுவாய் என்பது பண்புத்தொகை. உம்மை முற்றும்மை. 'அகரமுதல்' என முற்கூறிப்போந்தமையின் ஈண்டு ஈறே கூறினர். (அ)

கூ. னகார விறுவாய்ப்,
பதினெண் ணெழுத்து மெய்யென மொழிப.

இஃது உயிரல்லனவற்றைத் தொகுத்து ஓர் குறியீடு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : னகார இறுவாய்ப் பதிணெண் எழுத்தும்—ககாரம் முதல் னகாரம் ஈருய்க் கிடந்த பதினெட்டு எழுத்தும், மெய்யென மொழிப—மெய்யென்னுங் குறியினையுடைய என்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

இதுவும் ஆட்சியுங் காரணமும் நோக்கிய குறி. என்னை? பன்னீருயிர்க்குந் தான் இடங்கொடுத்து அவற்ருன் இயங்குந் தன்மை பெற்ற உடம்பாய் நிற்றலின்.

னகாரவிறுவாய் என்பது பண்புத்தொகை. உம்மை முற்றும்மை. முன்னர் னகாரவிறுவாயென்புழி முப்பதெழுத்திற்கும் ஈருமென்ருர், ஈண்டுப் பதினெட்டெழுத்திற்கும் ஈருமென்ருராதலிற் கூறியது கூறிற்றன்று. (கூ)

ώ. மெய்யோ டியையினு முயிரிய றிரியா.

இஃது உயிர்மெய்க்கு அளவு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : உயிர் மெய்யோடு இயையினும்—பன்னீருயிரும் பதினெட்டு மெய்யோடுங் கூடி நின்றனவாயினும், இயல் திரியா—தம் அளவுங் குறியும் எண்ணுந் திரிந்து நில்லா என்றவாறு.

இது ‘புள்ளியில்லா’ (எழு-கஎ.) என்பதனை நோக்கி நிற்றலின் எதிரது போற்றலாம். உயிரும் மெய்யும் அதிகாரப் படுதலின் ஈண்டுவைத்தார். அ என்புழி நின்ற அளவுங் குறியும் ஒன்றென்னும் எண்ணுங் க என நின்ற இடத்தும் ஒக்கும்; ஆ என்புழி நின்ற அளவுங் குறியும் ஒன்றென்னும் எண்ணுங் கா என நின்ற இடத்தும் ஒக்கும் என்பது இதன் கருத்து. பிறவும் அன்ன. ஆயின் ஒன்றரை மாத்திரையும் இரண்டரைமாத்திரையும் உடையன ஒரு மாத்திரையும் இரண்டு மாத்திரையும் ஆயவாறு என்னை யெனின், நீர் தனித்து அளந்துழியும் நாழியாய் அரைநாழியுப்பிற் கலந்துழியுங் கூடி ஒன்றரைநாழியாய் மிகாதவாறு போல்வதோர் பொருட்பெற்றியென்று கொள்வதல்லது காரணங் கூறலாகாமை உணர்க. ஆசிரியன் ஆணை என்பாரும் உளர்.

> ‘விளங்காய் திரட்டினா ரில்லைக் களங்கனியைக்
> காரெனச் செய்தாரு மில்.’ (நாலடியார்-க0ங.)

என்பதே காட்டினார் உரையாசிரியரும். (ங)

கக. மெய்யி னளவே யரையென மொழிப.

இது தனிமெய்க்கு அளவு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: மெய்யின் அளவே அரையென மொழிப—மெய்யினது மாத்திரையினை ஒரோவொன்று அரைமாத்திரை யுடைய வென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

அவ்வரைமாத்திரையுந் தனித்துக் கூறிக் காட்டலாகாது, நாச் சிறிது புடைபெயருந் தன்மையாய் நிற்றலின். இனி அதனைச் சில மொழிமேற் பெய்து காக்கை கோங்கு கவ்வையெனக் காட்டுப. மெய்யென்பது அஃறிணை யியற்

பெயராதலின் மெய்யென்னும் ஒற்றுமை பற்றி அரை யென்றார். (கக)

கஉ. அவ்விய னிலையு மேனை மூன்றே.

இது சார்பிற் றோற்றத்து மூன்றற்கும் அளவு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ஏனைமூன்று—சார்பிற் றோற்றத்து மூன்றும், அவ்வியல் நிலையும்—முற்கூறிய அரைமாத்திரை யாகிய இயல்பின்கண்ணே நிற்கும் என்றவாறு.

கேண்மியா நாகு எஃகு எனவரும். (கஉ)

கங. அரையளவு குறுகன் மகர முடைத்தே
யிசையிட னருகுந் தெரியுங் காலை.

இது மெய்களுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்குதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: இசை இடன் மகரம் அரையளவு குறுகலுடைத்து—வேறோர் எழுத்தினது ஓசையின்கண் மகரவொற்றுத் தன் அரைமாத்திரையிற் குறுகிக் கால் மாத்திரை பெறுதலையுடைத்து, தெரியுங்காலை அருகும்—ஆராயுங் காலத்துத் தான் சிறுபான்மையாய் வரும் என்றவாறு.

உதாரணம்: போன்ம் வரும்வண்ணக்கன் என ஒரு மொழிக்கண்ணும் இருமொழிக்கண்ணுங் கொள்க. இது பிறன்கோட்கூறலென்னும் உத்தி. × (கங)

கச. உட்பெறு புள்ளி யுருவா கும்மே. உரை வேண்டும்

இது பகரத்தோடு மகரத்திடை வரிவடிவு வேற்றுமை செய்கின்றது.

மகரம் அதிகாரப்பட்டு நிற்றலின் ஈண்டுக் கூறினார்.

× கால் மாத்திரை என்பது உரையிற் கோடல் (இளம்
இசையிடன் என்றது இளம்பூரணர் கொள்கைப்படி. [illegible]
[illegible]

இதன் பொருள் : உட்பெறுபுள்ளி—புறத்துப்பெறும் புள்ளியோடு உள்ளாற்பெறும் புள்ளி, உருவாகும்—மகரத்திற்கு வடிவாம் என்றவாறு.

எனவே புறத்துப் பெறும் புள்ளியாவது மேற்சூத்திரத்தான் மெய்கட்குக் கூறும் புள்ளி. ஈண்டு உருவென்றது காட்சிப்பொருளை உணர்த்தி நின்றது.

உதாரணம் : கப்பி கப்பி (கம்மி) எனவரும். இஃது எதிரது போற்றல். (கச)

கரு. மெய்யி னியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்.

இது தனிமெய்க்கும் உயிர்மெய்க்கும் ஒப்புமை மேல் வேற்றுமைசெய்தல் கூறுகின்றது. என்னை? உயிர் மெய்யான ககர ஙகரங்கட்குந் தனிமெய்யான ககர ஙகரங் கட்கும் வடிவு ஒன்றாக எழுதியவற்றை ஒற்றாக்குதற்குப் பின்பு புள்ளிபெறுக வென்றலின்.

இதன் பொருள் : மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல்—பதினெட்டு மெய்களின் தன்மையாவது புள்ளி பெற்று நிற்றலாம் என்றவாறு.

எனவே உயிர்மெய்கட்குப் புள்ளியின்றாயிற்று. க்-ங்-ற்-ன் எனவரும். இவற்றைப் புள்ளியிட்டுக் காட்டவே புள்ளி பெறுவதற்குமுன்னர் அகரம் உடனின்றதோர் மெய்வடிவேபெற்று நின்றனவற்றைப் பின்னர் அப்புள்ளி யிட்டுத் தனிமெய்யாக்கினாரென்பதூஉம் பெறுதும். இதனானே ககரம் ஙகரம் முதலியன புள்ளிபெறுவதற்கு முன்னர் இயல்பாக அகரம்பெற்றே நிற்குமென்பதூஉம் புள்ளி பெறுங்காலத்து அவ்வகரம் நீங்குமென்பதூஉம் பின்னர் அப்புள்ளிநீங்கி உயிரேறுமிடத்துத் தன்கண் அகரம் நீங்கியே போக வருகின்றதோர் உயிர் யாதானும் ஒன்று ஏறி நிற்குமென்பதூஉம் பெற்றாம். 'மெய்யி னியக்க

மகரமொடு சிவணும்' (எழு-சகூ.) என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் இதுவே இதற்குக் கருத்தாதல் உணர்க. (கரு)

கசு. எகர ஒகரத் தியற்கையு மற்றே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : எகர ஒகரத்து இயற்கையும் அற்றே —எகர ஒகரங்களினது நிலையும் மெய்போலப் புள்ளி பெறும் இயல்பிற்று என்றவாறு.

எனவே, எகார ஓகாரங்கட்குப் புள்ளியின்றாயிற்று. எ்-ஒ்-எனவரும்.

இஃது உயிர்மெய்க்கும் ஒக்கும்.

மகரம் ஆராய்ச்சிப்பட்டது கண்டு மகரத்திற்கு வடிவு வேற்றுமைசெய்து, அதிகாரத்தான் மெய்யின் தன்மை கூறி, அதன்பின் மாட்டேற்றலின் எகர ஒகரத்தையுங் கூறினார். (கசு)

கஎ. புள்ளி யில்லா வெல்லா மெய்யு
முருவுரு வாகி யகரமோ டுயிர்த்தலு
மேனை யுயிரோ டுருவுதிரிந் துயிர்த்தலு
மாயீ ரியல வுயிர்த்த லாறே.

இது மெய்யும் உயிருங் கூடிப் புணருமாறும் ஆண்டு அவை திரியாதுந் திரிந்தும் நிற்குமாறுங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : புள்ளி இல்லா எல்லா மெய்யும்— உயிரைப் பெறுதற்குப் புள்ளியைப் போக்கின எல்லா மெய்களும், உரு உருவாகி அகரமோடு உயிர்த்தலும்— புள்ளி பெறுகின்ற காலத்து இயல்பாகிய அகரநீங்கிய வடிவே தமக்கு வடிவாகி நின்று பின்னர் ஏறிய அகரத்தோடுகூடி ஒலித்தலும், ஏனை உயிரோடு உருவு திரிந்து

உயிர்த்தலும்—ஒழிந்த பதினோருயிரோடுங் கூடி அவ்வடிவு திரிந்து ஒலித்தலும், ஆயீரியல உயிர்த்தலாறே—என அவ்விரண்டு இயல்பினையுடைய அவை ஒலிக்கும் முறைமை என்றவாறு.

புள்ளியில்லா மெய்யெனவே முன்பெற்றுநின்ற புள்ளியை உயிரேற்றுதற்குப் போக்கினமை பெறுதும். உருவுருவாகியெனவே புள்ளிபெறுதற்காக இயல்பாகிய அகரம் நீங்கிய வடிவே பின்னர் அகரம் பெறுதற்கு வடிவாமென்பது கூறினர்.

க-ங-ய எனவரும்.

உருவுதிரிந்து உயிர்த்தலாவது மேலுங் கீழும் விலங்கு பெற்றுங் கோடுபெற்றும் புள்ளிபெற்றும் புள்ளியுங் கோடும் உடன்பெற்றும் உயிர்த்தலாம். கி கீ முதலியன மேல்விலங்கு பெற்றன. கு கூ முதலியன கீழ்விலங்கு பெற்றன. கெ கே முதலியன கோடுபெற்றன. கா ஙா முதலியன புள்ளி பெற்றன. அருகே பெற்ற புள்ளியை இக்காலத்தார் காலாக எழுதினர்.x மகரம் உட்பெறு புள்ளியை வளைத்தெழுதினர்.(2) கொ கோ ஙொ ஙோ முதலியன புள்ளியுங் கோடும் உடன்பெற்றன. இங்ஙனந் திரிந்து ஒலிப்பவே உயிர்மெய் பன்னிருபதினெட்டு இருநூற்றொருபத்தாறாயிற்று. ஆகவே உயிர்மெய்க்கு வடிவும் ஒருவாற்றாற் கூறினாராயிற்று. இதனானே மெய் தனக்கு இயல்பாகிய அகரத்தை நீங்கி நிற்பதோர் தன்மையும் பிறிதோருயிரை ஏற்குந் தன்மையும் உடையதென்பதூஉம், உயிர்மெய்க்கட் புலப்படாது இயல்பாகிய அகரமாய் நிற்குந் தன்மையும் மெய் புள்ளிபெற் றழிந்தவழி அவற்றிற்குத்தக்க உயிராய்ப் புலப்பட்டுவருந் தன்மையும் உடையதென்பதூஉம் பெற்றாம். உயிர்மெய்யென்பது உம்மைத் தொகை. (௧௭)

x எனவே கா. ஙா. என்றவிடத்து முற்காலத்தில் க. ங. என்ற வடிவமே இருந்தன என்பது வெளிப்படை
(2) (பாடம்) "மகரமுள்ளமைந்து புள்ளியுருட் பெறு புள்ளி வளைத்தெழுதினர்" (10-வரி)

கஅ. மெய்யின் வழிய துயிர்தோன்று நிலையே.

இது மெய்யும் உயிருங் கூடியவழி அவற்றின் ஓசை நிற்கும் முறைமை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: மெய்யின் வழியது—மெய்யினது ஓசை தோன்றிய பின்னதாம், உயிர் தோன்று நிலையே—உயிரினது ஓசை தோன்றும் நிலை என்றவாறு.

முன்னின்ற சூத்திரத்தான் மெய் முன்னர்நிற்ப உயிர் பின் வந்து ஏறுமென்றார். அம்முறையே ஓசையும் பிறக்கு மென்றார். இதனானே மாத்திரை கொள்ளுங்கால் உப்பும் நீரும் போல ஒன்றேயாய் நிற்றலும் வேறுபடுத்துக் காணுங்கால் விரலும் விரலுஞ் சேர நின்றாற்போல வேறாய் நிற்றலும் பெற்றாம். நீர் உப்பின் குணமேயாயவாறு போல உயிரும் மெய்யின்குணமேயாய் வன்மை மென்மை இடைமை எய்தி நிற்றல் கொள்க.

உதாரணம்: க-ங-ய எனக் கூட்டமும் பிரிவும் மூவகையோசையுங் காண்க. (கஅ)

கக. வல்லெழுத் தென்ப க ச ட த ப ற.

இது தனிமெய்களுட் சிலவற்றிற்கு வேறோர் குறி யீடு கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்: க ச ட த ப ற—க ச ட த ப ற என் னுங் தனிமெய்களை, வல்லெழுத்தென்ப—வல்லெழுத் தென்னுங் குறியினையுடைய என்று கூறுவர் ஆசிரியர். என்றவாறு.

இஃது ஆட்சியுங் காரணமும் நோக்கிய குறி. ஒழிந்த மெல்லெழுத்தையும் இடையெழுத்தையும் நோக்கித் தாம் வல்லென்றிசைத்தலானும் வல்லெனத் தலைவளியாற் பிறத் தலானும் வல்லெழுத்தாயிற்று. (கக)

உ0. மெல்லெழுத் தென்ப ஙஞண நமன.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : ங ஞ ண ந ம ன—ங ஞ ண ந ம ன என்னுந் தனிமெய்களை, மெல்லெழுத்தென்ப—மெல் லெழுத்தென்னுங் குறியினையுடைய என்று கூறுவர் ஆசிரி யர் என்றவாறு.

இதுவும் ஆட்சியுங் காரணமும் நோக்கிய குறி. மெல்லென்றிசைத்தலானும் மெல்லென்று மூக்கின் வளி யாற் பிறத்தலானும் மெல்லெழுத்தாயிற்று. (உ0)

உக. இடையெழுத் தென்ப யரலவழள.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : ய ர ல வ ழ ள—ய ர ல வ ழ ள என் னுந் தனிமெய்களை, இடையெழுத்தென்ப—இடையெழுத் தென்னுங் குறியினையுடைய என்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

இதுவும் ஆட்சியுங் காரணமும் நோக்கிய குறி. இடைநிகர்த்தாய் ஒலித்தலானும் இடைநிகர்த்தாய மிடற் றுவளியாற் பிறத்தலானும் இடையெழுத்தாயிற்று.

வல்லினத்துக் க-ச-த-ப என்னும் நான்கும் மெல்லி னத்து ஞ-ந-ம என்னும் மூன்றும் இடையினத்து ய-வ என்னும் இரண்டும் மொழிக்கு முதலாதல் நோக்கி இம் முறையே வைத்தார். இப்பெயரானே எழுத்தென்னும் ஓசைகள் உருவாயின. உயிர்க்குங் குறுமை நெடுமை கூறலின் அவையும் உருவாயின. இது சார்பிற் றோற்றத் திற்கும் ஒக்கும். (உக)

உஉ. அம்மூ வாறும் வழங்கியன் மருங்கின்
மெய்ம்மயங் குடனிலை தெரியுங் காலை.

இது தனிமெய் பிறமெய்யோடுந் தன்மெய்யோடும் மயங்கும் மயக்கமும் உயிர்மெய் உயிர்மெய்யோடுந் தனிமெய்யோடும் மயங்கும் மயக்கமுங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: அம்மூவாறும்—அங்ஙனம் மூன்று கூறுகப் பகுத்த பதினெட்டுமெய்யும், வழங்கியல் மருங்கின்—வழக்கிடத்துஞ் செய்யுளிடத்தும் எழுத்துக்களைக் கூட்டி மொழிப்படுத்து வழங்குதல் உளதாமிடத்து, மெய் மயங்கும் நிலை—தனிமெய் தன்முன்னர் நின்ற பிறமெய்யோடுந் தன்மெய்யோடும் மயங்கும் நிலையும், உடன் மயங்கும் நிலை—அப்பதினெட்டும் உயிருடனே நின்று தன் முன்னர் நின்ற உயிர்மெய்யோடுந் தனிமெய்யோடும் மயங்கும் நிலையுமென இரண்டாம், தெரியுங்காலை—அவை மயங்குமொழியாந் தன்மை ஆராயுங்காலத்து என்றவாறு.

எனவே, தனித்துநின்ற எழுத்துடன் முன்னின்ற எழுத்துக்கள் தாங் கூடுமாறு கூறினாராயிற்று. கட்க என்றால் இடைநின்ற தனிமெய் முன்னர் நின்ற தன்னின் வேறாய ககரவொற்றோடு மயங்கிற்று. காக்கை என்றால் இடைநின்ற ககரவொற்று முன்னர் நின்ற தன்னொற்றோடு மயங்கிற்று. கரு என ஈரெழுத்தொருமொழியுங் கருது என மூவெழுத்தொருமொழியும் உயிர்மெய் நின்று தன் முன்னர் நின்ற உயிர்மெய்யோடு மயங்கிற்று. துணங்கை என உயிர்மெய் நின்று தம்முன்னர் நின்ற தனிமெய் யோடு மயங்கிற்று. கல் வில் என்பன உயிர்மெய்நின்று தனிமெய்யோடு மயங்கிற்று.

தெரியுங்காலை என்றதனுன் உயிர் முன்னர் உயிர் மெய்ம்மயக்கமும் உயிர் முன்னர்த் தனிமெய்ம்மயக்கமுங் கொள்க. அவை அளை ஆம்பல் என்றாற் போல்வன.

மெய்ம்மயக்கங்களுள் தனிமெய் முன்னர்ப் பிறமெய் நின்று மயங்குதல் பலவாதலிற் பல சூத்திரத்தாற் கூறித்

தன்முன்னர்த் தான் வந்து மயங்குதலை ஒருசூத்திரத்தாற் கூறுப. அவை மயங்குங்கால் வல்லினத்தில் டகரமும் றகரமும் மெல்லினமாறும் இடையினமாறும் பிறமெய் யோடு மயங்குமென்றும் வல்லினத்திற் கசதபக்கள் தன் மெய்யோடன்றிப் பிறமெய்யோடு மயங்காவென்றும் உய்த் துணரக்கூறுமாறு உணர்க.

மூவாறுமென்னும் உம்மை முற்றும்மை.

இச்சூத்திரம் முதலாக 'மெய்ந்நிலைசுட்டின்' (எழு-கூ0.) ஈறாக மேற்கூறும் மொழிமரபிற்குப் பொருந்திய கருவி கூறுகின்றதென்றுணர்க; எழுத்துக்கள் தம்மிற் கூடிப்புணருமாறு கூறுகின்றதாதலின். (உஉ)

உரு. டறலள வென்னும் புள்ளி முன்னர்க்
கசப வென்னு மூவெழுத் துரிய.

இது தனிமெய் பிறமெய்யோடு மயங்கும் மயக்கம் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்: டறலள என்னும் புள்ளிமுன் னர்—மொழியிடை நின்ற டறலள என்று கூறப்படும் நான்கு புள்ளிகளின் முன்னர், கசப என்னும் மூவெழுத்து உரிய—கசப என்று கூறப்படும் மூன்றெழுத்தும் வந்து மயங்குதற்கு உரிய என்றவாறு.

உதாரணம்: கட்க கட்சி கட்ப எனவுங் கற்க முயற்சி கற்ப எனவுஞ் செல்க வல்சி செல்ப எனவுங் கொள்க நீள்சினை கொள்ப எனவுந் தனிமெய் பிறமெய்யோடு மயங்கியவாறு காண்க. கட்சிறுர் கற்சிறுர் என்பன இரு மொழிப்புணர்ச்சியாகலின் ஈண்டைக்காகா. (உரு)

உச. அவற்றுள்
லளஃகான் முன்னர் யவவுந் தோன்றும்.

இதுவும் அது.

(1) (பா—ம்) எழுத்துக்கள் தம்மிற் கூடுமொழி...

இதன் பொருள் : அவற்றுள்—முற்கூறிய நான்கனுள், லளஃகான் முன்னர்—லகார ளகாரமாகிய புள்ளிகளின் முன்னர், யவவுந் தோன்றும்—கசபக்களே யன்றி யகர வகரங்களும் வந்து மயங்கும் என்றவாறு.

கொல்யானை செல்வம் வெள்யாறு கள்வன் எனவரும்.

இவற்றுட் கொல்யானை என வினைத்தொகையும் வெள்யாறு எனப் பண்புத்தொகையும் நிலைமொழி வருமொழி செய்வதற்கு இயையாமையின் 'மருவின்பாத்திய' என்று கூறுவாராதலின் இவ்வாசிரியர் இவற்றை ஒருமொழியாகக் கொள்வரென்று உணர்க. இக்கருத்தானே மேலும் வினைத்தொகையும் பண்புத்தொகையும் ஒருமொழியாகக் கொண்டு உதாரணங் காட்டுதும். அன்றி இவ்வாசிரியர் நூல்செய்கின்ற காலத்து வினைத்தொகைக்கண்ணும் பண்புத்தொகைக்கண்ணு மன்றி ஒருமொழிக்கண்ணே மயங்குவனவும் உளவாதலின், அவற்றைக் கண்டு இலக்கணங் கூறினர். அவை பின்னர் இறந்தனவென்று ஒழித்து உதாரணமில்லனவற்றிற்கு உதாரணங் காட்டாமற் போதலே நன்றென்று கூறலுமொன்று. (உச)

உரு. ஙஞண நமன வெனும் புள்ளி முன்னர்த்
தத்த மிசைக ளொத்தன நிலையே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : ஙஞணநமன எனும் புள்ளி முன்னர்—ஙஞணநமன என்று கூறப்படும் புள்ளிகளின் முன்னர், தத்தமிசைகள்—தமக்கினமாய் முன்னின்ற கசடதபறக்கள், ஒத்தன நிலையே—பின்னிற்றற்குப் பொருந்தின மயங்கி நிற்றற்கண் என்றவாறு.

உதாரணம் : கங்கன் கஞ்சன் கண்டன் கந்தன் கம்பன் மன்றன் எனவரும். தெங்கு பிஞ்சு வண்டு பந்து கம்பு கன்று எனக் குற்றுகரமுங் காட்டுப. (உரு)

உகூ. அவற்றுள், ணனஃகான் முன்னர்க்
க ச ஞ ப ம ய வவ் வேழு முரிய.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : அவற்றுள்—மேற்கூறிய மெல்லொற்று ஆறனுள், ணனஃகான் முன்னர்—ணகார னகாரங்களின் முன்னர், க ச ஞ ப ம ய வ எழும் உரிய—டறக்களேயன்றிக் க ச ஞ ப ம ய வ என்னும் எழெழுத்தும் வந்து மயங்குதற்கு உரிய என்றவாறு.

உதாரணம் : எண்கு வெண்சாந்து வெண்ஞாண் பண்பு வெண்மை மண்யாறு எண்வட்டு எனவும், புன்கு புன்செய் மென்ஞாண் அன்பு வன்மை இன்யாழ் புன்வரகு எனவும் வரும். எண்வட்டு வினைத்தொகை. எண்கு புன்கு பெயர். (உகூ)

உஎ. ஞ ந ம வ வென்னும் புள்ளி முன்னர்
யஃகா னிற்றன் மெய்பெற் றன்றே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : ஞ ந ம வ என்னும் புள்ளி முன்னர்—ஞ ந ம வ என்று கூறப்படும் புள்ளிகளின் முன்னர், யஃகான் நிற்றல் மெய்பெற்றன்றே—யஃகான் நிற்றல் பொருண்மைபெற்றது என்றவாறு.

இங்ஙனம் ஆசிரியர் சூத்திரஞ் செய்தலின் அக்காலத்து ஒரு மொழியாக வழங்கிய சொற்கள் உளவென்பது பெற்றும். அவை இக்காலத்து இறந்தன.

இனி உரையாசிரியர் உரிஞ்யாது பொருந்யாது திரும்யாது தெவ்யாது என இருமொழிக்கண் வருவன உதாரணமாகக் காட்டினாரலெனின், ஆசிரியர் ஒருமொழியாமாறு ஈண்டுக் கூறி, இருமொழி புணர்த்தற்குப் புணரியலென்று

வேறோர் இயலுங் கூறி, அதன் கண் 'மெய்யிறு சொன் முன் மெய்வரு வழியும்' (எழு-கOஎ.) என்று கூறினார். கூறியவழிப் பின்னும் 'உகரமொடு புணரும் புள்ளி யிறுதி' (எழு-ககூரு.) என்றும் பிறண்டும் ஈறுகடோறும் எடுத்தோதிப் புணர்ப்பர். ஆதலின் ஈண்டு இருமொழிப்புணர்ச்சி காட்டிற் கூறியது கூறலென்னுங் குற்றமாம். அதனால் அவைகாட்டுதல் பொருந்தாமை உணர்க. (உஎ)

உஅ. மஃகான் புள்ளிமுன் வவ்வுந் தோன்றும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : மஃகான் புள்ளிமுன்—முற்கூறியவற்றுள் மகரமாகிய புள்ளி முன்னர், வவ்வுந் தோன்றும்—பகர யகரமே யன்றி வகரமும் வந்து மயங்கும் என்றவாறு.

இதற்கும் உதாரணம் இக்காலத்து இறந்தன. அன்றி, வரும் வண்ணக்கன் என்றாற்போல்வன காட்டின் 'வகார மிசையு மகாரங் குறுகும்.' (எழு-ருரு௦.) என்ற விதி வேண்டாவாம். (உஅ)

உகூ. யரழ வென்னும் புள்ளி முன்னர் முதலா கெழுத்து ஙகரமொடு தோன்றும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : யரழ வென்னும் புள்ளி முன்னர்—ய ர ழ என்று கூறப்படும் மூன்று புள்ளிகளின் முன்னர், முதலாகெழுத்தும்—மொழிக்கு முதலாமென மேற்கூறும் ஒன்பதெழுத்துக்களும், உம்மையான் மொழிக்கு முதலாகாத பிற எழுத்துக்களும், ஙகரமொடு தோன்றும்—ஙகாரமும் வந்து மயங்கும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஆய்க ஆர்க ஆழ்க, ஆய்தல் ஆர்தல் ஆழ்தல், ஆய்ஙர் ஆர்ஙர் ஆழ்ஙர், ஆய்பவை ஆர்பவை ஆழ்பவை, வாய்மை நேர்மை கீழ்மை, எய்சிலை வார்சிலை வாழ்

சேரி, தெய்வம் சேர்வது வாழ்வது, பாய்ஞெகிழி நேர் ஞெகிழி வாழ்ஞெண்டு, செய்யாறு போர்யானை வீழ்யானை என மொழிக்கு முதலாம் ஒன்பதும் வந்து மயங்கின. செய்யாறு என யகரத்தின் முன்னர் யகரம் வந்தது தன் முன்னர்த் தான் வந்ததாம்.

இனி உம்மையாற் கொண்ட மொழிக்கு முதலாகாத வற்றின் கண்ணுஞ் சில காட்டுதும். ஓய்வு சோர்வு வாழ்வு, ஓய்வோர் சோர்வோர் வாழ்வோர், ஆய்ஞர் சேர்ஞர் ஆழ்ஞர் எனவரும். பிற எழுத்துக்களோடு வருவன உளவேனும் வழக்குஞ் செய்யுளும் நோக்கிக் கூறிக்கொள்க.

இனி வேய்ங்ஙனம் வேர்ங்ஙனம் வேழ்ங்ஙனம் என மொழிக்கு முதலாகாத ஙகரம் இடைவந்த சொற்கள் அக் காலத்து வழங்கின என்றுணர்க, ஆசிரியர் ஓதுதலின். இதனை 'ஙகரமொடு தோன்றும்' எனப் பிரித்தோதினர் அக்காலத்தும் அரிதாக வழங்கலின்.

இனி வேய்கடிது வேர்கடிது வீழ்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது யாது வலிது என்பன காட்டின் அவை இருமொழியாக நிலைமொழி வரு மொழி செய்து மேற்புணர்க்கின்றன ஈண்டைக்காகா என மறுக்க. (உகூ)

௩0. மெய்ந்நிலைசுட்டி னெல்லா வெழுத்துந்
தம்முற்றும் வரூஉம் ரழவலங் கடையே.

இது நிறுத்தமுறையானே தனிமெய் தன்னொற் ரோடு மயங்குமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மெய்ந்நிலை சுட்டின்—பொருணிலை மையைக் கருதின், எல்லா எழுத்தும்—பதினெட்டு மெய்யும், தம்முன் தாம் வரூஉம்—தம்முன்னே தாம்வந்து

மயங்கும், ர ழ அலங்கடையே—ரகார ழகாரங்களல்லாத இடத்து என்றவாறு.

உதாரணம்: காக்கை எங்ஙனம் பச்சை மஞ்ஞை பட்டை மண்ணை தத்தை வெங்நெய் அப்பு அம்மை வெய்யர் எல்லி எவ்வி கள்ளி கொற்றி கன்னி எனவரும்.

மெய்ந்நிலை சுட்டினென்றதனல் தனிமெய் முன்னர் உயிர்மெய் வருமென்று கொள்க. எல்லாமென்றது ரகார ழகாரங்கள் ஒழிந்தனவற்றைத் தழுவிற்று. (ருo)

ருக. அ இ உ அம் மூன்றுஞ் சுட்டு.

இது குற்றெழுத்தென்றவற்றுட் சிலவற்றிற்கு வேருேர் குறியீடு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: அ இ உ அம்மூன்றுஞ் சுட்டு— அ இ உ என்று கூறிய அம்மூன்றுஞ் சுட்டென்னுங் குறியினையுடைய என்றவாறு.

இதுவும் ஆட்சியுங் காரணமும் நோக்கியதோர் குறி, சுட்டி அறியப்படும் பொருளை உணர்த்தலின். தன்னின முடித்தல் என்பதனுன் எகரம் வினப்பொருள் உணர்த்தலுங் கொள்க. *

உதாரணம்: அக்கொற்றன் இக்கொற்றன் உக்கொற்றன் எப்பொருள் எனவரும். இவை பெயரைச் சார்ந்து தத்தங் குறிப்பிற் பொருள்செய்த இடைச்சொல். இச் சூத்திரம் ஒருதலைமொழிதலென்னும் உத்தி. இதுவும் மேலைச் சூத்திரமும் எழுத்தாந்தன்மையன்றி மொழிநிலைமைப்பட்டு வேருேர் குறிபெற்று நிற்றலின் மொழிமரபினைச் சேரவைத்தார். (ருக)

ருஉ. ஆ எ ஒ அம் மூன்றும் வின.

இது நெட்டெழுத்தென்றவற்றுட் சிலவற்றிற்கு வேருேர் குறியீடு கூறுகின்றது.

* இத்தொடர் வருஞ் சூத்திரத்திலிருப்பின் நலம் (P.S.)

இதன் பொருள் : ஆ எ ஓ அம்மூன்றும் வினா—ஆ எ ஓ என்று கூறப்பட்ட அம் மூன்றும் வினா என்னுங் குறியினை யுடைய என்றவாறு.

இதுவும் ஆட்சியுங் காரணமும் நோக்கிய குறி, வினாப் பொருள் உணர்த்தலின்.

உதாரணம் : உண்கா உண்கே உண்கோ எனவரும். இவற்றுள் ஆகாரம் இக்காலத்து வினாவாய் வருதலரிது. நீயே நீயோ என்பது இக்காலத்து வரும். இவற்றுள் எ ஓ என்பன இடைச்சொல்லோத்தினுள்ளுங் கூறினார், எகார ஓகாரங்கள் தரும் பொருட்டொகைபற்றி. இது மொழிந்தபொருளோடொன்றவவ்வயின் மொழியாததனை முட்டின்றுமுடித்தலென்னும் உத்திக்கு இனமாம், யகர ஆகாரமும் வினாவாய் வருதலின். (கூஉ)

கூகூ. அளபிறந் துயிர்த்தலு மொற்றிசை நீடலு
முளவென மொழிப விசையொடு சிவணிய
நரம்பின் மறைய வென்மனார் புலவர்.

இது பிறன்கோட்கூறலென்னும் உத்திபற்றி இசை நூற்கு வருவதோர் இலக்கணமாமாறு கூறி, அவ்விலக்கணம் இந்நூற்குங் கொள்கின்றது.

இதன் பொருள் : அளபிறந்து உயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும் நரம்பின் மறைய என்மனார் புலவர்—மூற்கூறிய உயிரும் உயிர்மெய்யும் மாத்திரையை இறந்தொலித்தலும் ஒற்றெழுத்துக்கள் அரைமாத்திரையின் நீண்டொலித்தலும் யாழ்நூலிடத்தன என்று கூறுவர் புலவர், இசையொடு சிவணிய உளவென மொழிப—அங்ஙனம் அளபிறந்தும் நீண்டும் இசைத்தல் ஓசையோடு பொருந்திய நால்வகைச் செய்யுட்களுக்கும் உளவென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

எழுத்துக்கள் முற்கூறிய மாத்திரையை இறந்தொலிக்குமாறு கண்டு, அஃது இறந்தொலிக்கும் இடங் கூறினர், எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுங் கிடக்கும் இடஞ் செய்யுளிடமாதலின். அது மிக்கொலித்தலைச் செய்யுளியலின்கண் 'மாத்திரை யெழுத்திய லசைவகை யெனாஅ' (செய்-க.) என இருபத்தாறு உறுப்பிற்குஞ் சிறப்புறுப்பாக முற்கூறிப், பின்னர்

'மாத்திரை யளவு மெழுத்தியல் வகையு
மேற்கிளந் தன்ன வென்மனார் புலவர்.' (செய்-உ.)

என இச்சூத்திரத்தோடு மாட்டெறிந்து, பின்னும்

'எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே
குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப.' (செய்-ஙு.)

என்றுங் கூறினர். இது எதிரதுபோற்றலென்னும் உத்தியுங் கூறிற்று.

உதாரணம்: 'வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல் யான் கேஎளினி' (கலி-கக.) என்புழி ழகர ஆகாரமும் ககர ஏகாரமும் மாத்திரை இறந்தொலித்தவாறு உணர்க. 'பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணுங் களிறெனவு முரைத்தனரே' (கலி-கக.) என்புழி ஙகரவொற்று அளவிறந்தவாறு காண்க. ஒழிந்த மூவகைச் செய்யுட்கும் இவ்வாறே தத்தமக்குரிய பாவென்னும் உறுப்பினை நடாத்தி அளவு மிகுமாறு காண்க.

சிவ்ணிய என்பது தொழிற்பெயர். இசையொடு சிவணிய எனவே செய்யுளாதல் பெற்றும். நரம்பென்றது ஆகுபெயராய் யாழினை உணர்த்திற்று. மறையென்றது நூலை. மொழிபவென்றும் என்மனார் புலவரென்றும் இருகாற் கூறியவதனல், இங்ஙனம் பொருள்கூறலே ஆசிரியர்க்குக் கருத்தாயிற்று. என்னை? செய்யுளியலுட்

கூறிய 'மாத்திரையளவும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தில் 'மேற்கிளந்தன்ன' (செய்-உ.) என்னும் மாட்டேற்றிற்கு இவ்வோத்தினுள் வேறோர் சூத்திரம் இன்மையின். இவ்விலக்கணங் கூறுக்காற் செய்யுட்குப் பாவென்னும் உறுப்பு நிகழாது அவை உரைச்செய்யுட்போல நிற்றலின், இவ்விலக்கணங் கூறவேவேண்டுமென்று உணர்க.

'சூத்திரத் துட்பொரு ளன்றியும் யாப்புற
வின்றி யமையா தியைபவை யெல்லா
மொன்ற வுரைப்ப துரையெனப் படுமே.'(மரபியல்-௧0௩.)

என்னும் மரபியற் சூத்திரத்தானே இவ்வாறே சூத்திரங்களை நலிந்து பொருளுரைப்பன வெல்லாங்கொள்க. (௩௩)

நூன்மரபு முற்றிற்று.

(பா-ம்)(ம-பதி. அல்லாக்காற் செய்யுளியலுட் கூறிய மாத்திரையளவுமென்னுஞ் சூத்திரத்தின் மேற்கிளந்தன்னவென்னும் மாட்டேற்றிற்கிவ்வோத்தினுள் வேறோர் சூத்திரங் கூறல்வேண்டுமென உணர்க.)

உ. மொழிமரபு

௩௪. குற்றிய லிகர நிற்றல் வேண்டும்
யாவென் சினைமிசை யுரையசைக் கிளவிக்
காவயின் வரூஉ மகர மூர்ந்தே.

என்பது சூத்திரம். மேல் எழுத்து உணர்த்தியபின்னர் அவை தம்முட் தொடருமாறும் உணர்த்தி அவ்வெழுத்தானும் மொழியது மரபு உணர்த்துகின்றமையின் இவ்வோத்து மொழிமரபெனக் காரணப் பெயர்த்தாயிற்று. இச்சூத்திரம் முன்னர்ச் சார்ந்து வருமென்ற மூன்றனுட் குற்றியலிகரத்திற்கு இடனும் பற்றுக்கோடுங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : உரையசைக் கிளவிக்கு வரூஉம்—தான்கூறும் பொருளைக் கோடற்கு ஒருவனை எதிர்முகமாக்குஞ் சொல்லிற்குப் பொருந்தவரும், ஆவயின்—அம்மியாவென்னும் இடைச்சொல்லைச் சொல்லுமிடத்து, யாவென் சினைமிசை மகரம் ஊர்ந்து—யாவென்னும் உறுப்பின் மேலதாய் முதலாய் நின்ற மகரவொற்றினை யேறி, குற்றியலிகரம் நிற்றல் வேண்டும்—குற்றியலிகரம் நிற்றலை விரும்பும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

உதாரணம் : கேண்மியா சென்மியா எனவரும். கேளென்றது உரையசைக் கிளவி; அதனைச் சார்ந்து தமக்கு இயல்பின்றி நின்றது மியா வென்னும் இடைச்சொல்.

அவ்விடைச்சொல் முதலும் அதனிற் பிரியும் யா அதற்கு உறுப்புமாமென்று கருதி யாவென்சினை என்றார். மியா இடம்; மகரம் பற்றுக்கோடு. யாவும் இகரம் அரைமாத் திரையாதற்குச் சார்பு. இவ்விடைச்சொல் தனித்துநிற் றல் ஆற்றாமையிற் கேளென்பதனோடு சார்ந்து ஒருசொல் லாயே நின்றுழி இடைநின்ற இகரம் ஒருமொழியிடத்துக் குற்றியலிகரமாய் வருதலானும் ஆண்டு உணர்த்தற்குச் சிறப்பின்மையானும்[1] ஈண்டுப் போதந்து கூறினார். ஊர்ந் தெனவே குற்றியலிகரமும் உயிரென்பது பெற்றாம், உயிர்க்கல்லது ஏறுதலின்மையின். (க)

நடு. புணரிய னிலையிடைக் குறுகலு முரித்தே
யுணரக் கூறின் முன்னர்த் தோன்றும்.

இது குற்றியலிகரம் புணர்மொழியகத்தும் வருமென் கின்றது.

இதன் பொருள்: புணரியல் நிலையிடைக் குறுகலும் உரித்தே—அக்குற்றியலிகரம் புணரியலுள் ஒருமொழிக் கண்ணன்றி இருமொழி தம்மிற் புணர்தலியன்ற நிலைமைக் கண்ணுங் குறுகுதலுரித்து, உணரக் கூறின் முன்னர்த் தோன்றும்—அதற்கு இடமும் பற்றுக்கோடும் உணரக் கூறத் தொடங்கின் அவை குற்றியலுகரப் புணரியலுள்ளே கூறப்படும் என்றவாறு.

குறுகலுமென்னுமிடத்து உம்மையை நிலையிடையு மென மாறிக்கூட்டுக. 'யகரம்வருவழி' (எழு-சகo.) என் னுஞ் சூத்திரத்து யகரம் இடம், உகரஞ்சார்ந்த வல் லெழுத்துப் பற்றுக்கோடு.

உதாரணம்: நாகியாது வரகியாது தெள்கியாது எஃகியாது கொக்கியாது குரங்கியாது எனவரும். இது மொழிவாமென்னும் உத்தி. (உ)

(பா—பே)(1) ஈண்டுப்போதந்து கூறினார் (பே—பா)

௩௬. நெட்டெழுத் திம்பருந் தொடர்மொழியீற்றுங்
குற்றிய லுகரம் வல்லா றூர்ந்தே.

இஃது ஒருமொழிக் குற்றியலுகரத்திற்கு இடமும் பற்றுக்கோடும் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்: குற்றியலுகரம் வல்லாறு ஊர்ந்தே—குற்றியலுகரம் வல்லெழுத்துக்கள் ஆறினையும் ஊர்ந்து, நெட்டெழுத்திம்பருந் தொடர்மொழி ஈற்றும்—நெட்டெழுத்தின்பின்னும் ஐவகைத் தொடர்மொழியின் இறுதியினும் நிற்றல்வேண்டும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

நெட்டெழுத்தினதுபின் தொடர்மொழியினது ஈறெனநிலத்ததகலம்போல ஒன்றியற்கிழமைப்பட்டு நின்றது, அம்மொழியிற் றீர்ந்து குற்றியலுகரம் நில்லாமையின். வல்லாறு பண்புத்தொகை. முற்றும்மை தொக்குநின்றது. அதிகாரமுறைமையென்னும் உத்தியான் +நிற்றல்வேண்டுமென்பது வருவிக்க.

உதாரணம்: நாகு வரகு தெள்கு எஃகு கொக்கு குரங்கு எனவரும். இவ்வாறுவகையும் இடம்; வல்லெழுத்துப் பற்றுக்கோடு. எனவே, மொழிக்கு ஈறுதலும் பெற்றும். பெருமுரசு திருமுரசு என்பன இருமொழிக்கண் வந்த முற்றுகரம். பரசு இங்கு ஏது என்னும் முற்றுகரங்கள் வடமொழிச்சிதைவு. தருக்கு அணுக்கு என்பன வினைக்கண்வந்த முற்றுகரம். குற்றுகரத்திற்கு முன்னர் வந்த உயிரேறிமுடிய அரைமாத்திரையாய் நிற்றலும், முற்றுகரத்திற்கு முன்னர்வந்த உயிரேறிமுடியாமையுந் தம்முள் வேற்றுமை. (௩)

௩௭. இடைப்படிற் குறுகு மிடனுமா ருண்டே
கடப்பா டறிந்த புணரிய லான.

இது குற்றியலுகரம் புணர்மொழிக்கண் தன் அரை மாத்திரையிற் குறுகிவருமென்கின்றது.

இதன் பொருள் : இடைப்படிற் குறுகும் இடனுமார் உண்டே—அவ்வுகரம் ஒருமொழியுளன்றிப் புணர்மொழியிடைப்படின் தன் அரை மாத்திரையினுங் குறுகும் இடனும் உண்டு, கடப்பாடு அறிந்த புணரியலான—அதற்கு இடனும் பற்றுக்கோடும் யாண்டுப் பெறுவதெனின், அதன் புணர்ச்சிமுறைமை அறியுங் குற்றியலுகரப்புணரியலுள் என்றவாறு.

'வல்லொற்றுத்தொடர்மொழி' (எழு-௪௦௯.) என்பதனுள் வல்லெழுத்துத் தொடர்மொழியும் வல்லெழுத்து வரும்வழியும் இடம்; ஈற்றுவல்லெழுத்துப் பற்றுக்கோடு.

உதாரணம் : செக்குக்கணை சுக்குக்கோடு எனவரும். இவை அரைமாத்திரையிற் குறுகியவாறு ஏனையவற்றோடு படுத்து உணர்க. இடனுமெனவே இது சிறுபான்மையாயிற்று. (௪)

௩அ. குறியதன் முன்ன ராய்தப் புள்ளி
உயிரொடு புணர்ந்தவல் லாறன் மிசைத்தே.

இது நிறுத்தமுறையானே ஆய்தம் ஒருமொழியுள் வருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஆய்தப்புள்ளி—ஆய்தமாகிய ஒற்று, குறியதன்முன்னர் உயிரொடுபுணர்ந்த வல்லாறன் மிசைத்து—குற்றெழுத்தின் முன்னதாய் உயிரோடுகூடிய வல்லெழுத்தாறின் மேலிடத்ததாய் வரும் என்றவாறு.

வல்லாறன்மிசைத்தென்றதனானும் ஈண்டுப் புள்ளியென்றதனானும் 'ஆய்தத்தொடர்மொழி' (எழு-௪௦௫.) என மேற்கூறுதலானும் உயிரென்றது ஈண்டுப் பெரும்

பான்மையுங் குற்றுகரமேயாம். சிறுபான்மை ஏனையுயிர் களையுங் கொள்க.

உதாரணம் : எஃகு கஃசு கஃடு கஃது கஃபு கஃறு அஃது இஃது உஃது எனவரும். கஃறீது முஃடீது என் பனவற்றை மெய்பிறிதாகியபுணர்ச்சி என்றதனுனும் ஈண் டுப் புள்ளியென்றதனுனும் ஆய்தமும் மெய்யாயிற்று. அஃகாமை வெஃகாமை அஃகி வெஃகி அஃகம் எனப் பிற வுயிர்களோடும் வந்தது. கஃசியாதெனத் திரிந்ததுவுங் குற்றியலுகரத்தோடு புணர்ந்ததாம். (ரு)

ருகூ. ஈறியன் மருங்கினு மிசைமை தோன்றும்.

இஃது அவ்வாய்தம் புணர்மொழியகத்தும் வருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஈறியன் மருங்கினும்—நிலைமொழி யீறு வருமொழிமுதலொடு புணர்ந்து நடக்கும் இடத்தும், இசைமை தோன்றும்—அதன் அரைமாத்திரையே இசைக் குந்தன்மை தோன்றும் என்றவாறு.

உதாரணம் : கஃறீது முஃடீது எனவரும். இவ்வீறு இயலுமாறு புள்ளிமயங்கியலுட் பெறுதும். ஈண்டும் இடம் குற்றெழுத்துமேல் வரும் வல்லெழுத்து. (கூ)

சஙு. உருவினு மிசையினு மருகித் தோன்று
மொழிக்குறிப் பெல்லா மெழுத்தி னியலா
வாய்த மஃகாக் காலை யான.

இஃது எதிரதுபோற்றலென்னும் உத்தியாற் செய்யு ளியலை நோக்கி ஆய்தத்திற்கு எய்தியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் :—உருவினும் இசையினும் அருகித் தோன்றுங் குறிப்பு மொழியும்—நிறத்தின்கண்ணும் ஓசை

யின்கண்ணுஞ் சிறுபான்மை ஆய்தந் தோன்றும் பொருள் குறித்தலையுடைய சொல்லும், எல்லா மொழியும்—அவை யொழிந்த எல்லாமொழிகளும், எழுத்தினியலா — ஒற்றெழுத்துக்கள்போல அரைமாத்திரையின் கண்ணும் சிறுபான்மை மிக்கும் நடந்து ஆய்தம் அஃகாக் காலையான— ஆய்தஞ் சுருங்காத இடத்தான சொற்களாம் என்றவாறு.

எனவே, ஈண்டு ஆராய்ச்சியின்றேனுஞ் செய்யுளியலிற் கூறும் 'ஒற்றளபெடுப்பினு மற்றெனமொழிப.' (செய்யுளியல்-கஅ.) என்னுஞ் சூத்திரத்துக் 'கண்ண்டண்ணெனக் கண்டுங்கேட்டும்'என்புழிக் கண்ண்ணென்பது சீர்நிலையெய்தினாற்போலக், 'கஃஃறென்னுங்கல்லதாத்தம்' என நிறத்தின் கண்ணும் 'சுஃஃறென்னுந்தண்டோட்டுப்பெண்ணை' என இசையின் கண்ணும் வந்த ஆய்தம் ஒருமாத்திரை பெற்றுச் சீர்நிலையெய்துங்கால், ஆண்டுப் பெறுகின்ற ஒரு மாத்திரைக்கு ஈண்டு எதிரதுபோற்றி விதிகூறினர், ஆய்தம் அதிகாரப்பட்டமை கண்டு. 'எஃஃ கிலங்கிய கையரா யின்னுயிர்—வெஃஃ குவார்க்கில்லை வீடு' என்று வினையிடத்தும் வந்தன. ஒற்றளபெடுக்குமாறு இவ்வதிகாரத்துக் கூறிற்றிலர், அஃது உயிரளபெடைபோலச் சீர்நிலையெய்தலும் அசைநிலையாந்தன்மையு முடையதுவாய்ச் செய்யுட்கே வருதலின். இதனானே ஒற்றளபெடையும் ஒரு மாத்திரை பெறுமென்பது பெற்றும்.

எழுத்தினென்ற இன் உவமப்பொருள். இயலாவென்றது செய்யாவென்னும் வினையெச்சம்.

இவ்வாறன்றி இக்குறிப்புச்சொற்கள் ஆய்தம் இரண்டிட்டு எழுதப்படாவென்று பொருள்கூறிற் செய்யுளியலோடு மாறுபட்டு மாறுகொளக்கூறலென்னுங் குற்றந் தங்குமென்று உணர்க. (எ)

(பாட—ம்) அரைமாத்திரையின் மிக்குநடந்த (மலை)

சக. குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை நிறைக்கு
நெட்டெழுத் திம்ப ரொத்தகுற் றெழுத்தே.

இஃது எதிரதுபோற்றலென்னும் உத்திபற்றிச் செய்யுளியலை நோக்கி 'நீட்டம்வேண்டின்' (எழு-கூ.) என முற்கூறிய அளபெடையாமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: குன்றிசை மொழிவயின் நின்று இசைநிறைக்கும்—அளபெடுத்துக் கூறுக்காற் குன்றுவதான ஓசையையுடைய அவ்வளபெடைச்சொற்கண்ணே நின்று அவ்வோசையைநிறைக்கும், அவை யாவையோவெனின், நெட்டெழுத்திம்பர் ஒத்த குற்றெழுத்தே—நெட்டெழுத்துக்களின் பின்னாகத் தமக்கு இனமொத்த குற்றெழுத்துக்கள் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஆஅ ஈஇ ஊஉ ஏஎ ஓஒ எனவரும். குன்றிசைமொழி என்றதற்கு இசைகுன்றுமொழி என்றுமாம். இனமொத்தலாவது பிறப்பும் புணர்ச்சியும் ஓசையும் வடிவும் ஒத்தல். ஈண்டு மொழியென்றது 'அளபெடையசைநிலை' (செய்யுளியல்-கஎ.) என்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரத்து எட்டு இயற்சீரின்பாற் படுகின்ற எண்வகை அளபெடைச் சொற்களையும். அவை ஆஅ கடாஅ ஆஅழி படாஅகை ஆஅங்கு ஆஅவது புகாஅர்த்து விராஅயது என்பனவாம். கட்டளைகொள்ளா ஆசிரியர் இவற்றைத் தனிநிலை முதனிலை இடைநிலை இறுதிநிலையென்றும் அடக்குப. இனி மொழியென்றதற்குத் தனிநிலை ஏழனையுமே கொள்ளின், ஒழிந்த இயற்சீர்ப்பாற் படும் அளபெடை கோடற்கு இடமின்மை உணர்க. (அ)

சஉ. ஐஔ வென்னு மாயீ ரெழுத்திற்
கிகர வுகர மிசைநிறை வாகும்.

இஃது ஒத்தகுற்றெழுத்து இல்லாதன அளபெடுக்குமாறு கூறுகின்றது.

இதுவும் எதிரதுபோற்றல்.

இதன் பொருள் : ஐஔ என்னும் ஆயிரெழுத்திற்கு—தமக்கு இனமில்லாத ஐகார ஔகாரமென்று கூறப்படும் அவ்விரண்டெழுத்திற்கு, இகர உகரம் இசைநிறைவாகும்—ஈகார ஊகாரங்கட்கு இனமாகிய இகர உகரங்களைச் சார்த்திக் கூற, அவை அக்குன்றிசைமொழிக்கண் நின்று ஓசையை நிறைப்பனவாம் என்றவாறு.

ஐஇ ஔஉ என நிரனிறையாகக்கொள்க. இவற்றை முற்கூறிய இயற்சீரெட்டிற்கும் ஏற்பனவற்ருேடு உதாரணங்காட்டிக்கொள்க.

இத்துணையும் நூன்மரபின் ஒழிபு. (கூ)

சரு. நெட்டெழுத் தேழே யோரெழுத் தொரு [மொழி.

இஃது ஓரெழுத்தொருமொழி உணர்த்துதல் நுதலியவற்றுள் நெட்டெழுத்தானும் மொழியாக்கங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : நெட்டெழுத்து ஏழே—நெட்டெழுத்தாகிய உயிர்களேழும், ஓரெழுத்தொருமொழி—ஓரெழுத்தானுகும் ஒருமொழியாம் என்றவாறு.

முற்றும்மைதொகுத்து ஈற்றசையேகாரம் விரித்தார்.

உதாரணம் : ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ எனவரும். ஔகாரம் உயிர்மெய்க்கண் ணல்லது வாராது. ஊ என்பது தசை. இஃது உயிர்க்கும் உயிர்மெய்க்கும் விதி. கா தீ பூ சே தை கோ கௌ எனவரும். இவை தம்மையுணரநின்ற வழி எழுத்தாம். இடைநின்று பொருளுணர்த்தியவழிச்

சொல்லாம். நெட்டெழுத்தேறியமெய் நெட்டெழுத்தாயுங் குற்றெழுத்தேறியமெய் குற்றெழுத்தாயும் நிற்றலேயன்றி மெய்க்கு நெடுமையுங் குறுமையும் இன்மை உணர்க. (கo)

சச. குற்றெழுத் தைந்து மொழிநிறை பிலவே.

இது குற்றெழுத்து ஐந்தும் மொழியாகா. அவற்றுட்சில மொழியாகுமென்பது உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்: குற்றெழுத்து ஐந்தும்—குற்றெழுத்தாகிய உயிரைந்தும், மொழிநிறைபு இலவே—தாமே நிறைந்து நின்று மொழிதல் இல; சில மெய்யோடுகூடி நிறைந்துநின்று மொழியாம் என்றவாறு.

உதாரணம்: து நொ எனவரும். இவை உயிர்மெய்க் கண்ணல்லது வாராமையானும், உயிர்க்கண்ணும், ஏனை அகரமும் எகரமும், அக்கொற்றன் எப்பொருள் எனத், தனித்துநின்று உணர்த்தலாற்றாது இடைச்சொல்லாய்ப் பெயரைச் சார்ந்துநின்று சுட்டுப்பொருளும் வினைப்பொருளும் உணர்த்துதலானும் 'நிறைபில' வென்றார். முற்றும்மை ஈண்டு எச்சப்பட்டு நின்றதென்று உணர்க. (கக)

சரு. ஓரெழுத் தொருமொழி யீரெழுத் தொரு
மொழி, யிரண்டிறந் திசைக்குந் தொடர்
மொழி யுளப்பட, மூன்றே மொழிநிலை
தோன்றிய நெறியே.

இது முன்னர் மெய்ம்மயக்கம் உடனிலைமயக்கங் கூறலானும் ஈண்டு 'நெட்டெழுத்தேழே' (எழு-சங.) என்பதனானும் எழுத்தினான் மொழியாமாறு கூறினார், அம்மொழிக்கு இச்சூத்திரத்தாற் பெயரும் முறையுந் தொகையுங் கூறுகின்றார்.

இதன் பொருள் : ஓரெழுத்தொருமொழி ஈரெழுத்தொருமொழி இரண்டிறந்து இசைக்குந் தொடர்மொழி உளப்பட—ஓரெழுத்தானாகும் ஒருமொழியும் இரண்டெழுத்தானாகும் ஒருமொழியும் இரண்டனை இறந்து பலவாற்றான் இசைக்குந் தொடர்மொழியுடனே கூட, மொழி நிலை மூன்றே—மொழிகளின் நிலைமை மூன்றேயாம், தோன்றிய நெறியே—அவை தோன்றிய வழக்குநெறிக்கண் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஆ கா நா ஓரெழுத்தொருமொழி, மணி வரகு கொற்றன் ஈரெழுத்தொருமொழி, குரவு அரவு மூவெழுத்தொருமொழி, கணவிரி நாலெழுத்தொருமொழி, அகத்தியனார் ஐயெழுத்தொருமொழி, திருச்சிற்றம்பலம் ஆறெழுத்தொருமொழி, பெரும்பற்றப்புலியூர் எழெழுத்தொருமொழி.

ஓரெழுத்தொருமொழியுந் தொடர்மொழியுமென்னாது ஈரெழுத்தொருமொழியும் ஓதினார், சில பல என்னுந் தமிழ்வழக்கு நோக்கி.

ஆசிரியர் ஒற்றுங் குற்றுகரமும் எழுத்தென்று கொண்டனராதலின் மா கா எனநின்ற சொற்கள் மால் கால் என ஒற்றடுத்துழி ஒற்றினான் வேறுபொருள் தந்து நிற்றலின் இவற்றை ஈரெழுத்தொருமொழியென்றும், நாகு வரகு என்னுங் குற்றுகர ஈற்றுச் சொற்களிற் குற்றுகரங்கள் சொல்லொடுகூடிப் பொருள் தந்து நிற்றலின் இவற்றை ஈரெழுத்தொருமொழி மூவெழுத்தொருமொழியென்றுங் கோடுமென்பார்க்கு, ஆசிரியர் பொருளைக் கருதாது மாத்திரை குறைந்தமைபற்றி 'உயிரிலெழுத்து மெண்ணப்படா' (செய்யுளியல்-சுசு.) 'குறிலேநெடிலேகுறிலிணை' (செய்யுளியல்-கூ.) என்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரங்களால் இவற்றை எழுத்தெண்ணவும் அலகிடவும் பெரு

(பாடம்) இவற்றையும் (மகா—ப)

என்று விலக்குவாராதலின், அவற்றால் ஈண்டு ஈரெழுத் தொருமொழியும் மூவெழுத்தொருமொழியுங் கொள்ளின், மாறுகொளக்கூற லென்னுங் குற்றந் தங்குமென்று மறுக்க.

இனி 'நெட்டெழுத்தேழேயோரெழுத்தொருமொழி.' (எழு-சங.) 'குற்றெழுத்தைந்துமொழிநிறை பிலவே.' (எழு-சச.) என்பனவற்றான் மெய்க்குக் குறுமைநெடுமை யின்மையான் உயிரும் உயிர்மெய்யுமாகிய நெடிலுங் குறிலுமே மொழியாமென்று கூறி, மீட்டும் அதனையே இச்சூத்திரத்தான் ஓரெழுத்தொருமொழியென்றெடுத்து அதனோடே ஈரெழுத்தையும் இரண்டிறந்ததனையுங் கூட்டி மொழியாகக் கோடலின், ஒற்றினைக்கூட்டி எழுத்தாகக் கோடல் ஆசிரியர்க்குக் கருத்தன்மையுணர்க. அன்றியும் 'மொழிப்படுத்திசைப்பினும்' (எழு-ருங.) என்னுஞ் சூத்திரத்திற் கூறுகின்றவாற்றானும் உணர்க. 'அகரமுதல் னகரவிறுவாய் முப்பஃதென்ப' (எழு-க.) என ஒற்றினையும் எழுத்தென்றது எழுத்தின் தன்மை கூறிற்று. ஈண்டு மொழியாந்தன்மை கூறிற்று. (கஉ)

சகூ. **மெய்யி னியக்க மகரமொடு சிவணும்.**

இது தனிமெய்களை அகரம் இயக்குமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மெய்யினியக்கம்—தனிமெய்களினது நடப்பு, அகரமொடு சிவணும்—அகரத்தோடு பொருந்தி நடக்கும் என்றவாறு.

எனவே ஒருவன் தனிமெய்களை நாவாற் கருத்துப் பொருளாகிய உருவாக இயக்கும் இயக்கமும் மூவகையாற் காட்சிப்பொருளாகிய வடிவாக இயக்கும் இயக்கமும் அகரத்தோடு பொருந்தி நடக்கும் என்றவாறு.

உதாரணம் : 'வல்லெழுத் தென்ப க ச ட த ப ற.' (எழு-௧௯.). 'ககார ஙகார முதனா வண்ணம்' (எழு-அ௯.) என்றாற்போல்வன நாவால் இயக்கியவாறு காண்க. எழுதிக் காட்டுமிடத்துக் ககரம் முதலியன உயிர்பெற்று நின்ற வடிவாக எழுதிப், பின்னர்த் தனிமெய்யாக்குதற்குப் புள்ளி யிட்டுக் காட்டுகின்றவாற்றான் வடிவை இயக்குமிடத்தும் அகரங்கலந்துநின்றவாறு காண்க.

இங்ஙனம் மெய்க்கண் அகரங்கலந்துநிற்குமாறு கூறி னாற் போலப் பதினேருயிர்க்கண்ணும் அகரங்கலந்துநிற்கு மென்பது ஆசிரியர் கூறாராயினர், அந்நிலைமை தமக்கே புலப்படுதலானும் பிறர்க்கு இவ்வாறு உணர்த்துதல் அரிதாக லானுமென்று உணர்க. இறைவன் இயங்குதிணைக்கண் ணும் நிலைத்திணைக்கண்ணும் பிறவற்றின் கண்ணும் அவற் றின் தன்மையாய் நிற்குமாறு எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தாற் போல அகரமும் உயிர்க்கண்ணுந் தனிமெய்க்கண்ணுங் கல ந்து அவற்றின் தன்மையாயே நிற்குமென்பது சான்றோர்க் கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்தது, 'அகரமுதல' என்னுங் குறளான் அகரமாகிய முதலையுடைய எழுத்துக்களெல்லாம், அது போல இறைவனாகிய முதலையுடைத்து உலகமென வள்ளு வனார் உவமைகூறியவாற்றானுங், கண்ணன் எழுத்துக்களில் அகரமாகின்றேன் யானே யெனக் கூறியவாற்றானும் பிற நூல்களானும் உணர்க.

இதனான் உண்மைத்தன்மையுஞ் சிறிது கூறினாரா யிற்று. இதனை நூன்மரபிற் கூறாது ஈண்டுக் கூறினார், 'வல்லெழுத் தென்ப க ச ட த ப ற.' (எழு-௧௯.) என்ற இடத்துத் தான் இடைநின்று ஒற்றென்பதோர் பொருளை உணர்த்தி மொழியாந்தன்மை எய்திநிற்றலின். (௪௬)

**௪௭. தம்மியல் கிளப்பி னெல்லா வெழுத்து
மெய்ந்நிலை மயக்க மான மில்லை.**

இது முன்னர் மெய்க்கண் உயிர்நின்றவாறு கூறி அவ்வுயிர் மெய்க்கண் ஏறி உயிர்மெய்யாய் நின்றகாலத்து அம்மெய்யாற் பெயர்பெறுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: எல்லா எழுத்தும்—பன்னீருயிரும், மெய்ந்நிலை தம் இயல் மயக்கங் கிளப்பின்—மெய்யின் தன்மையிலே தம்முடைய தன்மை மயங்கிற்ருகப் பெயர்கூறின், மானமில்லை—குற்றமில்லை, என்றவாறு.

மெய்யின் தன்மையாவது வன்மை மென்மை இடைமை. தம்மியலாவது உயிர்த்தன்மை. என்றது வல்லெழுத்து மெல்லெழுத்து இடையெழுத்தென உயிர்மெய்க்கும் பெயரிட்டாளுதல் கூறிற்று. அவை 'வல்லெழுத் தியையி னவ்வெழுத்து மிகுமே' (எழு-கக.) எனவும், 'மெல்லெழுத் தியையி னிறுதியோ டுறழும்' (எழு-உ௦.) எனவும், 'இடையெழுத் தென்ப ய ர ல வ ழ ள' (எழு-உக.) எனவும் பிறுண்டும் ஆள்ப. எழுத்தை வன்மை மென்மை இடைமையென விசேடித்த சிறப்பான் இப் பெயர் கூறினர்.

இஃதன்றிப் பதினெட்டுமெய்யுந் தன்மைகூறுமிடத்து மெய்ம்மயக்கங்கூறிய வகையானன்றி வேண்டியவாறு மயங்குமென்று கூறி 'அவற்றுள், ல ளஃகான் முன்னர்' (எழு-உச.) என்பதனைக் காட்டில் அஃது இரு மொழிக்கண்ணதென மறுக்க. (கச)

சஅ. ய ர ழ வென்னு மூன்று மொற்றக்
க ச த ப ங ஞ ந ம வீரொற் ருகும்.

இஃது ஈரொற்றுடனிலையாமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ய ர ழ என்னும் மூன்றும் ஒற்ற— ய ர ழ வென்று கூறப்படும் மூன்றுபுள்ளியும் ஒற்ருய்நிற்ப,

க ச த ப ஙஞ நம ஈரொற்றுகும்—க ச த பக்களும் ஙஞ ந மக்களும் வந்து ஈரொற்றாய்நிற்கும் என்றவாறு.

உதாரணம் : வேய்க்க வாய்ச்சி பாய்த்தல் வாய்ப்பு எனவும், பீர்க்கு நேர்ச்சி வார்த்தல் ஆர்ப்பு எனவும், வாழ்க்கை தாழ்ச்சி தாழ்த்தல் தாழ்ப்பு எனவும், காய்ங்கனி தேய்ஞ்சது காய்ந்தனம் காய்ம்புறம் எனவும், நேர்ங்கல் நேர்ஞ்சிலை நேர்ந்திலை நேர்ம்புறம் எனவும் வரும். ழகாரத்திற்கு வாழ்ந்தனம் என இக்காலத்து நகரவொற்றுவரும். ஏனைய மூன்றும் இக்காலத்து வழங்குமெனின் உணர்க.

இனித் தாழ்ங்குலை தாழ்ஞ்சினை தாழ்ந்திரள் வீழ்ம்படை என அக்காலத்து வழங்குமென்று இத்தொகைச்சொற்கள் காட்டலும் ஒன்று. உரையாசிரியரும் இருமொழிக்கட் காட்டியவற்றிற்கு அவ்வீறுகடோறுங் கூறுகின்றசூத்திரங்கள் பின்னர் வேண்டாமை உணர்க. இஃது ஈரொற்றுடனிலையாதலின் ஈண்டு வைத்தார்.

இனி நெடிற்கீழேயன்றிப் பலவெழுத்துந் தொடர்ந்து நின்றதன் பின்னும் ஈரொற்று வருதல்கொள்க. அவை வேந்தர்க்கு அன்றைக்கு என்றாற்போல்வனவாம். (கரு)

சகூ. அவற்றுள், ரகார ழகாரங் குற்றொற் றாகா.

இஃது எய்தியது ஒருமருங்கு மறுத்தல் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அவற்றுள் — முற்கூறிய மூன்றனுள், ரகார ழகாரம்—ரகாரமும் ழகாரமும், குற்றொற்றாகா—குறிற்கீழ் ஒற்றாகா, நெடிற்கீழ் ஒற்றாம், குறிற்கீழ் உயிர்மெய்யாம் என்றவாறு.

கீழென்னும் உருபு தொகுத்துக்கூறினார். ஆகாதனவற்றிற்கு உதாரணமின்று.

உதாரணம்: கார் வீழ் என நெடிற்கீழ் ஒற்றாய் வந்தன. கரு மழு எனக் குறிற்கீழ் உயிர்மெய்யாய் வந்தன. இவ

ற்றை விலக்கவே, யகரம் பொய் எனவும் நோய் எனவும் இரண்டிடத்தும் ஒற்றாய் வருதல் பெற்றாம். புகர் புகழ் புலவர் என்றாற்போல்வனவோவெனின், மொழிக்குமுத லாம் எழுத்தினைச் சொல்வனவற்றிற்கே ஈண்டு ஆராய்ச்சி யால் அவை வேண்டியவாறே வருமென்று உணர்க. அன் றியுங் குற்றொற்றென்றே சூத்திரஞ்செய்தலிற் குறிலிணை யொற்றினைக் காட்டிக் கடாவலாகாமை உணர்க. இது வரையறையின்றி உயிர்மெய்யோடு தனிமெய் மயங்குவன வற்றிற் சிலவொற்றிற்கு வரையறை ஈண்டுக் கூறி யது. (கசு)

ருஎ. குறுமையு நெடுமையு மளவிற் கோடலிற் றொடர்மொழி யெல்லா நெட்டெழுத் தியல.

இஃது 'அளபிறந்துயிர்த்தலும்' (எழு-௩௩.) என் னுஞ் செய்யுளியலை நோக்கிய நூன்மரபிற்சூத்திரத்திற்குப் புறனடையாய் அதன்கண் நிகழ்வதோர் ஐயம் அகற்றுகின் றது; என்னை? உயிரும் உயிர்மெய்யும் அளபிறந்து இசைக் குங்காற் குறிலோ நெடிலோ இசைப்பதென மாணுக்கர்க்கு நிகழ்வதோர் ஐயம் அறுத்தலின்.

இதன் பொருள்: குறுமையும் நெடுமையும் — எழுத் துக்களது குறியதன்மையும் நெடியதன்மையும், அளவிற் கோடலின்—மாத்திரையென்னும் உறுப்பினைச் செவிகருவி யாக அளக்கின்ற அளவு தொழிலாலே செய்யுட்குக்கொள் ளப்படுதலின், தொடர்மொழியெல்லாம் — அம்மாத்திரை தம்முட் தொடர்ந்துநிற்கின்ற சொற்களெல்லாம், நெட் டெழுத்தியல—நெட்டெழுத்து மாத்திரை மிக்குநடக்கும் படியாகத் தொடர்ந்தசொல்லாம் என்றவாறு.

உதாரணம்: 'வருவர்கொல்வயங்கிழாஅய்' (கலி-கக.) எனவும், 'கடியவேகனங்குழாஅய்' (கலி-கக) எனவுங் குற்

றெழுத்துக்களெல்லாம் நெட்டெழுத்தினை மாத்திரைமிகுத் தற்குக் கூடியவாறு உணர்க. ஏனைச்செய்யுட்களையும் இவ் வாறேகாண்க. எனவே, மாத்திரை அளக்குங்கால் நெட் டெழுத்தே மாத்திரைபெற்று மிக்குநிற்கும் என்றமை யான், எதிரது போற்றலென்னும் உத்திபற்றிச் செய்யுளி யுலைநோக்கிக் கூறியதாயிற்று. ஈண்டுக்கூறினார், நெட் டெழுத்து இரண்டுமாத்திரையின் இகந்துவருமென்பது அறிவித்தற்கு.

அளபென்று மாத்திரையைக்கூறுது அளவெனச் சூத் திரஞ் செய்தமையான் அளவு தொழின்மேனின்றது. அது செய்யுளியலுள் 'மாத்திரையளவும்' (செய்யுளியல்-உ.) என் பதனானும் உணர்க. இயலவென்றதனைச் செயவெனெச்ச மாக்கிப் படுத்தலோசையாற் கூறுக.

இனித் தன்னினமுடித்தலென்பதனான் ஒற்றிற்கும் இவ்வாறேகொள்க. 'குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி' என்ற குறுஞ்சீர்வண்ணத்திற்கு உரிய குற்றெழுத் துக்களெல்லாம் இடையினின்ற ஒற்றெழுத்தை மாத்திரை மிகுத்தற்குக் கூடிநின்றவாறு உணர்க. எனவே, குற் றெழுத்துக்களெல்லாம் ஒற்றெழுத்துக்களோடும் நெட் டெழுத்துக்களோடுங் கூடி அவற்றையே ஓசைமிகுத்து நிற்கும் என்றவாருயிற்று. இதனானே ஒற்றிசை நீடலு மென்ற ஒற்றிசை நீளுங்காற் குற்றெழுத்தாய் நீளுமென் ருர். இனி உரையாசிரியர் புகர் புகழ் எனக் குறிலிணைக் கீழ் ரகார ழகாரங்கள் வந்த தொடர்மொழிகளெல்லாந் தார் தாழ் என்றாற்போல ஓசையொத்து நெட்டெழுத்தின் தன்மையவாம் என்ருராலெனின், புகர் புகழ் என்பன வற்றை நெட்டெழுத்தென்றே எவ்விடத்தும் ஆளாமை யானும் நெட்டெழுத்தாகக் கூறிய இலக்கணத்தால் ஒரு பயன் கொள்ளாமையானுஞ் செய்யுளியலுள் இவற்றைக்

(1) "னகாரம்" என்ற இடைச்சொல் "காரம்" என்ற சாரியை யாகிய இடைச்சொல் 'காரை' என ஈற்றின்கண் திரிந்தது

குறிலிணை ஒற்றடுத்த நிரையசையாகவுந் தார் தாழ் என்பன வற்றை நெட்டெழுத்து ஒற்றடுத்த நேரசையாகவுங் கோட லானும் அது பொருளன்மை உணர்க. (கஎ)

ருக. செய்யு ளிறுதிப் போலி மொழிவயி
னகார மகார மீரொற் றாகும்.

இது செய்யுட்கண் ஈரொற்றிலக்கணமாமாறு கூறு கின்றது.

இதன் பொருள்: செய்யுட் போலி மொழி இறுதி வயின்—செய்யுட்கட் போலுமென்னுஞ் சொல்லின் இறு திக்கண், னகாரம் மகாரம் ஈரொற்றாகும்—னகாரமும் மகார மும் வந்து ஈரொற்று உடனிலையாய் நிற்கும் என்றவாறு.

உதாரணம்: 'அந்நூலை-முந்நூலாக் கொள்வானும் போன்ம்' 'சிதையுங் கலத்தைப் பயினாற் றிருத்தித்—திசை யறி மீகானும் போன்ம்' எனவரும். போலும் என்னுஞ் செய்யுமென்னும் முற்று ஈற்றுமிசையுகரம் மெய்யொழித் துக் கெட்டு லகாரந் திரிந்துநின்றது. இஃது இறுதியில் முற்று; இடையிற் பெயரெச்சமாகிய உவமவுருபு. ஈண்டு முற்றென்பார் இறுதிமொழி என்றார். (கஅ)

ருஉ. னகாரை முன்னர் மகாரங் குறுகும்.

இஃது அரையளபு குறுகுமென்ற மகாரத்திற்குக் குறுகும் இடம் இதுவென்கின்றது.

இதன் பொருள்: னகாரை முன்னர் மகாரங் குறுகும் —முற்கூறிய னகாரத்தின்முன்னர் வந்த மகரந் தன் அரை மாத்திரையிற் குறுகிநிற்கும் என்றவாறு.

உதாரணம்: போன்ம் என முன்னர்க் காட்டினும்.
(1) னகாரையென இடைச்சொல் ஈறுதிரிந்துநின்றது.

(ரு-உ) போன்ம் எனச் செய்யுமென்னும் பெயரெச்ச ...ற்று மிசையுகரமெய்யொழித்துக்கெட்டு லகாரந்திரிந்து ...ன்றது, இது பெயரெச்சமாகிய உவமவுருபு.

இனித் தன்னினமுடித்தலென்பதனன் ணகாரவொற்றின் முன்னும் மகாரங்குறுகுதல்கொள்க. 'மருளினுமெல்லாமருண்ம்' எனவரும். (கக)

நுரு. மொழிப்படுத் திசைப்பினுந் தெரிந்துவே
[றிசைப்பினு
மெழுத்திய றிரியா வென்மனூர் புலவர்.

இஃது ஒற்றுங் குற்றுகரமும் ஈண்டு எழுத்துக்களோடு கூட்டி எண்ணப்பட்டு நிற்குமென்பதூஉஞ் செய்யுளியலுள் எண்ணப்படாது நிற்குமென்பதூஉங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : தெரிந்து—ஒற்றுங் குற்றுகரமும் பொருள்தரு நிலைமையை ஆராய்ந்து, மொழிப்படுத்து இசைப்பினும்—சொல்லாகச் சேர்த்துச் சொல்லினும், வேறு இசைப்பினும்—செய்யுளியலுள் ஒற்றுங் குற்றுகரமும் பொருள் தருமேனும் மாத்திரை குறைந்து நிற்கும் நிலைமையை நோக்கி எழுத்தெண்ணப்படாவென்று ஆண்டைக்கு வேருகக்கூறினும், எழுத்தியல் திரியா என்மனூர் புலவர்—அவ்விரண்டிடத்தும் அரைமாத்திரை பெற்று நிற்கும் ஒற்றுங் குற்றுகரமும் முற்கூறிய எழுத்தாந் தன்மை திரியாவென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

இதனன் ஒற்றும் ஆய்தமுங் குற்றுகரமும் எழுத்தாகி நின்று பொருள் தந்தும், எழுத்தெண்ணவும் அலகிடவும் பெறுவென்பது கூறினுராயிற்று. தெரிந்துவேறிசைத்தல் குற்றுகரத்திற்கு இன்ருதலின் எற்புழிக்கோடலான் ஒற்றிற்கும் ஆய்தத்திற்குங் கொள்க.

உதாரணம் : அல் இல் உண் எண் ஒல் எனவும், கல் வில் முள் செல் சொல் எனவும், ஆல் ஈர் ஊர் ஏர் ஓர்

எனவும், கால் சீர் சூல் தேன் கோன் எனவும் உயிரும் உயிர்மெய்யுமாகிய குற்றெழுத்தையும் நெட்டெழுத்தையும் ஒற்றெழுத்துக்கள் அடுத்துநின்று பொருள்தந்தவாறு காண்க. கடம் கடாம் உடையான் திருவாரூர் அகத்தியனார் என ஈரெழுத்தையும் மூவெழுத்தையும் நாலெழுத்தையும் ஐயெழுத்தையும் இறுதியிலும் இடையிலும் ஒற்றடுத்து நின்று பொருள்தந்தவாறு காண்க. எஃகு தெள்கு கொக்கு குரங்கு என்பனவும் எழுத்தெண்ணவும் அலகிடவும் பெறாத குற்றுகரம் அடுத்துநின்று பொருள் தந்தவாறு காண்க. 'உயிரி லெழுத்து மெண்ணப் படாஅ-உயிர்த் திற மியக்க மின்மை யான.' (செய்யுளியல்-சச.) என்பது எழுத்து எண்ணப்பெறாமைக்கு விதி.

இனி இச்சூத்திரத்திற்கு எழுத்துக்களைச் சொல்லாக்கிக் கூறினும் பிறிதாகக் கூறினும் மாத்திரை திரியாதென்று பொருள்கூறி, அகரம் என்புழியும் அ என்புழியும் ஆலம் என்புழியும் ஆ என்புழியுங் ககரம் என்புழியுங் க என்புழியுங் காலம் என்புழியுங் கா என்புழியும் ஓசை ஒத்து நிற்குமென்றால், அது முன்னர்க்கூறிய இலக்கணங்களாற் பெறப்படுதலிற் பயனில்கூற்றாமென்க. (உ0)

ருச. அகர இகர மைகார மாகும்.

இது சிலவெழுத்துக்கள் கூடிச் சிலவெழுத்துக்கள் போல இசைக்குமென எழுத்துப்போலி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: அகர இகரம் ஐகாரம் ஆகும்—அகரமும் இகரமுங் கூட்டிச்சொல்ல ஐகாரம்போல இசைக்கும், அது கொள்ளற்க என்றவாறு.

போல என்றது தொக்கது.

உதாரணம்: ஐவனம் அஇவனம் எனவரும். ஆகுமென்றதனான் இஃது இலக்கணமன்றாயிற்று. (உக)

௫௫. அகர உகர மௌகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : அகர உகரம் ஔகாரம் ஆகும்— அகரமும் உகரமுங் கூட்டிச்சொல்ல ஔகாரம்போல இசைக்கும், அது கொள்ளற்க என்றவாறு.

போல என்றது தொக்கது.

உதாரணம் : ஔவை அஉவை எனவரும். (௨௨)

௫௬. அகரத் திம்பர் யகரப் புள்ளியு
மையெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத்
[தோன்றும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : அகரத்திம்பர் யகரப்புள்ளியும்— அகரத்தின்பின் இகரமேயன்றி யகரமாகிய புள்ளிவந்தாலும், ஐயென் நெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்— ஐயெனப்பட்ட நெட்டெழுத்தின் வடிவுபெறத் தோன்றும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஐவனம் அய்வனம் எனவரும். மெய் பெற என்றதனுன் அகரத்தின்பின்னர் உகரமேயன்றி வகரப்புள்ளியும் ஔகாரம்போல வருமென்றுகொள்க. ஔவை அவ்வை எனவரும். (௨௩)

௫௭. ஓரள பாகு மிடனுமா ருண்டே
தேருங் காலை மொழிவயி னான.

இஃது அதிகாரத்தான் ஐகாரத்திற்கும் ஔகாரத்திற்கும் எதிரதுபோற்றலென்பதனுற் செய்யுளியலைநோக்கி மாத்திரைச்சுருக்கங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: மொழிவயினான—ஒருசொல்லி டத்தேநின்ற ஐகார ஔகாரங்கள், தேருங்காலை—ஆராயு மிடத்து, ஓரளபாகும் இடனுமாருண்டே—ஒருமாத்திரை யாய்நிற்கும் இடமும் உண்டு என்றவாறு.

உம்மையான் இரண்டுமாத்திரைபெறுதலே வலி யுடைத்தாயிற்று. இடனுமென்றது ஒருசொல்லின் முதலிடைகடையென்னும் மூன்றிடத்துங் குறுகும், அது செய்யுட்கண் ஓசை இடர்ப்பட்டொலிக்குமிடத்துக் குறுகுமென்றற்கு. உரையிற்கோடலால் ஐகாரம் முத லிடைகடையென்னும் மூன்றிடத்துங் குறுகும், ஔகாரம் முதற்கண் குறுகுமெனக் கொள்க.

உதாரணம்: ஐப்பசி கைப்பை இடையன் குவளை எனவரும். 'அடைப்பையாய்கோறு' எனவும், 'புனை யிளங்கொங்கையாய்வரும்' எனவும் பிறவாறும் வருவன செய்யுளியலுட் காண்க. ஔவை கௌவை எனவரும். ஔகாரம் 'கௌவைநீர்வேலிகூற்று' எனத் தொடை நோக்கிக் குறுகினவாறுங் காண்க. தேருங்காலையென் றதனான் ஓரெழுத்தொருமொழியுங் குறுகும். கை பை எனவரும். (உச)

ருஅ. இகர யகர மிறுதி விரவும்.

இதுவும் போலிகூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: இகரயகரம் இறுதிவிரவும்—இகர மும் யகரமும் ஒருமொழியின் இறுதிக்கண் ஓசை விரவி வரும், அவ்விகாரங் கொள்ளற்க என்றவாறு.

நாய் நாஇ எனவரும். (உரு)

ருகூ. பன்னீ ருயிரு மொழிமுத லாகும்.

(1) வேற்றுமைநயமாவது — உயிர்மெய்யென்றவிடத்து உயிரையும் மெய்யையும் தனித்தனியிரண்டாகக் கொள்ளுதல்.

இது மேல் எழுத்தினான் மொழியாமாறு உணர்த்தி அம்மொழிக்கு முதலாமெழுத்து இவையென்பது உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்: பன்னீருயிரும்—பன்னிரண்டு உயிரெழுத்தும், மொழிமுதல் ஆகும்—மொழிக்கு முதலாம் என்றவாறு.

உதாரணம்: அடை ஆடை இலை ஈயம் உளை ஊர்தி எழு ஏணி ஐவனம் ஒளி ஓடம் ஔவியம் எனவரும். (உசு)

சஎ. உயிர்மெய் யல்லன மொழிமுத லாகா.

இஃது உயிர்மெய் மொழிக்கு முதலாம் என்கின்றது.

இதன் பொருள்: உயிர்மெய்யல்லன மொழிமுதல் ஆகா—உயிரோடுகூடிய மெய்யல்லாதனவாகிய தனிமெய்கள் மொழிக்கு முதலாகா என்றவாறு.

எனவே, உயிரோடுகூடிய மெய்களே மொழிக்கு முதலாவன என்றவாறும். (1)ஈண்டு உயிர்மெய்யென்றது வேற்றுமைநயங் கருதிற்று. ஒற்றுமை நயங் கருதின் மேலைச் சூத்திரத்து உயிரோடுகூடி ஆமென்றல் பயனின்றாம். (உஎ)

சஅ. கதந பமவெனு மாவைந் தெழுத்து
மெல்லா வுயிரொடுஞ் செல்லுமார் முதலே.

இது மேற் பொதுவகையான் எய்துவித்த இருநூற்றிருபத்தாறு எழுத்துக்களைச் சிறப்புவகையான் வரையறுத்து எய்துவிக்கின்றது.

இதன் பொருள்: க த ந ப ம எனும் ஆவைந்தெழுத்தும்—க த ந ப ம என்று கூறப்பட்ட அவ்வைந்து தனிமெய்யும், எல்லா உயிரொடுஞ் செல்லுமார் முதலே—பன்னிரண்டு உயிரோடும் மொழிக்கு முதலாதற்குச் செல்லும் என்றவாறு.

அம்மென் எனும் மூன்று ஒற்றுகளின் அல்லது... மறுத்தல் வேண்டும் (வ.ச.)

உதாரணம்: கலே கார் கிளி கீரி குடி கூடு கெண்டை கேழல் கைதை கொண்டல் கோடை கௌவை எனவும், தந்தை தாய் தித்தி தீமை துணி தூணி தெற்றி தேன் தையல் தொண்டை தோடு தௌவை எனவும், நந்து நாரை நிலம் நீலம் நுகம் நூல் நெய்தல் நேமி நைவளம் நொச்சி நோக்கம் நௌவி எனவும், படை பால் பிடி பீடு புகழ் பூமி பெடை பேடை பைதல் பொன் போது பௌவம் எனவும், மடி மாலே மிடறு மீளி முகம் மூப்பு மெலிவு மேனி மையல் மொழி மோத்தை மௌவல் எனவும் வரும். (உஅ)

கூஉ. சகரக் கிளவியு மவற்றோ ரற்றே
அ ஐ ஔவெனு மூன்றலங் கடையே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: சகரக்கிளவியும் அவற்றோரற்றே—சகரமாகிய தனிமெய்யும் முற்கூறியவைபோல எல்லா உயிரோடுங் கூடி மொழிக்கு முதலாம், அ ஐ ஔ எனும் மூன்றலங்கடையே—அகர ஐகார ஔகாரமென்று சொல்லப்பட்ட மூன்று உயிரும் அல்லாத இடத்து என்றவாறு.

உதாரணம்: சாந்து சிற்றில் சீற்றம் சுரை சூரல் செக்கு சேவல் சொல் சோறு எனவரும். சட்டி சகடம் சமழ்ப்பு என்றாற்போல்வன 'கடிசொல்லில்லை' (எச்சவியல்-கூ.) என்பதனாற் கொள்க. சையம் சௌரியம் என்பனவற்றை வடசொல்லென மறுக்க. (உகூ)

கூ௩. உ ஊ ஒ ஓ வென்னு நான்குயிர்
வ என் னெழுத்தொடு வருத லில்லை.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: உ ஊ ஒ ஓ என்னும் நான்குயிர்—உ ஊ ஒ ஓ என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு உயிரும், வ

என் எழுத்தொடு வருதலில்லை—வ என்று சொல்லப்படுந் தனிமெய்யெழுத்தொடு கூடி மொழிக்குமுதலாய் வருதலில்லை என்றவாறு.

எனவே, ஒழிந்தன மொழிக்குமுதலாம் என்றவாறாயிற்று.

உதாரணம் : வளை வாளி விளரி விடு வெள்ளி வேட்கை வையம் வௌவுதல் எனவரும். (௩0)

௩௪. ஆஎ, ஒஎனு மூவுயிர் ஞகாரத் துரிய.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : ஆ எ ஒ எனும் மூவுயிர்—ஆ எ ஒ என்று கூறப்படும் மூன்று உயிரும், ஞகாரத்து உரிய—ஞகார ஒற்றொடு கூடி மொழிக்கு முதலாதற்கு உரிய என்றவாறு.

எனவே, ஏனைய உரியவல்ல என்பதாம்.

உதாரணம் : ஞாலம் ஞெண்டு ஞொள்கிற்று எனவரும்.

'ஞமலி தந்தமனவுச்சூலுடும்பு' என்பது திசைச்சொல். ஞழியிற்று என்றாற்போல்வன இழிவழக்கு. (௩௧)

௩௫. ஆவோ டல்லது யகர முதலாது.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : ஆவோடு அல்லது யகரம் முதலாது—ஆகாரத்தொடு கூடியல்லது யகரவொற்று மொழிக்கு முதலாகாது என்றவாறு.

உதாரணம் : யானை யாடு யாமம் எனவரும்.

(1) யவனர் யுத்தி யூபம் யோகம் யௌவனம் என்பன வடசொல்லென மறுக்க. (௩௨)

(1) யவனர் முதலிய சொற்கள் தமிழிலக்கியத்தில் ஆசிரியர் காலந்துவழங்கப்படவில்லை போலும் (ச.ர)

கூகூ. முதலா வேன தம்பெயர் முதலும்.

இது மொழிக்கு முதலாகாதனவும் ஓரோ வழி ஆமென்கின்றது.

இதன் பொருள்: முதலாவும்—மொழிக்கு முதலாகா என்ற ஒன்பது மெய்யும், ஏனவும்—மொழிக்கு முதலா மென்ற ஒன்பது மெய்யும் பன்னிரண்டுயிரும், தம்பெயர் முதலும்—தத்தம் பெயர்கூறுதற்கு முதலாம் என்றவாறு.

முதலாவும் ஏனவும் என்ற உம்மைகள் தொக்குநின்றன.

உதாரணம்: ஙகரமும் டகரமும் ணகரமும் ரகரமும் லகரமும் ழகரமும் ளகரமும் றகரமும் னகரமும் என மொழிக்கு முதலாகாத ஒன்பதும் முதலாமாறு, ஙக்களந்தார் டப்பெரிது ணங்நன்று எனவரும். இவ்வாறே ஏனைய வற்றையும் ஒட்டுக. இனி ஏனவென்றதனன் கக்களந்தார் தப்பெரிது அக்குறிது ஆநெடிது என மொழிக்குமுதலா மவற்றையுந் தம்பெயர் கூறுதற்கு முதலாமாறு ஒட்டிக் கொள்க. வரையறுக்கப்பட்டு மொழிக்கு முதலாகாது நின்ற மெய்க்கும் இவ்விதிகொள்க. அவை சகரத்துமூன் றும் வகரத்துநான்கும் ஞகரத்தொன்பதும் யகரத்துப் பதினொன்றுமாம். (௬௬)

சூஎ. குற்றிய லுகர முறைப்பெயர் மருங்கி
னொற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்.

இஃது எழுத்துக்களை மொழிக்கு முதலாமாறுகூறி முறையே குற்றியலுகரம் மொழிக்கு முதலாமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: குற்றியலுகரம் முறைப்பெயர் மருங்கின்—குற்றியலுகரமானது முன்னிலைமுறைப்பெயரிடத்து, ஒற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்—தனி

மெய்பாய் நின்ற நகரத்துமேனின்ற நகரத்தொடுகூடி மொழிக்கு முதலாம் என்றவாறு.

நுந்தை எனவரும். இதனானே முறைப்பெயர் இடமும் நகரம் பற்றுக்கோடுமாயிற்று. ஈண்டுக் குற்றியலுகரம் மெய்ப்பின்னர் நின்றதேனும் ஒற்றுமை நயத்தான் மொழிக்கு முதலென்றார். இது செய்யுளியலைநோக்கிக் கூறியதாயிற்று.
(௩௪)

சூ௮. முற்றிய லுகரமொடு பொருள்வேறு படாஅ
தப்பெயர் மருங்கி னிலையிய லான.

இது மேலதற்கோர் புறனடை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: அப்பெயர்மருங்கின் நிலையியலான—அம்முறைப்பெயரிடத்தே நிற்றலிலக்கணமான குற்றியலுகரம், முற்றியலுகரமொடு பொருள் வேறுபடா அது—இதழ்குவித்துக் கூறும்வழி வரும் முற்றுகரத்தோடு அவ்விடத்துக் குற்றுகரம் பொருள் வேறுபடுமாறுபோல ஈண்டுப் பொருள் வேறுபட்டுநில்லாது என்றவாறு.

காது கட்டு கத்து முருக்கு தெருட்டு என்பன[1] முற்றுகரமுங் குற்றுகரமுமாய்ப் பொருள் வேறுபட்டுநின்றாற் போல நுந்தையென்று இதழ்குவித்து முற்றக்கூறியவிடத்தும் இதழ்குவியாமற் குறைபக்கூறியவிடத்தும் ஒரு பொருளே தந்தவாறு காண்க. நுந்தாயென்பதோவெனின் அஃது இதழ்குவித்தே கூறவேண்டுதலிற் குற்றுகரமன்று. இயலென்றதனான் இடமும் பற்றுக்கோடும் இரண்டிற்கும் வேறுபாடின்றென்று கொள்க. இதனானே மொழிக்கு முதலாமெழுத்துத் தொண்ணூற்றுநான்கென்று உணர்க.

சூகூ. உயிர்ஔ வெஞ்சிய விறுதி யாகும்.

இஃது உயிர்மொழிக்கு ஈறுமாறு கூறுகின்றது.

(1) அற அவகரமாய் நிற்றற்கு விதியாது [illegible]

இதன் பொருள் : உயிர் ஔ எஞ்சிய இறுதியாகும்—உயிர்களுள் ஔகாரம் ஒழிந்தனவெல்லாம் மொழிக்கு ஈறும் என்றவாறு.

எனவே, ஔகாரவுயிர் ஈறுகாதாயிற்று. இஃது உயிர்க்கும் உயிர்மெய்க்கும் பொது.

ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ என இவை தாமே ஈறுயின, ஆஅ ஈஇ ஊஉ ஏஎ ஓஒ எனக் குறிலைந்தும் அளபெடைக்கண் ஈறுயின. கா தீ பூ சே கை கோ எனவும், விள கிளி மழு எனவும் வரும். எகர ஒகரம் மேலே விலக்குப. 'அள பெடை மிகூஉ மிகர விறுபெயர்' (சொல்-கஉரு.) என்பராதலின், அளபெடைப்பின் வந்த குற்றெழுத்துங் கொள்வர் ஆசிரியரென்று உணர்க. நெட்டெழுத்தேழும் முதன் மொழியாமென்னுந் துணையே முன்னுணர்த்துதலின் ஈண்டு அவை ஈறுமென்றும் உணர்த்தினர். (௬௬)

எ௰. கவவோ டியையி னௌவு மாகும்.

இஃது ஈறுகாதென்ற ஔகாரம் இன்னுழியாமென்கின்றது.

இதன் பொருள் : ஔவும்—முன் ஈறுகாதென்ற ஔகாரமும், கவவோடு இயையின் ஆகும்—ககரவகரத்தோடு இயைந்தவழி ஈறும் என்றவாறு.

உதாரணம்: கௌ வௌ எனவரும். எனவே, ஒழிந்த உயிரெல்லாந் தாமேநின்றும் பதினெட்டுமெய்களோடுங் கூடி நின்றும் ஈறுதல் இதனுற் பெற்றும். இதனுனே ஔகாரம் ஏனைமெய்க்கண் வாராதெனவிலக்குதலும் பெற்றும். உயிர் ஙகரத்தோடுகூடி மொழிக்கு ஈறுமென்பது இதனுல் எய்திற்றேனும் அது மொழிக்கு ஈறுகாமை தந்துபுணர்ந்துரைத்தலான் உணர்க. இது வரையறை கூறிற்று. (௬௭)

எக. எ என வருமுயிர் மெய்யீ ருகாது.

இஃது எகரந் தானேநின்ற வழியன்றி மெய்யோடு கூடினால் ஈறுகாதென விலக்குகின்றது.

இதன் பொருள் : எ என வரும் உயிர் மெய் ஈறுகாது— எ என்று கூறப்படும் உயிர் தானே ஈறுவதன்றி யாண்டும் மெய்களோடு இயைந்து ஈறுகாது என்றவாறு. (ௗஅ)

எஉ. ஒவ்வு மற்றே நவ்வலங் கடையே.

இது விலக்கும் வரையறையுங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஒவ்வும் அற்று—ஒகாரமும் முன் சொன்ன எகரம்போலத் தானே ஈறுவதன்றி மெய்களோடு இயைந்து ஈறுகாது, நவ்வலங்கடையே—நகரவொற்றோடு அல்லாத இடத்தில் என்றவாறு.

உதாரணம் : நொ கொற்றா 'நொஅலையனின்னாட் டைநீ' எனவரும். (ௗகூ)

எௗ. வ ஒ எனுமுயிர் ஞகாரத் தில்லை.

இது சில உயிர் சில உடலோடேறி முடியாதென விலக்குகின்றது.

இதன் பொருள் : ஏஓ எனும் உயிர் ஞகாரத்தில்லை— ஏஓ என்று கூறப்பட்ட இரண்டுயிருந் தாமேநின்றும் பிற மெய்களோடுநின்றும் ஈறுதலன்றி ஞகாரத்தோடு ஈறுத லில்லை என்றவாறு.

எனவே, ஏனையுயிர்கள் ஞகாரத்தோடு ஈறுமென்றா ராயிற்று.

உதாரணம் : உரிஞ உரிஞா உரிஞி உரிஞீ உரிஞு உரிஞூ இவை எச்சமும் வினைப்பெயரும் பற்றி வரும். அஞ்ஞை மஞ்ஞை இவை பெயர், ஏனையைந்தும் விலக்கப்

பட்டன. உரிஞோ என்பது 'கடிசொல்லில்லை' என்பதனாற் கொள்க. (சo)

எச. உ ஊ கார நவவொடு நவிலா.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: உ ஊகாரம்—உகர ஊகாரங்கள் தாமேநின்றும் பிறமெய்களோடுநின்றும் பயில்வதன்றி, நவவொடு நவிலா—நகர வொற்றோடும் வகரவொற்றோடும் பயிலா என்றவாறு.

எனவே, ஏனையுயிர்கள் நகரவகரங்களோடு வருமாயின.

உதாரணம்: நகரம் பொருந என வினைப்பெயராகியும், நா நீ நே எனப் பெயராகியும், நை நொ நோ என வியங்கோளாகியும் வரும். பொருநை என்றுங் காட்டுப. வகரம் உவ வே என வியங்கோளாயும், உவா செவ்வி வீ வை எனப் பெயராயும் வரும். ஒருவ ஒருவா ஒருவி ஒருவீ ஓளவை என்றுங் காட்டுப. ஈண்டு விலக்காத ஏனை யுயிர்களோடு வந்த நகரவகரங்கள் அக்காலத்து வழங்கினவென்று கோடும். இவ்விதியால் இனி நவிலாவென்றதனுனே வகர வுகரம் கதவு துரவு குவவு புணர்வு நுகர்வு நொவ்வு கவ்வு எனப் பயின்று வருதலுங் கொள்க. (சக)

எரு. உச்ச கார மிருமொழிக் குரித்தே.

இது சகார உகாரம் பலசொற்கு ஈறாய்வாராது இருசொற்கு ஈறுமென்று வரையறை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: உச்சகாரம்—உகரத்தோடுகூடிய சகாரம், இருமொழிக்கே உரித்து—இரண்டுமொழிக்கே ஈறும் என்றவாறு.

எனவே, பன்மொழிக்கு ஈறாகாதென்றவாறாயிற்று. உரித்தேயென்னும் ஏகாரம் மொழிக்கேயெனக் கூட்டுக.

உதாரணம்: உசு; இஃது உளுவின்பெயர். முசு; இது குரங்கினுள் ஒருசாதி. பசு என்பதோவெனின், அஃது ஆரியச்சிதைவு. கச்சு குச்சு என்றாற்போல்வன குற்றுகரம், உகரம் ஏறிய சகரம் இருமொழிக்கு ஈறாமெனவே ஏனை உயிர்கள் ஏறிய சகரம் பன்மொழிக்கு ஈறாமாறாயிற்று. உச உசா விசி சே கச்சை சோ எனப் பெயராயுந், துஞ்ச எஞ்சா எஞ்சி மூசி மூசூ என எச்சமாயும் வரும். அச்சோ என வியப்பாயும் வரும். இன்னும் இவை வழக்கின்கட் பலவாமாறும் உணர்க. (எஉ)

எகூ. உப்ப கார மொன்றென மொழிப
விருவயி னிலையும் பொருட்டா கும்மே.

இஃது ஒருசொல்வரையறையும் அஃது ஓசைவேற்றுமையால் இருபொருள் தருமெனவுங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: உப்பகாரம் ஒன்றென மொழிப— உகரத்தோடுகூடிய பகரம் ஒருமொழிக்கல்லது பன்மொழிக்கு ஈறாகாதென்று கூறுவர் புலவர்: இருவயினிலையும் பொருட்டாகும்மே—அது தான் தன்வினை பிறவினை யென்னும் இரண்டிடத்தும் நிலைபெறும் பொருண்மைத் தாம் என்றவாறு.

உதாரணம்: தபு எனவரும். இது படுத்துக்கூற நீ சாவெனத் தன் வினையாம். எடுத்துக்கூற நீ ஒன்றனைச் சாவப்பண்ணெனப் பிறவினையாம். உப்பு கப்பு என்றாற் போல்வன குற்றுகரம். உகரத்தோடு கூடிய பகரம் ஒன்றெனவே ஏனையுயிர்களோடுகூடிய பகரம் பன்மொழிக்கு ஈறாய்ப் பலபொருள் தருமென்றாராயிற்று. மறந்தப துப்பா என எச்சமாயும், நம்பி செம்பூ பே பெதும்பை

அன்வயம் — எஞ்சியவும் எஞ்சுதலில், எல்லாம் எஞ்சுதலில

எனப் பெயராயும், போ என ஏவலாயும் வரும். இவற்றைப் பிறசொற்களோடும் ஒட்டுக. ஏனை ஈகாரபகரம் இடக்கராய் வழங்கும். (சுசு)

எஎ. எஞ்சிய வெல்லா மெஞ்சுத லிலவே:

இது முன்னர் மொழிக்கு ஈறுமென்றவற்றுள் எஞ்சி நின்றன மொழிக்கு ஈறுமாறும் மொழிக்கு ஈறுகாவென்றவை தம்பெயர் கூறுங்கான் மொழிக்கு ஈறுமாறுங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: எஞ்சியவும் எஞ்சுதலில—'கவவோடியையின்' (எழு-எ௦.) என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பதினேருயிரும் பதினெட்டுமெய்க்கண்ணும் வந்து மொழிக்கு ஈறுமென்ற பொதுவிதியிற், பின்னை விசேடித்துக் கூறியவற்றை ஒழிந்தனவும் மொழிக்கு ஈறுதற்கு ஒழிவில, எல்லாம் எஞ்சுதலில—மொழிக்கு ஈறுகாதென்ற உயிர்மெய்களுந் தம்பெயர் கூறும்வழி ஈறுதற்கு ஒழிவில என்றவாறு.

எல்லாமென்றது சொல்லினெச்சஞ்சொல்லியாங்குணர்த்த லென்னும் உத்தி. உம்மை விரிக்க. ஈண்டு எஞ்சியவென்றது முன்னர் உதாரணங்காட்டிய ஞகாரமும் நகரமும் வகரமுஞ் சகரமும் பகரமும் ஒருமொழிக்கும் ஈறுகாத ஙகரமும் ஒழிந்த பன்னிரண்டு மெய்க்கண்ணும் எகாரமும் ஒகரமும் ஔகாரமும் ஒழிந்த ஒன்பதுயிரும் ஏறிமொழிக்கு ஈறுய் வருவனவற்றையென்று உணர்க.

உதாரணம் : வருக புகா வீக்கி புகீ செகு புகூ ஈங்கே மங்கை எங்கோ எனவும், கட்ட கடா மடி மடீ மடு படூ படை எனவும், இதற்கு ஏகார ஓகாரங்கள் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க, மண்ண எண்ணு கண்ணி உணீ கணு நண்ணூ பண்ணே எனவும், இதற்கு ஏகார ஓகாரங்கள் ஏறி

வருவன உளவேற் கொள்க, அத புதா பதி வதீ அது கைதா தந்தை அந்தோ எனவும், இதற்கு எகாரம் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க, கம நென்மா அம்மி மீ செம்மு கொண்மூ யாமை காத்தும்வம்மோ எனவும், இதற்கு எகாரம் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க, செய காயா கொய்யூ ஐயை ஐயோ எனவும், இதற்கு இகர ஈகார உகர எகாரங்கள் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க, வர தாரா பரி குரீ கரு வெரூ நாரை எனவும், இதற்கு எகார ஓகாரங்கள் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க, சில பலா வலி வலீ வலு கொல்லூ வல்லே கலை எனவும், இதற்கு ஓகாரம் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க, தொழ விழா நாழி வழீ மழு எழூ தாழை எனவும், இதற்கு எகார ஓகாரங்கள் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க, உள உள்ளா வெள்ளி குளீ உளு எள்ளூ களை எனவும், இதற்கு எகார ஓகாரங்கள் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க, கற்ற கற்று உறி உறீ மறு உறா கற்றை எற்றே எனவும், இதற்கு எகாரம் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க, நன கனு வன்னி துனீ முன்னு துன்னூ என்னே அன்னை அன்னோ எனவும் வரும். இவற்றுட் பெயராயும் வினையாயும் வருவன உணர்க. இவற்றுட் ககரனகரங்கள் விலக்காத ஒன்பதும் வந்தன. ஆக ஈறு நூற்றுநாற்பத்துமூன்றும் உதாரணமில்லாத பதினெட்டும் ஆக நூற்றறுபத்தொன்று. ஙகரம் மொழிக்கு ஈறுகாதென்பது பெரும்பான்மையாதலிற் கூறிற்றிலர். இனி ஙகரமும் ஔகாரம் ஏறுத மெய்பதினைந்தும் எகரமும் ஒகரமும் எகாரமும் ஓகாரமும் உகரமும் ஊகாரமும் ஏறுதமெய்களுந் தம்பெயர் கூறுங்கால் மொழிக்கு ஈறுமாறு, ஙப்பெரிது சௌஅழகிது ஞௌதீது எனவரும். ஏனையவற்றோடும் இவ்வாறே ஒட்டுக. கெக்குறைந்தது கொத்தீது ஞெவ்வழகிது ஞொத்தீது நுங்நன்று நூப்பெரிது வுச்சிறிது வூப்பெரிது என எல்லாவற்றையும் இவ்வாறே ஒட்டுக. இன்னும்

எல்லாமென்றதனுனே கங்கன்று ஆநன்று என மொழிக்கு ஈருவனவுந் தம்பெயர் கூறும் வழி ஆமென்று கொள்க.(சச)

எஅ. ஞணநம னயரல வழள வென்னு
மப்பதி னொன்றே புள்ளி யிறுதி.

இது முன்னர் உயிர் ஈருமாறு உணர்த்திப் புள்ளிக ளுள் ஈருவன இவையென்கின்றது.

இதன் பொருள் : ஞணநமனயரலவழள என்னும் அப்பதினொன்றே புள்ளியிறுதி — ஞணநமனயரலவழள வென்று கூறப்பட்ட பதினொன்றுமே புள்ளிகளில் மொழிக்கு ஈருவன என்றவாறு.

உதாரணம்: உரிஞ் மண் பொருந் திரும் பொன் வேய் வேர் வேல் தெவ் வீழ் வேள் எனவரும். னகரம் ஈற்று வையாது மகரத்தோடு வைத்தது வழக்குப் பயிற்சியும் மயக்க இயைபும் நோக்கி. (சரு)

எகூ. உச்ச காரமொடு நகாரஞ் சிவணும்.

இது மேற் பொதுவகையான் ஈருவனவற்றுள் வரை யறைப்படுவது இதுவென்கின்றது.

இதன் பொருள் : உச்சகாரமொடு நகாரஞ் சிவணும்— உகாரத்தோடு கூடிய சகரம் இருமொழிக்கீருயவாறுபோல நகரவொற்றும் இருமொழிக்கல்லது ஈருகாது என்றவாறு.

உதாரணம் : பொருந் வெரிந் எனவரும். (சகு)

அ௦. உப்ப காரமொடு ஞகாரையு மற்றே
யப்பொரு ளிரட்டா திவணை யான.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : உப்பகாரமொடு ஞகாரையும் அற் றே—உகாரத்தோடு கூடிய பகரத்தோடு ஞகாரமும் ஒத்து

ஒருமொழிக்கு ஈறும், இவணையான அப்பொருள் இரட்டாது—இவ்விடத்து ஞகாரத்தின் கண்ணுன அப்பொருள் பகரம்போல இருபொருட்படாது என்றவாறு.

உதாரணம்: உரிஞ் எனவரும். ஞகாரம் ஒருமொழிக்கு ஈறுதலின் நகரத்தின்பின் கூறினுர். இவணையென்னும் ஐகாரம் அசை. (சஎ)

அக. வகரக் கிளவி நான்மொழி யீற்றது.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : வகரக்கிளவி நான்மொழி ஈற்றது—வகரமாகிய எழுத்து நான்குமொழியின் ஈற்றதாம் என்றவாறு.

உதாரணம் : அவ் இவ் உவ் தெவ் எனவரும். கிளவி ஆகுபெயர், எழுத்துக் கிளவியாதற்கு உரித்தாமாதலின். ()

அஉ. மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்த
னகரத் தொடர்மொழி யொன்பஃ தென்ப
புகரறக் கிளந்த வஃறிணை மேன.

இதுவும் அது ; வரையறைகூறுதலின்.

இதன் பொருள் : புகரறக் கிளந்த அஃறிணை மேன—குற்றமறச் சொல்லப்பட்ட அஃறிணைப்பெயரிடத்து, மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்த னகரத் தொடர்மொழி ஒன்பஃது என்ப—மகர ஈற்றுத் தொடர்மொழியோடு மயங்காதென்று வரையறைப்பட்ட னகர ஈற்றுத் தொடர்மொழி ஒன்பதென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

ஆய்தம் விகாரம்.

உதாரணம்: எகின் செகின் விழன் பயின் குயின் அழன் புழன் கடான் வயான் எனவரும். எகின் எகினம் என்றாற்போல வேறோர் பெயராய்த் திரிவனவுஞ் சந்தியாற் திரிவனவுமாய் ஈற்றுட் திரிபுடையன களைந்து ஒன்பதும் வருமேற் கண்டுகொள்க. நிலம் நிலன் பிலம் பிலன் கலம் கலன் வலம் வலன் உலம் உலன் குலம் குலன் கடம் கடன் பொலம் பொலன் புலம் புலன் நலம் நலன் குளம் குளன் வளம் வளன் என இத்தொடக்கத்தன தம்முள் மயங்கு வன. வட்டம் குட்டம் ஓடம் பாடம் இவைபோல்வன மயங்காதன. வரையறை னகரத்தின்மேற் செல்லும். மயங்காவெனவே மயக்கமும் பெற்றும். (சகூ)

மொழிமரபு முற்றிற்று.

---

௩. பிறப்பியல்

அ௩. உந்தி முதலா முந்துவளி தோன்றித்
தலையினு மிடற்றினு நெஞ்சினு நிலைஇப்
பல்லு மிதழு நாவு மூக்கு
மண்ணமு முளப்பட வெண்முறை நிலையா
னுறுப்புற் றமைய நெறிப்பட நாடி
யெல்லா வெழுத்துஞ் சொல்லுங் காலைப்
பிறப்பி னாக்கம் வேறுவே றியல
திறப்படத் தெரியுங் காட்சி யான.

என்பது சூத்திரம். இவ்வோத்து எழுத்துக்களினது பிறப்பு உணர்த்துதலிற் பிறப்பியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. சார்பிற்றோற்றத்து எழுத்துந் தனிமெய்யும் மொழியினன்றி உணர்த்தலாகாமையின் அவை பிறக்கும் மொழியை மொழிமரபிடை உணர்த்திப் பிறப்பு உணர்த்த வேண்டுதலின் நூன்மரபின்பின்னர் வையாது இதனை மொழிமரபின்பின்னர் வைத்தார்.

இச்சூத்திரம் எழுத்துக்களினது பொதுப்பிறவி இத்துணை நிலைக்களத்துநின்று புலப்படுமென்கின்றது.

இதன் பொருள் : எல்லா எழுத்தும் பிறப்பின் ஆக்கஞ் சொல்லுங்காலை—தமிழெழுத்து எல்லாவற்றிற்கும் ஆசிரியன் கூறிய பிறப்பினது தோற்றரவை யாங் கூறுமிடத்து, உந்திமுதலாத் தோன்றி முந்து வளி—கொப்பூழடியாகத்

தோன்றி முந்துகின்ற உதானனென்னுங் காற்று, தலையி னும் மிடற்றினும் நெஞ்சினும் நிலைஇ—தலையின்கண்ணும் மிடற்றின்கண்ணும் நெஞ்சின்கண்ணும் நிலைபெற்று, பல் லும் இதழும் நாவும் மூக்கும் அண்ணமும் உளப்பட எண் முறைநிலையான் உறுப்புற்று—பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும் அண்ணமுமென்ற ஐந்துடனே அக்காற்றுநின்ற தலையும் மிடறும் நெஞ்சுங் கூட எட்டாகிய முறைமையை யுடைய தன்மையோடு கூடிய உறுப்புக்களோடு ஒன்றுற்று, அமைய—இங்ஙனம் அமைதலானே, வேறுவேறு இயல— அவ்வெழுத்துக்களது தோற்றரவு வேறுவேறு புலப்பட வழங்குதலையுடைய, காட்சியான நாடி நெறிப்பட—அதனை யறிவான் ஆராய்ந்து அவற்றின்வழியிலே மனம்பட, திறப்படத் தெரியும்—அப் பிறப்பு வேறுபாடுகளெல்லாங் கூறுபடவிளங்கும் என்றவாறு.

சொல்லுங்காலை வளி நிலைபெற்று உறுப்புக்களுற்று இங்ஙனம் அமைதலானே அவை வழங்குதலையுடைய; அவற்றின் வழக்கம் அவற்றின் வழியிலே மனந் திறப் படத் தெரியுமெனக்கூட்டி உரைத்துக்கொள்க. × இங் ஙனங் கூறவே முயற்சியும் முயலுங்கருத்தாவும் உண்மை பெற்றும். (க)

அசு. உ அவ்வழி

பன்னீ ருயிருந் தந்நிலை திரியா
மிடற்றுப் பிறந்த வளியி னிசைக்கும்.

இஃது உயிரெழுத்திற்குப் பொதுப்பிறவி கூறுகின் றது.

இதன் பொருள்: பன்னீருயிருந் தந்நிலை திரியா— பன்னிரண்டு உயிருந் தத்தம் மாத்திரை திரியாவாய், அவ்வழிப்பிறந்த—அவ்வுந்தியிடத்துப் பிறந்த, மிடற்று

×. (நச்-பா). அவற்றின் வழிப்படத் தெரியு

வளியின் இசைக்கும்—மிடற்றின்கண் நிலைபெற்ற காற் றுன் ஒலிக்கும் என்றவாறு.

எனவே குற்றியலிகரமுங் குற்றியலுகரமுந் தந்நிலை திரியுமென்றுராயிற்று. அவ்வெழுத்துக்களைக் கூறி உணர்க. (௨)

அரு. அவற்றுள்

அ ஆ ஆயிரண் டங்காந்தியலும்.

இஃது அவ்வுயிர்களுட் சிலவற்றிற்குச் சிறப்புப்பிறவி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: அவற்றுள்—முற்கூறிய பன்னிரண்டு உயிர்களுள், அ ஆ ஆயிரண்டு—அகர ஆகாரங்களாகிய அவ்விரண்டும், அங்காந்து இயலும்—அங்காந்து கூறும் முயற்சியாற் பிறக்கும் என்றவாறு.

முயற்சி உயிர்க்கிழவன்கண்ணது. அ ஆ என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (ங)

அசு. இ ஈ எ ஏ ஐயென விசைக்கு
மப்பா லைந்து மவற்றோ ரன்ன
வவைதா
மண்பன் முதனு விளிம்புற லுடைய.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: இ ஈ எ ஏ ஐ என இசைக்கும் அப்பாலைந்தும்—இ ஈ எ ஏ ஐ என்று கூறப்படும் அக்கூற்று ஐந்தும், அவற்றோரன்ன—அகர ஆகாரங்கள்போல அங்காந்து கூறும் முயற்சியாற் பிறக்கும், அவைதாம் அண்பல் முதல் நா விளிம்பு உறல் உடைய—அவைதாம் அங்ஙனம் பிறக்குமாயினும் அண்பல்லும் அடிநாவிளிம்பும் உறப் பிறக்கும் வேறுபாடுடைய என்றவாறு.

அண்பல் வினைத்தொகை. எனவே, நாவிளிம்பு அணுகுதற்குக் காரணமான பல்லென்று அதற்கோர் பெயராயிற்று. இ ஈ எ ஏ ஐ என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (சு)

அஎ. உ ஊ ஒ ஓ ஔவென விசைக்கு
மப்பா லைந்து மிதழ்குவிந் தியலும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: உ ஊ ஒ ஓ ஔ என இசைக்கும் அப்பாலைந்தும்—உ ஊ ஒ ஓ ஔ என்று சொல்லப்படும் அக்கூற்று ஐந்தும், இதழ்குவிந்து இயலும்—இதழ் குவித்துக் கூறப் பிறக்கும் என்றவாறு.

உ ஊ ஒ ஓ ஔ என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க.

அஅ. தத்தந் திரிபே சிறிய வென்ப.

இது முற்கூறிய உயிர்க்கும் மேற்கூறும் மெய்க்கும் பொதுவிதிகூறிச் சிங்கநோக்காகக் கிடந்தது.

இதன் பொருள்: தத்தந் திரிபே சிறிய என்ப—உயிர்களும் மெய்களும் ஒவ்வொரு தானங்களுட் பிறப்பனவற்றைக் கூட்டிக் கூறினேமாயினும் நுண்ணுணர்வான் ஆராயுமிடத்துத் தம்முடைய தம்முடைய வேறுபாடுகள் சிறியுவாக உடைய என்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

அவை எடுத்தல் படுத்தல் நலிதல் விலங்கல் என்றவாற்றானுந் தலைவளி நெஞ்சுவளி மிடற்றுவளி மூக்குவளி என்றவாற்றானும் பிறவாற்றானும் வேறுபடுமாறு நுண்ணுணர்வுடையோர் கூறி உணர்க. ஐ விலங்கலுடையது. வல்லினந் தலைவளியுடையது. மெல்லினம் மூக்குவளியுடையது. இடையினம் மிடற்றுவளியுடையது. ஏனையவுங் கூறிக் கண்டு உணர்க. (கூ)

அகூ. ககார ஙகார முதனா வண்ணம்.

இது மெய்களுட் சிலவற்றிற்குப் பிறப்புக் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ககார ஙகாரம் முதல் நா அண்ணம்—ககாரமும் ஙகாரமும் முதல் நாவும் முதல் அண்ணமும் உறப் பிறக்கும் என்றவாறு.

உயிர்மெய்யாகச் சூத்திரத்துக் கூறினுந் தனிமெய்யாகக் கூறிக் காண்க. முதலே இரண்டிற்குங் கூட்டுக. க ங என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (எ)

கூய. சகார ஞகார மிடைநா வண்ணம்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : சகார ஞகாரம் இடைநா அண்ணம்—சகாரமும் ஞகாரமும் இடைநாவும் இடையண்ணமும் உறப் பிறக்கும் என்றவாறு.

இடையை இரண்டிற்குங் கூட்டுக. ச ஞ என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (அ)

கூக. டகார ணகார நுனிநா வண்ணம்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: டகார ணகாரம் நுனி நா அண்ணம்—டகாரமும் ணகாரமும் நுனிநாவும் நுனியண்ணமும் உறப் பிறக்கும் என்றவாறு.

நுனியை இரண்டிற்குங் கூட்டுக. ட ண என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (கூ)

கூஉ. அவ்வா றெழுத்து மூவகைப் பிறப்பின.

இது மேலனவற்றிற்கோர் ஐயம் அகற்றியது.

இதன் பொருள்: அவ்வாறெழுத்தும் மூவகைப் பிறப் பின—அக்கூறப்பட்ட ஆறெழுத்தும் மூவகையாகிய பிறப் பினை உடைய என்றவாறு.

எனவே, அவை ககாரம் முதல் நாவினும் ஙகாரம் முதல் அண்ணத்தினும் பிறக்குமென்று இவ்வாறே நிர னிறைவகையான் அறுவகைப் பிறப்பின அல்ல என்றார். ()

கஙூ. அண்ண நண்ணிய பன்முதன் மருங்கி
ஞநுனி பரந்து மெய்யுற வொற்றத்
தாமினிது பிறக்குந் தகார நகாரம்.

இது மெய்களுட் சிலவற்றிற்குப் பிறவி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: அண்ணம் நண்ணிய பல்முதல் மருங் கில்—அண்ணத்தைச்சேர்ந்த பல்லினதடியாகிய இடத்தே, நாநுனி பரந்து மெய்யுற ஒற்ற—நாவினது நுனி பரந்து சென்று தன்வடிவு மிகவும் உறும்படி சேர, தகார நகாரந் தாம் இனிது பிறக்கும்—தகார நகாரமென்றவை தாம் இனிதாகப் பிறக்கும் என்றவாறு.

த ந என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. முன்னர் உறுப்புற்று அமைய என்று கூறி ஈண்டு மெய்யுற ஒற்ற என்றார் சிறிது ஒற்றவும் வருடவும் பிறப்பன உள வாகலின். (கக)

கசு. அணரி நுனிநா வண்ண மொற்ற
றஃகா னஃகா னுயிரண்டும் பிறக்கும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: நுனிநா அணரி அண்ணம் ஒற்ற—நா வினது நுனி மேனோக்கிச்சென்று அண்ணத்தைத் தடவ,

றஃகான் னஃகான் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்—றகார னகார மாகிய அவ்விரண்டும் பிறக்கும் என்றவாறு.

இது முதலாக நெடுங்கணக்குமுறையன்றி நாவதிகாரம்பற்றிக் கூறுகின்றார்.

ற ன என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (கஉ)

கூரு. நுனிநா வணரி யண்ணம் வருட
ரகார ழகார மாயிரண்டும் பிறக்கும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: நுனிநா அணரி அண்ணம் வருட—நாவினது நுனி மேனோக்கிச்சென்று அண்ணத்தைத் தடவ, ரகார ழகாரம் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்—ரகாரழகாரமாகிய அவ்விரண்டும் பிறக்கும் என்றவாறு.

ர ழ என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (கந)

கூசா. நாவிளிம்பு வீங்கி யண்பன் முதலுற
வாவயி னண்ண மொற்றவும் வருடவும்
லகார ளகாரமா யிரண்டும் பிறக்கும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: நா வீங்கி விளிம்பு அண்பல் முதலுற—நா மேனோக்கிச்சென்று தன் விளிம்பு அண்பல்லினடியிலே உறுநிற்க, ஆவயின் அண்ணம் ஒற்ற லகாரமாய்—அவ்விடத்து அவ்வண்ணத்தை அந்நாத் தீண்ட லகாரமாயும், ஆவயின் அண்ணம் வருட ளகாரமாய்—அவ்விடத்து அவ்வண்ணத்தை அந்நாத் தடவ ளகாரமாயும், இரண்டும் பிறக்கும்—இவ்விரண்டெழுத்தும் பிறக்கும் என்றவாறு.

ல ள என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க.

இத்துணையும் நாவதிகாரங் கூறிற்று. (கச)

கூஎ. இதழியைந்து பிறக்கும் பகார மகாரம்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: இதழ் இயைந்து பிறக்கும் பகார மகாரம்—மேலிதழுங் கீழிதழுந் தம்மிற்கூடப் பகாரமும் மகாரமும் பிறக்கும் என்றவாறு.

ப ம என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (கரு)

கூஅ. பல்லித ழியைய வகாரம் பிறக்கும்.

இது வகாரம் பிறக்குமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: பல் இதழ் இயைய வகாரம் பிறக்கும்—மேற்பல்லுங் கீழிதழுங் கூட வகாரமானது பிறக்கும் என்றவாறு.

வ என வரும். இதற்கும் இதழ் இயைதலின் மகரத்தின் பின்னர் வைத்தார். (கசு)

கூகூ. அண்ணஞ் சேர்ந்த மிடற்றெழு வளியிசை
கண் ணுற் றடைய யகாரம் பிறக்கும்.

இது யகாரம் பிறக்குமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: எழுவளி மிடற்றுச் சேர்ந்த இசை—உந்தியிலெழுந்த காற்று மிடற்றிடத்துச் சேர்ந்த அதனாற் பிறந்த ஓசை, அண்ணங் கண்ணுற்று அடைய—அண்ணத்தை அணைந்து உரலாணி இட்டாற்போலச் செறிய, யகாரம் பிறக்கும்—யகாரவொற்றுப் பிறக்கும் என்றவாறு.

ஆணி—மரம். ய எனவரும். (கஎ)

௱. மெல்லெழுத் தாறும் பிறப்பி னாக்கஞ்
சொல்லிய பள்ளி நிலையின வாயினு
மூக்கின் வளியிசை யாப்புறத் தோன்றும்.

இது மெல்லெழுத்திற்குச் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மெல்லெழுத்து ஆறும் பிறப்பின் ஆக்கஞ் சொல்லிய பள்ளி நிலையின ஆயினும்—மெல் லெழுத்துக்கள் ஆறுந் தத்தம் பிறப்பினது ஆக்கஞ் சொல் லிய இடத்தே நிலைபெற்றனவாயினும், மூக்கின் வளி யிசை யாப்புறத் தோன்றும்—ஓசை கூறுங்கால் மூக்கின் கண் உளதாகிய வளியினிசையான் யாப்புறத் தோன் றும் என்றவாறு.

அவை அங்ஙனமாதல் கூறிக் காண்க. யாப்புற என்ற தனன் இடையினத்திற்கு மிடற்றுவளியும் வல்லினத்திற் குத் தலைவளியுங் கொள்க. (கஅ)

ாக. சார்ந்துவரி னல்லது தமக்கியல் பிலவெனத்
தேர்ந்துவெளிப் படுத்த வேனை மூன்றுந்
தத்தஞ் சார்பிற் பிறப்பொடு சிவணி
யொத்த காட்சியிற் றம்மியல் பியலும்.

இது சார்பிற்றோற்றங்கள் பிறக்குமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : சார்ந்து வரின் அல்லது—சில எழுத்துக்களைச் சார்ந்து தோன்றினல்லது, தமக்கு இயல்பு இல என—தமக்கெனத் தோன்றுதற்கு ஓரியல் பிலவென்று, தேர்ந்து வெளிப்படுத்த தம்மியல்பு மூன் றும்—ஆராய்ந்து வெளிப்படுக்கப்பட்ட எழுத்துக்கள் தம் முடைய பிறப்பியல்பு மூன்றினையுங் கூறுங்கால், தத்தஞ் சார்பிற் பிறப்பொடு சிவணி இயலும்—தத்தமக்கு உரிய சார்பாகிய மெய்களது சிறப்புப் பிறப்பிடத்தே பிறத்த லோடு பொருந்தி நடக்கும், எனை ஒத்த காட்சியின் இய லும்—ஒழிந்த ஆய்தந் தமக்குப் பொருந்தின நெஞ்சுவளி யாற் பிறக்கும் என்றவாறு.

காட்சியென்றது நெஞ்சினை. கேண்மியா நாகு நுந்தை எனவும் எஃகு எனவும் வரும்.

ஆய்தத்திற்குச் சார்பிடங் 'குறியதன்முன்னர்' (எழு-ரு அ.) என்பதனாற் கூறினார். இனி ஆய்தந் தலைவளியானும் மிடற்றுவளியானும் பிறக்குமென்பாரும் உளர். மொழிந்தபொருளோடொன்றவவ்வயின் மொழியாததனை முட்டின்று முடித்தலென்பதனான் அளபெடையும் உயிர்மெய்யுந் தம்மை ஆக்கிய எழுத்துக்களது பிறப்பிடமே இடமாக வருமென்று உணர்க. (கக)

ரூஉ. எல்லா வெழுத்தும் வெளிப்படக் கிளந்து
சொல்லிய பள்ளி யெழுதரு வளியிற்
பிறப்பொடு விடுவழி யுறழ்ச்சி வாரத்
தகத்தெழு வளியிசை யரிறப நாடி
யளபிற் கோட லந்தணர் மறைத்தே
யஃதிவ ணுவலா தெழுந்துபுறத் திசைக்கு
மெய்தெரி வளியிசை யளவுநுவன் றிசினே.

இஃது எழுத்துக்கடம் பிறப்பிற்குப் புறனடை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : எல்லாவெழுத்துங் கிளந்து வெளிப்பட—ஆசிரியன் எல்லாவெழுத்துக்களும் பிறக்குமாறு முந்துநூற்கண்ணே கூறி வெளிப்படுக்கையினாலே, சொல்லிய பள்ளி பிறப்பொடு விடுவழி—யானும் அவ்வாறே கூறிய எண்வகை நிலத்தும் பிறக்கின்ற பிறப்போடே அவ்வெழுத்துக்களைக் கூறுமிடத்து, எழுதரு வளியின் உறழ்ச்சிவாரத்தின் அளபு கோடல்—யான் கூறியவாறு அன்றி உந்தியில் தோன்றுங் காற்றினது திரிதருங் கூற்றின் கண்ணே மாத்திரைகூட்டிக்கோடலும், அகத்து எழு வளியிசை அரில் தப நாடிக் கோடல்—மூலாதாரத்தில் எழுகின்ற காற்றினோசையைக் குற்றமற நாடிக்கோடலும்: அந்தணர் மறைத்தே—பார்ப்பாரது வேதத்து உளதே அந்நிலைமை ஆண்டு உணர்க, அஃது இவண் நுவலாது—

அங்ஙனங் கோடலை ஈண்டுக் கூறலாகாமையின் இந்நூற் கட் கூறுதே, எழுந்துபுறத்து இசைக்கும்—உந்தியிற் றோன்றிப் புறத்தே புலப்பட்டு ஒலிக்கும், மெய்தெரி வளியிசை அளவு நுவன் றிசினே—பொருடெரியுங் காற் றினது துணிவிற்கே யான் மாத்திரைகூறினேன் அவற்றி னது மாத்திரையை உணர்க என்றவாறு.

இதனை இரண்டு சூத்திரமாக்கியும் உரைப்ப.

இது பிறன்கோட்கூறலென்னும் உத்திக்கு இனம். என்னை? உந்தியில் எழுந்த காற்றினைக் கூறுபடுத்தி மாத் திரைகூட்டிக் கோடலும் மூலாதாரம் முதலாகக் காற் றெழுமாறு கூறலும் வேதத்திற்கு உளதென்று இவ்வா சிரியர் கூறி அம்மதம்பற்றி அவர்கொள்வதோர்பயன் இன் றென்றலின். உந்தியில் எழுந்த காற்று முன்னர்த் தலைக் கட்சென்று பின்னர் மிடற்றிலேவந்து பின்னர் நெஞ்சிலே நிற்றலை உறழ்ச்சிவாரத்து என்றார். அகத்தெழுவளி யெனவே மூலாதாரமென்பது பெற்றாம்.

இன் சாரியையை அத்துச்சாரியையோடு கூட்டுக. ஏகாரந்தேற்றம்.

மெய்தெரிவளியெனவே பொருடெரியா முற்கும் வீளை யும் முயற்சியானுமெனினும் பொருடெரியாமையின் அவை கடியப்பட்டன. எனவே, சொல்லப் பிறந்து சொற்கு உறுப்பாம் ஓசையை இவர் எழுத்தென்று வேண்டுவரென உணர்க.

> 'நிலையும் வளியும் முயற்சியு மூன்று
> மியலநடப்ப தெழுத்தெனப் படுமே.'

என்றாராகலின். (உ0)

பிறப்பியல் முற்றிற்று.

---

௪. புணரியல்

௱௮. மூன்றுதலை யிட்ட முப்பதிற் றெழுத்தி
னிரண்டுதலை யிட்ட முதலா கிருபஃ
தறுநான் கீற்றொடு நெறிநின் றியலு
மெல்லா மொழிக்கு மிறுதியு முதலு
மெய்யே யுயிரென் றாயீ ரியல.

என்பது சூத்திரம். மொழிமரபிற் கூறிய மொழிகளைப் பொதுவகையாற் புணர்க்கும் முறைமை உணர்த்தினமையிற் புணரியலென்று இவ்வோத்திற்குப் பெயராயிற்று. ஈண்டு முறைமையென்றது மேற் செய்கையோத்துக்களுட் புணர்தற்கு உரியவாக ஈண்டுக் கூறிய கருவிகளை.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், மொழிமரபிற் கூறிய மொழிக்கு முதலாமெழுத்தும் மொழிக்கு ஈறாமெழுத்தும் இத்துணை யென்றலும், எல்லாமொழிக்கும் ஈறும் முதலும் மெய்யும் உயிருமல்லது இல்லையென்று வரையறுத்தலும், ஈறும் முதலுமாக எழுத்து நாற்பத்தாறு உளவோவென்று ஐயுற்றார்க்கு எழுத்து முப்பத்து மூன்றுமே அங்ஙனம் ஈறும் முதலுமாய் நிற்பதென்று ஐயமறுத்தலும் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: முதல் இரண்டு தலையிட்ட இருபஃது ஈறு அறுநான்காகும் மூன்று தலையிட்ட முப்பதிற்றெழுத்தினொடு—மொழிக்கு முதலாமெழுத்து இரண்டை முடியிலேயிட்ட இருபஃதும் மொழிக்கு ஈறாமெழுத்து இரு

பத்துநான்குமாகின்ற மூன்றை முடியிலேயிட்ட முப்பதாகிய எழுத்துக்களோடே, நெறிநின்று இயலும் எல்லா மொழிக்கும்—வழக்குநெறிக்கணின்று நடக்கும் மூவகை மொழிக்கும், மெய்யே உயிரென்று ஆயீரியல இறுதியும் முதலும்—மெய்யும் உயிருமென்று கூறப்பட்ட அவ்விரண்டு இயல்பினையுடைய எழுத்துக்களே ஈறும் முதலும் ஆவன என்றவாறு.

இருபத்திரண்டு முதலாவன பன்னீருயிரும் ஒன்பது உயிர்மெய்யும் மொழிமுதற்குற்றியலுகரமுமாம். இருபத்து நான்கு ஈறுவன பன்னீருயிரும் பதினொருபுள்ளியும் ஈற்றுக் குற்றியலுகரமுமாம். மெய்யை முற்கூறினார் நால்வகைப் புணர்ச்சியும் மெய்க்கண் நிகழுமாறு உயிர்க்கண் நிகழாவென்றற்கு.

உதாரணம் : மரம் என மெய்முதலும் மெய்யீறும், இலை என உயிர்முதலும் உயிரீறும், ஆல் என உயிர்முதலும் மெய்யீறும், விள என மெய்முதலும் உயிரீறுமாம். மொழியாக்கம் இயல்பும் விகாரமுமென இரண்டாம். உயிர் தாமே நின்று முதலும் ஈறுமாதல் இயல்பு. அவை மெய்யோடு கூடிநின்று அங்ஙனமாதல் விகாரம். (௧)

௱௪. அவற்றுள்
மெய்யீ றெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்.

இது முற்கூறியவாற்றால் தனிமெய் முதலாவான் சென்றதனை விலக்கலின் எய்தியது விலக்கிற்று.

இதன் பொருள் : அவற்றுள்—முற்கூறிய மெய்யும் உயிருமென்ற இரண்டினுள், மெய்யீறு எல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்—மெய்மொழிக்கு ஈறாயவையெல்லாம் புள்ளி பெற்று நிற்கும் என்றவாறு.

எனவே மொழிக்கு முதலாயினவையெல்லாம் புள்ளியிழந்து உயிரேறி நிற்குமென்முராயிற்று. இன்னும் ஈற்றுமெய் புள்ளிபெற்று நிற்குமென்றதனுனே உயிர்முதன் மொழி தம்மேல்வந்தால் அவை உயிரேற இடங்கொடுத்து நிற்குமென்பதூஉங் கூறினுராயிற்று. இவ்விதி முற்கூறிய தன்றேவெனின் ஆண்டுத் தனிமெய் பதினெட்டும் புள்ளிபெற்று நிற்குமென்றும் அவைதாம் உயிரேறுங்காற் புள்ளியிழந்து நிற்குமென்றுங் கூறினர்; ஈண்டு மெய்முதல் மெய்யீறெனப் பொருளுரைக்க வேண்டினமையின் மொழிமுதன் மெய்களும் புள்ளிபெறுமோவென்று ஐயுற்ற ஐயம் அகற்றக் கூறினுரென்று உணர்க. மரம் எனப் புள்ளி பெற்று நின்றது அரிதெனவந்துழி மரமரிதென்று ஏறி முடிந்தவாறு காண்க. (உ)

ளரு. குற்றிய லுகரமு மற்றென மொழிப.

இது முன்னர்ப் புள்ளியீற்றுமுன் உயிர் தனித்தியுலாதென்று மெய்க்கு எய்துவிக்கின்ற கருவியை எதிரது போற்றி உயிர்க்கும் எய்துவிக்கின்ற கருவிச்சூத்திரம்.

இதன் பொருள்: குற்றியலுகரமும் அற்றென மொழிப—ஈற்றுக்குற்றியலுகரமும் புள்ளியீறுபோல உயிரேற இடங்கொடுக்குமென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

இம்மாட்டேறு ஒருபுடைச்சேறல் புள்ளிபெருமையின். அங்ஙனம் உயிரேறுங்காற் குற்றுகரங் கெட்டுப் போக நின்ற ஒற்றின்மேல் உயிரேறிற்றென்று கொள்ளற்க. நாகரிதென்புழி முன்னர்க் குற்றுகரவோசையும் பின்னர் உயிரோசையும் பெற்று அவ்விரண்டுங்கூடிநின்றல்லது அப்பொருளுணர்த்தலாகாமையின், இஃது உயிரோடுங் கூடிநிற்குமென்முர். (௩)

ளசு. உயிர்மெய் யீறு முயிரீற் றியற்றே.

இது 'மெய்யேயுயிரென்றுயீரியல' (எழு-௧0௫.) என்ற உயிர்க்கண் நிகழ்வதோர் ஐயம் அகற்றியது ; உயிர் மெய்யென்பதோர் ஈறு உண்டேனும் அது புணர்க்கப் படாது, அதுவும் உயிராயே அடங்குமென்றலின்.

இதன் பொருள் : உயிர்மெய்யீறும் — உயிர்மெய் மொழியினது ஈற்றின்கண் நின்றதும், உயிரீற்றியற்றே— உயிரீற்றின் இயல்பையுடைத்து என்றவாறு.

உம்மையான் இடைநின்ற உயிர்மெய்யும் உயிரீற்றின் இயல்பையுடைத்து என்றுராயிற்று. உம்மை எச்சவும்மை. ஈற்றினும் இடையினும் நின்றன உயிருள் அடங்குமெனவே முதல் நின்றன மெய்யுள் அடங்குமென்றுர். இதனுனே மேல் விள என்றுற்போலும் உயிர்மெய்களெல்லாம் அகர வீறென்று புணர்க்குமாறு உணர்க. வரகு இதனை மேல் உயிர்த்தொடர்மொழியென்ப. முன்னர் 'மெய்யின்வழி யது' (எழு-௧அ.) என்றது ஓரெழுத்திற்கென்று உணர்க. இத்துணையும் மொழிமரபின் ஒழிபு கூறிற்று. (ச)

௱எ. உயிரிறு சொன்மு னுயிர்வரு வழியு
முயிரிறு சொன்முன் மெய்வரு வழியு
மெய்யிறு சொன்மு னுயிர்வரு வழியு
மெய்யிறு சொன்முன் மெய்வரு வழியுமென்
றிவ்வென வறியக் கிளக்குங் காலை
நிறுத்த சொல்லே குறித்துவரு கிளவியென்
றுயீ ரியல புணர்நிலைச் சுட்டே.

இது மேற்கூறும் புணர்ச்சிகளெல்லாம் இருமொழிப் புணர்ச்சியல்லது இல்லையென்பதூஉம் அஃது எழுத்து வகையான் நான்காமென்பதூஉம் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : உயிரிறு சொன்முன் உயிர்வரு வழி யும்—உயிர் தனக்கு ஈருக இறுஞ்சொல்லின்முன் உயிர்

முதலாகிய மொழிவரும் இடமும், உயிரிறுசொன்முன் மெய்வரு வழியும்—உயிர் தனக்கு ஈறாக இறுஞ் சொல்லின்முன்னர் மெய்முதலாகிய மொழிவரும் இடமும், மெய்யிறு சொன்முன் உயிர்வரு வழியும்—மெய் தனக்கு ஈறாக இறுஞ் சொல்லின்முன்னர் உயிர்முதலாகிய மொழிவரும் இடமும், மெய்யிறு சொன்முன் மெய்வரு வழியும் மெய் தனக்கு ஈறாக இறுஞ் சொல்லின்முன்னர் மெய்முதலாகிய மொழிவரும் இடமும், என்று புணர்நிலைச் சுட்டு—என்று சொல்லப்பட்ட ஒன்றினோடொன்று கூடும் நிலைமையாகிய கருத்தின்கண், இவ்வென அறியக் கிளக்குங் காலை—அவற்றை இத்துணையென வரையறையை எல்லாரும் அறிய யாங் கூறுங் காலத்து, நிறுத்த சொல்லே குறித்துவரு கிளவியென்று ஆயீரியல—முன்னர் நிறுத்தப்பட்ட சொல்லும் அதனை முடித்தலைக்குறித்து வருஞ் சொல்லும் என்று சொல்லப்பட்ட அவ்விரண்டு இயல்பினையுடைய என்றவாறு.

எனவே, நான்குவகையானுங் கூடுங்கால் இருமொழியல்லது புணர்ச்சியின்று என்றாராயிற்று.

உதாரணம்: ஆவுண்டு ஆவலிது ஆலிலை ஆல்வீழ்ந்தது என முறையே காண்க. விளவினைக்குறைத்தான் என்றவழிச் சாரியையும் உருபும் நிலைமொழியாயே நிற்குமென்பது நோக்கி அதனை நிறுத்தசொல்லென்றும் முடிக்குஞ்சொல்லைக் குறித்துவருகிளவியென்றுங் கூறினார். இதனானே நிலைமொழியும் வருமொழியுங் கூறினார். முன்னர் 'மெய்யேயுயிர்' (எழு-௧௦௩.) என்றது ஒருமொழிக்கு, இஃது இருமொழிக்கென்று உணர்க. (௫)

௱அ. அவற்றுள்
நிறுத்த சொல்லி னீறா கெழுத்தொடு
குறித்துவரு கிளவி முதலெழுத் தியையப்

பெயரொடு பெயரைப் புணர்க்குங் காலும்
பெயரொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலுந்
தொழிலொடு பெயரைப் புணர்க்குங் காலுந்
தொழிலொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலு
மூன்றே திரிபிட னொன்றே யியல்பென
வாங்கந் நான்கே மொழிபுண ரியல்பே.

இது முன்னர் எழுத்துவகையான் நான்குபுணர்ச்சி எய்திய இருவகைச்சொல்லுஞ் சொல்வகையானும் நான் காகுமென்பதூஉம் அங்ஙனம் புணர்வது சொல்லுஞ் சொல்லும் அன்று எழுத்தும் எழுத்துமென்பதூஉம் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்: அவற்றுள்—நிலைமொழி வருமொழி யென்றவற்றுள், நிறுத்த சொல்லின் ஈறுகு எழுத்தொடு குறித்துவரு கிளவி முதலெழுத்து இயைய—முன்னர் நிறுத்தப்பட்ட சொல்லினது ஈறுகின்ற எழுத்தோடே அதனை முடிக்கக்கருதி வருகின்ற சொல்லினது முத லெழுத்துப் பொருந்த, பெயரொடு பெயரைப் புணர்க்குங் காலும்—பெயர்ச்சொல்லோடு பெயர்ச்சொல்லைக் கூட்டும் இடத்தும், பெயரோடு தொழிலைப் புணர்க்குங்காலும்—பெயர்ச்சொல்லோடு தொழிற்சொல்லைக் கூட்டும் இடத் தும், தொழிலொடு பெயரைப் புணர்க்குங்காலும்—தொழிற் சொல்லோடு பெயர்ச்சொல்லைக் கூட்டும் இடத்தும், தொழி லொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலும்—தொழிற்சொல் லோடு தொழிற்சொல்லைக் கூட்டும் இடத்தும், மூன்றே திரிபு இடன் ஒன்றே இயல்பென ஆங்கு அந்நான்கே—திரி யும் இடம் மூன்று இயல்பு ஒன்று என்று முந்துநூலிற் கூறிய அந்நான்கு இலக்கணமுமே, மொழி புணர் இயல்பு— ஈண்டு மொழிகள் தம்முட் கூடும் இலக்கணம் என்றவாறு.

உதாரணம்: சாத்தன்கை சாத்தனுண்டான் வந்தான் சாத்தன் வந்தான்போயினன் என முறையே காண்க. இவை நான்கு இனத்தோடுங் கூடப் பதினாறும். இடையும் உரியுந் தாமாக நில்லாமையிற் பெயர்வினையே கூறினர். இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் புணர்க்குஞ் செய்கைப் பட்டுழிப் புணர்ப்புச் சிறுபான்மை. பெயர்ப்பெயரும் ஒட்டுப்பெயருமென இரண்டுவகைப்படும்பெயர். தெரிநிலை வினையுங் குறிப்புவினையுமென இரண்டுவகைப்படுந் தொழில். நிலைமொழியது ஈற்றெழுத்து முன்னர்ப் பிறந்து கெட்டுப்போக வருமொழியின் முதலெழுத்துப் பின் பிறந்து கெட்டமையான் முறையே பிறந்து கெடுவன ஒருங்குநின்று புணருமாறின்மையிற் புணர்ச்சியென்பது ஒன்றின்றாம் பிறவெனின், அச்சொற்களைக் கூறுகின்றோருங் கேட்கின்றோரும் அவ்வோசையை இடையறவுபடாமை உள்ளத்தின்கண்ணே உணர்வாதலின் அவ்வோசை கேடின்றி உள்ளத்தின்கண் நிலைபெற்றுப் புணர்ந்தனவேயாம். ஆகவே பின்னர்க் கண்கூடாகப் புணர்க்கின்ற புணர்ச்சியும் முடிந்தனவேயா மென்று உணர்க. இனி முயற்கோடு உண்டென்றால் அது குறித்து வருகிளவியன்மையிற் புணர்க்கப்படாது. இதுதான் இன்றென்றாற் புணர்க்கப்படு மென்று உணர்க. (௬)

௱௬. அவைதாம்
மெய்ப்பிறி தாதன் மிகுதல் குன்றலென்
றிவ்வென மொழிப திரியு மாறே.

இது முற்கூறிய மூன்று திரிபும் ஆமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: அவைதாந் திரியுமாறு—முன்னர்த் திரிபென்று கூறிய அவைதாந் திரிந்து புணரும் நெறியை, மெய் பிறிதாதல் மிகுதல் குன்றலென்று இவ்வென

மொழிப—மெய் வேறுபடுதல் மிகுதல் குன்றலென்று கூறப்படும் இம்மூன்று கூற்றையுடையவென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

இம்மூன்றும் அல்லாதது இயல்பாமென்று உணர்க. இவை விகற்பிக்கப் பதினாறு உதாரணமாம். மட்குடம் மலைத்தலை மரவேர் இவை பெயரோடு பெயர் புணர்ந்த மூன்றுதிரிபு. மண்மலை என்பது இயல்பு. சொற்கேட்டான் பலாக்குறைத்தான் மரநட்டான் இவை பெயரொடு தொழில் புணர்ந்த மூன்றுதிரிபு. கொற்றன்வந்தான் இஃது இயல்பு. வந்தானாற்சாத்தன் கொடாப்பொருள் ஓடுநாகம் இவை தொழிலொடு பெயர் புணர்ந்த மூன்று திரிபு. வந்தான்சாத்தன் இஃது இயல்பு. வந்தாற்கொள்ளும் பாடப்போயினன் சானான்றான் இவை தொழிலொடு தொழில் புணர்ந்த மூன்றுதிரிபு. வந்தான் கொண்டான் இஃது இயல்பு. மூன்றுதிரிபென்னாது இடனென்றதனான் ஒருபுணர்ச்சிக்கண் மூன்றும் ஒருங்கேயும் வரப்பெறுமென்று உணர்க. மகத்தாற்கொண்டான் இஃது அங்ஙனம் வந்தவாறு மகர ஈற்று 'நாட்பெயர்க்கிளவி' (எழு-ஙருக.) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் உணர்க. இரண்டு வருவனவுங் காண்க. (எ)

௱௰. நிறுத்த சொல்லுங் குறித்துவரு கிளவியு
மடையொடு தோன்றினும் புணர்நிலைக்
[குரிய.

இது நிலைமொழி அடையடுத்தும் வருமொழி அடையடுத்தும் அவ்விருமொழியும் அடையடுத்தும் புணருமென எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: நிறுத்தசொல்லுங் குறித்துவருகிளவியும்—நிலைமொழியாக நிறுத்தின சொல்லும் அதனைக் குறித்துவருஞ் சொல்லும், அடையொடு தோன்றினும்

புணர்நிலைக்கு உரிய—தாமே புணராது ஒரோவோர்சொல் அடையடுத்துவரினும் இரண்டும் அடையடுத்துவரினும் புணர்நிலைமைக்கு உரிய என்றவாறு.

அடையாவன, உம்மைத்தொகையும் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையுமாம்.

உதாரணம்: பதினுயிரத்தொன்று ஆயிரத்தொருபஃது பதினுயிரத்திருபஃது எனவரும். இவ்வடைகள் ஒரு சொல்லேயாம். வேற்றுமைத்தொகையும் உவமத்தொகையும் முடியப் பண்புத்தொகையும் வினைத்தொகையும் பிளந்துமுடியாமையின் ஒருசொல்லேயாம். அன்மொழித் தொகையுந் தனக்கு வேருேர் முடிபின்மையின் ஒரு சொல்லேயாம். இத்தொகைச்சொற்களெல்லாம் அடையாய்வருங் காலத்து ஒருசொல்லாய் வருமென்று உணர்க. உண்டசாத்தன் வந்தான் உண்டுவந்தான்சாத்தன் என்பனவும் ஒரு சொல்லேயாம். (அ)

௧௧௧. மருவின் ருெகுதி மயங்கியன் மொழியு முரியவை யுளவே புணர்நிலைச் சுட்டே.

இது மரூஉச்சொற்களும் புணர்ச்சிபெறுமென்பதூஉம் நிறுத்தசொல்லுங் குறித்துவருகிளவியுமாய்ப் பொருளியைபில்லனவும் புணர்ச்சிபெற்ருற்போல நிற்குமென்பதூஉம் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்: மருமொழியும்— இருவகையாகிமருவிய சொற்களும், இன்ருெகுதி மயங்கியன்மொழியும்—செவிக்கினிதாகச் சொற்றிரளிடத்து நிறுத்தசொல்லுங் குறித்துவருகிளவியுமாய் ஒட்டினுற்போலநின்று பொருளுணர்த்தாது பிரிந்து பின்னர்ச்சென்று ஒட்டிப் பொருளுணர்த்த மயங்குதல் இயன்றசொற்களும், புணர்நிலைச் சுட்டு உரியவை உள—புணரும் நிலைமைக்கருத்தின்கண் உரியன உள என்றவாறு.

மொழியுமென்பதனை மருவென்பதனேடுங் கூட்டுக. இன்ருெருகுதியென்ருர், பாவென்னும் உறுப்பு நிகழப் பொருளொட்டாமற் சான்ருேர் சொற்களைச் சேர்த்தலின்.

உதாரணம்: முன்றில் மீகண் இவை இலக்கணத்தோடு பொருந்தியமரு. இலக்கணம் அல்லா மரு 'வழங்கியன் மருங்கின்மருவொடுதிரிநவும்' (எழு-சஅரு.) என்புழிக் காட்டுதும். இனி

> 'இரும்பு திரித்தன்ன மாயிரு மருப்பிற்
> பரலவ லடைய விரலை தெறிப்ப.'

என்புழி மருப்பி னிரலையென்று ஒட்டி இரண்டாவதன் தொகையாய்ப் பொருடந்து 'புள்ளி யீற்றுமுன் னுயிர்தனித் தியலா' (எழு-கஅரு.) என்று உயிரேறிமுடிந்து மயங்கிநின்றது. ஆயின், மருப்பிற்பரலென்று மெய் பிறிதாய் ஒட்டி நின்றவா றென்னை யெனின் மருப்பினையுடையபரலென வேற்றுமைத்தொகைப் பொருள் உணர்த்தாமையின் அஃது அச்செய்யுட்கு இன்னேசை நிகழ்தற்குப் பகரத்தின்முன்னர் நின்ற னகரம் றகரமாய்த் திரிந்துநின்ற துணையேயாய்ப் புணர்ச்சிப்பயனின்றி நின்றது. இங்ஙனம் புணர்ச்சியெய்திஞற்போல மாட்டிலக்கணத்தின் கண்ணும் மொழிமாற்றின்கண்ணும் நிற்றல் சொற்கு இயல்பென்றற்கு அன்றே ஆசிரியர் இன்ருெருகுதியென்றதென்று உணர்க. 'கருங்கா லோமைக் காண்பின் பெருஞ்சினை' என்புழி ஓமைச்சினையென்று ஒட்டி ஓமையினதுசினையெனப் பொருள் தருகின்றது இன்னேசை தருதற்குக் ககரவொற்றுமிக்குக் காண்பினென்பதனேடும் ஒட்டிஞற்போல நின்றது. 'தெய்வ மால்வரைத்திருமுனியருளால்' என்புழித் தெய்வவரையென்று ஒட்டித் தெய்வத்தன்மையுடையுவரையெனப் பொருள் தருகின்றது இன்னேசை தருதற்கு மாலென்பத

னேடும் ஒட்டினாற்போலக் குறைந்துநின்றது. மூன்றுதிரி பும் வந்தவாறு காண்க. இனி எச்சத்தின்கண்ணும்

'ஏயிறு படையாக வெயிற்கதவிடா
பொன்னேடைப் புகரணிநுதற்
றுன்னருந்திறற் கமழ்கடாத்துக்
கயிறுபிணிக்கொண்ட கவிழ்மணிமருங்கிற்
பெருங்கையானை யிரும்பிடர்த்தலையிருந்து
மருந்தில்கூற்றத் தருந்தொழில்சாயா' (புறம். ௩.)

என மாட்டாய் ஒட்டிநின்றது கயிறுபிணிக்கொண்ட என்பதனேடும் ஒட்டினாற்போல நின்று ஒற்றடுத்தது இன் னேசைபெறுதற்கு. பிற சான்றோர்செய்யுட்கண் இவ்வா றும் பிறவாறும் புணர்ச்சியில்வழிப் புணர்ச்சிபெற்றாற் போல நிற்பன எல்லாவற்றிற்கும் இதுவே ஓத்தாகக் கொள்க. (கூ)

ககஉ. வேற்றுமை குறித்த புணர்மொழி நிலையும்
வேற்றுமை யல்வழிப் புணர்மொழி நிலையு
மெழுத்தே சாரியை யாயிரு பண்பி
னெழுக்கல் வலிய புணருங் காலை.

இது மூவகைத்திரிபினுள் மிக்குப்புணரும் புணர்ச்சி இருவகைய என்கின்றது.

இதன் பொருள்: புணருங்காலை—நால்வகைப்புணர்ச்சி யுள் மிக்கபுணர்ச்சி புணருங்காலத்து, வேற்றுமை குறித்த புணர்மொழி நிலையும்—வேற்றுமைப்பொருண்மையினைக் குறித்த புணர்மொழியினது தன்மையும், வேற்றுமை அல் வழிப் புணர்மொழி நிலையும்—வேற்றுமையல்லாத அல்வழி யிடத்துப் புணரும் மொழியினது தன்மையும், எழுத்தே சாரியை ஆயிரு பண்பின் ஒழுக்கல் வலிய—எழுத்துமிகுத லுஞ் சாரியைமிகுதலுமாகிய அவ்விரண்டுகுணத்தினானுஞ் செல்லுதலைத் தமக்கு வலியாகவுடைய என்றவாறு.

எனவே வினைப்புணர்ச்சிகளுக்கு இத்துணை வேறுபாடு இன்றென உணர்க.

உதாரணம்: விளங்கோடு இஃது எழுத்துப்பெற்றது. மகவின்கை இதுசாரியைபெற்றது. இனி அல்வழிக்கண் விளக்குறிது இஃது எழுத்துப்பெற்றது. பனையின்குறை இது சாரியைபெற்றது. இதற்குப் பனைகுறைந்ததென் பது பொருளாம். இஃது அளவுபெயர். ஒழுக்கல்வலிய வென்றதனுன் இக்கூறிய இரண்டும் எழுத்துஞ் சாரியையும் உடன்பெறுதலுங் கொள்க. அவற்றுக்கோடென்பது வேற்றுமைக்கண் இரண்டும்பெற்றது. கலத்துக்குறை யென்பது அல்வழிக்கண் இரண்டும்பெற்றது. இதற்குக் கலங்குறைந்ததென்பது பொருளாம். இயல்புகணத்துக் கண் இவ்விரண்டும் உடன்பெறுதலின்று. அல்வழி முற் கூறுதது வேற்றுமையல்லாதது அல்வழியெனவேண்டுத லின். எழுத்துப்பேறு யாப்புடைமையானும் எழுத்தினுற் சாரியையாதலானும் எழுத்து முற்கூறினுர். வேற்றுமை மேலைச்சூத்திரத்தே கூறுகின்றுர்.

அல்வழியாவன அவ்வுருபுகள் தொக்கும் விரிந்தும் நில்லாது புணர்வன. அவை எழுவாய்வேற்றுமை ஆறு பயனிலையோடும் புணர்ந்த புணர்ச்சியும், விளிவேற்றுமை தன்பொருளோடு புணர்ந்த புணர்ச்சியும், முற்றுப் பெய ரோடும் வினையோடும் புணர்ந்த புணர்ச்சியும், பெயரெச்ச மும் வினையெச்சமும் பெயரோடும் வினையோடும் புணர்ந்த புணர்ச்சியும், உவமத்தொகையும் உம்மைத்தொகையும் இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகையும் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் பெயரோடும் வினையோடும் புணர்ந்த புணர்ச்சியும், அன்மொழித்தொகை பொருளோடு புணர்ந்த புணர்ச்சியும், பண்புத்தொகையும் வினைத்தொகையும் விரிந்துநின்றவழிப் புணர்ந்த புணர்ச்சியுமென உணர்க. (கο)

ககரு. ஐஒடு குஇன் அதுகண் ணென்னு
மவ்வா றென்ப வேற்றுமை யுருபே.

இது மேல் வேற்றுமையெனப்பட்ட அவற்றது பெய ரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்: வேற்றுமையுருபு— முற்கூறிய வேற் றுமைச்சொற்களை, ஐ ஒடு கு இன் அது கண் என்னும் அவ்வாறென்ப—ஐ ஒடு கு இன் அது கண் என்று சொல் லப்படும் அவ்வாறு உருபுமென்று சொல்வர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

மேற் சொல்லதிகாரத்து எழுவாயையும் விளியையுங் கூட்டி வேற்றுமை எட்டென்பாராலெனின் ஐ முதலிய வேற்றுமையாறுந் தொக்கும் விரிந்தும் பெரும்பான்மையும் புலப்பட்டுநின்று பெயர்ப்பொருளைச் செயப்படுபொருள் முதலியனவாக வேறுபாடுசெய்து புணர்ச்சியெய்துவிக்கு மென்றற்கு ஈண்டு ஆறென்முர். ஆண்டு எழுவாயும் விளி யுஞ் செயப்படுபொருள் முதலியவற்றினின்றுந் தம்மை வேறுபடுத்துப் பொருள்மாத்திரம் உணர்த்திநின்றும் விளி யாய் எதிர்முகமாக்கிநின்றும் இங்ஙனஞ் சிறுபான்மையாய்ப் புலப்படநில்லா வேறுபாடு உடையவேனும் அவையும் ஒரு வாற்ருன் வேற்றுமையாயினவென்றற்கு ஆண்டு எட்டென் முரென உணர்க. (கக)

ககச. வல்லெழுத்து முதலிய வேற்றுமை யுருபிற்
கொல்வழி யொற்றிடை மிகுதல் வேண்டும்.

இது நான்காவதற்கும் ஏழாவதற்கும் உருபியலைநோக் கியதோர் கருவிகூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: வல்லெழுத்து முதலிய வேற்றுமை யுருபிற்கு—வல்லெழுத்து அடியாய்நின்ற நான்காவதற்கும் ஏழாவதற்கும், ஒல்வழி ஒற்று இடைமிகுதல் வேண்டும்—

பொருந்தியவழி வல்லொற்முயினும் மெல்லொற்முயினும் இடைக்கண் மிக்குப்புணர்தலை விரும்பும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

வரையாது ஒற்றெனவே வல்லொற்றும் மெல்லொற்றும் பெற்ரும்.

உதாரணம்: மணிக்கு மணிக்கண் தீக்கு தீக்கண் மனைக்கு மனைக்கண் எனவும், வேய்க்கு வேய்க்கண் ஊர்க்கு ஊர்க்கண் பூழ்க்கு பூழ்க்கண் எனவும், உயிரீறுமூன்றினும் புள்ளியீறுமூன்றினும் பெரும்பான்மை வல்லொற்றுமிக்கு வரும். தங்கண் நங்கண் நுங்கண் எங்கண் என மெல்லொற்று மிக்கது. இவற்றிற்கு நிலைமொழிமகரக்கேடு உருபியலிற்கூறுப. ஆங்கண் ஈங்கண் ஊங்கண் என்பன சுட்டெழுத்து நீண்டுநின்றன. இவற்றிற்கு ஒற்றுக்கேடு கூறுதற்கு ஒற்றின்று.

இனி நான்கனுருபிற்கு மெல்லொற்று மிகாதென்று உணர்க.

இனி ஒல்வழியென்பதனன் ஏழாமுருபின்கண் நம்பிகண் என இகர ஈற்றின்கண்ணும் நங்கைகண் என ஐகார ஈற்றின்கண்ணுந் தாய்கண் என யகர ஈற்றின்கண்ணும் அரசர்கண் என ரகர ஈற்றின்கண்ணும் ஒற்றுமிகாமை கொள்க.

இனி மெய்பிறிதாதலை முன்னே கூறுது மிகுதலை முற்கூறிய அதனனே பொற்கு பொற்கண் வேற்கு வேற்கண் வாட்கு வாட்கண் எனத் திரிந்துமுடிவனவுங்கொள்க. இதனனே அவன்கண் அவள்கண் என உயர்திணைப்பெயர்க்கண் ஏழனுருபு இயல்பாய்வருதலுங் கொள்க. இவற்றிற்குக் குன்றியபுணர்ச்சிவருமேனுங் கொள்க.

கொற்றிக்கு கொற்றிகண் கோதைக்கு கோதைகண் என விரவுப்பெயர்க்கும் இதனனே கொள்க. (கஉ)

**ககரு. ஆற னுருபி னகரக் கிளவி
யீரு ககரமுனைக் கெடுதல் வேண்டும்.**

இஃது ஆருவதற்குத் தொகைமரபை நோக்கியதோர் கருவிகூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ஆறனுருபின் அகரக்கிளவி—அது வென்னும் ஆறனுருபின்கணின்ற அகரமாகிய எழுத்து, ஈருகு அகரமுனைக் கெடுதல்வேண்டும் — நெடுமுதல் குறுகுமொழிகட்கு 'ஈருகு புள்ளி யகரமொடு நிலையும்,' (எழு-கசுக.) என விதித்ததனல் உளதாகிய அகரத்தின்முன் னர்த்தான் கெடுதலைவிரும்பும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

தமது நமது எமது நுமது தனது எனது நினது என வரும். இது நிலைமொழிக்கு ஓர் அகரம் பெறுமென விதி யாது உருபு அகரம் ஏறி முடியுமென விதித்தால் வருங் குற்றம் உண்டோவெனின், 'நினவகூறுவலெனவகேண் மதி' (புறம்-௩ரு.) என்ருற்போல ஆருவதற்கு உரிய அகர உருபின்முன்னரும் ஓர் அகர எழுத்துப்பேறு நிலைமொழிக் கண்வருதலுளதாகக் கருதினூராதலின், ஆறனுருபிற்கும் நான்கனுருபிற்கும் பொதுவாக நிலைமொழிக்கண் அகரப் பேறு விதித்து, அதுவென்னும் ஒருமையுருபுவந்தால் ஆண்டுப்பெற்று நின்ற அகரத்தின்முன்னர் அதுவென் பதன்கண் அகரங் கெடுகவென்று ஈண்டுக் கூறினூராதலின் அதற்குக் குற்றம் உண்டென்று உணர்க. (கரு)

ககசு. வேற்றுமை வழிய பெயர்புணர் நிலையே.

இது வேற்றுமை பெயர்க்கண் நிற்குமாறு கூறுகின் றது.

இதன் பொருள் : வேற்றுமை பெயர்வழிய—வேற்று மைகள் பெயரின் பின்னிடத்தனவாம், புணர்நிலை—அவற் ருேடு புணரும் நிலைமைக்கண் என்றவாறு.

உதாரணம்: சாத்தனை சாத்தனொடு சாத்தற்கு சாத்தனின் சாத்தனது சாத்தன்கண் எனவரும். மற்று இது 'கூறிய முறையின்' (சொ-சுகூ.) என்னும் வேற்றுமை யோத்திற் சூத்திரத்தாற் பெறுதுமெனின், பெயரொடு பெயரைப் புணர்த்தல் முதலிய நால்வகைப் புணர்ச்சியினையும் வேற்றுமை அல்வழியென இரண்டாக அடக்குதலிற் றொழிற் பின்னும் உருபு வருமென எய்தியதனை விலக்குதற்கு ஈண்டுக்கூறினாரென்க. ஆயின் இவ்விலக்குதல் வினையியன்முதற்சூத்திரத்தாற் பெறுதுமெனின், அது முதனிலையைக் கூறிற்றென்பது ஆண்டு உணர்க. (கசு)

கஎ. உயர்திணைப் பெயரே யஃறிணைப் பெயரென்
றாயிரண் டென்ப பெயர்நிலைச் சுட்டே.

இது முற்கூறிய பெயர்கட்குப் பெயரும் முறையுந் தொகையுங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: சுட்டுநிலைப்பெயர்—பொருளை ஒருவர் கருதுதற்குக் காரணமான நிலைமையையுடைய பெயர்களை, உயர்திணைப்பெயரே அஃறிணைப்பெயரென்று ஆயிரண்டென்ப—உயர்திணைப்பொருளை ஒருவன் கருதுதற்குக் காரணமானபெயரும் அஃறிணைப்பொருளை ஒருவன் கருதுதற்குக் காரணமான பெயரும் என்னும் அவ்விரண்டென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

பெயரியலுள் அவன் இவன் உவன் என்பது முதலாக உயர்திணைப்பெயரும் அது இது உது என்பது முதலாக அஃறிணைப்பெயரும் ஆமாறு அவற்றிற்கு இலக்கணங் கூறுகின்றார் ஈண்டுக் குறியிட்டாளுதல் மாத்திரையே கூறினாரென்று உணர்க. இனிக் கொற்றன் கொற்றி என்றாற் போலும் விரவுப்பெயருங் கொற்றன்குறியன் கொற்றிகுறியள் கொற்றன்குளம்பு கொற்றிகுறிது எனப் பின்வருவன

வற்றாற் திணைதெரிதலின் இருதிணைப்பெயரின்கண் அடங்கும். கொற்றன்செவி கொற்றிசெவி என்பனவும் பின்னர் வருகின்ற வினைகளாற் திணைவிளங்கி அடங்குமாறு உணர்க. இனி 'அஃறிணை விரவுப்பெய ரியல்புமாருள வே' (எழு-கடுரு.) என்றாற்போலப் பிறாண்டும் ஓதுதல் பற்றி நிலையென்றதனுன் விரவுப்பெயர்கோடலும் ஒன்று. ()

ககஅ. அவற்றுவழி மருங்கிற் சாரியை வருமே.

இது சாரியை வரும் இடங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : *அவற்றுவழி மருங்கின்*—அச்சொல்லப்பட்ட இருவகைப்பெயர்களின்பின்னாகிய இடத்தே, *சாரியை வரும்*— சாரியைச் சொற்கள் வரும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஆடூஉவின்கை மகடூஉவின்கை பலவற்றுக்கோடு எனப்புணரியனிலையிடைப் பொருணிலைக்கு உதவி வந்தன. சாரியையென்றதன் பொருள் வேறாகி நின்ற இருமொழியுந் தம்மிற் சார்தற்பொருட்டு இயைந்துநின்றது என்றவாறு. (ககூ)

கககூ. அவைதாம்
இன்னே வற்றே யத்தே யம்மே
யொன்னே யானே யக்கே யிக்கே
யன்னென் கிளவி யுளப்படப் பிறவு
மன்ன வென்ப சாரியை மொழியே.

இஃது அச்சாரியைகட்குப் பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : *அவைதாம்*—முன்னர்ச் சாரியையெனப்பட்ட அவைதாம், இன்னே வற்றே அத்தே அம்மே ஒன்னே ஆனே அக்கே இக்கே அன்னென்கிளவி

உளப்பட அன்ன என்ப—இன்னும் வற்றும் அத்தும் அம்மும் ஒன்னும் ஆனும் அக்கும் இக்கும் அன்னென்னுஞ் சொல்லோடுகூட ஒன்பதாகிய அத்தன்மையுடையனவும், பிறவுஞ் சாரியைமொழி என்ப—அவையொழிந்தனவுஞ் சாரியைச்சொல்லா மென்பர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

பிறவாவன தம் நம் நும் உம் ஞான்று கெழு எ ஐ என்பனவாம். இவற்றுள் ஞான்று ஒழிந்தன எடுத்தோதுவர் ஆசிரியர். 'எடுத்தநறவின்குலையலங்காந்தள்' இது வினைத்தொகை. சாரியையன்று. இன்சாரியை வழக்குப்பயிற்சியும் பலகால் எடுத்தோதப்படுதலும் பொதுவகையான் ஓதிய வழித் தானே சேறலுமாகிய சிறப்பு நோக்கி முன்வைத்தார். வற்றும் அத்தும் இன்போல முதல் திரியுமாகலானுஞ் செய்கையொப்புமையானும் அதன்பின்வைத்தார். அம் ஈறுதிரியுமாதலின் திரிபுபற்றி அதன்பின்வைத்தார். ஒன் ஈறுதிரியுமேனும் வழக்குப்பயிற்சியின்றி நான்காமுருபின்கண் திரிதலின் அதன்பின் வைத்தார். ஆன் பொருட்புணர்ச்சிக்கும் உருபுபுணர்ச்சிக்கும் வருமென்று அதன்பின் வைத்தார். அக்கு ஈறுதிரியுமேனும் உருபுபுணர்ச்சிக்கண் வாராமையின் அதன்பின் வைத்தார். இக்கு முதல் திரியுமேனுஞ் சிறுபான்மைபற்றி அதன்பின் வைத்தார். அன் இன்போலச் சிறத்தலிற் பின்வைத்தார்.

ஆனுருபிற்கும் ஆன்சாரியைக்கும் இன்னுருபிற்கும் இன்சாரியைக்கும் வேற்றுமை யாதெனின், அவை சாரியையான இடத்து யாதானும் ஓர் உருபேற்று முடியும்; உருபாயின இடத்து வேறோர் உருபினை ஏலாவென்று உணர்க. இனி மகத்துக்கை என்புழித் தகரவொற்றுந் தகரவுகரமும் வருமென்று கோடுமெனின், இருளத்துக்கொண்டானென்றல் அத்து எனவே வேண்டுதலின் ஆண்டும் அத்து நின்றே கெட்டதென்று கோடும். அக்கு இக்கு என்பன

வும் பிரித்துக்கூட்டக் கிடக்கும். தாழக்கோலென அக்குப்பெற்று நிற்றலானும் ஆடிக்கு என்புழிக் குகரம் நான்கனுருபாகாமையானும் இவை சாரியையாமாறு உணர்க. (கஎ)

கஉ0. அவற்றுள்
இன்னி னிகர மாவி னிறுதி
முன்னர்க் கெடுத லுரித்து மாகும்.

இது முற்கூறியவற்றுள் இன்சாரியை முதல் திரியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: அவற்றுள்—முற்கூறிய சாரியைகளுள், இன்னின் இகரம்—இன்சாரியையது இகரம், ஆவின் இறுதிமுன்னர்—ஆ என்னும் ஓரெழுத்தொருமொழிமுன்னர், கெடுதல் உரித்துமாகும்—கெட்டுமுடியவும் பெறும் என்றவாறு.

உரித்துமாகுமென்றதனற் கெடாதுமுடியவும் பெறுமென்றவாறு. இஃது ஒப்பக்கூறலென்னும் உத்தி.

உதாரணம்: ஆனே ஆவினே ஆனெடு ஆவினெடு ஆற்கு ஆவிற்கு ஆனின் ஆவினின் ஆனது ஆவினது ஆன்கண் ஆவின்கண் எனவரும்.

இனி முன்னரென்றதனனே மாவிற்கும் இவ்வாறே கொள்க. மானே மாவினே மானெடு மாவினெடு மாற்கு மாவிற்கு என ஒட்டுக. ஆகார ஈறென்னது ஆவினிறுதியென்று ஓதினமையின் மா இலேசினற்கொள்ளப்பட்டது.

இனி ஆன்கோடு ஆவின்கோடு மான்கோடு மாவின்கோடு என உருபிற்குச் சென்றசாரியை பொருட்கட்சென்றுழியுங் கொள்க. (கஅ)

கஉக. அளவாகு மொழிமுதல் நிலைஇய வுயிர்மிசை
னஃகான் றஃகா னாகிய நிலைத்தே.

ஆ + ஐ = ஆ + இன் + ஐ (நூ 173) ஆனை, ஆவினை, மா + ஐ = மானை, மாவினை.

இஃது அவ் வின்சாரியை ஈறுதிரியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அளவாகும் மொழி—அளவுப்பெயராய்ப் பின்னிற்கும் மொழிக்கு, முதல் நிலைஇய உயிர்மிசை னஃகான்—முன்னர் நின்ற எண்ணுப்பெயர்களின் ஈற்று நின்ற குற்றுகரத்தின்மேல் வந்த இன்சாரியையது னகரம், றஃகானாகிய நிலைத்து—றகரமாய்த் திரியும் நிலைமையையுடைத்து என்றவாறு.

உதாரணம்: பதிற்றகல் பதிற்றுழக்கு. இவற்றைப் பத்தென நிறுத்தி 'நிறையுமளவும்' (எழு-சஙகூ.) என்னுஞ் சூத்திரத்தால் இன்சாரியைகொடுத்துக் 'குற்றிய லுகர மெய்யொடுங் கெடுமே' (எழு-சஙங.) என்றதனாற் குற்றுகரம் மெய்யோடுங் கெடுத்து வேண்டுஞ் செய்கைசெய்து 'முற்றவின்வரூஉம்' (எழு-சஙங.) என்பதனான் ஒற்றிரட்டித்து முடிக்க.

நிலைஇய என்றதனாற் பிறவழியும் இன்னின் னகரம் றகரமாதல் கொள்க. பதிற்றெழுத்து பதிற்றடுக்கு ஒன்பதிற்றெழுத்து பதிற்றொன்று பதிற்றிரண்டு பதிற்றொன்பது என எல்லாவற்றோடும் ஒட்டிக்கொள்க. அச்சூத்திரத்திற் 'குறையாதாகும்' (எழு-சஙகூ.) என்றதனாற் பொருட்பெயர்க்கும் எண்ணுப்பெயர்க்கும் இன்கொடுக்க. (ககூ)

**கஉஉ. வஃகான் மெய்கெடச் சுட்டுமுத லைம்மு
னஃகா னிற்ற லாகிய பண்பே.**

இது வற்று முதல் திரியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : சுட்டுமுதல் ஐம்முன்—சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய ஐகார ஈற்றுச்சொன்முன் வற்று வருங்காலை வஃகான்மெய்கெட அஃகான் நிற்றலாகிய பண்பு—அவ் வற்றுச்சாரியையினது வகரமாகிய ஒற்றுக்

பத்து + அகல் = பத்து + இன் + அகல் = பத் + இன் + அகல் (நூ 436)
ப் + இற + அகல் = பதிற்றகல்.

கெட ஆண்டு ஏறிய அகரம் நிற்றல் அதற்கு உளதாகிய குணம் என்றவாறு.

உதாரணம்: அவையற்றை இவையற்றை உவையற்றை எனவரும். இன்னும் இவற்றை, அவை இவை உவை என நிறுத்திச் 'சுட்டுமுதலாகிய வையெனிறுதி' (எழு-கஎஎ.) என்றதனுன் வற்றும் உருபுங் கொடுத்து வேண்டுஞ்செய்கைசெய்க. இவ்வாறே எல்லா உருபிற்கும் ஒட்டுக. அவையற்றுக்கோடு என உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றவழியுங் கொள்க.

ஆகியபண்பு என்றதனுனே எவனென்பது படுத்த லோசையாற் பெயராயவழி எவன் என நிறுத்தி வற்றும் உருபுங் கொடுத்து வற்றுமிசையொற்றென்று னகரங் கெடுத்து அகரவுயிர்முன்னர் வற்றின் வகரங்கெடுமெனக் கெடுத்து எவற்றை எவற்ருெடு என முடிக்க. (உ0)

கஉ௩. னஃகான் றஃகா னுன்க னுருபிற்கு.

இஃது இன் ஒன் ஆன் அன்னென்னும் னகர ஈறு நான்குந் திரியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: னஃகான் நான்கனுருபிற்கு றஃகான்—னகார ஈற்று நான்குசாரியையின் னகரமும் நான்காமுருபிற்கு றகாரமாய்த் திரியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: விளவிற்கு கோஓற்கு ஒருபாற்கு அதற்கு எனவரும்.

இதனை 'அளவாகு மொழிமுதல்' (எழு-கஉக.) என்பதன்பின் வையாது ஈண்டு வைத்தது னகர ஈறுகளெல்லாம் உடன் திரியுமென்றற்கு. ஆண்டுவைப்பின் இன் சாரியையே திரியுமென்பது படும். 'ஒன்று முத லாகப் பத்தூர்ந்து வரூஉ—மெல்லா வெண்ணும்' (எழு-ககூகூ.) என்பதனுன் ஒருபாற்கு என்பதனை முடிக்க. (உக)

கஉச. ஆனி னகரமு மதனோ ரற்றே.
நாண்முன் வருஉம் வன்முதற் றொழிற்கே.

இஃது ஆனின் ஈறு பொருட்புணர்ச்சிக்கண் திரியு மென்கின்றது.

இதன் பொருள்: நாள்முன் வருஉம் வன்முதல் தொழிற்கு—நாட்பெயர்முன்னர்வரும் வல்லெழுத்தைமுத லாக உடைய தொழிற்சொற்கு இடையே வரும், ஆனின் னகரமும் அதனோரற்று—ஆன்சாரியையின் னகரமும் நான் கனுருபின்கண் வரும் ஆன்சாரியைபோல றகரமாய்த் திரி யும் என்றவாறு.

உதாரணம்: பரணியாற்கொண்டான் சென்றான் தந் தான் போயினான் எனவரும். 'நாண்முற் றோன்றுந் தொழினிலைக் கிளவிக்கு' (எழு-உசஎ.) என்றதனான் ஆன்சாரியை கொடுத்துச் செய்கை செய்க. இனி உம்மை யை இறந்தது தழீஇயதாக்கி நாளல்லவற்றுமுன் வரும் வன்முதற்றொழிற்கண் இன்னின் னகரமும் அதனோடு ஒக்கு மெனப் பொருளுரைத்துப் பனியிற்கொண்டான் வளியிற் கொண்டான் என இன்னின் னகரமும் றகரமாதல் கொள்க.

இனி, ஞாபகத்தால்+ தொழிற்கண் இன்னின் னகரந் திரியுமெனவே பெயர்க்கண் இன்னின் னகரந் திரிதலுந் திரி யாமையுங் கொள்க. குறும்பிற்கொற்றன் பறம்பிற்பாரி எனத் திரிந்து வந்தன. குருகின்கால் எருத்தின்புறம் எனத் திரியாது வந்தன. (உஉ)

கஉரு. அத்தி னகர மகரமுனை யில்லை.

இஃது அத்து முதல் திரியுமாறு கூறுகின்றது

இதன் பொருள்: அத்தின் அகரம்—அத்துச்சாரியை யின் அகரம், அகரமுனை இல்லை—அகரஈற்றுச் சொன் முன்னர் இல்லையாம் என்றவாறு.

'அத்தவண் வரினும் வரைநிலை யின்றே.' (எழு-உகக.) என்பதனுன் மகப்பெயர் அத்துப்பெறறு நின்றது மகத்துக்கையென அகரங்கெட்டு நின்றது. விளவத்துக் கண்ணென்புழிக் கெடாதுநிற்றல் 'அத்தேவற்றே' (எழு-கருரு.) என்பதனுள் 'தெற்றென்றற்றே' என்பதனுற் கூறுப. (உங)

கஉசு. இக்கி னிகர மிகரமுனை யற்றே.

இஃது இக்கு முதல் திரியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: இக்கின் இகரம்—இக்குச்சாரியை யினது இகரம், இகரமுனை அற்று—இகர ஈற்றுச்சொன் முன்னர் முற்கூறிய அத்துப்போலக் கெடும் என்றவாறு.

'திங்கண்முன்வரின்' (எழு-உசஅ.) என்பதனுற் பெற்ற இக்கு ஆடிக்குக் கொண்டான் சென்முன் தந்தான் போயினன் என இகரங்கெட்டு நின்றது. இஃது இடப் பொருட்டு. (உச)

கஉஎ. ஐயின் முன்னரு மவ்விய னிலையும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: ஐயின் முன்னரும் அவ்வியல் நிலையும்—இக்கின் இகரம் இகர ஈற்றுச் சொன்முன்னரன்றி ஐகார ஈற்றுச்சொன் முன்னரும் மேற்கூறிய கெடுதலியல் பிலே நிற்கும் என்றவாறு.

'திங்களு நாளு முந்துகிளந் தன்ன' (எழு-உஅசு.) என்பதனுற் சித்திரைக்குக்கொண்டான் என்புழிப் பெற்ற இக்கு ஐகாரத்தின் முன்னர்க் கெட்டவாறு காண்க. (உரு)

கஉஅ. எப்பெயர் முன்னரும் வல்லெழுத்து வரு [வழி
யக்கி னிறுதிமெய்ம் மிசையொடுங்கெடுமே
குற்றிய லுகர முற்றத் தோன்ருது.

இஃது அக்கு முதல் ஒழிய ஏனைய கெடுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : எப்பெயர்முன்னரும்—எவ்வகைப் பட்ட பெயர்ச்சொன்முன்னரும், வல்லெழுத்து வரு வழி—வல்லெழுத்து வருமொழியாய் வருமிடத்து, அக்கின் இறுதிக் குற்றியலுகரம் முற்றத்தோன்றுது—இடை நின்ற அக்குச்சாரியையின் இறுதிநின்ற குற்றியலுகரம் முடியத்தோன்றுது, மெய்ம்மிசையொடுங் கெடும்—அக் குற்றுகரம் ஏறிநின்ற வல்லொற்றுத் தனக்குமேல் நின்ற வல்லொற்ருேடுங் கெடும் என்றவாறு.

'ஒற்றுநிலை திரியா தக்கொடு வரூஉம்' (எழு-சகஅ.) என்றதனுன் அக்குப்பெற்ற குன்றக்கூகை மன்றப் பெண்ணை என்பனவும், 'வேற்றுமையாயி னேனை யிரண் டும்' (எழு-ஙஉக.) என்பதனுன் அக்குப்பெற்ற ஈமக் குடம் கம்மக்குடம் என்பனவும், 'தமிழென்கிளவியும்' (எழு-ஙஅடு.) என்பதனுன் அக்குப்பெற்ற தமிழக்கூத்து என்பதுவும் அக்கு ஈறுகெட்டவாறு காண்க. இங்ஙனம் வருதலின் எப்பெயரென்ருர். முற்றவென்பதனுன் வன் கணமன்றி ஏனையவற்றிற்கும் இவ் விதி கொள்க. தமிழ நூல் தமிழயாழ் தமிழவரையர் எனவரும். இன்னும் இத ணுனே தமக்கேற்ற இயைபுவல்லெழுத்துக் கொடுத்து முடித்துக்கொள்க. அன்றிக் கேடோதிய ககரவொற்று நிற்குமெனின், சகரந் தகரம் பகரம் வந்தவற்றிற்குக் ககர வொற்ருகாமை உணர்க. (உகூ)

கஉகூ. அம்மி னிறுதி கசதக் காலைத்
தன்மெய் திரிந்து ஙஞந வாகும்.

இஃது அம் ஈறு திரியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அம்மின் இறுதி—அம்முச்சாரியை யின் இறுதியாகிய மகரவொற்று, கசதக்காலை—கசதக்கள்

ணறு + கூகை = இன்று + அக்கு + கூகை, (எழு 418) = இன்ற
கூகை = இன்றக்கூகை + மன்றப் பெண்ணை (எழு 418)

வருமொழியாய் வருங்காலத்து, தன்மெய் திரிந்து ஙஞந ஆகும்—தன் வடிவுதிரிந்து ஙஞநக்களாம் என்றவாறு.

உதாரணம் : புளியங்கோடு செதிள் தோல் எனவரும்.

இது 'புளிமரக்கிளவிக்கு' (எழு-௨௪௪.) என்பதனான் அம்முப்பெற்றது. கசதக்காலைத்திரியுமெனவே பகரத்தின்கண் திரிபின்றாயிற்று. மெய்திரிந்தென்னாது தன்மெய் என்றதனான் அம்மின் மகரமேயன்றித் தம் நம் நும் உம் என்னுஞ் சாரியை மகரமுந் திரிதல் கொள்க. எல்லார் தங்கையும் எல்லார்நங்கையும் எல்லீர்நுங்கையும் வானவரி வில்லுந்திங்களும் என வரும். துறைகேழூரன் வளங்கேழூரன் எனக் கெழுவென்னுஞ் சாரியையது உகரக் கேடும் எகரநீட்சியுஞ் செய்யுண்முடிபென்று கொள்க.(௨௭)

௧௩௰. மென்மையு மிடைமையும் வரூஉங் காலை
யின்மை வேண்டு மென்மனார் புலவர்.

இஃது அம்மீறு இயல்புகணத்துமுன்னர்க் கெடுமென்கின்றது.

இதன் பொருள் : மென்மையும் இடைமையும் வரூஉங் காலை—மென்கணமும் இடைக்கணமும் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, இன்மை வேண்டும் என்மனார் புலவர்—அம்முச் சாரியை இறுதிமகரமின்றி முடிதலை வேண்டுமென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம் : புளியஞெரி நுனி முரி யாழ் வட்டு எனவரும். உரையிற்கோடலென்பதனாற் புளியவிலையென உயிர்வருவழி ஈறுகெடுதலும் புளியிலையென அம்மு முழுவதுங் கெடுதலுங் கொள்க. புளியவிலையென்றது 'ஒட்டுதற்கொழுகியவழக்கு' (எழு-௧௩௨.) அன்று. மென்கண

புளி + ஞெரி = புளி + அம் + ஞெரி (எழு 243)
புளியஞெரி.

மும் இடைக்கணமும் உயிர்க்கணமுந் தம்முளொக்கு மேனும் அம்மு முழுவதுங் கெட்டுவருதலின் உயிரை எடுத்தோதாராயினர். புளிங்காய் என்பது மருமுடிபு. ()

கரு௫க. இன்னென வரூஉம் வேற்றுமை யுருபிற்
கின்னென் சாரியை யின்மை வேண்டும்.

இஃது இன்சாரியை ஐந்தாமுருபின்கண் முழுவதுங் கெடு மென்கின்றது.

இதன் பொருள்: இன்னென வரூஉம் வேற்றுமை யுருபிற்கு—இன்னென்று சொல்ல வருகின்ற வேற்றுமை யுருபிற்கு, இன்னென்சாரியை இன்மை வேண்டும்—இன்னென்னுஞ் சாரியை தான் இன்றி முடிதலை விரும்பும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

உதாரணம்: விளவின் பலாவின் கடுவின் தழூவின் சேவின் வெளவின் எனவரும். இவற்றிற்கு வீழ்பழ மெனவும் நீங்கினனெனவுங் கொடுத்து முடிவுணர்க. ஊரி னீங்கினன் என ஏனையவற்றோடும் ஒட்டுக. இனி 'அவற் றுள் இன்னினிகரம்' (எழு-கஉ௦.) என்றதன்பின் இதனை வையாத முறையன்றிக் கூற்றினான் இன்சாரியை கெடாது வழக்கின்கண்ணுஞ் செய்யுட்கண்ணும் நிற்றல் கொள்க. பாம்பினிற் கடிதுதேள் 'கற்பினின்வழாஅ நற்பலவுதவி' 'அகடுசேர்பு பொருந்தி யளவினிற் றிரியாது' எனவரும். இனி இன்மையும் வேண்டுமென்னும் உம்மை தொக்கு நின்றதாக்கி அதனான் இவைகோடலும் ஒன்று. (உகூ)

கரு௨. பெயருந் தொழிலும் பிரிந்தொருங் கிசைப்ப
வேற்றுமை யுருபு நிலைபெறு வழியுந்
தோற்றம் வேண்டாத் தொகுதிக் கண்ணு
மொட்டுதற் கொழுகிய வழக்கொடு சிவணிச்

சொற்சிதர் மருங்கின் வழிவந்து விளங்கா
திடைநின் றியலுஞ் சாரிபை மியற்கை
யுடைமையு மின்மையு மொடுவயி னொக்கும்.

இது முற்கூறிய சாரியைகளெல்லாம் புணர்மொழி யுள்ளே வருமென்பதூஉம் அம்மொழிதாம் இவையென் பதூஉம் அவை வாராத மொழிகளும் உளவென்பதூஉங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: பெயருந் தொழிலும்—பெயர்ச் சொல்லுந் தொழிற்சொல்லும், பிரிந்து இசைப்ப ஒருங்கு இசைப்ப—பெயருந்தொழிலுமாய்ப் பிரிந்திசைப்பப் பெய ரும் பெயருமாய்க் கூடியிசைப்ப, வேற்றுமையுருபு நிலை பெறு வழியும்—வேற்றுமைசெய்யும் உருபுகள் தொகாது நிலைபெற்ற இடத்தும், தோற்றம் வேண்டாத் தொகுதிக் கண்ணும்—அவ்வேற்றுமையுருபுகள் தோற்றுதல் வேண் டாது தொக்க இடத்தும், ஒட்டுதற்கு ஒழுகிய வழக்கொடு சிவணி—தாம் பொருந்துதற் கேற்ப நடந்த வழக்கோடே பொருந்தி, சொற்சிதர்மருங்கின்—சாரியைபெறும் புணர் மொழிகளைப் பிரித்துக்காணுமிடத்து, சாரியை இயற்கை வழி வந்து விளங்காது இடைநின்று இயலும்—அச்சாரி யையினது தன்மை அச்சொற்களின்பின்னே வந்து விளங் காது நடுவேநின்று நடக்கும், உடைமையும் இன்மையும் ஒடுவயின் ஒக்கும்—அச்சாரியை உண்டாதலும் இல்லையாத லும் ஒடுவுருபினிடத்து ஒத்துவரும் என்றவாறு.

ஒடுவிற்கொக்கும் எனவே ஏனைய ஒவ்வாவாயின.

உதாரணம்: விளவினைக்குறைத்தான், கூழிற்குக் குற்றேவல்செய்யும் இவை பிரிந்திசைத்து உருபுநிலை பெற் றன. 'அன்னென்சாரியை' (எழு-கஙச.) என்பதனைக் 'குற்றியலுகரத்திறுதி' (எழு-கஙரு.) என்பதனைச் சேர

வைத்ததனால் இன்சாரியைவருதல் கொள்க. இவ்விரண்டுருபுஞ் சாரியைநிற்பப் பெரும்பான்மையுந் தொகாவென்று உணர்க. விளவினைக்குறைத்தவன், கடிசூத்திரத்திற்குப் பொன் இவை ஒருங்கிசைப்ப உருபுநிலைபெற்றன. வானத்தின்வழுக்கி, வானத்துவழுக்கி எனச் சாரியைபெற்றுப் பிரிந்திசைத்து ஐந்தாமுருபு நிலைபெற்றும் நிலைபெறுதும் வந்தது. வானத்தின்வழுக்கல், வானத்துவழுக்கல் இவை 'மெல்லெழுத்துறழும்' (எழு-கூகஉ.) என்னுஞ் சூத்திரத்து 'வழக்கத்தான' என்பதனான் அத்துக் கொடுத்து மகரங்கெடுக்க ஒருங்கிசைத்தன. விளவினது கோடு, விளவின்கோடு என ஒருங்கிசைத்துச் சாரியை பெற்றவழி ஆறனுருபு தொகாதுந் தொக்கும் நின்றது. இதற்குப் பிரிந்திசைத்தலின்று. மரத்துக்கட்கட்டினான், மரத்துக்கட்டினான் எனப் பிரிந்திசைத்தவழியும், மரத்துக் கட்குரங்கு, மரத்துக்குரங்கு என ஒருங்கிசைத்தவழியுஞ் சாரியை நின்றவழி ஏழனுருபு தொகாதுந் தொக்கும் நின்றது. 'கிளைப்பெயரெல்லாம்' (எழு-கூ0எ.) என்றதனுட் 'கொள' என்றதனான் ணகாரம் டகாரமாயிற்று. 'நிலாவென் கிளவி யத்தொடு சிவணும்' (எழு-உஉஅ.) என விதித்த அத்து நிலாக்கதிர் நிலாமுற்றம் என்றவழிப் பெறுதாயிற்று, அஃது 'ஒட்டுதற் கொழுகியவழக்கு' அன்மையின். நிலாத்துக்கொண்டான், நிலாத்துக்கொண்டவன் என்பன உருபுதொக்குழி இருவழியும் பெற்றன. எல்லார் தம்மையும் எனச் சாரியை ஈற்றின்கண்ணும் வருதலின் இடைநிற்றல் பெரும்பான்மையென்றற்கு இயலுமென்றார். பூவினொடுவிரிந்தகூந்தல், பூவொடுவிரிந்தகூந்தல் என உடைமையும் இன்மையும் ஒடுவுயின் ஒத்தது. இனி இயற்கை யென்றதனான் ஒடு உருபின்கட் பெற்றும் பெறுமையும் வருதலன்றிப் பெற்றேவருதலுங் கொள்க. பலவற்றொடு என வரும். (கூ0)

கஙங. அத்தே வற்றே யாயிரு மொழிமே
லொற்றுமெய் கெடுத றெற்றென் றற்றே
யவற்றுமுன் வரூஉம் வல்லெழுத்து மிகு
[மே.

இஃது அத்து வற்று என்பனவற்றிற்கு நிலைமொழியது ஒற்றுக்கேடும் வருமொழி வன்கணத்துக்கண் ஒற்றுப் பேறுமாகிய செய்கை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அத்தே வற்றே ஆயிரு மொழிமேல் ஒற்று—அத்தும் வற்றுமாகிய அவ்விரண்டு சாரியைமேல் நின்ற ஒற்று, மெய்கெடுதல் தெற்றென்றற்று—தன்வடிவு கெடுதல் தெளியப்பட்டது, அவற்றுமுன் வரூஉம் வல்லெழுத்து மிகுமே—அவ்விருசாரியை முன்னும் வரும் வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : கலத்துக்குறை, அவற்றுக்கோடு என வரும். 'அத்திடைவரூஉங் கலமென்னளவே' (எழு-கஙஅ.) 'சுட்டுமுதல்வகர மையுமெய்யும்' (எழு-கஅரு.) என்பனவற்றுன் அத்தும் வற்றும் பெற்றுவரும் மகர வகர ஈறுகட்கு ஈற்றுவல்லெழுத்துவிதி இன்மையின் அவற்றுமுன் வரூஉம் வல்லெழுத்துமிகுமென்று சாரியைவல்லெழுத்து விதித்தார். வல்லெழுத்து இன்றித் திரிந்து முடிவன ணகாரமும் னகாரமும் லகாரமும் ளகாரமுமாம். மகர ஈற்றிற்கு அத்தும் வகர ஈற்றிற்கு வற்றும் வருமென்பது அச்சூத்திரங்களாற் பெற்றும். வற்றே யத்தே யென்னுத முறையன்றிக் கூற்றினுற் புள்ளியீற்றின்முன்னர் அத்தின்மிசை யொற்றுக் கெடாது நிற்றலுங் கொள்க.

உதாரணம் : விண்ணத்துக் கொட்கும், வெயிலத்துச் சென்றுன், இருளத்துக் கொண்டான் என வரும். மெய் யென்றதனுன் அத்தின் அகரம் அகரமுன்னரேயன்றிப் பிற உயிர்முன்னருங் கெடும் ஓரோவிடத்தென்று கொள்க.

அண்ணாத்தேரி, திட்டாத்துக்குளம் என ஆகாரத்தின் முன்னரும் வரும் அத்தின் அகரங் கெட்டது. இவற்றை அகர ஈருக்கியும் முடிப்ப. இனித் தெற்றென்றற்றே என்றதனன் அத்தின் அகரந் தெற்றெனக்கெடாது நிற்கும் இடமுங் கொள்க. அதவத்துக் கண், விளவத்துக் கண் என வரும். (ஙக)

கஙச. காரமுங் கரமுங் கானொடு சிவணி
நேரத் தோன்று மெழுத்தின் சாரியை.

இது மொழிச்சாரியையை விட்டு எழுத்துக்கட்கு வருஞ் சாரியைகளது பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : காரமுங் கரமுங் கானொடு சிவணி— காரமுங் கரமுங் கானொடு பொருந்தி, எழுத்தின் சாரியை நேரத் தோன்றும்—எழுத்தின்கண்வருஞ் சாரியையாதற்கு எல்லா ஆசிரியரானும் உடம்படத்தோன்றும் என்றவாறு.

காரமுங் கரமும் எடுத்துச்சொல்லியவழி இனிதிசைத்தலானும், வழக்குப் பயிற்சியுடைமையானும், வடவெழுத்திற்கும் உரியவாதலானுஞ் சேரக் கூறினர். கான் அத்தன்மையின்மையினற் பின் வைத்தார். நேரத்தோன்றுமெனவே நேரத்தோன்றுதனவும் உளவாயின. அவை ஆனம், ஏனம், ஓனம் என்க. இவை சிதைந்த வழக்கேனுங் கடியலாகா வாயின. (ஙஉ)

கஙரு. அவற்றுள்
கரமுங் கானு நெட்டெழுத் திலவே.

இஃது அவற்றுட் சிலசாரியை சிலவெழுத்தோடு வாராவென எய்தியது விலக்கிற்று.

இதன் பொருள்: அவற்றுள்—முற்கூறியவற்றுள், காரமுங் கானும் நெட்டெழுத்தில—காரமுங் கானும் நெட்டெழுத்திற்கு வருதலின்று என்றவாறு.

எனவே, நெட்டெழுத்திற்குக் காரம் வருமாயிற்று. ஆகாரம் ஈகாரம் என ஒட்டுக. ஐகாரம் ஔகார மெனச் சூத்திரங்களுள் வருமாறு காண்க. (நடங)

கஙகூ. வரன்முறை மூன்றுங் குற்றெழுத் துடைய.

இஃது ஐயம் அகற்றியது; என்னை? நெட்டெழுத்திற்குச் சிலசாரியை விலக்கினாற்போலக் குற்றெழுத்திற்கும் விலக்கற்பாடு உண்டோவென ஐயம் நிகழ்தலின்.

இதன் பொருள்: வரன்முறை மூன்றும்—வரலாற்று முறைமையையுடைய மூன்றுசாரியையும், குற்றெழுத்துடைய—குற்றெழுத்துப் பெற்று வருதலையுடைய என்றவாறு.

அகாரம் அகரம் மஃகான் என ஒட்டுக. 'வகார மிசையும்' 'அகரஇகரம்' 'வஃகான் மெய்கெட' எனவும் பிறவுஞ் சூத்திரங்களுட் காண்க. இஃகான் ஒஃகான் என்பன பெருவழக்கன்று. வரன்முறையென்றதனான் அஃகான் என்புழி ஆய்தம்பெறுதல் கொள்க. இது 'குறியதன் முன்னராய்தப்புள்ளி' (எழு-ந௩அ.) என்பதனாற் பெறுதாயிற்று, மொழியாய் நில்லாமையின். (நடச)

கஙஎ. ஐகார ஔகாரங் கானொடுந் தோன்றும்.

இஃது 'அவற்றுட் காரமுங் கானும்' என்பதற்கோர் புறனடை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ஐகார ஔகாரங் கானொடுந் தோன்றும்—நெட்டெழுத்துக்களுள் ஐகார ஔகாரங்கள் முன் விலக்கப்பட்ட கானொடுந் தோன்றும் என்றவாறு.

ஐகான் ஔகான் என வரும். உம்மை இறந்தது தழீஇ யிற்று, காரத்தைக் கருதுதலின். (ருடு)

கரு௮. புள்ளி யீற்றுமுன் னுயிர்தனித் தியலாது மெய்யொடுஞ் சிவணு மவ்வியல் கெடுத் [தே.

இது புள்ளியீற்றுமுன் உயிர்முதன்மொழி வந்த காலத்துப் புணரும் முறைமை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : புள்ளியீற்றுமுன் உயிர் தனித்து இயலாது—புள்ளியீற்றுச் சொன்முன்னர் வந்த உயிர் முதன்மொழியின் உயிர் தனித்து நடவாது, மெய்யொடுஞ் சிவணும்—அப்புள்ளியோடுங் கூடும், அவ்வியல் கெடுத்து —தான் தனித்து நின்ற அவ்வியல்பினைக் கெடுத்து என்ற வாறு.

எனவே, நீரொடு கூடிய பால்போல நின்றதென்று ஒற்றுமை கூறினர். ஈண்டு இதனானே உயிர்மெய்யெனப் பெயர்பெற்றது.

உதாரணம் : பாலரிது பாலாழி ஆலிலை பொருளீட்டம் வானுலகு வானூடு வேலெறிந்தான் வேலேற்றுன் பொரு ளையம் பொருளொன்று நாணோடிற்று சொல்லௌவியம் என வரும்.

ஒன்றென முடித்தலென்பதனான் இயல்பல்லாத புள்ளி முன்னர் உயிர்வந்தாலும் இவ் விதி கொள்க. அதனை அத னொடு நாடுரி என வரும். இவற்றைச் 'சுட்டுமுத லுகர மன்னொடு' (எழு-கஎசு.) 'உரிவருகாலை நாழிக்கிளவி' (எழு-உசம்.) என்பனவற்றுன் முடிக்க. புள்ளியீற்று முன்னுமென உம்மையை மாறி எச்சவும்மையாக்கிக் குற்றியலுகரத்தின் முன்னரும் என அவ் விதி கொள்க,

எனவே, 'குற்றியலுகாரமுமற்று' (எழு-௧௦௫.) என்றத னேடும் பொருந்திற்றும். நாகரிது வரகரிது என வரும். ()

௧௫௬. மெய்யுயிர் நீங்கிற் றன்னுரு வாகும்.

இஃது உயிர்மெய் புணர்ச்சிக்கண் உயிர்நீங்கியவழிப் படுவதோர் விதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: மெய் உயிர் நீங்கின்—மெய் தன்னேடுகூடிநின்ற உயிர் புணர்ச்சியிடத்துப் பிரிந்து வேறு நின்றதாயின், தன் உருவாகும்—தான் முன்னர்ப் பெற்று நின்ற புள்ளிவடிவு பெறும் என்றவாறு.

ஆல் இலை அதன் ஐ என வரும்.

உயிர் இன்ன வடிவிற்றென்று ஆசிரியர் கூறுமையின் உயிர்க்கண் ஆராய்ச்சியின்று.

இனி எகர ஒகரங்களைப் புள்ளியான் வேற்றுமை செய்தலின் தொன்றுதொட்டு வழங்கின வடிவுடைய வென்று கோடலுமாம். புணர்ச்சியுள் உயிர்மெய்யினைப் பிரிப்பாராதலின் இது கூறுக்காற் குன்றக்கூறலாமென்று உணர்க. (௫எ)

௧௪௰. எல்லா மொழிக்கு முயிர்வரு வழியே
யுடம்படு மெய்யி னுருவுகொளல் வரையார்.

இஃது உயிரீறும் உயிர்முதன்மொழியும் புணரும்வழி நிகழ்வதோர் கருவி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: எல்லாமொழிக்கும்—நிலைமொழியும் வருமொழியுமாய்ப் புணரும் எவ்வகைமொழிக்கும், உயிர் வருவழி—உயிர்முதன்மொழி வருமிடத்து, உடம்படுமெய்யின் உருவுகொளல் வரையார்—உடம்படுமெய்யினது வடிவை உயிரீறுகோடலை நீக்கார் கொள்வார் ஆசிரியர் என்றவாறு.

அவை யகரமும் வகரமுமென்பது முதனூல்பற்றிக் கோடும் ;

'உடம்படு மெய்யே யகார வகார
முயிர்முதன் மொழிவரூஉங் காலை யான'

எனவும்

'இறுதியு முதலு முயிர்நிலை வரினே
யுறுமென மொழிப வுடம்படு மெய்யே'

எனவுங் கூறினாராகலின். உயிர்களுள் இகர ஈகார ஐகார ஈறு யகர உடம்படுமெய் கொள்ளும். ஏகாரம், யகாரமும், வகாரமுங் கொள்ளும். அல்லனவெல்லாம் வகர உடம்படு மெய்யே கொள்ளுமென்று உணர்க.

உதாரணம் : கிளியழகிது, குரீஇயோப்புவாள், வரை யரமகளிர் எனவும்; விளவழகிது, பலாவழகிது, கடுவழகிது, பூவழகிது, கோவழகிது, கௌவடைந்தது எனவும் ஒட்டுக. 'ஏஎயிவளொருத்திபேடியோவென்றார்' எவாடல் காண்க என ஏகாரத்திற்கு இரண்டும் வந்தன.

ஒன்றென முடித்த லென்பதனான் விகாரப்பட்ட மொழிக்கண்ணும் உடம்படுமெய் கொள்க. மரவடி ஆயிரு திணை என வரும். வரையாரென்றதனான் உடம்படுமெய் கோடல் ஒருதலையன்று. கிளிஅரிது மூங்காஇல்லை எனவும் வரும். ஒன்றென முடித்தலென்பதனால் 'விண்வத்துக் கொட்கும்' எனச் சிறுபான்மை புள்ளியீற்றினும் வரும். செல்வுழி உண்புழி என்பன வினைத்தொகையென மறுக்க.

**கசக. எழுத்தோ ரன்ன பொருடெரி புணர்ச்சி
யிசையிற் றிரித னிலைஇய பண்பே.**

இஃது எழுத்துக்கள் ஒன்று பலவாமென எய்தாத தெய்துவிக்கின்றது.

இதன் பொருள் : எழுத்தோரன்ன பொருள் தெரி புணர்ச்சி—எழுத்து ஒருதன்மைத்தான பொருள்விளங்க நிற்கும் புணர்மொழிகள், இசையிற் றிரிதல் நிலைஇய பண்பு—எடுத்தல் படுத்தல் நலிதலென்கின்ற ஓசைவேற்றுமையாற் புணர்ச்சி வேறுபடுதல் நிலைபெற்ற குணம் என்றவாறு.

உதாரணம் : செம்பொன்பதின்றொடி, செம்பருத்தி, குறும்பரம்பு, நாகன்றேவன்போத்து, தாமரக்கணியார், குன்றேறுமா என இவை இசையிற் றிரிந்தன. (ருகூ)

கசஉ. அவைதாம்

முன்னப் பொருள புணர்ச்சி வாயி
னின்ன வென்னு மெழுத் துக்கட னிலவே.

இது மேலதற்கோர் புறனடை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அவை தாம்—பல பொருட்குப் பொதுவென்ற புணர்மொழிகள் தாம், முன்னப்பொருள—குறிப்பான் உணரும் பொருண்மையினையுடைய, புணர்ச்சி வாயின் இன்னவென்னும் எழுத்துக் கடன் இல—புணர்ச்சியிடத்து இத்தன்மையவென்னும் எழுத்துமுறைமையை உடையவல்ல என்றவாறு.

செம்பொன்பதின்றொடி என்றுழிப் பொன்னாராய்ச்சியுளவழிப் பொன்னெனவுஞ் செம்பாராய்ச்சி யுளவழிச் செம்பெனவுங் குறிப்பான் உணரப்பட்டது. இசையிற் றிரிதலென்றது ஒலியெழுத்திற்கெனவும் எழுத்துக்கடனில வென்றது வரிவடிவிற்கெனவுங் கொள்க. (சம)

புணரியல் முற்றிற்று.

ரு. தொகைமரபு

கசரு. கசதப முதலிய மொழிமேற் றோன்று
மெல்லெழுத் தியற்கை சொல்லிய முறை [யான்
ஙஞநம வென்னு மொற்று கும்மே
யன்ன மரபின் மொழி வயினான.

என்பது சூத்திரம்.

உயிரீறும் புள்ளியீறும் மேலே அகத்தோத்தினுள் முடிக்கும்வழி ஈறுகடோறும் விரித்து முடிப்பனவற்றை ஈண்டு ஓரோவோர் சூத்திரங்களாற் றொகுத்து முடிபு கூறினமையின், இவ்வோத்துத் தொகைமர பென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. மேல் மூவகைமொழியும் நால்வகையாற் புணர்வுழி, மூன்றுதிரிபும் ஓரியல்பும் எய்தி வேற்றுமை அல்வழியென இருபகுதியவாகி எழுத்துஞ் சாரியையும் மிக்குப் புணருமாறு இதுவென்று உணர்த்தி அவைதாம் விரிந்த சூத்திரப்பொருளவன்றியுந் தொக்குப் புணருமாறு கூறுதலின், இவ்வோத்துப புணரியலோடு இயைபுடைத் தாயிற்று. இத் தலைச்சூத்திரம் உயிர்மயங்கியலையும் புள்ளி மயங்கியலையும் நோக்கியதோர் வருமொழிக் கருவி கூறு கின்றது.

இதன் பொருள்: கசதப முதலிய மொழிமேற் றோன்றும் இயற்கை மெல்லெழுத்து—உயிரீறும் புள்ளி யீறும் முன்னர் நிற்பக் கசதபக்களை முதலாகவுடைய மொழிகள் வந்தால் அவற்றிற்குமேலே தோன்றிநிற்கும் இயல்பாகிய மெல்லெழுத்துக்கள், சொல்லிய முறையான்

ஙஞநம என்னும் ஒற்றுக்கும்—நெடுங்கணக்கிற் பொருந்தக் கூறிய முறையானே கசதபக்களுக்கு ஙஞநம வென்னும் ஒற்றுக்கள் நிரனிறைவகையானும், அன்ன மரபின் மொழி வயினான—அத்தன்மைத்தாகிய முறைமையினையுடைய மொழிகளிடத்து என்றவாறு.

உதாரணம்: விளங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும். இது 'மரப்பெயர்க்கிளவி' (எழு-உகஎ.) என்பதனான் மெல்லெழுத்துப் பெற்றது. மரங் குறிது சிறிது தீது பெரிது என அல்வழிக்கட் டிரியுமாறு 'அல்வழியெல்லாம்' (எழு-ஙகச.) என்பதனாற் பெறுதுமேனும் ஈண்டுத் தோன்றுமென்றதனால் நிலைமொழிக்கட் டோன்றிநின்ற ஒற்றுத் திரிதல் கொள்க. அன்னமரபின்மொழியன்மையின் விளக்குறுமை விளக்குறைத்தான் என்புழி மெல்லெழுத்துப்பெறாவாயின, இவை எழாவதும் இரண்டாவதுந் திரிதலின். இங்ஙனம் எழுத்துப்பெறுவனவுந் திரிவனவுமெல்லாம் வருமொழியேபற்றி வருமென்று உணர்க. (க)

கசச. ஞநம யவவெனு முதலாகு மொழியு
முயிர்முத லாகிய மொழியு முளப்பட
வன்றி யனைத்து மெல்லா வழியு
நின்ற சொன்மு னியல்பா கும்மே. 450 ௲.

இது முற்கூறிய நால்வகைப்புணர்ச்சியுள் இயல்பு புணருங்கால் இக்கூறிய பதினேழெழுத்தும் வருமொழியாய் வந்த இடத்து இருபத்துநான்கீற்றின் முன்னரும் வேற்றுமையிலும் அல்வழியிலும் வருமொழி இயல்பாய் முடிகவென்கின்றது.

இதன் பொருள்: ஞநமயவ எனும் முதலாகுமொழியும்—ஞநமயவ என்று சொல்லப்படும் எழுத்துக்கள்

முதலாய்நிற்குஞ் சொற்களும், உயிர்முதலாகிய மொழியும் உளப்பட—உயிரெழுத்து முதலாய்நின்ற சொற்களுந் தம்மிற்கூட, அன்றியனைத்தும்—அப்பதினேழாகிய வரு மொழிகளும், எல்லாவழியும்—வேற்றுமையும் அல்வழியு மாகிய எல்லா இடத்தும், நின்றசொன்முன்—இருபத்து நான்கு ஈற்றவாய்நின்ற பெயர்ச்சொன்முன்னர், இயல் பாகும்—திரிபின்றி இயல்புபுணர்ச்சியாய் நிற்கும் என்ற வாறு.

உயிரீற்றின்கண் எகர ஒகரம் ஒழிந்தன கொள்க.

உதாரணம்: விள பலா கிளி குரீ கடு பூ சே கை சோ கௌ என நிறுத்தி, ஞான்றது நீண்டது மாண்டது யாது வலிது நுந்தையது என மெய்ம்முதன்மொழி வருவித்து, பொருள் தருதற்கு ஏற்பன அறிந்து கூட்டுக. சோ என் பது அரண். அதற்குச் சோ ஞொள்கிற்று எனக் கொள்க. கௌவென்பதற்குக் கௌஞெகிழ்ந்தது நீடிற்று என்க. இனி இவற்றின்முன்னர் உயிர்முதன்மொழி வருங்கால் அழகிது ஆயிற்று இல்லை ஈண்டிற்று உண்டு ஊறிற்று எழுந்தது ஏய்ந்தது ஐது ஒன்று ஓங்கிற்று ஔவியத்தது என வரும். இவற்றுட் சோவுக்கு இடிந்தது ஈண்டையது உள்ளது ஊறிற்று என்பனவற்றோடு முற்கூறியவற்றை யும் ஒட்டுக. கௌவுக்கு ஈண்டையது ஊக்கத்தது என்பனவற்றோடு முற்கூறியவற்றையும் ஒட்டுக. இனி வேற்றுமைக்கண் விளமுதலியவற்றை நிறுத்தி ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி யாப்பு வன்மை அழகு ஆக்கம் இளமை ஈட்டம் உயர்வு ஊற்றம் எழுச்சி ஏற்றம் ஐயம் ஒழிவு ஓக்கம் ஔவியம் என ஒட்டுக. ஏலாதனவற்றிற்கு முற் கூறியவாறுபோல ஏற்பன கொணர்ந்து ஒட்டுக.

இனிப் புள்ளியீற்று ணகாரமும் னகாரமும் மேற் கூறுப. ஏனைய ஈண்டுக் கூறுதும்.

உதாரணம் : உரிஞ் வெரிங் என நிறுத்தி, ஞெகிழ்ந்தது நீடிற்று அழகிது ஆயிற்று எனவும், ஞெகிழ்ச்சி நீட்டிப்பு அடைவு ஆக்கம் எனவும் வருவித்து, எல்லாவற்றோடும் ஒட்டுக. மரம் வேய் வேர் யாழ் என நிறுத்தி, ஞான்றது நீண்டது மாண்டது யாது வலிது நுந்தையது அழகிது ஆயிற்று எனவும், ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி யாப்பு வன்மை அடைவு ஆக்கம் எனவும் வருவித்து, எல்லாவற்றோடும் ஒட்டுக. இவற்றுள் மகர ஈறு வேற்றுமைக்கட் கெடுதல் 'துவர' (எழு-ங௩0.) என்றதனாற் கொள்க. அல்வழிக்கட் கெடுதல் 'அல்வழி யெல்லாம்' (எழு-ங௧௪.) என்றதனாற் கொள்க. நிலைமொழித்திரிபு ஈண்டுக்கொள்ளாமை உணர்க. யகர ஈறு யகரத்தின்முன்னர் இரண்டிடத்துங் கெடுதல் ஈண்டு எல்லாமென்றதனாற் கொள்க. வேல் தெவ் கோள் என நிறுத்தி ஏற்பன கொணர்ந்து இருவழியும் ஒட்டுக. ணகார லகார ளகார னகாரங்களின் முன்னர் நகரம் வருமொழியாக வந்துழி அந்நகரந் திரிதலின் அத்திரிந்த உதாரணங்கள் ஈண்டுக் கொள்ளற்க. இவற்றுள் திரிந்து வருவனவுள; அவை எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் ஏனையோத்துக்களுள் முடிக்கின்றவாற்றான் உணர்க. இனி, எல்லாமென்றதனான் உயிர்க்கணமாயின் ஒற்றிரட்டியும் உடம்படுமெய் பெற்றும் உயிரேறியும் முடியுங் கருவித்திரிபுகள் திரிபெனப்படா இவ்வியல்பின்கண்ணென்று உணர்க. வரகுஞான்றது வரகுஞாற்சி எனக் குற்றுகரத்தின்கண்ணும் இவ்வாறே கொள்க. இருபத்துநான்கு ஈற்றிற்கும் வேற்றுமைக்கும் அல்வழிக்கும் அகத்தோத்தினுள் நாற்பத்தெட்டுச் சூத்திரங்களான் முடிவனவற்றை ஒருசூத்திரத்தாற் றொகுத்து முடித்தார். மேலும் இவ்வாறே கூறுப. இவ்வியல்பு வருமொழி நோக்கிக் கூறியதென்று உணர்க. இவ்வியல்பு புணர்ச்சி மெய்க்கண் நிகழுமாறு உயிர்க்கண் நிகழாமையின் மெய் முற்கூறினர். (உ)

கசரு. அவற்றுள்
மெல்லெழுத் தியற்கை யுறழினும் [வரையார்
சொல்லிய தொடர்மொழி யிறுதி யான.

இது முற்கூறிய முடிபிற் சிலவற்றிற்கு அம்முடிபு விலக்கிப் பிறிதுவிதி எய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : அவற்றுள்—முற்கூறிய மூன்று கணத்தினுள், மெல்லெழுத்தியற்கை உறழினும் வரையார்—மெல்லெழுத்து இயல்பியல்பாதலேயன்றி உறழ்ந்து முடியினும் நீக்கார், சொல்லிய தொடர்மொழி இறுதி யான—சொல்லப்பட்ட தொடர்மொழியீற்றுக்கண் என்றவாறு.

உம்மை எதிர்மறை. எனவே, உறழாமை வலியுடைத்தாயிற்று. கதிர்ஞெரி கதிர்ஞ்ஞெரி நுனி முரி எனவும், இதழ்ஞெரி இதழ்ஞ்ஞெரி நுனி முரி எனவும் வரும். வருமொழி முற்கூறியவதனால் ஓரெழுத்தொருமொழி ஈரெழுத்தொருமொழிகளுள்ளுஞ் சில உறழ்ச்சிபெற்று முடிதல் கொள்க. பூஞெரி பூஞ்ஞெரி நுனி முரி, காய்ஞெரி காய்ஞ்ஞெரி நுனி முரி எனவரும். சொல்லியவென்றதனுன் ஓரெழுத்தொருமொழிகளுட் சில மிக்கு முடிதல் கொள்க. கைஞ்ஞெரித்தார் நீட்டினர் மறித்தார் என வரும். இன்னும் இதனனே ஈரெழுத்தொருமொழிக்கண் மெய்ஞ்ஞானம் நூல் மறந்தார் என வரும். இவற்றை நலிந்து கூறப் பிறத்தலின் இயல்பென்பாரும் உளர். பூஞாற்றினர் என்றாற்போல்வன மிகாதன. (ரு)

கசசா. ணனவென் புள்ளிமுன் யாவு ஞாவும்
வினையோ ரனைய வென்மனர் புலவர்.

இது யகர ஞகர முதன்மொழிவந்த இடத்து நிகழ்வ தோர் தன்மை கூறுகின்றது. இதுவும் புணரியலொழி பாய்க் கருவிப்பாற்படும்.

இதன் பொருள்: ணனவென்புள்ளிமுன் யாவும் ஞாவும்—ணகார னகாரமென்று கூறப்படும் புள்ளிகளின் முன்னர் வந்த யாவும் ஞாவும் முதலாகிய வினைச்சொற்கள், வினையோரனைய என்மனார் புலவர்—ஒருவினைவந்த தன் மையை ஒக்குமென்று சொல்லுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம்: 'மண்யாத்த கோட்டமழகளிறு தோன்றுமே' 'மண்ஞாத்த கோட்ட மழகளிறு தோன்றுமே' எனவும், 'பொன்யாத்த தார்ப்புரவி பரிக்குமே' 'பொன்ஞாத்த தார்ப் புரவி பரிக்குமே' எனவும் வரும்.

வினைக்கண்ணெனவே மண்யாமை மண்ஞாமை எனப் பெயர்க்கண் வாராவாயின. ஞாமுற்கூறாது யாமுற்கூறிய வதனான் ஞாச்சென்றவழி யாச்செல்லாது யாச்சென்றவழி ஞாச்செல்லுமென்று கொள்க. மண்ஞான்றது என்றவழி மண்யான்றது என்று வாராமை உணர்க. (சு)

கசுஎ. மொழிமுத லாகு மெல்லா வெழுத்தும்
வருவழி நின்ற வாயிரு புள்ளியும்
வேற்றுமை யல்வழித் திரிபிட னிலவே.

இது ணகார ஈறும் னகார ஈறும் அல்வழிக்கண் இயல்பாய் முடியுமென்கின்றது.

இதன் பொருள்: மொழிமுதலாகும் எல்லாவெழுத்தும் வருவழி—மொழிக்கு முதலாமெனப்பட்ட இருபத்திரண் டெழுத்தும் வருமொழியாய் வருமிடத்து, நின்ற ஆயிரு புள்ளியும்—முன்னர்க்கூறி நின்ற ணகாரமும் னகாரமும்,

வேற்றுமையல்வழித் திரிபிடன் இலவே—வேற்றுமை யல்லாத இடத்துத் திரியுமிடம் இல என்றவாறு.

மண் பொன் என நிறுத்திக், கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞெகிழ்ந்தது நீண்டது மாண்டது யாது வலிது நுந்தையது அடைந்தது ஆயிற்று இல்லை ஈண்டிற்று உண்டு ஊட்டிற்று எவ்விடத்தது எறிற்று ஐது ஒழுகிற்று ஓங்கிற்று ஔவையது என ஒட்டுக. வருமொழி முற்கூறியவதனால் ணகாரத்திற்குச் சிறுபான்மை திரிபும் உண்டென்று கொள்க. சாட்கோல் என வரும்; இதற்குச் சாணுகியகோ லென்க. இவை 'நின்றசொன் முனியல்பாகும்' (எழு-கசச.) என்ற வழி அடங்காவாயின, அது வருமொழி பற்றித் திரியாமை கூறியதாதலின். இது நிலைமொழி பற்றித் திரியாமை கூறியது. (ரு)

கசஅ. வேற்றுமைக் கண்ணும் வல்லெழுத் [தல்வழி
மேற்கூ றியற்கை யாவயி னான.

இது முற்கூறியவாற்றான் வேற்றுமைக்கண் திரிபு எய்திநின்றவற்றை ஈண்டு வேற்றுமைக்கண்ணும் வல்லெழுத் தல்வழித் திரியாவென எய்தியது விலக்கிற்று.

இதன் பொருள் : ஆவயினான—அல்வழிக்கண் அங்ஙனந் திரியாது நின்ற அவ்வொற்றுக்கள், வேற்றுமைக் கண்ணும்—வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சி யிடத்தும், வல்லெழுத்தல்வழி மேற்கூறியற்கை—வல்லெழுத்தல்லாத இடத்து மேற்கூறிய இயல்பு முடிபாம் என்றவாறு.

எனவே, வல்லெழுத்துவந்துழித் திரியுமென்றாராயிற்று.

உதாரணம் : மண் பொன் என நிறுத்தி, ஞெகிழ்ச்சி நீட்சி மாட்சி யாப்பு வன்மை நுந்தையது அழகு ஆக்கம் இன்மை என ஏற்பன கொணர்ந்து ஒட்டுக. இதுவுஞ்

செய்கைச் சூத்திரம். மேல் நான்கு சூத்திரத்தாற் கூறியன வல்லெழுத்துவந்துழித் திரியுமாறு தத்தம் ஈற்றுட் கூறுப.

கசக. லன வென வரூஉம் புள்ளி முன்னர்த்
தந வெனவரிற் றனவா கும்மே.

இது புள்ளிமயங்கியலை நோக்கியதோர் வருமொழிக் கருவி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: லன என வரூஉம் புள்ளிமுன்னர்—லகார னகாரமென்று சொல்லவருகின்ற புள்ளிகளின்முன்னர், த ந எனவரின்—தகாரமும் நகாரமும் முதலென்று சொல்லும்படியாகச் சிலசொற்கள் வரின், றனவாகும்—நிரனிறையானே அவை றகார னகாரங்களாகத் திரியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: கஃறீது கன்னன்று பொன்றீது பொன்னன்று என வரும். நிலைமொழித்திரிபு தத்தம் ஈற்றுட் கூறுப. (எ)

கருஉ. ணளவென் புள்ளிமுன் டணவெனத்
[தோன்றும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: ணளவென் புள்ளிமுன்—ணகார ளகாரமென்று சொல்லப்படும் புள்ளிகளின்முன்னர் அதிகாரத்தால் தகார நகாரங்கள் வருமெனின், டணவெனத் தோன்றும்—அவை நிரனிறையானே டகார ணகாரங்களாய்த் திரிந்து தோன்றும் என்றவாறு.

மண்டீது மண்ணன்று முஃடீது முண்ணன்று என வரும் நிலைமொழித்திரிபு தத்தம் ஈற்றுட் கூறுப. (அ)

கடுக. உயிரீ றாகிய முன்னிலைக் கிளவியும்
புள்ளி யிறுதி முன்னிலைக் கிளவியு
மியல்பா குநவு முறழா குநவுமென்
றாயீ ரியல வல்லெழுத்து வரினே.

இது முன்னிலைவினைச்சொல் வன்கணத்துக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : உயிரீறாகிய முன்னிலைக் கிளவியும்— உயிரீறாய்வந்த முன்னிலைவினைச்சொற்களும், புள்ளியிறுதி முன்னிலைக் கிளவியும்—புள்ளியீறாய்வந்த முன்னிலைவினைச் சொற்களும், வல்லெழுத்துவரின்—வல்லெழுத்து முதலாகிய மொழிவரின், இயல்பாகுநவும் உறழாகுநவுமென்று ஆயீரியல—இயல்பாய்முடிவனவும் உறழ்ந்து முடிவனவு மென அவ்விரண்டு இயல்பினையுடைய என்றவாறு.

உதாரணம் : எறிகொற்றா கொணகொற்றா உண் கொற்றா தின்கொற்றா சாத்தா தேவா பூதா என இவை இயல்பு. நடகொற்றா நடக்கொற்றா ஈர்கொற்றா ஈர்க் கொற்றா சாத்தா தேவா பூதா என இவை உறழ்ச்சி. ஈறென்று ஓதினமையின் வினைச்சொல்லே கொள்க. இவை முன்னின்றான் தொழி லுணர்த்துவனவும், அவனைத் தொழிற் படுத்துவனவுமென இருவகைய. இ ஐ ஆய் முதலியன தொழிலுணர்த்துவன. நட வா முதலியன உயி ரீறும் புள்ளியீறுந் தொழிற்படுத்துவன. நில்கொற்றா நிற்கொற்றா எனத் திரிந்துறழ்ந்தனவும், உறழாகுநவு மென்னும் பொதுவகையான் முடிக்க. இயல்புமுறழ்வு மென்றிரண்டியல்பின என்னாது ஆகுநவுமென்றதனான் துக் கொற்றா நொக்கொற்றா ஞெள்ளா நாகா மாடா வடுகா என ஓரெழுத் தொருமொழி முன்னிலைவினைச்சொல் மிக்கே முடிதல் கொள்க.

(கூ)

கருஉ. ஔவென வரூஉ முயிரிறு சொல்லும்
ஞநமவ வென்னும் புள்ளி யிறுதியுங்
குற்றிய லுகரத் திறுதியு முளப்பட
முற்றத் தோன்று முன்னிலை மொழிக்கே.

இஃது எய்தியது விலக்கிற்று, முற்கூறியவற்றுட் சில ஆகாதனவற்றை வரைந்து உணர்த்தலின்.

இதன் பொருள் : ஔவென வரூஉம் உயிரிறு சொல்லும்—ஔவெனவருகின்ற உயிரீற்றுச்சொல்லும், ஞநமவ என்னும் புள்ளியிறுதியும்—ஞநமவ என்று சொல்லப்படும் புள்ளியீற்றுச் சொல்லும், குற்றியலுகரத்து இறுதியும்—குற்றியலுகரத்தை இறுதியிலேயுடைய சொல்லும், முன்னிலைமொழிக்கு உளப்பட முற்றத் தோன்று—முன்னர் முன்னிலைமொழிக்குப் பொருந்தக் கூறிய இயல்பும் உறழ்ச்சியுமாகிய முடிபிற்கு முற்றத் தோன்று என்றவாறு.

முற்றவென்றதனுன் நிலைமொழி உகரம்பெற்று உறழ்ந்துமுடிதல் கொள்க.

உதாரணம் : கௌவுகொற்று கௌவுக்கொற்று, வௌவுகொற்று வௌவுக்கொற்று, உரிஞுகொற்று உரிஞுக் கொற்று, பொருநுகொற்று பொருநுக்கொற்று, திருமு கொற்று திருமுக்கொற்று, தெவ்வுகொற்று தெவ்வுக் கொற்று, கூட்டுகொற்று கூட்டுக்கொற்று என வரும். (ம)

கருஙு. உயிரீ றாகிய வுயர்திணைப் பெயரும்
புள்ளி யிறுதி யுயர்திணைப் பெயரு
மெல்லா வழியு மியல்பென மொழிப.

இஃது உயர்திணைப்பெயர் வன்கணம் மென்கணம் இடைக்கணம் உயிர்க்கணமென்னும் நான்குகணத்தினும் இருவழியும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : உயிரீறாகிய உயர்திணைப்பெய ரும்—உயிரீறாய்வந்த உயர்திணைப்பெயர்களும், புள்ளி யிறுதி உயர்திணைப்பெயரும் — புள்ளியீற்றினையுடைய உயர்திணைப்பெயர்களும், எல்லாவழியும்—நான்கு கணத்து அல்வழியும் வேற்றுமையுமாகிய எல்லா இடத்தும், இயல் பென மொழிப—இயல்பாய் முடியுமென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

வன்கணம் ஒழிந்த கணங்களை 'ஞ ந ம ய வ' (எழு-கசச.) என்பதனான் முடிப்பாரும் உளர். அது பொருந்தாது, இவ்வாசிரியர் உயர்திணைப் பெயரும் விரவுப்பெயரும் எடுத்தோதியே முடிப்பாராதலின்.

உதாரணம் : நம்பி அவன் எனவும், நங்கை அவள்என வும் நிறுத்தி, அல்வழிக்கட் குறியன் சிறியன் தீயன் பெரி யன் எனவும், குறியள் சிறியள் தீயள் பெரியள் எனவும், ஞான்றான் நீண்டான் மாண்டான் எனவும், ஞான்றாள் நீண்டாள் மாண்டாள் எனவும், யாவன் வலியன் எனவும், யாவள் வலியள் எனவும், அடைந்தான் ஆயினான் ஒளவி யத்தான் எனவும், அழகியள் ஆடினாள் ஒளவியத்தாள் எனவும் ஒட்டுக. இனி வேற்றுமைக்கட் கை செவி தலை புறம் எனவும், ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி எனவும், யாப்பு வன் மை எனவும், அழகு ஒளவியம் எனவும் எல்லாவற்றோடும் ஒட்டுக. ஒருவேன் எனத் தன்மைப் பெயர்க்கண்ணுங் குறியேன் சிறியேன் தீயேன் பெரியேன் எனவும், கை செவி தலை புறம் எனவும் ஒட்டுக. நீ முன்னிலை விரவுப் பெயராதலின் ஈண்டைக் காகா.

இனி, உயிரீறு புள்ளியிறுதி என்ற மிகையானே உயர் திணைப்பெயர் திரிந்துமுடிவனவுங் கொள்க. கபிலபரணர், இறைவநெடுவேட்டுவர், மருத்துவமாணிக்கர் என னகர ஈறுகெட்டு இயல்பாய் முடிந்தன. ஆசீவகப்பள்ளி நிக்கந்தக்

கோட்டம் என இவை அவ் வீறுகெட்டு ஒற்று மிக்கு முடிந்தன. ஈழவக்கத்தி வாணிகத்தெரு அரசக்கன்னி கோலிகக்கருவி என இவை ஒருமையீறும் பன்மையீறுங் கெட்டு மிக்குமுடிந்தன. குமரகோட்டம் குமரக்கோட்டம், பிரமகோட்டம் பிரமக்கோட்டம் என இவை ஈறுகெட்டு வல்லெழுத்து உறழ்ந்தன. வண்ணாரப்பெண்டிர் இது மிக்கு முடிந்தது. பல்சங்கத்தார் பல்சான்றோர் பல்லரசர் என்றாற்போல்வன ரகரவீறும் அதன் முன்னின்ற அகரமுங் கெட்டுப் பிறசெய்கைகளும் பெற்றுமுடிந்தன.

இனி, எல்லாவழியுமென்றதனான் உயர்திணை வினைச்சொல் இயல்பாயுந் திரிந்தும் முடிவன எல்லாங் கொள்க. உண்கு உண்டு வருது சேறு உண்பல் உண்டேன் உண்பேன் என்னுந் தன்மை வினைகளைக் கொற்றா சாத்தா தேவா பூதா என்பனவற்றோடு ஒட்டுக. உண்டீர் சான்றீர் பார்ப்பீர் என முன்னிலைக்கண்ணும் உண்ப உண்டார் சான்றார் பார்ப்பார் எனப் படர்க்கைக்கண்ணும் ஒட்டுக. இவை இயல்பு. உண்டனெஞ்சான்றேம் உண்டேநாம் என்றாற்போல்வன திரிந்துமுடிந்தன. பிறவும் அன்ன. (௧௧)

௧௫௪. அவற்றுள்
　　இகர விறுபெயர் திரிபிட னுடைத்தே.

இஃது உயர்திணைப்பெயருட்சிலவற்றிற்கு எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: அவற்றுள் இகர இறுபெயர்—முற்கூறிய உயர்திணைப்பெயர்களுள் இகர ஈற்றுப்பெயர், திரிபிடனுடைத்து—இருவழியுந் திரிந்து முடியும் இடனுடைத்து என்றவாறு.

எட்டிப்பூ காவிதிப்பூ நம்பிப்பேறு என இவ்வுயர்திணைப்பெயர்கள் வேற்றுமைக்கண் மிக்கு முடிந்தன.

எட்டி காவிதி என்பன தேயவழக்காகிய சிறப்புப்பெயர். எட்டி மரம் அன்று. அஃது 'எட்டிகுமரனிருந்தோன் றன்னை' என்பதனுன் உணர்க. இவை எட்டியதுபூ எட்டிக்குப்பூ என விரியும். இனி நம்பிக்கொல்லன் நம்பிச் சான்றான் நம்பித்துணை நம்பிப்பிள்ளை எனவும், செட்டிக் கூத்தன் சாத்தன் தேவன் பூதனெனவும் அல்வழிக்கண் உயர்திணைப்பெயர் மிக்குமுடிந்தன. இடனுடைத்தென்றத னுன் இகர ஈறல்லாதனவும் ஈறுதிரியாது நின்று வல் லெழுத்துப்பெறுதல் கொள்க. நங்கைப்பெண் நங்கைச் சானி என அல்வழிக்கட் சிறுபான்மை ஐகார ஈறுமிக்கன. இவ்விற்றஃறிணைப்பெயர் மிக்குமுடிதல் உயிர்மயங்கியலுட் கூறுப. (௧௨)

௧௫௫. அஃறிணை விரவுப்பெய ரியல்புமா ருளவே.

இது விரவுப்பெயருள் இயல்பாய் முடிவனவும் உள வென்கின்றது.

இதன் பொருள் : அஃறிணைவிரவுப்பெயர் — உயர் திணைப்பெயரோடு அஃறிணைவிரவிய விரவுப்பெயர், இயல்பு மாருள—இயல்பாய் முடிவனவும் உள, உம்மையான் இயல் பின்றிமுடிவனவும் உள என்றவாறு.

உயர்திணைப்பெயரோடு அஃறிணைசென்று விரவிற் றென்ற தென்னை? சொல்லதிகாரத்து 'இருதிணைச் சொற்குமோ ரன்ன வுரிமையின்' (சொல்-௧௭௨.) என்று சூத்திரஞ்செய்வாராலெனின், அதுவும் பொருந்துமாறு கூறுதும். சாத்தன் சாத்தி, முடவன் முடத்தி என வரும் விரவுப்பெயர்க்கண் உயர்திணைக்கு உரித்தாக ஓதிய ஆண் பாலும் பெண்பாலும் உணர்த்திநின்ற ஈற்றெழுத்துக்களே அஃறிணையாண்பாலும் பெண்பாலும் உணர்த்திற்றென் றல் வேண்டும்; என்னை ? அஃறிணைக்கு ஒருமைப்பாலும் பன்மைப்பாலும் உணர்த்தும் ஈறன்றி ஆண்பாலும் பெண்

பாலும் உணர்த்தும் ஈறுகள் உளவாக ஆசிரியர் ஓதாமை யின்; அங்ஙனம் உயர்திணை இருபாலும் உணர்த்தும் ஈறு கள் நின்றே அஃறிணையாண்பாலையும் பெண்பாலையும் உணர்த்துதலின் அஃறிணை உயர்திணையோடுசென்று விர விற்றென்று அவற்றின் உண்மைத்தன்மைத்தோற்றங் கூறுவான் ஈண்டுக் கூறினர். இவ்வாறே விளிமரபின்கட் 'கிளந்தவிறுதி யஃறிணைவிரவுப்பெயர்' (தொல்-கருடு.) என்புழியும் ஆசிரியர் உயர்திணையோடு அஃறிணை விரவிய விரவுப்பெயரென ஆண்டும் உண்மைத்தன்மைத்தோற்றங் கூறுவர். மாணுக்கன் இனிது உணர்தற்கு இவ்வாறு விர வுப்பெயரினது உண்மைத்தன்மைத்தோற்றம் இரண்டு அதிகாரத்துங்கூறி, அவ் விரவுப்பெயர் வழக்கின்கண் இரு திணைப்பொருளும் உணர்த்தி இருதிணைச் சொல்லாய் நிற்றற்கும் ஒத்த உரிமையவாமெனப் புலப்பட நிற்குமாறு காட்டினரென்று உணர்க.

இனி, அவை அல்வழிக்கண் இயல்பாய் நிற்குமாறு :— சாத்தன் கொற்றன் சாத்தி கொற்றி என நிறுத்திக் குறி யன் சிறியன் தீயன் பெரியன் குறியள் சிறியள் தீயள் பெரி யள் எனவும், ஞான்றான் நீண்டான் மாண்டான் யாவன் வலியன் ஞான்றாள் நீண்டாள் மாண்டாள் யாவள் வலியள் எனவும், அடைந்தான் ஔவித்தான் அடைந்தாள் ஔவித் தாள் எனவும் நான்கு கணத்தோடும் ஒட்டி உணர்க. இனி வேற்றுமைக்கட் கை செவி தலை புறம் எனவும், ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி யாப்பு வன்மை அழகு ஔவியம் எனவும் ஒட்டுக. இவற்றுள் னகாரம் நிற்பத் தகார நகாரம் வந்துழித்திரியும் உதாரணம் ஈண்டுக் கொள்ளற்க. இனிச் சாத்தன்குறிது சாத்திகுறிது என அஃறிணைமுடிபேற் பனவுங் கொள்க. இவற்றொடு வினைச்சொல் தலைப்பெய்ய இவை இருதிணைக்கும் உரியவாம். ஆண்டு நாற்பத் தெட்டுச் சூத்திரங்களான் முடிவதனை ஈண்டுத் தொகுத்

தார். இஃது உயர்திணைக்கும் ஒக்கும். உம்மையான் இயல்பின்றி முடிவன ணகார ஈற்றுட் காட்டுதும். (கரு)

கருசு. புள்ளி யிறுதியு முயிரிறு கிளவியும் [யாற்
வல்லெழுத்து மிகுதி சொல்லிய முறை
றம்மி னாகிய தொழிற்சொன் முன்வரின்
மெய்ம்மை யாகலு முறழத் தோன்றலு
மம்முறை யிரண்டு முரியவை யுளவே
வேற்றுமை மருங்கிற் போற்றல் வேண்டும்.

இது மேல் உயிரீற்றிற்கும் புள்ளியீற்றிற்கும் வேற்றுமைக்கட் கூறும் முடிபுபெறாது நிற்கும் மூன்றாம் வேற்றுமைமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: தம்மினாகிய தொழிற்சொல்—மூன்றுவதற்கு உரியவினைமுதற்பொருளானுளவாகிய தொழிற்சொல், புள்ளியிறுதிமுன்னும் உயிரிறுகிளவிமுன்னும் வரின்—புள்ளியீற்றுச்சொன்முன்னரும் உயிரீற்றுச்சொன்முன்னரும் வருமாயின், மெய்ம்மையாகலும் உறழத்தோன்றலும் அம்முறையிரண்டும் உரியவை உள—அவற்றுள் இயல்பாகலும் உறழத்தோன்றலுமாகிய அம்முறையிரண்டும் பெறுதற்கு உரிய உளவாதலால், வேற்றுமை மருங்கிற்சொல்லிய முறையான் வேண்டும் வல்லெழுத்துமிகுதி—உயிர்மயங்கியலுள்ளும் புள்ளிமயங்கியலுள்ளும் வேற்றுமைப்புணர்ச்சிக்குச் சொல்லியமுறையான் விரும்பும் வல்லெழுத்து மிகுதியை, போற்றல்—ஈண்டுக்கொள்ளற்க என்றவாறு.

மெய்ம்மை பட்டாங்காதலின் இயல்பாம்.

உதாரணம்: நாய் புலி என நிறுத்திக் கோட்பட்டான் சாரப்பட்டான் தீண்டப்பட்டான் பாயப்பட்டான் என வருவித்து இயல்பாயவாறு காண்க. சூர்கோட்பட்

டான் சூர்க்கோட்பட்டான், வளிகோட்பட்டான் வளிக் கோட்பட்டான், சாரப்பட்டான், தீண்டப்பட்டான், பாயப் பட்டான் என இவை உறழ்ந்தன. இவை நாற்பத்தெட்டுச் சூத்திரங்களான் முடிவனவற்றைத் தொகுத்தார்.

புள்ளியிறுதி உயிரிறுகிளவி என்றதனாற் பேஎய் கோட்பட்டான் பேஎய்க்கோட்பட்டான் என எகரப்பேறும் உறழ்ச்சிக்குக் கொடுக்க. அம்முறையிரண்டு முரியவை யுளவே என்றதனாற் பாம்புகோட்பட்டான் பாப்புக்கோட் பட்டான் என்னும் உறழ்ச்சியுள் நிலைமொழியொற்றுத் திரிதலுங் கொள்க. இவ்வீறுகள் நாய்க்கால் தேர்க்கால் கிளிக்கால் என ஆண்டு வேற்றுமைக்கண் வல்லெழுத்து மிகுமாறு காண்க. (கச)

கருஎ. மெல்லெழுத்து மிகுவழி வலிப்பொடு [தோன்றலும்
வல்லெழுத்து மிகுவழி மெலிப்பொடு [தோன்றலு
மியற்கை மருங்கின் மிகற்கை தோன்றலு
முயிர்மிக வருவழி யுயிர்கெட வருதலுஞ்
சாரியை யுள்வழிச் சாரியை கெடுதலுஞ்
சாரியை யுள்வழித் தன்னுருபு நிலையலுஞ்
சாரியை யியற்கை யுறழத் தோன்றலு
முயர்திணை மருங்கி னொழியாது வருதலு
மஃறிணை விரவுப்பெயர்க் கவ்விய னிலையலு
மெய்பிறி தாகிடத் தியற்கை யாதலு
மன்ன பிறவுந் தன்னியன் மருங்கின்
மெய்பெறக் கிளந்து பொருள்வரை ந் [திசைக்கு
மைகார வேற்றுமைத் திரிபென மொழிப.

இஃது இரண்டாம்வேற்றுமைத் திரிபு தொகுத்து உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்: மெல்லெழுத்து மிகுவழி வலிப் பொடு தோன்றலும்—'மரப்பெயர்க் கிளவி மெல்லெழுத்து மிகுமே' (எழு-உகள.) என்றதனுன் விளங்குறைத்தா னென மெல்லெழுத்து மிகுமிடத்து விளக்குறைத்தா னென வல்லெழுத்துத் தோன்றுதலும், வல்லெழுத்து மிகுவழி மெலிப்போடு தோன்றலும்—'மகரவிறுதி' (எழு-கூகம.) என்பதனுன் மரக்குறைத்தான் என வல் லெழுத்து மிகுமிடத்து மரங்குறைத்தான் என மெல் லெழுத்துத் தோன்றுதலும், இயற்கை மருங்கின் மிகற்கை தோன்றலும்—'தாயென் கிளவி யியற்கை யாகும்' (எழு-கூருஅ.) என்றவழித் தாய்கொலை என இயல் பாய் வருமிடத்துத் தாய்க்கொலை என மிகுதி தோன்றலும், உயிர்மிக வருவழி உயிர்கெட வருதலும்—'குறியதன் முன்னரும்' (எழு-உஉசு.) எனவுங் 'குற்றெழுத்திம்பரும்' (எழு-உசுஎ.) எனவும் 'ஏயெனிறுதிக்கு' (எழு-உஎஎ.) என வுங் கூறியவற்முன் உயிர்மிக்குவருமிடத்துப் பலாக்குறைத் தான் கழுக்கொணர்ந்தான் ஏக்கட்டினுன் என உயிர் கெடவருதலும், சாரியை உள்வழிச் சாரியை கெடுதலும்— 'வண்டும் பெண்டும்' (எழு-சஉம.) என்பதனுற் சாரியைப் பேறு உள்ள இடத்து வண்டு கொணர்ந்தான் எனச் சாரியைகெட்டுநிற்றலும், சாரியை உள்வழித் தன்னுருபு நிலையலும்—'வண்டும் பெண்டும்' என்பதனுற் சாரியைப் பேறு உள்ள இடத்து வண்டினைக் கொணர்ந்தான் எனத் தன்னுருபு நிற்றலும் (இதற்கு வல்லெழுத்துப்பேறு ஈற்று வகையாற் கொள்க), சாரியை இயற்கை உறழத் தோன் றலும்—'புளிமரக்கிளவிக்கு' (எழு-உசச.) எனவும் 'பனையு மரையும்' (எழு-உஅரு.) எனவும் 'பூல்வேலென்று' (எழு-கூஎரு.) எனவும் பெற்ற சாரியைபெருது இயல்பாய்

நின்று புளிகுறைத்தான் புளிக்குறைத்தான் பனைதடிந்தான் பனைத்தடிந்தான் பூல்குறைத்தான் பூற்குறைத்தான் என மிக்குந் திரிந்தும் உறழ்ச்சியாகத் தோன்றலும், உயர் திணைமருங்கின் ஒழியாது வருதலும்—'உயிரீறாகிய வுயர் திணைப்பெயரும்' (எழு-கரு௩.) என்பதனான் வேற்றுமைக் கண் இயல்பாய் வருமென்றவை நம்பியைக் கொணர்ந்தான் நங்கையைக் கொணர்ந்தான் என்றவழி இரண்டனுருபு தொகாதே நிற்றலும், (ஒழியாதென்றதனான் மகற் பெற்றான் மகட்பெற்றான் எனவும் ஆறேஉவறிசொல் 'மழவ ரோட்டிய' 'அவர்க்கண் டெம்முள்' எனவும் ஒழிந்தும் வருமென்று கொள்க.) அஃறிணை விரவுப்பெயர்க்கு அவ் வியல் நிலையலும்—உயர்திணையோடு அஃறிணை விரவும் பெயர்க்குக் கொற்றனைக் கொணர்ந்தானென உருபுதொகா தே நிற்றலும், (அவ்வியல் நிலையலும் என்றதனானே மகப்பெற்றேனென விரவுப் பெயர்க்கண்ணுந் தொகுதல் கொள்க. உருபியலுட் 'தேருங்காலை' (எழு-உ௱உ.) என்ற இலேசான் இதற்கும் முன்னையதற்கும் வல்லெழுத்துப் பேறுங் கொள்க.) மெய்பிறிதாகிடத்து இயற்கையாத லும்—புள்ளி மயங்கியலுள் ணகார னகார இறுதி வல் லெழுத்தியையின் மெய்பிறிதாமென்ற இடத்து மெய்பிறிதா காது மண் கொணர்ந்தான் பொன் கொணர்ந்தான் என இயற்கையாய் வருதலும், அன்ன பிறவும்—அவைபோல் வனபிறவும், (அவை 'எக்கண்டு பெயருங் காலை யாழநின் கற்கெழு சிறுகுடி' எனவும் 'நட்புணர்வில்லாநயனில்லோர் நட்பு' எனவும் வருவழி எக்கண்டு நட்புணர்வு என்னுந் தொடக்கங்குறுகும் உயர்திணைப்பெயர்கள் மெல்லெழுத் துப் பெறுதற்கு உரியன வல்லெழுத்துப் பெறுதல் கொள்க. இன்னுந் தினைபிளந்தான் மயிர்குறைத்தான் தற்கொண்டான் செறுத்தான் புகழ்ந்தான் என வரும்.) தன் இயல் மருங்கின்—தன்னையே நோக்கித் திரிபு நடக்கு

மிடத்து, மெய்பெறக்கிளந்து பொருள்வரைந்து இசைக்கும்—பொருள்பெற எடுத்தோதப்பட்டு வினைவேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சியது பொதுமுடிபினைத் தான் நீக்கி வேறு முடிபிற்றாய் நின்று ஒலிக்கும், ஐகார வேற்றுமைத் திரிபென மொழிப—இரண்டாம் வேற்றுமையது வேறுபட்ட புணர்ச்சி என்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

மெய்பெற என்றதனானே சாரியையுள்வழித் தன்னுருபு நிலையாது செய்யுட்கண் வருவனவும் பிறவற்றின்கண் உறழ்ந்து முடிவனவுங் கொள்க. 'மறங்கடிந்த வருங்கற்பின்' எனவும் 'சில்சொல்லிற் பல்கூந்தல்' (புறம்-கசுசு.) எனவும் 'ஆயிருதிணையினிசைக்குமன்' எனவும் பிறாண்டும் பெரும்பான்மையும் வருமென்று கொள்க. மைகொணர்ந்தான் மைக்கொணர்ந்தான் வில்கோள் விற்கோள் என வரும். இனி, இவ்வாறு திரியாது அகத்தோத்திற்கூறிய பொதுமுடிபே தமக்கு முடிபாக வருவனவுங் கொள்க. அவை கடுக்குறைத்தான் செப்புக்கொணர்ந்தான் என்றாற்போல்வன. 'தம்மினாகிய தொழிற்சொன் முன்வரின்' (எழு-கருசு.) என்ற அதிகாரத்தான் வினைவந்துழியே இங்ஙனம் பெரும்பான்மை திரிவதென்று உணர்க. இனித் தன்னின முடித்தலென்பதனான் ஏழாவதற்கும் வினையொடுமுடிவுழித் திரிதல் கொள்க. அது 'வரைபாய் வருடை' 'புலம்புக்கனனே புல்லணற்காளை' (புறம்-உருஅ.) என்றாற்போல வரும். (கரு)

கருஅ. வேற்றுமை யல்வழி இஐ யென்னு
மீற்றுப்பெயர்க் கிளவி மூவகை நிலைய
வவைதா
மியல்பா குநவும் வல்லெழுத்து மிகுநவு
முறழா குநவு மென்மனார் புலவர்.

இஃது இகர ஈற்றுப்பெயர்க்கும் ஐகார ஈற்றுப் பெயர்க்கும் அல்வழிமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: வேற்றுமை யல்வழி—வேற்றுமை யல்லா இடத்து, இ ஐ என்னும் ஈற்றுப்பெயர்க்கிளவி மூவகை நிலைய—இ ஐ என்னும் ஈற்றையுடைய பெயர்ச் சொற்கள் மூவகையாகிய முடிபுநிலையை யுடைய, அவை தாம்—அம்முடிபுகடாம், இயல்பாகுநவும்—இயல்பாய் முடிவனவும், வல்லெழுத்து மிகுநவும்—வல்லெழுத்து மிக்கு முடிவனவும், உறழாகுநவும் — உறழ்ச்சியாய்முடிவன வும், என்மனார் புலவர்—என இவையென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம்: பருத்திகுறிது காரைகுறிது சிறிது தீது பெரிது என இவை இயல்பு. மாசித்திங்கள் சித்திரைத்திங் கள் அலிக்கொற்றன் புலேக்கொற்றன் காவிக்கண் குவளைக் கண் என இவை மிகுதி. கிளிகுறிது கிளிக்குறிது தினை குறிது தினைக்குறிது என இவை உறழ்ச்சி.

பெயர்க்கிளவி மூவகைநிலையவெனவே பெயரல்லாத இரண்டீற்றுவினைச்சொல்லும் இடைச்சொல்லும் உரிச் சொல்லும் இயல்பும் மிகுதியுமாகிய இருவகைநிலையவாம். ஒல்லைக்கொண்டான் என்பது ஐகார ஈற்றுவினைச்சொன் மிகுதி. 'இனி யணி' (எழு-உரு௬.) யென்பதன்கண் இகர ஈற்று வினைபெச்சம் எடுத்தோதுப. இவற்றிற்கு இயல்புவந்துழிக் காண்க. 'சென்மதிபாக' இஃது இகர ஈற்று இடைச்சொல்லியல்பு. மிகுதி வந்துழிக் காண்க. 'தில்லைச்சொல்லே' இஃது ஐகார ஈற்று இடைச்சொன் மிகுதி. இயல்பு வந்துழிக் காண்க. 'கடிகா' இஃது இகர ஈற்று உரிச்சொல்லியல்பு. மிகுதி வந்துழிக் காண்க. பணைத்தோள் இஃது ஐகார ஈற்று உரிச்சொன்மிகுதி. இயல்பு வந்துழிக் காண்க. (க௬)

கருக. சுட்டுமுத லாகிய விகர விறுதியு
மெகரமுதல் வினுவி னிகர விறுதியுஞ்
சுட்டுச்சினை நீடிய வையெ னிறுதியும்
யாவென் வினுவி னையெ னிறுதியும்
வல்லெழுத்து மிகுநவு முறழா குநவுஞ்
சொல்லியன் மருங்கி னுளவென
[மொழிப.

இஃது ஏழாம்வேற்றுமை இடப்பொருளுணர்த்தி நின்ற இகர ஐகார ஈற்று இடைச்சொன்முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: சொல்லியல் மருங்கின்—இகர ஐகாரங்கட்கு முன்னர்க் கூறிய மூவகையிலக்கணங்களுள் இயல்பை நீக்கி, சுட்டு முதலாகிய இகர இறுதியும்—சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய அவ் விகர ஈற்று இடைச்சொல்லும், எகர வினுவின் முதல் இகர இறுதியும்—எகரமாகிய வினுவினை முதலாகவுடைய அவ் விகர ஈற்று இடைச்சொல்லும், சுட்டுச்சினை நீடிய ஐயென் இறுதியும்—சுட்டாகிய உறுப்பெழுத்து நீண்ட அவ் வைகார ஈற்று இடைச்சொல்லும், யாவென் வினுவின் ஐயென் இறுதியும்—யாவென் வினுவினை முதற்கணுடைய அவ் வைகார ஈற்று இடைச்சொல்லும், வல்லெழுத்து மிகுநவும்—வல்லெழுத்து மிக்கு முடிவனவும், உறழாகுநவும்—உறழ்ச்சியாப் முடிவனவும், உளவென மொழிப—உளவென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம்: அதோளிக்கொண்டான் இதோளிக்கொண்டான் உதோளிக்கொண்டான் எதோளிக்கொண்டான் சென்றுன் தந்தான் போயினுன் எனவும், ஆண்டைக்கொண்டான் ஈண்டைக்கொண்டான் ஊண்டைக்கொண்

டான் யாண்டைக்கொண்டான் எனவும் இவை மிக்கன. அதோளி அவ்விடமென்னும் பொருட்டு. அவ்வழிகொண்டான் அவ்வழிக்கொண்டான் இவ்வழிகொண்டான் இவ்வழிக்கொண்டான் உவ்வழிகொண்டான் உவ்வழிக்கொண்டான் எவ்வழிகொண்டான் எவ்வழிக்கொண்டான் என உறழ்ந்தன. சுட்டுச்சினை நீண்டதற்கும் யாவினாவிற்கும் வரும் ஐகார ஈற்றுக்கு உதாரணம் அக்காலத்து ஆயிடைகொண்டான் ஆயிடைக்கொண்டான் என்றாற்போல எனையவற்றிற்கும் வழங்கிற்றுப்போலும். இனி, ஆங்கவைகொண்டான் ஆங்கவைக்கொண்டான் என்பன காட்டுவாரும் உ.ளர். அவை திரிபுடையனவாம். சொல்லியல் என்றதனானே பிற ஐகார ஈறு மிக்குமுடிவன கொள்க. அன்றைக்கூத்தர் பண்டைச்சான்றோரெனவும் ஒருதிங்களைக்குழவி ஒரு நாளைக்குழவி எனவும் வரும். (கஎ)

கசுஅ. நெடியதன் முன்ன ரொற்றுமெய் கெடு [தலுங்
குறியதன் முன்னர்த் தன்னுரு விரட்டலு
மறியத் தோன்றிய நெறியிய லென்ப.

இது புள்ளிமயங்கியலை நோக்கியதோர் நிலைமொழிக் கருவி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: நெடியதன்முன்னர் ஒற்று மெய் கெடுதலும்—நெட்டெழுத்தின்முன் நின்ற ஒற்றுத் தன் வடிவு கெடுதலும், குறியதன்முன்னர்த் தன் உரு இரட்டலும்—குற்றெழுத்தின்முன் நின்ற ஒற்றுத் தன்வடிவு இரட்டித்தலும், அறியத் தோன்றிய நெறியியல் என்ப—அறியும்படி வந்த அடிப்பாட்டியலென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

தாம் + ஐ = தம் + ஐ = தம்மை)

இங்ஙனம் நெடியதன்முன்னர் ஒற்றுக்கெடுவன ணகாரமும் னகாரமும் மகாரமும் லகாரமும் ளகாரமும் என ஐவகையவாம்.

உதாரணம் : கோணிமிர்ந்தது தானல்லன் தாநல்லர் வேனன்று தோணன்று என நகரம் வருமொழியாதற்கண் நெடியுதன்முன்னர் ஒற்றுக்கெட்டது. கோறீது வேறீது எனத் தகரம் வருமொழியாதற்கண் லகாரவொற்றுக் கெட்டது. ஏனைய வந்துழிக் காண்க. இவற்றை 'லனவென வரூஉம்' (எழு-கசசு.) 'ணளவென் புள்ளிமுன்' (எழு-கருய.) என்பனவற்றான் முடித்துக் கெடுமாறு காண்க. ஒற்றிரட்டுவன ஞகார நகார ழகாரம் ஒழிந்தன. கண்ணழகிது பொன்னகல் தம்மாடை சொல்லழகிது எள்ளழகிது நெய்யகல் தெவ்வலன் எனக் குறியதன் முன்னர்த் தன்னுரு இரட்டின.

மேலைச் சூத்திரத்து நான்கனுருபு பிற்கூறியவதனை ஒற்றிரட்டுதல் உயிர்முதன்மொழிக்கண்ணதென்று உணர்க. குறியது பிற்கூறிய முறையன்றிக் கூற்றினல் தம்மை எம்மை நின்னை என நெடியன குறுகிநின்றவழியுங் குறியதன்முன்னரொற்றாய் இரட்டுதலும், விரனன்று குறணிமிர்ந்தது எனக் குறிலிணையின்முன்னர் வந்த ஒற்றுக் கெடுதலும், வராறீது நன்று எனக் குறிநெடிற்கண்நின்ற ஒற்றுக் கெடுதலும், அதுகொரோழி எனவுங் குரிசிறீயன் எனவுந் தொடர்மொழியிற்றுநின்ற ஒற்றுக்கெடுதலும் இடைச்சொல்லோடு ஒட்டுப்பட்டுநிற்றலுங், காற்றீது எனவும் விரற்றீது எனவும் ஒற்றுநிற்றலுங் கொள்க. இனி அறிய என்றதனற் தேன்றீது நாண்டீது என்றாற்போல் வன கெடாமைநிற்றலுங், கெடுதலுந் தகாரநகாரங்கள் வந்துழியென்பதூஉங் கொள்க. நெறியியலென்றதனற் சுட்டின்முன் உயிர்முதன்மொழி வந்துழி அவ்வடை அவ்

வாடை என இடை வகரவொற்று இல்வழியும் இரட்டுதல் கொள்க. (கஅ)

கசுக. ஆற னுருபினு நான்க னுருபினுங்
கூறிய குற்றொற் றிரட்ட லில்லை
யீறுகு புள்ளி யகரமொடு நிலையு
நெடுமுதல் குறுகு மொழிமுன் னன.

இஃது உருபியலை நோக்கியதோர் நிலைமொழிக்கருவி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: நெடுமுதல் குறுகும் மொழிமுன் ஆன—நெடிதாகிய முதலெழுத்துக் குறுகிமுடியும் அறு வகைப்பட்ட மொழிகளின் முன்னர் வந்த, ஆறனுருபினும் நான்கனுருபினும்—ஆறும்வேற்றுமைக்கண்ணும் நான்காம் வேற்றுமைக்கண்ணும், கூறிய குற்றொற்று இரட்டலில்லை—முன்னர் நிலைமொழிக்கு இரட்டுமென்ற குற்றொற்று இரட்டிவருதலில்லை, ஈறுகுபுள்ளி அகரமொடுநிலையும்—நிலைமொழியீற்றுக்கண் நின்ற ஒற்றுக்கள் அகரம்பெற்று நிற்கும் என்றவாறு.

உருபியலில் 'நீயெனொருபெயர்' (எழு-கஎக.) எனவுந் 'தாம்நாமென்னும்' (எழு-கஅஅ.) எனவுந் 'தான்யா னென்னும்'(எழு-ககூஉ.) எனவுங் கூறியவற்றுற் குறுகி ஒற் றிரட்டித் தம்மை நம்மை எம்மை தன்னை நின்னை என்னை என வருவன இதனானே தமது நமது எமது தனது நினது எனது எனவும், தமக்கு நமக்கு எமக்கு தனக்கு நினக்கு எனக்கு எனவும் ஒற்றிரட்டாது அகரம்பெற்று வந்தன. நான்காவதற்கு ஒற்றுமிகுதல் 'வல்லெழுத்து முதலிய' (எழு-ககச.) என்பதனாற் கொள்க. ஆறனுரு பாகிய அகரம் ஏறிமுடியாமைக்குக் காரணம் 'ஆறனுரு பினகரக்கிளவி' (எழு-ககரு.) என்புழிக் கூறினும். ஒற்றிரட்

டாமையும் அகரப்பேறும் இரண்டற்கும் ஒத்தவிதி யென்று உணர்க. கூறியவென்றதனன் நெடுமுதல்குறுகாத தம் நம் நும் என வருஞ் சாரியைகட்கும் இவ் விரு விதியுங் கொள்க. எல்லார்தமக்கும் எல்லா நமக்கும் எல்லீர்நுமக்கும் எல்லார்தமதும் எல்லாநமதும் எல்லீர்நுமதும் என வரும். (கசூ)

கசூஉ. நும்மெ னிறுதியு மந்நிலை திரியாது.

இது நெடுமுதல்குறுகாத நும்மென்கின்றதும் அவ் விதிபெறுமென்கின்றது.

இதன் பொருள்: நும்மென் இறுதியும்—நெடுமுதல் குறுகா நும்மென்னும் மகரவீறும், அந்நிலை திரியாது—முற்கூறிய குற்றொற்று இரட்டாமையும் ஈருகுபுள்ளி அகரமொடுநிலையலும் எய்தும் என்றவாறு.

உதாரணம்: நுமது நுமக்கு என வரும். (உ௰)

கசூங. உகரமொடு புணரும் புள்ளி யிறுதி
யகரமு முயிரும் வருவழி யியற்கை.

இது புள்ளிமயங்கியலை நோக்கியதோர் நிலைமொழிச் செய்கை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: உகரமொடு புணரும் புள்ளியிறுதி—உகரப்பேற்றோடு புணரும் புள்ளியீறுகள், யகரமும் உயிரும் வருவழி இயற்கை—யகரமும் உயிரும் வருமொழியாய் வருமிடத்து அவ்வுகரம் பெறாது இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

அவ் வீறுகளாவன புள்ளிமயங்கியலுள் உகரம்பெறுமென்று விதிக்கும் பல ஈறுகளுமென்று கொள்க. உரிஞ் யானு அனந்தா ஆதா இகலா ஈந்தா உழுந்தா ஊரா எயினு ஏறு ஐயா ஒழுக்கா ஓதா ஔவியா எனவும், உரிஞ்யாது

அழகு எனவும் ஒட்டுக. ஏனைப் புள்ளிகளோடும் ஏற்பன அறிந்து ஒட்டுக.

'ஞகாரையொற்றிய' (எழு-உகூசு.) என்பதனானும் 'ஞநமவவியையினும்' (எழு-உகூஎ.) என்பதனானும் யகரமும் உயிரும் வந்தால் உகரம்பெறுது இயல்பாமென்பது பெறுதலின் ஈண்டு விலக்கல் வேண்டாவெனின், எடுத்தோத்தில் வழியதே உய்த்துணர்ச்சியென்று கொள்க.

இது முதலாக அல்வழி கூறுகின்றார். (உக)

கசுச. உயிரும் புள்ளியு மிறுதி யாகி
யளவு நிறையு மெண்ணுஞ் சுட்டி
யுளவெனப் பட்ட வெல்லாச் சொல்லுந்
தத்தங் கிளவி தம்மகப் பட்ட
முத்தை வரூஉங் காலந் தோன்றி
னொத்த தென்ப வேயென் சாரியை.

இஃது அளவும் நிறையும் எண்ணுமாகிய பெயர்கள் தம்மிற் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: உயிரும் புள்ளியும் இறுதியாகி— உயிரும் புள்ளியுந் தமக்கு ஈறாய், அளவும் நிறையும் எண்ணுஞ் சுட்டி உளவெனப்பட்ட எல்லாச்சொல்லும்— அளவையும் நிறையையும் எண்ணையுங் கருதி வருவனவுள வென்று ஆசிரியர் கூறப்பட்ட எல்லாச்சொற்களும், தத்தங் கிளவி தம்மகப்பட்ட—தத்தமக்கு இனமாகிய சொற்களாய்த் தம்மிற் குறைந்த சொற்கள், முத்தை வரூஉங் காலந்தோன்றின்—தம்முன்னே வருங் காலந் தோன்றுமாயின், ஏயென் சாரியை ஒத்தது என்ப—தாம் ஏயென் சாரியைபெற்று முடிதலைப் பொருந்திற்றென்பார் ஆசிரியர் என்றவாறு.

முந்தை முத்தையென விகாரம்.

நாழியேயாழாக்கு உழக்கேயாழாக்கு கலனேபதக்கு என அளவுப்பெயர் ஏகாரம்பெற்றுத் தம்முன்னர்த் தம்மிற் குறைந்தன வந்தன. தொடியேகஃசு கழஞ்சேகுன்றி கொள்ளேயையவி என நிறைப்பெயர் ஏகாரம்பெற்றுத் தம்முன்னர்த் தம்மிற் குறைந்தன வந்தன. ஒன்றேகால் காலேகாணி காணியேமுந்திரிகை என எண்ணுப்பெயர் ஏகாரம்பெற்றுத் தம்முன்னர்த் தம்மிற் குறைந்தன வந்தன. அதிகாரம்பட்ட புள்ளியீறு முற்கூறுததனனே குறுணிநானழி ஐங்நாழியுழக்கு என ஏகாரமின்றி வருவனவுங் கொள்க. (உஉ)

கசுடு. அரையென வருஉம் பால்வரை கிளவிக்
புரைவ தன்றாற் சாரியை யியற்கை. [குப்

உரை தரு

இஃது எய்தியது விலக்கிற்று.

இதன் பொருள்: அரையெனவருஉம் பால்வரைகிளவிக்கு—அம்மூவகைச்சொன் முன்னர் வரும் அரையென்று சொல்ல வருகின்ற பொருட்கூற்றை உணரநின்ற சொல்லிற்கு, சாரியையியற்கை புரைவதன்று—ஏயென்சாரியை பெறுந்தன்மை பொருந்துவதன்று என்றவாறு.

ஆல் அசை.

உதாரணம்: உழக்கரை செவிட்டரை மூவுழக்கரை எனவும், கஃசரை கழஞ்சரை தொடியரை கொள்ளரை எனவும், ஒன்றரை பத்தரை எனவும் இவை ஏயென்சாரியை பெறுவாய் வந்தன. புரைவதன்றென்றதனற் கலவரையென்பதனை ஒற்றுக்கெடுத்துச் செய்கைசெய்து முடிக்க. இதனனே செவிட்டரையென்புழி டகரவொற்று மிகுதலுங் கொள்க. 'ஒட்டுதற் கொழுகிய வழக்கு' (எழு-கநஉ.) அன்மையிற் சாரியை பெறுவாயினவென்றாலோவெனின் அவை பெற்றும் பெறுதும் வருவனவற்

றிற்குக் கூறிய தாகலானும் இது 'தம்மகப்பட்ட' (எழு-ககூச.) என வரைந்தோதினமையானும் விலக்கல் வேண்டிற்று. (உரு)

கசுசு. குறையென் கிளவி முன்வரு காலை
நிறையத் தோன்றும் வேற்றுமை யியற்கை.

இஃது எய்தியுது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது, எயென்சாரியை விலக்கி வேற்றுமை முடிபினேடு மாட்டெறிதலின்.

இதன் பொருள்: குறையென் கிளவி முன்வருகாலை—குறையென்னுஞ்சொல் அளவுப்பெயர் முதலியவற்றின் முன் வருங்காலத்திற்கு, வேற்றுமையியற்கை—வேற்றுமைப்புணர்ச்சிமுடிபிற்கு உரித்தாகக் கூறுந் தன்மை நிறையத்தோன்றும்—நிரம்பத்தோன்றும் என்றவாறு.

உதாரணம்: உரிக்குறை கலக்குறை எனவும், தொடிக்குறை கொட்குறை எனவும், சாணிக்குறை காற்குறை எனவும் வரும். உரியநெல்லுங் குறைநெல்லு மென்க.

வேற்றுமையியற்கையெனவே இவை வேற்றுமையன்முயின. எனவே, உரிக்குறையென்பதற்கு உரியும் உழக்குமெனப் பொருளாயிற்று. ஏனையவும் அன்ன.

முன்வருகாலையென்றதனனே கலப்பயறு கலப்பாகு என்முற்போலப் பொருட்பெயரோடு புணரும்வழியும் இவ் வேற்றுமைமுடிபு எய்துவிக்க. பாகென்றது பாக்கினை. நிறையவென்றதனனே உரிக்கூறு தொடிக்கூறு காணிக்கூறு எனக் கூறென்றதற்கும் இம்முடிபு எய்துவிக்க. (உச)

கசுஎ. குற்றிய லுகரக் கின்னே சாரியை. 1953

இது வேற்றுமைமுடிபு விலக்கி இன் வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : குற்றியலுகரக்குச் சாரியை—குற்றியலுகர ஈற்று அளவுப்பெயர் முதலியவற்றிற்குக் குறையென்பதனோடு புணரும்வழி வருஞ் சாரியை, இன்னே—இன்சாரியையேயாம் என்றவாறு.

குற்றியலுகரக்கு, இதற்கு அத்து விதித்து முடிக்க. குற்றியலுகரத்தின்னேயென்பதும் பாடம்.

உழக்கின்குறை ஆழாக்கின்குறை எனவும், கழஞ்சின்குறை கஃசின்குறை எனவும், ஒன்றின்குறை பத்தின் குறை எனவும் வரும். இதற்கு உழக்குங்குறையுமென்பது பொருள். இது வேற்றுமைக்கண்ணுயின் உழக்கிற்குறையென நிற்கும். (உரு)

கஅஅ. அத்திடை வரூஉங் கலமெ னளவே.

இதுவும் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது, வேற்றுமைவிதி விலக்கி அத்து வகுத்தலின்.

இதன் பொருள் : கலமென் அளவே—கலமென்னும் அளவுப்பெயர் குறையொடு புணருமிடத்து, அத்து இடை வரூஉம்—அத்துச் சாரியை இடைவந்து புணரும் என்றவாறு.

கலத்துக்குறை. இதனை 'அத்தேவற்றே' (எழு-கஙங.) என்பதனுன் முடிக்க. இதற்குக் கலமுங் குறையுமென்பது பொருள். சாரியை முற்கூறியவதனுனே முன் இன்சாரியை பெற்றவழி வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (உசு)

கஅக. பனையெ னளவுங் காவெ னிறையு
நினையுங் காலை யின்னெடு சிவணும்.

இதுவும் அது, வேற்றுமைவிதி விலக்கி இன் வகுத்தலின்.

இதன் பொருள் : பனையென் அளவுங் காவென் நிறையும்—பனையென்னும் அளவுப்பெயருங் காவென்னும் நிறைப்பெயருங் குறையென்பதனோடு புணருமிடத்து, நினையுங்காலை இன்னொடு சிவணும்—ஆராயுங்காலத்து இன் சாரியை பெற்றுப் புணரும் என்றவாறு.

பனையின்குறை காவின்குறை என வரும். இவையும் உம்மைத்தொகை. நினையுங்காலை யென்பதனான் வேற்றுமைக்கு உரிய விதி யெய்தி வல்லெழுத்துப் பெறுதலுஞ் சிறுபான்மை கொள்க. பனைக்குறை காக்குறை என வரும்.

இத்துணையும் அல்வழிமுடிபு. இவற்றை 'வேற்றுமை யல்வழி இஐ' (எழு-கருஅ.) என்னுஞ் சூத்திரத்திற் கூறாது வேறோதினார், இவை அளவும் நிறையும் எண்ணுமாதலின். (உஎ)

**களஎ. அளவிற்கு நிறையிற்கு மொழிமுத லாகி
யுளவெனப் பட்ட வொன்பதிற் றெழுத்தே
யவைதாங்
கசதப வென்றா நமவ வென்றா
வகர வுகரமோ டவையென மொழிப.**

இது முற்கூறிய மூன்றனுள் அளவிற்கும் நிறைக்கும் மொழிக்கு முதலாமெழுத்து இனைத்தென்கின்றது.

இதன் பொருள் : அளவிற்கும் நிறையிற்கும் மொழி முதலாகி உளவெனப்பட்ட ஒன்பதிற்றெழுத்தே—அளவுப்பெயர்க்கும் நிறைப்பெயர்க்கும் மொழிக்கு முதலாயுள்ள வென்று கூறப்பட்டன ஒன்பதெழுத்துக்கள், அவைதாங் கசதப என்றா நமவ என்றா அகரவுகரமோடு அவையென மொழிப—அவ்வெழுத்துக்கள் தாங் கசதபக்களும் நமவக்களும் அகர உகரமுமாகிய அவையென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம் : கலம் சாடி தூதை பானை நாழி மண்டை வட்டி அகல் உழக்கு இவை அளவு. கழஞ்சு சீரகம் தொடி பலம் நிறை மா வரை அந்தை இவை நிறை. நிறைக்கு உகரமுதற்பெயர் வந்துழிக் காண்க. இனி உளவெனப் பட்ட என்றதனனே உளவெனப்படாதனவும் உள. அவை இம்மி ஓரடை இடா என வரையறைகூறுதனவுங் கொள்க. இன்னும் இதனுனே தேயவழக்காய் ஒருனார் ஒருதுவலி என்பனவுங் கொள்க. இங்ஙனம் வரையறை கூறினர், அகத் தோத்தினுள் முடிபுகூறியவழி அதிகாரத்தான் வன்கணத் தின்மேற் செல்லாது ஒழிந்தகணத்தினுஞ் செல்லுமென் றற்கு. எண்ணுப்பெயர் வரையறையின்மையிற் கூறுராயி னர். (உஅ)

களக. ஈறியன் மருங்கி னிவையிவற் றியல்பெனக்
கூறிய கிளவிப் பல்லா றெல்லா
மெய்த்தலைப் பட்ட வழக்கொடு சிவணி
யொத்தவை யுரிய புணர்மொழி நிலையே.

இஃது இவ்வோத்திற்குப் புறனடை ; எடுத்தோத்தா னும் இலேசானும் முடியாதனவற்றிற்கு இதுவே ஓத்தாக லின்.

இதன் பொருள் : ஈறு இயல் மருங்கின்—உயிரும் புள்ளியும் இறுதியாகிய சொற்கள் வருமொழியோடு கூடி நடக்குமிடத்து, இவற்று இயல்பு இவையெனக் கூறிய கிளவிப் பல்லாறெல்லாம்—இம்மொழிகளின் முடிபு இவை யெனக் கூறி முடிக்கப்பட்ட சொற்களினது அவ்வாற்முன் முடியாதுநின்ற பலவகை முடிபுகளெல்லாம், மெய்த்தலைப் பட்ட வழக்கொடு சிவணி—உண்மையைத் தலைப்பட்ட வழக்கோடுகூடி, புணர்மொழிநிலை ஒத்தவை உரிய—புண ரும் மொழிகளின் நிலைமைக்கட் பொருந்தினவை உரியவாம் என்றவாறு.

உதாரணம் : நடஞெள்ளா என உயிரீறாகிய முன்னிலைக்கிளவி மென்கணத்தோடு இயல்பாய் முடிந்தது. மண்ணுகொற்று மண்ணுக்கொற்று மன்னுகொற்று மன்னுக்கொற்று உள்ளுகொற்று உள்ளுக்கொற்று கொல்லுகொற்று கொல்லுக்கொற்று என்பன புள்ளியிறுதி முன்னிலைக்கிளவி உகரம்பெற்றும் உறழ்ந்தும் முடிந்தன. உரிஞுஞெள்ளா இஃது 'ஔவெனவரூஉம்' (எழு-கடுஉ.) என்பதன் ஒழிபு. பதக்கநானாழி பதக்கமுந்நாழி என இவை ஏயென்சாரியை பெறாது அக்குப்பெற்று அதன் இறுதி மெய்ம்மிசையொடுங் கெட்டுப் புணர்ந்தன. வாட்டானை தோற்றண்டை என்பன தகரம்வந்துழித் திரிந்து நெடியதன் முன்னர் ஒற்றுக் கெடாது நின்றன. சீரகரை என்பதனைச் சீரகம் அரையென நிறுத்திக் ககரவொற்றின் மேலேறின அகரத்தையும் மகரவொற்றையுங் கெடுத்து அரையென்பதன் அகரத்தையேற்றி முடிக்க. இது நிறைப் பெயர். ஒருமாவரை யென்பதனை ஒருமா அரையென நிறுத்தி வருமொழி அகரங் கெடுத்து ஒருமாரையென முடிக்க. கலவரை யென்பதனைக் கலரை என முடிக்க. அகர மகரங் கெடுத்து நாகணையெனப் பிறவும் வருவன வெல்லாம் இச் சூத்திரத்தான் முடிக்க. (உக)

களஉ. பலரறி சொன்முன் யாவ ரென்னும்
பெயரிடை வகரங் கெடுதலு மேனை
யொன்றறி சொன்முன் யாதென் வினா [விடை
யொன்றிய வகரம் வருதலு மிரண்டு
மருவின் பாத்தியிற் றிரியுமன் பயின்றே.

இது மரூஉச்சொன் முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : பலரறிசொன்முன் யாவரென்னும் பெயரிடை வகரங் கெடுதலும்—பலரை யறியும் அவரென்

னுஞ் சொல்லின் முன்னர் வருகின்ற யாவரென்னும் பெயர் இடையில் வகரங் கெடுதலும், ஏனை ஒன்றறிசொன்முன் யாதென் வினு இடை ஒன்றிய வகரம் வருதலும்—ஒழிந்த ஒன்றனை அறியும் அதுவென்னுஞ் சொல்லின் முன்னர் வருகின்ற யாதென்னும் வினுச்சொல் இடையிலே உயி ரோடுபொருந்திய வகரம் வருதலும், இரண்டும்—ஆகிய அவையிரண்டும், மருவின் பாத்தியின் மன் பயின்று திரி யும்—மருமுடிபின் பகுதியிடத்து மிகவும் பயின்று திரியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: அவர்யார் எனவும் அதுயாவது எனவும் வரும். அவர் யாவரென்பது வகரங்கெட்டு அவர்யா ரென நின்றவழி 'யாஅ ரென்னும் வினுவின் கிளவி' (சொ-உகம.) என்று வினையியலுட் கூறும் வினைக்குறிப்புச் சொல்லாம் பிறவெனின், ஆகாது; அவ்வகரங் கெட்டாலும் ஈண்டு யாவரென்னும் பெயர்த்தன்மையாயே நிற்றலின். அது பெற்றவாறென்னையெனின், ஈண்டுப் பலரறிசொன் முன் வந்த யாவரென்பதன் வகரங் கெடுமெனவே, ஏனை அவன் அவள் என்னும் இருபான்முன்னும் யாவரென்பது வாராதென்றும் அது திரிந்து மருவாய் நிற்குமென்றுங் கூறுதலானும் 'யாவரென்னும் பெயரிடை' என்பதனுனும் பெற்றும். இதனுனே அவன்யாவர் அவள்யாவர் என்றுற் பால்வழுவாமென்பது பெற்றும். இதனை 'யாவன் யாவள் யாவ ரென்னு—மாவயின் மூன்றேடு' (சொ. கசுஉ.) எனப் பெயராக ஓதியவாற்றுன் உணர்க. அன்றியும் யாரென்னும் வினுவின் கிளவி முப்பாற்கும் உரித்தென்று யாரென்னும் வினுவினைக்குறிப்பினை அவன்யார் அவள்யார் அவர்யார் என முப்பாற்கும் ஒப்ப உரிமை கூறுதலானும் அது வேறென்பது பெற்றும். அது வினையியலுள் ஓதினமையானும் 'வினுவிற்கேற்றல்' (சொ-சுசு.) எனப் பயனிலையாக ஓதினமையானும் வேறுயிற்று.

இனி 'யார்யார்க்கண்டேயுவப்பர்' எனப் பலரறிசொன்முன்னரன்றி இயல்பாக வந்த யாரென்பது யூண்டு அடங்குமெனின் அதுவும் யாரையாரைக்கண்டென உருபு விரிதலின் யாவரை என்னும் வகரங்கெட்ட பெயரேயாம். அங்ஙனம் நிலைமொழி வருமொழியாய் நிற்றல் பயின்றென்றதனாற்கொள்க. இதனானே 'யாவது நன்றெனவுணரார் மாட்டும்' என வினை ஒன்றறிசொல்லும் நிலைமொழியாய் நிற்றல் கொள்க. இன்னும் இதனானே யாரவர் யாவதது என இவ்விரு சொல்லும் நிலைமொழியாய் வருதல் கொள்க. (௩௰)

தொகைமரபு முற்றிற்று.

௬. உருபியல்

௧௭௩. அஆ உஊ ஏஔ வென்னு
மப்பா லாற னிலைமொழி முன்னர்
வேற்றுமை யுருபிற் கின்னே சாரியை.

என்பது சூத்திரம்.

உருபுகளோடு பெயர் புணரும் இயல்பு உணர்த்தின மையின் இவ்வோத்து உருபியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. மேற் றொகுத்துப் புணர்த்ததனை ஈண்டு விரித்துப் புணர்க்கின்றாராகலின், இவ்வோத்துத் தொகைமரபோடு இயைபுடைத்தாயிற்று. இச் சூத்திரம் அகரமுதலிய ஈற் றுன்வரும் ஆறு ஈற்றுச்சொற்கள் நின்று இன் பெற்று உருபினோடு புணருமாறு கூறுகின்றது. உருபின் பொருள் பட வரும் புணர்ச்சி மேற் கூறுப.

இதன் போருள் : அ ஆ உ ஊ ஏ ஔ என்னும் அப் பால் ஆறன் நிலைமொழி முன்னர்—அ ஆ உ ஊ ஏ ஔ என்று சொல்லப் படுகின்ற அக்கூற்று ஆறினையும் ஈறாக வுடைய நிலைமொழிகளின் முன்னர் வருகின்ற, வேற்றுமை யுருபிற்கு இன்னே சாரியை—வேற்றுமை யுருபுகட்கு இடையே வருஞ் சாரியை இன் சாரியையே என்றவாறு.

உதாரணம் : விளவினை விளவினொடு விளவிற்கு விள வினது விளவின்கண் எனவும், பலாவினை பலாவினொடு பலாவிற்கு பலாவினது பலாவின்கண் எனவும், கடுவினை கடுவினொடு கடுவிற்கு கடுவினது கடுவின்கண் எனவும், தழூஉவினை தழூஉவினொடு தழூஉவிற்கு தழூஉவினது

விள + ஐ = விள + இன் + ஐ = விளவினை

தழூஉவின்கண் எனவும், சேவினை சேவினொடு சேவிற்கு சேவினது சேவின்கண் எனவும், வெளவினை வெளவினொடு வெளவிற்கு வெளவினது வெளவின்கண் எனவும் வரும். இவ்வாறே செய்கை யறிந்து ஒட்டுக.

> ‘இன்னென வரூஉம் வேற்றுமை யுருபிற்
> கின்னென் சாரியை யின்மை வேண்டும்’ (எழு-கஙக.)

எனவே, ஏனைய இன்பெறுமென்றலின், ‘ஞநமயவ’ (எழு-கசச.) என்பதனான் இயல்பென்றது விலக்கிற்றாம்.()

கஎச. பல்லவை நுதலிய வகர விறுபெயர்
வற்றொடு சிவண லெச்ச மின்றே.

இஃது இன்சாரியை விலக்கி வற்று வகுத்தலின் எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

இதன் பொருள்: பல்லவை நுதலிய பெயரிறு அகரம்—பன்மைப்பொருளைக் கருதின பெயர்களின் இறுதி நின்ற அகரம், வற்றொடு சிவணல் எச்சமின்று—வற்றுச் சாரியையோடு பொருந்துதலை ஒழிதலில்லை என்றவாறு.

உதாரணம்: பல்லவற்றை பல்லவற்றொடு பலவற்றை பலவற்றொடு சில்லவற்றை சில்லவற்றொடு சிலவற்றை சிலவற்றொடு உள்ளவற்றை உள்ளவற்றொடு இல்லவற்றை இல்லவற்றொடு என ஒட்டுக.

எச்சமின்று என்றதனானே மேல் இன்பெற்றன பிறசாரியையும் பெறுதல் கொள்க. நிலாத்தை துலாத்தை மகத்தை என வரும். இன்னும் இதனானே பல்லவை நுதலியவற்றின்கண் மூன்றாமுருபு வற்றுப் பெற்றே முடிதல் கொள்க. (உ)

கஎரு. யாவென் வினாவு மாயிய றிரியாது.

பல்+ஐ = பல்ல+வற்று+ஐ = பல்லவற்றை

இஃது ஆகார ஈற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: யாவென் வினுவும்—யாவென்று சொல்லப்படும் ஆகார ஈற்று வினுப்பெயரும், ஆயியல் திரியாது—முற்கூறிய வற்றுப் பேற்றிற் றிரியாது என்றவாறு.

யாவற்றை யாவற்ருெடு என வரும். (கூ)

களசூ. சுட்டுமுத லுகர மன்ஞெடு சிவணி
யொட்டிய மெய்யொழித் துகரங் கெடுமே.

இஃது உகர ஈற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: சுட்டுமுதல் உகரம் அன்ஞெடு சிவணி—சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய உகர ஈற்றுச் சொல் அன்சாரியையோடு பொருந்தி, ஒட்டிய மெய் ஒழித்து உகரங் கெடும்—தான் பொருந்திய மெய்யை நிறுத்தி உகரங் கெடும் என்றவாறு.

அதனை அதனெடு இதனை இதனெடு உதனை உதனெடு என வரும். அதினை அதினெடு என்ருற்போல்வன மருமுடிப்புழி முடிந்தன. ஒட்டிய என்றதனுற் சுட்டுமுதல் உகரமன்றிப் பிற உகரமும் உயிர்வருவழிக் கெடுவன கொள்க. அவை கதவு களவு கனவு என நிறுத்தி அழகிது இல்லை என வருவித்து உகரங் கெடுத்து முடிக்க. இவற்றை வகர ஈருக்கி உகரம் பெற்றனவென்று கோடுமெனின் வழக்கின் கண்ணுஞ் செய்யுட் கண்ணும் பயின்று வரும் வகர ஈறுகளை ஒழித்து ஆசிரியர் 'வகரக்கிளவி நான்மொழியீற்றது' (எழு-அக.) என்ருற்போல வரைந்தோதல் கூருன்றக்கூற்லாம் ஆதலின், அவை உகர ஈறென்று

உணர்க. அவை செலவு வரவு தரவு உணவு கனவு என வழக்கின்கணும் 'புன்கண் ணுடைத்தாற் புணர்வு.' 'பாடறியா தானை யிரவு' 'கண்ணாரக் காணக் கதவு' எனச் செய்யுட்கண்ணும் பயின்று வருமாறு உணர்க. (ச)

களஎ. சுட்டுமுத லாகிய வையெ னிறுதி
வற்றொடு சிவணி நிற்றலு முரித்தே.

இஃது ஐகார ஈற்றிற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: சுட்டு முதலாகிய ஐயெனிறுதி—சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய ஐகார ஈற்றுச்சொல், வற்றொடு சிவணி நிற்றலும் உரித்து—வற்றுச்சாரியையோடு பொருந்தி நிற்றலும் உரித்து? என்றவாறு. உம்மையான் வற்றொடு சில உருபின்கண் இன்சாரியை பெற்று நிற்றலும் உரித்தென்றவாறு.

அவையற்றை அவையற்றொடு இவையற்றை இவையற்றொடு உவையற்றை உவையற்றொடு என ஒட்டுக, இங்ஙனம் ஐகாரம் நிற்க வற்று வந்துழி 'வஃகான்மெய் கெட' (எழு-கஉஉ.) என்பதனான் முடிக்க.

இனி, உம்மையான் அவையற்றிற்கு அவையற்றின்கண் என நான்காவதும் ஏழாவதும் வற்றும் இன்னும் பெற்று வந்தவாறு காண்க. இனி, ஒன்றெனமுடித்தலென்பதனாற் பல்லவை நுதலிய அகர ஈற்றிற்கும் இவ்விரண்டு உருபின்கண் வற்றும் இன்னுங் கொடுத்துப் பலவற்றிற்கு பலவற்றின்கண் என முடிக்க. இது மேல்வருவனவற்றிற்கும் ஒக்கும். (ரு)

களஅ. யாவென் வினாவி னையெ னிறுதியு
மாயிய றிரியா தென்மனார் புலவ
ராவயின் வகர மையொடுங் கெடுமே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : யாவென் வினாவின் ஐயென் இறுதியும்—யாவென்னும் வினாவினையுடைய ஐகார ஈற்றுச் சொல்லும், ஆயியல் திரியாது—முற்கூறிய சுட்டுமுதல் ஐகாரம்போல வற்றுப் பெறும் அவ்வியல்பில் திரியாதென்றுசொல்லுவார் ஆசிரியர், ஆவயின் வகரம் ஐயொடுங் கெடும்—அவ் ஈற்றிடத்து வகரம் ஐகாரத்தோடுகூடக் கெடும் என்றவாறு.

யாவற்றை யாவற்றொடு என ஒட்டுக. வகரம் வற்றுமிசை யொற்றென்று கெடுவதனைக் கேடு ஓதிய மிகையானே பிற ஐகாரமும் வற்றுப்பெறுதல் கொள்க. கரியவற்றை கரியவற்றொடு நெடியவற்றை நெடியவற்றொடு குறியவற்றை குறியவற்றொடு என எல்லாவற்றோடும் ஒட்டுக. இது கருமை நெடுமை குறுமை என்னும் பண்புப்பெயரன்றிக் கரியவை நெடியவை குறியவை எனப் பண்புகொள்பெயராய் நிற்றலின் வகர ஐகாரங்கெடுத்து வற்றுச்சாரியை கொடுத்து முடிக்கப்பட்டன. இவை 'ஐம்பாலறியும் பண்பு தொகுமொழி' அன்மை உணர்க. (௬)

௧௭௬. நீயெ னொருபெயர் நெடுமுதல் குறுகு
மாவயி னகர மொற்றா கும்மே.

இஃது ஈகார ஈறு இன்னவாறு புணருமென்கின்றது.

இதன் பொருள் : நீ என் ஒருபெயர் நெடுமுதல் குறுகும்—நீயென்னும் ஒருபெயர் தன்மேல் நின்ற நெடியதாகிய ஈகாரங் குறுகி இகரமாம், ஆவயின் னகரம் ஒற்றாகும்—அவ்விடத்துவரும் னகரம் ஒற்றாய் நிற்கும் என்றவாறு.

உதாரணம் : நின்னை நின்னொடு நினக்கு எனச் செய்கையறிந்து ஒட்டுக. நினக்கு என்பதற்கு 'ஆறனுருபினுநான்கனுருபினும்' (எழு-௧௬௧.) 'வல்லெழுத்துமுதலிய' (எழு-௧௧௪.) என்பன கொணர்ந்து முடிக்க, நின

தென்பதற்கு 'ஆறனுருபினகரக்கிளவி' (எழு-ககரு.) என்பதனுன் முடிக்க. நின்னென்பது வேமுெருபெயரோ எனக் கருதுதலை விலக்குதற்கு ஒருபெயரென்முர். பெயர் குறுகுமென்னுது முதல்குறுகுமென்றது அப்பெயரின் எழுத்தின் கண்ணது குறுக்க மென்றற்கு. நெடுமுத லெனவே நகரங்குறுகுதலை விலக்கிற்று. உயிர்மெய் யொற்றுமைபற்றி நெடியது முதலாயிற்று. 'உடைமையு மின்மையு மொடுவயி னெக்கும்' (எழு-கநஉ.) என்றதனை நோக்கி ஒடுவிடத்துச் சாரியைபெற்றேவந்த அதிகாரத்தை மாற்றுதற்குச் சாரியைப் பேற்றிடை எழுத்துப் பேறு கூறினுர். (எ)

கஅம். ஓகார விறுதிக் கொன்னே சாரியை.

இஃது ஓகார ஈறு இன்னவாறு புணருமென்கின்றது.

இதன் பொருள் : ஓகார இறுதிக்கு ஒன்னே சாரியை— ஓகார ஈற்றிற்கு இடைவருஞ் சாரியை ஒன்சாரியை என்றவாறு.

கோஒனை கோஒனெடு என ஒட்டுக. ஒன்னேயென்ற வகாரத்தாற் பெரும்பான்மையாக வருஞ் சாரியை ஒன்னே, சிறுபான்மை இன் சாரியை வருமென்று கொள்க. 'ஒன் முகுநின்றகோவினையடர்க்கவந்த' எனவும், கோவினை கோவினெடு சோவினை சோவினெடு ஓவினை ஓவினெடு எனவும் வரும்.

ஓவென்பது மதகுநீர்தாங்கும் பலகை. (அ)

கஅக. அஆ வென்னு மரப்பெயர்க் கிளவிக் கத்தொடுஞ் சிவணு மேழ னுருபே.

இஃது அகர ஆகார ஈற்றிற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அஆ என்னும் மரப்பெயர்க் கிளவிக்கு—அஆவென்று சொல்லப்படும் மரத்தை உணர்த்துகின்ற பெயராகிய சொல்லிற்கு, எழனுருபு அத்தொடுஞ் சிவணும்—எழாமுருபு இன்னேடன்றி அத்தோடும் பொருந்தும் என்றவாறு.

உதாரணம் : விளவத்துக்கண் பலாவத்துக்கண் என வரும்.

'வல்லெழுத்துமுதலிய' (எழு-கககசு.) என்பதனுன் வல்லெழுத்துக் கொடுத்துத் 'தெற்றென்றற்றே' (எழு-கஙஙு.) என்பதனுன் 'அத்தினகரமகரமுனே' (எழு-கஉ௫.) க்கெடாமைச் செய்கைசெய்து முடிக்க. (கூ)

கஅஉ. ஞநவென் புள்ளிக் கின்னே சாரியை.

இது புள்ளியீற்றுள் ஞகார ஈறும் நகார ஈறும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஞந என் புள்ளிக்கு இன்னே சாரியை—ஞநவென்று சொல்லப் படுகின்ற புள்ளியீறுகட்கு வருஞ் சாரியை இன்சாரியை என்றவாறு.

உதாரணம்: உரிஞினை உரிஞினொடு பொருநினை பொருநினொடு என ஒட்டுக. (ம)

கஅ௩. சுட்டுமுதல் வகர மையு மெய்யுங் கெட்ட விறுதி யியற்றிரி பின்றே.

இது நான்குமொழிக்கு ஈறும் வகர ஈற்றுட் சுட்டுமுதல் வகர ஈற்றிற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : சுட்டுமுதல்வகரம்—அவ் இவ் உவ் என்னுஞ் சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய வகர ஈற்றுச் சொல், ஐயும் மெய்யுங் கெட்ட இறுதியியல் திரிபின்று—ஐகாரமும் ஐகாரத்தான் ஊரப்பட்ட மெய்யுங் கெட்டு

வற்றுப்பெற்று முடிந்த யூாவை (எழு-௧௭அ.) என்னும் ஐகார ஈற்றுச்சொல்லியல்பில் திரிபின்றி வற்றுப்பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : *அவற்றை அவற்றொடு, இவற்றை இவற்றொடு, உவற்றை உவற்றொடு* என ஒட்டுக. (௧௧)

௧அ௪. ஏனை வகர மின்னொடு சிவணும்.

இஃது எய்தாததெய்துவித்தது; பெயர்க்கேயன்றி உரிச்சொல் வகரத்திற்கு முடிபு கூறுதலின்.

இதன் பொருள் : *ஏனை வகரம் இன்னொடு சிவணும்*—ஒழிந்த உரிச்சொல் வகரம் இன்சாரியையோடு பொருந்தி முடியும் என்றவாறு.

தெவ்வினை தெவ்வினொடு என ஒட்டுக. இஃது உரிச்சொல்லாயினும் படுத்தலோசையாற் பெயராயிற்று. (௧௨)

௧அ௫. மஃகான் புள்ளிமு னத்தே சாரியை.

இது மகர ஈறு புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : *மஃகான் புள்ளிமுன் அத்தே சாரியை*—மகரமாகிய புள்ளியீற்றுச் சொன்முன் வருஞ் சாரியை அத்துச்சாரியை என்றவாறு.

உதாரணம் : *மரத்தை மரத்தொடு நுகத்தை நுகத்தொடு* என ஒட்டுக. 'அத்தேவற்றே' (எழு-௧௩௩.) 'அத்தினகரம்' (எழு-௧௨௫.) என்பனவற்றான் முடிக்க. ()

௧அ௬. இன்னிடை வரூஉ மொழியுமா ருளவே.

இது மகர ஈற்றிற் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

23

இதன் பொருள்: இன்னிடைவரூஉம் மொழியு மாருள—மகர ஈற்றுச் சொற்களுள் அத்தேயன்றி இன் சாரியை இடையே வந்து முடியுஞ் சொற்களும் உள என்ற வாறு.

மார் அசை.

உதாரணம்: உருமினை உருமினொடு, திருமினை திருமினொடு என வொட்டுக. (௧௪)

௧௮௭. நும்மெ னிறுதி யியற்கை யாகும்.

இது மகர ஈற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

இதன் பொருள்: நும்மென் இறுதி இயற்கையாகும்—நும்மென்னும் மகர ஈறு மேற்கூறிய அத்தும் இன்னும் பெறாது இயல்பாக முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: நும்மை நும்மொடு, நுமக்கு நும்மின், நுமது நுங்கண் என வரும்.

நுமக்கு நுமது என்பனவற்றிற்கு 'ஆறனுருபினு நான்கனுருபினும்' (எழு-௧௧௫.) 'நும்மெனிறுதியுமந்நிலை' (எழு-௧௧௨.) 'வல்லெழுத்து முதலிய' (எழு-௧௧௪.) 'ஆற னுருபினகரக்கிளவி' (எழு-௧௧௫.) என்பன கொணர்ந்து முடிக்க.

நுங்கணென்பதற்கு மேலைச்சூத்திரத்து 'மெய்' என்றதனான் மகரவொற்றுக் கெடுத்து 'வல்லெழுத்து முதலிய' என்பதனான் மெல்லொற்றுக் கொடுக்க. இய ற்கையென்ருர் சாரியை பெருமை கருதி. (௧௫)

௧௮௮. தாநா மென்னு மகர விறுதியும்
யாமெ னிறுதியு மதனோ ரன்ன
ஆஎய் யாகும் யாமெ னிறுதி

யாவயின் யகரமெய் கெடுதல் வேண்டு
மேனை யிரண்டு நெடுமுதல் குறுகும்.

இது மகர ஈற்றின் முற்கூறிய முடிபு ஒவ்வாதன வற்றிற்கு முடிபுகூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : தாம் நாம் என்னும் மகர இறுதியும் யாமென் இறுதியும் அதனோரன்ன—தாம் நாமென்று கூறப்படும் மகர ஈறும் யாமென்னும் மகர ஈறும் நும் மென்னும் மகர ஈறுபோல அத்தும் இன்னும் பெறாது முடிதலையுடைய, யாமென் இறுதி ஆ எ ஆகும்—யாமென் னும் மகர ஈற்றுச்சொல்லில் ஆகாரம் ஏகாரமாம், ஆவயின் யகரமெய் கெடுதல் வேண்டும்—அவ்விடத்து நின்ற யகர மாகிய மெய் கெடுதலைவிரும்பும் ஆசிரியன், ஏனை இரண்டும் நெடுமுதல் குறுகும்—ஒழிந்த தாம் நாமென்னும் இரண் டும் நெடியவாகிய முதல்குறுகித் தம் நம் என நிற்கும் என்றவாறு.

உதாரணம் : தம்மை தம்மொடு நம்மை நம்மொடு எம்மை எம்மொடு என ஆறு உருபோடும் ஒட்டுக. ஆற னுருபிற்கும் நான்கனுருபிற்குங் கருவியறிந்து முடிக்க.

மெய்யென்றதனாற் பிறவயின்மெய்யுங் கெடுக்க. தங் கண் நங்கண் எங்கண் என ஏழனுருபின்கண் மகரங்கெடுத்து ‘வல்லெழுத்துமுதலிய’ (எழு-ககச.) என்பதனான் மெல் லெழுத்துக் கொடுக்க. (ககூ)

கஅகூ. எல்லா மென்னு மிறுதி முன்னர்
வற்றென் சாரியை முற்றத் தோன்று
மும்மை நிலையு மிறுதி யான.

இது மகர ஈற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

இதன் பொருள் : எல்லாமென்னும் இறுதிமுன்னர் வற்றென்சாரியை முற்றத்தோன்றும்—எல்லாமென்னும் மகர ஈற்றுச்சொன்முன்னர் அத்தும் இன்னும் அன்றி வற்றென்னுஞ் சாரியை முடியத்தோன்றி முடியும், உம்மை நிலையும் இறுதியான—ஆண்டு உம்மென்னுஞ் சாரியை இறுதிக்கண் நிலைபெறும் என்றவாறு.

மகரம் வற்றின்மிசை யொற்றெனக் கெடுக்க.

எல்லாவற்றையும் எல்லாவற்றினும் எல்லாவற்றுக் கண்ணும் என வரும். முற்றவென்றதனுன் ஏனைமுற்றுகரத்திற்கும் உம்மின் உகரங்கெடுத்துக்கொள்க. எல்லாவற்ருெடும் எல்லாவற்றுக்கும் எல்லாவற்றதும் என வரும். முற்றுகரமாதலின் ஏறிமுடியா. (கஎ)

ககூ௰. உயர்திணை யாயி னம்மிடை வருமே.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

இதன் பொருள் : உயர்திணையாயின்—எல்லாமென நின்ற மகர ஈற்று விரவுப்பெயர் உயர்திணைப்பெயராமெனின், நம் இடைவரும்—நம்மென்னுஞ்சாரியை இடைநின்று புணரும் என்றவாறு.

மகர ஈற்றினை மேல் வற்றின்மிசை யொற்றெனக் கெடுத்த அதிகாரத்தாற் கெடுக்க. எல்லாநம்மையும் எல்லாநம்மினும் எல்லாநங்கணும் என உகரம்பெற்றும் எல்லாநம்மொடும் எல்லாநமக்கும் எல்லாநமதும் என உகரங்கெட்டும் மகரம் நிற்கும். இவற்றிற்கு எல்லாரையும் எல்லாரொடும் என்பது பொருளாக ஒட்டுக. இதற்கு நம்மு வகுத்ததே வேறுபாடு. ஈறுகுபுள்ளி அகரமொடுநிற்றல் (எழு-கஙுக.) நான்காவதற்கும் ஆருவதற்குங் கொள்க. ()

கககக. எல்லாரு மென்னும் படர்க்கை யிறுதியு
மெல்லீரு மென்னு முன்னிலை யிறுதியு
மொற்று முகரமுங் கெடுமென மொழிப
நிற்றல் வேண்டும் ரகரப் புள்ளி
யும்மை நிலையு மிறுதி யான
தம்மிடை வரூஉம் படர்க்கை மேன
நும்மிடை வரூஉ முன்னிலை மொழிக்கே.

இது மகர ஈற்று உயர்திணைப்பெயர்க்கு முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : எல்லாருமென்னும் படர்க்கையிறுதியும்—எல்லாருமென்னும் மகர ஈற்று உயர்திணைப்படர்க்கைப்பெயரும், எல்லீருமென்னும் முன்னிலையிறுதியும்—எல்லீருமென்னும் மகர ஈற்று உயர்திணை முன்னிலைப்பெயரும், ஒற்றும் உகரமுங் கெடுமென மொழிப—மகரவொற்றும் அதன்முன்னின்ற உகரமுங் கெட்டு முடியுமென்று சொல்லுவர் புலவர், ரகரப்புள்ளி நிற்றல் வேண்டும்—அவ்வுகரம் ஏறிநின்ற ரகர ஒற்றுக் கெடாது நிற்றலை விரும்பும் ஆசிரியன், இறுதியான உம்மை நிலையும்—அவ்விருமொழியிறுதிக்கண்ணும் உம்மென்னுஞ்சாரியை நிலைபெறும், படர்க்கை மேன தம் இடைவரூஉம்—படர்க்கைச்சொல்லிடத்துத் தம்முச்சாரியை இடைவரும், முன்னிலை மொழிக்கு நும் இடைவரூஉம்—முன்னிலைச்சொற்கு நும் முச்சாரியை இடைவரும் என்றவாறு.

உதாரணம் : எல்லார்தம்மையும் எல்லார்தம்மினும் எல்லார்தங்கணும் என உகரம்பெற்றும், எல்லார்தம்மொடும் எல்லார் தமக்கும் எல்லார் தமதும் என உகரங் கெட்டும், மகரம் நிற்கும். எல்லீர்நும்மையும் எல்லீர்நும்மினும் எல்லீர் நுங்கணும், என உகரம் பெற்றும், எல்லீர் நும்

மொடும் எல்லீர்நுமக்கும் எல்லீர்நுமதும் என உகரங் கெட்டும், மகரம் நிற்கும்.

முன்னர் 'மெய்' (எழு-௧அஅ.) என்ற இலேசாற் கொண்ட மகரக்கேடு இவற்றிற்கும் மேல்வருவனவற்றிற் குங் கொள்க.

படர்க்கைப்பெயர் முற்கூறியவதனனே ரகர ஈற்றுப் படர்க்கைப்பெயரும் முன்னிலைப்பெயரும் மகர ஈற்றுத் தன்மைப்பெயரும் தம் நும் நம் என்னுஞ் சாரியை இடையேபெற்று இறுதி உம்முச்சாரியையும்பெற்று முடிவன கொள்க. கரியார்தம்மையும் சான்றோர்தம்மையும் எனவும், கரியீர்நும்மையும் சான்றீர்நும்மையும் எனவும், கரியேநம்மையும் இருவேநம்மையும் எனவும் எல்லாவுரு பொடுஞ் செய்கையறிந்து ஒட்டுக. உகரமும் ஒற்றும் என்றதனான் இக்காட்டியவற்றிற்கெல்லாம் மூன்று உருபின்கண்ணும் உம்மின் உகரங் கெடுதல் கொள்க. 'நிற்றல்வேண்டும் ரகரப்புள்ளி' என்றதனனே தம்முப் பெறுமை வருமவையுங் கொள்க. 'எல்லார்க்குமெல்லா நிகழ்பவை' என வரும். (௧௧௬)

௧௧௭. தான்யா னென்னு மாயீ ரிறுதியு
மேன்முப் பெயரொடும் வேறுபா டிலவே.

இது னகர ஈற்றுட் சிலவற்றிற்கு முடிபுகூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: தான் யான் என்னும் ஆயீ ரிறுதி யும்—தான் யான் என்று சொல்லப்பட்ட அவ்விரண்டு னகர ஈறும், மேல் முப்பெயரொடும் வேறுபாடு இலவே—மேல் மகர ஈற்றுட் கூறிய மூன்றுபெயரோடும் வேறு பாடின்றித் தானென்பது குறுகியும் யானென்பதன் கண் ஆகாரம் எகரமாய் யகரவொற்றுக் கெட்டும் முடியும் என்றவாறு.

அகன + இ = அதென் + அத்து + இ = அது + அத்து + இ = ...
அது + த்து + இ / 125 = அத்தை ...

தன்னை என்னை என எல்லாவருபோடும் ஒட்டுக. செய்கையறிந்து ஒற்றிரட்டுதல் 'நெடியதன் முன்னர்' என்பதனுள் இலேசாற் கொள்க. (உ0)

ககரு. அழனே புழனே யாயிரு மொழிக்கு
மத்து மின்னு முறழத் தோன்ற
லொத்த தென்ப வுணரு மோரே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : அழனே புழனே ஆயிரு மொழிக்கும்—அழன் புழன் ஆகிய அவ்விருமொழிக்கும், அத்தும் இன்னும் உறழத் தோன்றல் ஒத்ததென்ப—அத்துச்சாரியையும் இன்சாரியையும் மாறிவரத் தோன்றுதலைப் பொருந்திற்றென்பர், உணருமோர்—அறிவோர் என்றவாறு.

அழத்தை அழனினை, புழத்தை புழனினை எனச் செய்கையறிந்து எல்லாவுருபினோடும் ஒட்டுக. னகரத்தை அத்தின்மிசை ஒற்றென்று கெடுத்து 'அத்தினகரம்' (எழு-கஉடு.) என்பதனுன் முடிக்க. தோன்றலென்றதனால் எவன் என நிறுத்தி வற்றுக்கொடுத்து வேண்டுஞ்செய்கை செய்து எவற்றை எவற்றொடு என முடிக்க. எல்லாவுருபினோடும் ஒட்டுக. எற்றை என்புழி நிலைமொழிவகரம் இதனாற்கெடுக்க. இனி ஒத்ததென்றதனால் எகின் என நிறுத்தி அத்தும் இன்னுங்கொடுத்துச் செய்கைசெய்து எகினத்தை எகினினை என ஒட்டுக. அத்து இனிது இசைந்தலின் முற்கூறினார். (உக)

ககச. அன்னென் சாரியை யேழ னிறுதி
முன்னர்த் தோன்று மியற்கைத் தென்ப.

இஃது எழென்னும் எண்ணுப்பெயர் அன்சாரியை பெற்றுப் புணர்க என்கின்றது.

இதன் பொருள் : அன்னென்சாரியை ஏழனிறுதி முன்னர்த்தோன்றும் இயற்கைத் தென்ப—அன்னென்னுஞ் சாரியை ஏழென்னும் எண்ணுப்பெயரின் முன்னே தோன்றும் இயல்பினை யுடைத்தென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஏழனை ஏழற்கு ஏழனின் என்க. ஏனை உருபுகளோடுஞ் செய்கையறிந்து ஒட்டுக. சாரியை முற்கூறியவதனாற் பிறவும் அன்பெறுவன கொள்க. பூழனை யாழனை என ஏனையவற்றோடும் ஒட்டுக. மேல் வருகின்ற இன்சாரியையைச் சேரவைத்தமையான் அவையெல்லாம் இன்சாரியை பெற்று வருதலுங் கொள்க. ஏழினை பூழினை யாழினை என வரும். (உஉ)

ககரு. குற்றிய லுகரத் திறுதி முன்னர்
முற்றத் தோன்று மின்னென் சாரியை.

இது குற்றுகர ஈற்றிற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : குற்றியலுகரத்து இறுதி முன்னர்—குற்றியலுகரமாகிய ஈற்றின் முன்னர், முற்றத்தோன்றும் இன்னென் சாரியை—முடியத்தோன்றும் இன்னென்னுஞ் சாரியை என்றவாறு.

உதாரணம் : நாகினை நாகினொடு, வரகினை வரகினொடு என வரும். ஏனையவற்றோடுஞ் செய்கையறிந்து ஒட்டுக.

முற்ற என்றதனானே பிறசாரியை பெறுவனவுங் கொள்க. வழக்கத்தாற் பாட்டாராய்ந்தா னெனவுங் கரியதனை எனவும் வரும். (உரு)

ககசு. நெட்டெழுத் திம்பரொற் றுமிகத் தோன்று
மப்பான் மொழிக ளல்வழி யான.

இஃது அக்குற்றியலுகரங்களுட் சிலவற்றிற்கு இனவொற்று மிகுமென்கின்றது.

இதன் பொருள்: நெட்டெழுத்திம்பர் ஒற்று மிகத் தோன்றும்—நெட்டெழுத்தின்பின்னர் வருகின்ற குற்றுகரங்கட்கு இனவொற்று மிகத் தோன்றாநிற்கும், அப்பால் மொழிகள் அல்வழி ஆன—ஒற்றுமிகத்தோன்றாத கசதபக்கள் ஈறாகிய மொழிகள் அல்லாத இடத்து என்றவாறு.

எனவே, டகார றகாரங்கள் ஈறான சொல்லிடைத் தோன்றுமாயிற்று.

உதாரணம்: யாட்டை யாட்டொடு யாட்டுக்கு யாட்டின் யாட்டது யாட்டுக்கண் எனவும், யாற்றை சோற்றை எனவும் இனவொற்று மிக்கன. இவை அப்பால் மொழிகள் அல்லன.

நாகு காசு போது காபு என்றாற் போல்வன அப்பால் மொழிகள்; அவை இனவொற்று மிகாவாயின. (உச)

ககூஎ. அவைதாம்
இயற்கைய வாகுஞ் செயற்கைய வென்ப.

இஃது எய்தியது விலக்கிற்று.

இதன் பொருள்: அவைதாம் இயற்கைய ஆகுஞ் செயற்கைய என்ப—அங்ஙனம் இனவொற்று மிகுவனதாம் இன்சாரியைபெறாது இயல்பாகமுடியுஞ் செய்தியையுடைய வென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

உதாரணம்: முன்னர்க் காட்டினவே கொள்க.

செயற்கைய என்ற மிகையானே உயிர்த் தொடர் மொழிகளில் ஏற்பனவற்றிற்கும் ஒற்று மிகத் தோன்றுதல் கொள்க. முயிற்றை முயிற்றொடு முயிற்றுக்கு முயிற்றின் முயிற்றது முயிற்றுக்கண் என வரும். இன்னும்

இதனுனே யாட்டினை முயிற்றினை என விலக்கிய இன் பெறுதலுங் கொள்க. (உரு)

ககூஅ. எண்ணி னிறுதி யன்னொடு சிவணும்.

இது குற்றுகர ஈற்று எண்ணுப்பெயர் முடிபு கூறு கின்றது.

இதன் பொருள் : எண்ணின் இறுதி அன்னொடு சிவ ணும்—எண்ணுப் பெயர்களினது குற்றுகர ஈறு அன்சாரி யையோடு பொருந்தும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஒன்றனை இரண்டனை என எல்லா எண் ணினையும் எல்லா உருபினேடுஞ் செய்கையறிந்து ஒட்டுக. முன்னர்ச் செயற்கைய என்ற இலேசானே ஒன்றினை இரண்டினை என இன்சாரியையுங் கொடுக்க. (உசா)

ககூகூ. ஒன்றுமுத லாகப் பத்தூர்ந்து வரூஉ
மெல்லா வெண்ணுஞ் சொல்லுங் காலை
யானிடை வரினு மான மில்லை
யஃதென் கிளவி யாவயிற் கெடுமே
யுய்தல் வேண்டும் பஃகான் மெய்யே.

இஃது ஒன்று முதலாக எட்டு இறுதியாக நின்ற குற் றுகர ஈற்று எண்ணுப்பெயர் ஏழினேடும் பத்தென்னும் எண்ணுப்பெயர் வந்து புணர்ந்து ஒன்முய்நின்ற சொற்கள் சாரியைபெற்றுத் திரியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஒன்று முதலாகப் பத்து ஊர்ந்து வரூஉம் எல்லா எண்ணும்—ஒன்றுமுதலாக எட்டீருக நின்ற எண்களின்மேலே பத்தென்னும் எண்ணுப்பெயர் ஏறி வருகின்ற ஒருபது முதலான எல்லா எண்களையும், சொல்லுங்காலை—முடிபுகூறுங்காலத்து, ஆன் இடைவரி னும் மானமில்லை—முற்கூறிய அன்சாரியையேயன்றி ஆன்

சாரியை இடையேவரினுங் குற்றமில்லை, ஆவயின் அஃ தென் கிளவிகெடும்—அவ் ஆன் பெற்றுழிப் பஃதென்னும் எண்ணிடத்து அஃதென்னுஞ் சொற் கெட்டுப்போம், பஃகான் மெய் உய்தல்வேண்டும்—அவ் அகரத்தான் ஊரப் பட்ட பகரமாகிய ஒற்றுக் கெடாது நிற்றலை ஆசிரியன் விரும்பும் என்றவாறு.

> 'நின்ற பத்த னொற்றுக்கெட வாய்தம்
> வந்திடை நிலையும்' (எழு-சஙஎ.)

என்பதனான் ஆய்தம் பெற்றது.

உதாரணம்: ஒருபஃது இருபஃது முப்பஃது நாற் பஃது ஐம்பஃது அறுபஃது எண்பஃது எனக் குற்றிய லுகரப் புணரியலுள் விதிக்குமாறே நிறுத்தி அஃதென்ப தனைக் கெடுத்துப் பகரவொற்றை நிறுத்தி ஆன்சாரியை கொடுத்து ஒருபானை இருபானை என எல்லா எண்ணொடும் எல்லா உருபினையுஞ் செய்கையறிந்து ஒட்டுக. உம்மை எதிர்மறையாதலின் ஒருபஃதனை இருபஃதனை என எல்லா வற்றோடும் ஒட்டுக.

சொல்லுங்காலை என்றதனாற் பத்தூர்கிளவியேயன்றி 'ஒன்பான் முதனிலை' (எழு-சசுரு.) 'ஒன்பாற்கொற்றிடை மிகுமே' (எழு-சஎரு.) என்றாற்போல வருவனவற்றின் கண்ணும் பகரத்துள் அகரம்பிரித்து அஃதென்பது கெடுத்து ஆன் கொடுக்க. (உஎ)

உஅ. யாதெ னிறுதியுஞ் சுட்டுமுத லாகிய
வாய்த விறுதியு மன்னொடு சிவணு
மாய்தங் கெடுத லாவயி னான.

இஃது எண்ணுப்பெயரல்லாத குற்றுகர ஈற்றுட் சிலவற்றிற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: யாது என் இறுதியும்—யாதென வருங் குற்றுகர ஈறும், சுட்டு முதலாகிய ஆய்த இறுதி

யும்—சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய ஆய்தத்தொடர் மொழிக் குற்றுகர ஈறும், அன்னொடு சிவணும்—அன்சாரி யையோடு பொருந்தும், ஆவயின் ஆன ஆய்தங் கெடுதல்— அவ்விடத்து வந்த ஆய்தங் கெடும் என்றவாறு.

யாதனை யாதனொடு எனவும், அதனை அதனொடு, இதனை இதனொடு, உதனை உதனொடு எனவும் வரும். (உஅ)

உாக. ஏழ னுருபிற்குத் திசைப்பெயர் முன்னர்ச்
சாரியைக் கிளவி யியற்கையு மாகு
மாவயி னிறுதி மெய்யொடுங் கெடுமே.

இதுவுங் குற்றுகர ஈற்றுட் சிலவற்றிற்கு ஏழனுரு போடு முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: திசைப்பெயர்முன்னர் ஏழனுரு பிற்கு—திசைப்பெயர்களின்முன்னர் வந்த கண்ணென்னும் உருபிற்கு முடிபுகூறுங்கால், சாரியைக்கிளவி இயற்கையு மாகும்—முன்கூறிய இன்சாரியையாகிய சொல் நின்று முடிதலேயன்றி நில்லாது இயல்பாயும் முடியும், ஆவயின் இறுதி மெய்யொடுங் கெடும்—அங்ஙனம் இயல்பாயவழித் திசைப்பெயரிறுதிக் குற்றுகரந் தன்னான் ஊரப்பட்ட மெய்யொடுங் கெடும் என்றவாறு.

உதாரணம்: வடக்கின்கண் கிழக்கின்கண் தெற்கின் கண் மேற்கின்கண் எனவும், வடக்கண் கிழக்கண் தெற்கண் மேற்கண் எனவும் வரும். இன்பெறுவழி உகரங் கெடா தென்று உணர்க.

ஆவயினென்றதனாற் கீழ்சார் கீழ்புடை, மேல்சார் மேல்புடை, தென்சார் தென்புடை, வடசார் வடபுடை எனச் சாரியையின்றிப் பலவிகாரப்பட்டு நிற்பனவுங் கொள்க. இன்னும்இதனானே கீழைக்குளம் மேலைக்குளம், கீழைச்சேரி மேலைச்சேரி என ஐகாரம் பெறுதலுங் கொள்க. (உகூ)

உ௱உ. புள்ளி யிறுதியு முயிரிறு கிளவியுஞ்
சொல்லிய வல்ல வேனைய வெல்லாந்
தேருங் காலை யுருபொடு சிவணிச்
சாரியை நிலையுங் கடப்பா டிலவே.

இஃது இவ்வோத்தினுள் எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் முடியாது நின்றவற்றிற்கெல்லாம் இதுவே ஓத்தாயதோர் புறனடை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: சொல்லிய அல்ல புள்ளியிறுதியும் உயிரிறு கிளவியும்—முற்கூறிய புள்ளியீறும் உயிரீறும் அல்லாத புள்ளியீற்றுச் சொல்லும் உயிரீற்றுச்சொல்லும், ஏனையவுமெல்லாம்—முற்கூறிய ஈறுகள் தம்முளொழிந்து நின்றனவு மெல்லாம், தேருங்காலை உருபொடு சிவணிச் சாரியைநிலையுங் கடப்பாடு இல—ஆராயுங்காலத்து உருபுகளோடு பொருந்திச் சாரியை நின்று முடியும் முறைமையை உடையவல்ல, நின்றும் நில்லாதும் முடியும் என்றவாறு.

ஏனையவுமென உம்மை விரிக்க. கூறுத புள்ளியீறுகள் ஐந்து. அவை ணகர யகர ரகர லகர ளகரங்களாம். மண்ணினை மண்ணை வேயினை வேயை, நாரினை நாரை, கல்லினை கல்லை, முள்ளினை முள்ளை என வரும். உயிரீற்றுள் ஒழிந்தது இகரம் ஒன்றுமேயாதலின், அதனைப் பிற்கூறினர். கிளியினை கிளியை என வரும்.

இனித் தான் யான் அழன் புழன் என்னும் னகர ஈற்றினும் எழுஎன்னும் ழகர ஈற்றினும் ஒழிந்தன பொன்னினை பொன்னை தாழினை தாழை என்றாற்போல வருவன பிறவுமாம். இனி, ஈகார ஈற்றுள் ஒழிந்தன தீயினை தீயை ஈயினை ஈயை வீயினை வீயை என்றாற்போல்வன பிறவுமாம். ஐகார ஈற்றுள் ஒழிந்தன தினையினை தினையை கழையினை கழையை என்றாற் போல்வன பிறவுமாம். ஏனை ஈறுகளினும் வருவன உணர்ந்து கொள்க.

மேலே பெயரீற்றுச் செய்கையெல்லாந் தத்தம் ஈற்றின்கண் முடிப்பாராதலின் அவை ஈண்டுக் கூறல் வேண்டா.

இனித் தேருங்காலை என்றதனானே உருபுகள் நிலைமொழியாக நின்று தம்பொருளோடு புணரும்வழி வேறுபடும் உருபீற்றுச் செய்கையெல்லாம் ஈண்டு முடித்துக் கொள்க.

உதாரணம்: நம்பியைக் கொணர்ந்தான் மண்ணினைக் கொணர்ந்தான் கொற்றனைக் கொணர்ந்தான் என மூவகைப் பொருளோடுங் கூடி நின்ற உருபிற்கு ஒற்றுக்கொடுக்க. மலையொடு பொருதது, மத்திகையாற்புடைத்தான், சாத்தற்குக்கொடுத்தான், ஊர்க்குச் சென்றான், காக்கையிற்கரிது, காக்கையதுபலி மடியுட்பழுக்காய், தடாவினுட் கொண்டான் என்னுந் தொடக்கத்தன உருபு காரணமாகப் பொருளோடு புணரும்வழி இயல்பாயும் ஈறுதிரிந்தும் ஒற்றுமிக்கும் வந்தன கொள்க.

இனிக் கண் கால் புறம் முதலியன பெயராயும் உருபாயும் நிற்குமாதலின் அவை உருபாகக் கொள்ளும்வழி வேறுபடுஞ் செய்கைகளெல்லாம் இவ் விலேசான் முடிக்க. இஃது உருபியலாதலின் உருபொடு சிவணி என வேண்டா, அம் மிகையானே உருபு புணர்ச்சிக்கட் சென்ற சாரியைகளெல்லாம் ஈற்றுப் பொருண்முடிபு உள்வழிப் பொருட்புணர்ச்சிக்குங் கொள்க. விளவின்கோடு கிளியின்கால் என எல்லா ஈற்றினுங் கொள்க. நம்பியை கொற்றனை என உயிரீறும் புள்ளியீறுஞ் சாரியை பெறாது இயல்பாய் முடிவனவும் ஈண்டே கொள்க. (௩௰)

உருபியல் முற்றிற்று.

எ. உயிர்மயங்கியல்

உஎங. அகர விறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்
வேற்றுமை யல்வழிக் கசதபத் தோன்றிற்
றத்த மொத்த வொற்றிடை மிகுமே.

என்பது சூத்திரம். உயிரீறு நின்று வன்கணத் தோடுஞ் சிறுபான்மை ஏனைக் கணங்களோடும் மயங்கிப் புணரும் இயல்பு உணர்த்தினமையின் இவ்வோத்து உயிர் மயங்கியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. மேற் பெயரோடு உருபு புணருமாறு கூறிப் பெயர்வருவழி உருபு தொக்கு நின்ற பொருட் புணர்ச்சி கூறுகின்றமையின் உருபிய லோடு இயைபுடைத்தாயிற்று.

இச் சூத்திரம் அகர ஈற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண் வன் கணத்தோடு புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: அகர இறுதிப் பெயர்நிலை முன் னர்—அகரமாகிய இறுதியையுடைய பெயர்ச்சொன் முன் னர், வேற்றுமையல்வழிக் கசதபத் தோன்றின்—வேற் றுமை யல்லாத விடத்துக் கசதப முதன்மொழிகள் வரு மொழியாய்த் தோன்றுமாயின், தத்தம் ஒத்த ஒற்று இடை மிகும்—தத்தமக்குப் பொருந்திய அக் கசதபக்களாகிய ஒற்று இடைக்கண் மிகும் என்றவாறு.

உ.தாரணம்: விளக்குறிது நுணக்குறிது அதக்குறிது சிறிது தீது பெரிது என ஒட்டுக. இவை அஃறிணை

இயற்பெயராகிய எழுவாய் வினைக்குறிப்புப் பண்பாகிய பயனிலையோடு முடிந்தன.

ஒத்தவென்றமையாது தத்தமொத்த என்றதனுன் அகர ஈற்று உரிச்சொல் வல்லெழுத்து மிக்கும் மெல்லெழுத்து மிக்கும் முடியும் முடிபும் அகரந் தன்னை உணர நின்றவழி வன்கணத்தோடு மிக்குமுடியும் முடிபுங் கொள்க. தடக்கை தவக்கொண்டான் வயக்களிறு வயப்புலி குழக்கன்று எனவும், தடஞ்செவி கமஞ்சூல் எனவும், அக்குறிது சிறிது தீது பெரிது எனவும் வரும். இனி, இடைச்சொல் வல்லொற்றுப் பெற்று வருவன உளவேல் அவற்றையும் இவ்விலேசினுன் முடித்துக் கொள்க. (க)

உ௱௪. வினையெஞ்சு கிளவியு முவமக் கிளவியு
மெனவெ னெச்சமுஞ் சுட்டி னிறுதியு
மாங்க வென்னு முரையசைக் கிளவியு
ஞாங்கர்க் கிளந்த வல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது அகர ஈற்று வினைச்சொல்லும் இடைச்சொல்லும் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வினையெஞ்சு கிளவியும்—வினையை ஒழிபாகவுடைய அகர ஈற்று வினைச்சொல்லும், உவமக் கிளவியும்—உவமவுருபாய்நின்ற அகர ஈற்று இடைச்சொல்லும், எனவென் எச்சமும்—எனவென்னும் வாய்பாட்டால் நின்ற அகர ஈற்று இடைச்சொல்லும், சுட்டின் இறுதியும்—சுட்டாகிய அகர ஈற்று இடைச்சொல்லும், ஆங்க என்னும் உரையசைக் கிளவியும்—ஆங்கவென்னும் அகர ஈற்று உரையசை யிடைச்சொல்லும், ஞாங்கர்க் கிளந்த வல்லெழுத்து மிகும்—முன்னர்க்கூறிய வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : உண தாவ சாவ என நிறுத்திக் கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வல்லெழுத்துக் கொடுத்து முடிக்க. இவ் வினையெச்சம் ஒழிந்தன எல்லாம் இடைச்சொல்லென்று உணர்க. புலிபோலக் கொன்றான் சென்றான் தந்தான் போயினான் எனவும், கொள்ளெனக்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் எனவும், அக்கொற்றன் சாத்தான் தேவன் பூதன் எனவும், ஆங்கக்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் 'ஆங்கக்குயிலு மயிலுங்காட்டிக் கேசவனைவிடுத்துப் போகியோளே' எனவும் வரும். உவமம் வினையெச்சவினைக்குறிப்பேனும் ஒன்றனோடு பொருவப்படுதல் நோக்கி உவமவியலின்கண் ஆசிரியர் வேறுபடுத்திக் கூறினார். எனவென்னும் எச்சமும் இருசொல்லையும் இயைவிக்கின்ற நிலைமையான் இடைச்சொல்லோத்தினுள் வேறோதினார். ஆங்க என்பது ஏழனுருபின் பொருள்பட வந்ததல்லாமை 'ஆங்கவென்னு முரையசை' என்றதனானும் 'ஆங்கவுரையசை' என்னும் இடையியற் சூத்திரத்தானும் உணர்க. இவை இயல்பு கணத்துக்கண் முடியும் முடிபு 'ஞநமயவ' (எழு-கசச.) என்புழிக் கூறியதேயாம். அவை தாவ புலி போல கொள்ளென ஆங்க என நிறுத்தி ஞநமயவ முதலிய மொழி வற்பன கொணர்ந்து புணர்த்தி இயல்பாமாறு ஒட்டிக் கொள்க. சுட்டு மேற் கூறுப. (உ)

உ௱டு. சுட்டின் முன்னர் ஞநமத் தோன்றி
னெட்டிய வொற்றிடை மிகுதல் வேண்
[டும்.

இது 'ஞநமயவ' (எழு-கசச.) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் மென்கணம் இயல்பாகும் என முற்கூறியதனை விலக்கி மிக்குமுடிக என்றலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுக்கின்றது.

இதன் பொருள் : சுட்டின்முன்னர் ஞநமத் தோன்றின்—அகரச் சுட்டின் முன்னர் ஞநமக்கண் முதலாகிய மொழிவரின், ஒட்டிய ஒற்று இடைமிகுதல் வேண்டும்—தத்தமக்குப் பொருந்தின ஒற்று இடைமிகுதலை விரும்பும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

அஞ்ஞாண் அந்நூல் அம்மணி என வரும்.

ஒட்டியவென்றதனான் அஞ்ஞெளிந்தது அந்நன்று அம்மாண்டது என அகரந் தன்னையுணர நின்ற வழியும் மிகுதல் கொள்க. (ரு)

உாசு. யவமுன் வரினே வகர மொற்றும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : யவ முன்வரின்—யகர வகர முதன் மொழி அகரச்சுட்டின்முன்னே வரின், வகரம் ஒற்றும்—இடைக்கண் வகரம் ஒற்றும் என்றவாறு.

உதாரணம் : அவ்யாழ் அவ்வளை என வரும்.

வருமொழி முற்கூறியவதனால் அகரந் தன்னையுணர நின்றவழியும் வகரம் மிகுதல் கொள்க. அவ்வளைந்தது என வரும். (சு)

உாஎ. உயிர்முன் வரினு மாயிய றிரியாது.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : உயிர் முன் வரினும் ஆயியல் திரியாது—உயிர்கள் அகரச்சுட்டின்முன் வரினும் முற்கூறிய வகரம் மிக்குவரும் இயல்பிற் றிரியாது என்றவாறு.

அ என நின்ற சுட்டின்முன்னர் அடை என வருவித்து வகரம் ஒற்றித் தன்னுரு இரட்டி உயிரேற்றி அவ்வடை அவ்வாடை அவ்விலை அவ்வியம் அவ்வுரல் அவ்வூர்தி

அவ்வெழு அவ்வேணி அவ்வையம் அவ்வொழுக்கம் அவ்வோடை அவ்வெள்வியம் என ஒட்டுக.

'நெடியதன் முன்னர்' (எழு-கசுல.) என்பதனுள் 'நெறியியல்' என்றதனான் இரட்டுதல் கூறினமையின், அது நிலைமொழித் தொழிலென்பது பெறப்பட்டது. வருமொழி முற்கூறியவதனான் அகரந் தன்னை யுணரநின்ற வழியும் வகரம் மிகுதல் கொள்க. அவ்வழகிது என வரும். திரியாதென்றதனான் மேற் சுட்டு நீண்டவழி வகரக்கேடு கொள்க. (ரு)

உரு அ. நீட வருதல் செய்யுளு ளுரித்தே.

இஃது எய்தியது விலக்கிச் செய்யுட்கு ஆவதோர் விதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: நீட வருதல் செய்யுளுள் உரித்து—அகரச்சுட்டு நீட வருதல் செய்யுளிடத்து உரித்து என்றவாறு.

உதாரணம்: 'ஆயிருதிணையினிசைக்குமன்சொல்லே' (சொல்-க.) 'ஆயிருபாற்சொல்' (சொல்-ரு.) என வரும். இதுவருமொழி வரையாது கூறலின் வன்கணம் ஒழிந்த கணம் எல்லாவற்றோடுஞ் சென்றது. அவற்றிற்கு உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க. இந்நீட்சி இருமொழிப்புணர்ச்சிக்கண் வருதலின் 'நீட்டும்வழிநீட்டல்' ஆகாமை உணர்க. ()

4532

உருகூ. சாவ வென்னுஞ் செயவெ னெச்சத்
திறுதி வகரங் கெடுதலு முரித்தே.

இது மேல் வினையெஞ்சுகிளவி என்ற எச்சத்திற்கு எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: சாவ என்னுஞ் செயவென் எச்சத்து இறுதி வகரம்—சாவவென்று சொல்லப்படுஞ் செயவெ

னெச்சத்து இறுதிக்கண் நின்ற அகரமும் அதனைப் பற்றப்பட்ட வகரமும், கெடுதலும் உரித்து—கெட்டுநிற் றலுங் கெடாது நிற்றலும் உரித்து என்றவாறு.

உதாரணம் : கோட்டிடைச் சாக்குத்தினன் என வரும். சிறினன் தகர்த்தான் புடைத்தான் என ஒட்டுக. கெடா தது முன்னர் முடித்தாம்.

இதனை 'வினையெஞ்சுகிளவி' (எழு-உளசு.) என் றதன்பின் வையாததனன் இயல்புகணத்தும் இந் நிலை மொழிக்கேடு கொள்க. சானான்றுன் நீண்டான் மாண் டான் யாத்தான் வீழ்த்தான் அடைந்தான் என ஒட்டுக. ()

உகஎ. அன்ன வென்னு முவமக் கிளவியு
மண்மை சுட்டிய விளிநிலைக் கிளவியுஞ்
செய்ம்மன வென்னுந் தொழிலிறு சொல்லு
மேவல் கண்ணிய வியங்கோட் கிளவியுஞ்
செய்த வென்னும் பெயரெஞ்சு கிளவியுஞ்
செய்யிய வென்னும் வினையெஞ்சு கிளவியு
மம்ம வென்னு முரைப்பொருட் கிளவியும்
பலவற் றிறுதிப் பெயர்க்கொடை யுளப்பட
வன்றி யனைத்து மியல்பென மொழிப.

இஃது அகர ஈற்றுள் ஒருசார் பெயர்க்கும் வினைக்கும் இடைக்கும் முன்னெய்தியது விலக்கியும் எய்தாததெய்து வித்தும் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அன்ன என்னும் உவமக் கிள வியும்—அன்ன என்று சொல்லப்படும் உவமவுருபாகிய அகர ஈற்று இடைச்சொல்லும், அண்மை சுட்டிய விளி நிலைக் கிளவியும்—அணியாரைக் கருதின விளியாகிய நிலைமையினையுடைய அகர ஈற்று உயர்திணைப் பெயர்ச்

சொல்லும், செய்ம்மன என்னுந் தொழிலிறுசொல்லும்—செய்ம்மன என்று சொல்லப்படுந் தொழிற்சொற் பொருள் தருங்கால் உம் ஈற்றுன் இறுஞ் சொல்லும், ஏவல் கண்ணிய வியங்கோட் கிளவியும்—ஒருவரான் ஏவற்றொழின்மை கருதிக் கூறப்பட்ட ஏவற் பொருண்மையை முற்று முடித்தலை உணர்த்தும் அகர ஈற்று வினைச்சொல்லும், செய்த என்னும் பெயரெஞ்சு கிளவியும்—செய்த என்று சொல்லப்படும் பெயரெச்சமாகிய அகர ஈற்று வினைச் சொல்லும், செய்யிய என்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும்—செய்யிய என்று சொல்லப்படுகின்ற வினையெச்சமாகிய அகர ஈற்று வினைச்சொல்லும், அம்ம என்னும் உரைப் பொருட் கிளவியும்—அம்ம என்று சொல்லப்படும் எதிர் முகமாக்கிய அகர ஈற்று இடைச் சொல்லும், பலவற்று இறுதிப் பெயர்க்கொடை உளப்பட—பன்மைப் பொருளை உணர்த்தும் அகர ஈற்றுப் பெயர்கள் ஐந்தினையும் முற் கூறியவற்றோடு கூட்டிக் கொடுத்தல் உள்ளிட்டு, அன்றி அனைத்தும் இயல்பென மொழிப—அவ் வெட்டுச் சொல்லும் இயல்பாய் முடியுமென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

உதாரணம்: பொன்னன்ன குதிரை செந்நாய் தகர் பன்றி என இது ' வினையெஞ்சு கிளவி ' (எழு-உ௱௪.) என்பதனுன் மிக்குமுடிதலை விலக்கிற்று. ஊர கேள் செல் தா போ என ' உயிரீறாகியவுயர்திணை ' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் இயல்பாய் முடிவது ஈண்டு னகரங்கெட்டு அகர ஈறாய் விளியேற்று முடிந்தமையின் எய்தாததெய்துவித்தது. உண்மனகுதிரை செந்நாய் தகர் பன்றி என்பனவற்றிற்கு உண்ணுமென விரித்தும் யானுண்மன நீயுண்மன அவனுண்மன என நிறுத்திக் கூழ் சோறு தேன் பால் என வருவித்தும் முடிக்க. இவற்றிற்கும் அவ்வாறே விரித்துக் கொள்க. இங்ஙனஞ் செய்யுமென்பதன் பொருட்டாகிய

மனவெ னிறுதிச்சொல் அக் காலம் வழங்கியதாதலின் ஆசிரியர் அதனையும் வேறாக எடுத்தோதினர். யானும் நின்னோடுடன்வருக அவன்செல்க அவள்செல்க அவர்செல்க என நிறுத்திக் காட்டின்கண் செறுவின்கண் தாவைக்கண் போரின்கண் என வருவித்து முடிக்க. இவை ஏவற் பொருண்மையை முற்ற முடித்தன. ஏவல் கண்ணிய வெனவே ஏவல் கண்ணாதனவும் உளவாயின. அவை நீசெல்க அதுசெல்க அவைசெல்க என நிறுத்தி முற்கூறிய காடுமுதலியவற்றை வருவித்து முடிக்க. இவை ஏவற் பொருண்மையை முற்ற முடியாதன. அஃறிணை ஏவற் பொருண்மையை முற்ற முடியாமை வினையியலுள் வியங் கோட்கண்ணே பொருளியலுஞ் செய்யுளியலும்பற்றிக் கூறுதும். மனவும் வியங்கோளும் எய்தாததெய்துவித்தது. உண்டகுதிரை செந்நாய் தகர் பன்றி இதுவும் அது. இதற்கு உரிய உண்ணாத குதிரையென்னும் எதிர்மறையும் நல்லகுதிரையென்னுங் குறிப்புங் கொள்க. உண்ணிய கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினன் இது முன்னர் வினையெச்சம் வல்லெழுத்துப்பெறுக என்றலின் எய்தியது விலக்கிற்று. அம்மகொற்றா சாத்தா தேவா பூதா என்பது இடைச்சொல்லாதலின் எய்தாததெய்துவித்தது. இதுகேளாய் கொற்றனே என எதிர்முகமாக்கியவாறு காண்க. பல்லகுதிரை பலகுதிரை சில்லகுதிரை சிலகுதிரை உள்ளகுதிரை இல்லகுதிரை செந்நாய் தகர் பன்றி என ஒட்டுக. இக்காலத்துப் பல்ல சில்ல என்பது வழங்காது. இதுவும் விளக்குறிது என்றாற்போலப் பலக்குதிரையென வல்லெழுத்தெய்தியதனை விலக்கிற்று. விளிநிலைக்கிளவி யாகிய பெயர் முற்கூறாததனானே செய்யுமென்பதன் மறையாகிய செய்யாதவென்பதற்கும் இவ்வியல்பு முடிபுகொள்க. அது வாராத கொற்றனென வரும். இவ்வியல்பு முடிபிற்குச் செய்ம்மன சிறத்தலின் வியங்கோட்குமுன் வைத்தார். ஏவல்கண்ணிய என்பதனான் ஏவல்கண்ணாததும் உள

தென்றுகூறி 'மன்னியபெருமநீ' (புறம்-கக.) என உதாரணங் காட்டுகவெனின், அது பொருந்தாது; கூறுகின்றான் அவன் நிலைபெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்றே கருதிக் கூறுதலின் அதுவும் ஏவல்கண்ணிற்றேயாம். எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்த பலவற்றிறுதி முற்கூறுகவெனின், அது வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் வேறுவேறு முடிபுடைத்தென்றற்குஞ் செய்யுண்முடிபு இவ்வியல்புபோற் சிறப்பின்றென்றற்கும் அகர ஈற்றுள் முடிபு கூறுகின்ற முற்றுவினையும் வினைக்குறிப்பும் இவ்வியல்பு முடிபு பெறுமென்றற்கும் பின்வைத்தார். உண்டனகுதிரை இது முற்றுவினை. கரியனகுதிரை இது முற்றுவினைக்குறிப்பு. இஃது இயல்புகணத்துமுடிபு 'ஞநமயவ' (எழு-கசச.) என்புழிப் பொருந்துவனவெல்லாங் கொள்க. (அ)

உகக. வாழிய வென்னுஞ் செயவென் கிளவி
　　யிறுதி யகரங் கெடுதலு முரித்தே.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: வாழிய என்னுஞ் செய என் கிளவி—வாழுங்காலம் நெடுங்காலமாகுக என்னும் பொருளைத்தரும் வாழியவென்று சொல்லப்படுஞ் செயவெனெச்சக் கிளவி, இறுதி யகரங் கெடுதலும் உரித்து—இறுதிக்கண் அகரமும் அதனாற்பற்றப்பட்ட யகரவொற்றுங் கெட்டு முடிதலும் உரித்து என்றவாறு.

கெடுதலுமெனவே, கெடாதுமுடிதலே பெரும்பான்மை யென்றவாறு.

வாழிகொற்றா சாத்தா தேவா பூதா என வரும். வாழிய என்பதே பெரும்பான்மை. வாழியயான் நீ அவன் அவள் அவர் அது அவை என இது மூன்றிடத்துஞ் சேறலின்

'உயிரீறாகிய முன்னிலைக் கிளவியும்' (எழு-கருக.) என்புழி முன்னிலையியல்பாம் என்றதன்கண் அடங்காதாயிற்று. இது குறிப்புவியங்கோள்.

ஒன்றெனமுடித்தலான் இஃது இயல்புகணத்துங் கொள்க. வாழிஞெள்ளா என வரும். இவை வாழ்த்தப் படும்பொருள் வாழவேண்டு மென்னுங் கருத்தினனாகக் கூறுதலின் ஏவல்கண்ணிற்றேயாம். அல்லாக்கால் 'வாழ்த்தியல்வகையே நாற்பாற்குமுரித்தே' (செய்யுளியல்-காகூ.) என்பதற்கும் வாழ்த்தியலாகச் சான்றோர் கூறிய செய்யுட்களுக்கும் பயனின்றாமென்று உணர்க. (கூ)

உகஉ. உரைப்பொருட் கிளவி நீட்டமும் வரை [யார்.

இஃது அம்மவென்பதற்கு எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : உரைப்பொருட் கிளவி—எதிர்முகமாக்கும் பொருளையுடைய அம்மவென்னுஞ் சொல், நீட்டமும் வரையார்—அகரமாகி நிற்றலேயன்றி ஆகாரமாய் நீண்டுமுடிதலையும் நீக்கார் என்றவாறு.

அம்மா கொற்றா சாத்தா தேவா பூதா என வரும். உம்மையால் நீளாமையே பெரும்பான்மையாம். வரையாது கூறினமையின் நீட்சி இயல்புகணத்துங் கொள்க. அம்மா ஞெள்ளா நாகா மாடா வடுகா ஆதா என ஒட்டுக. (ய)

உகங. பலவற் றிறுதி நீடுமொழி யுளவே
செய்யுள் கண்ணிய தொடர்மொழி யான.

இது முற்கூறிய பலவற்றிறுதிக்கண் சிலவற்றிற்குச் செய்யுண்முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : பலவற்று இறுதி நீடும் மொழி உள—பலவற்றை உணர்த்தும் ஐவகைச்சொல்லின் இறுதி

அகரம் நீண்டுமுடியுமொழிகளுஞ் சில உள, செய்யுள் கண்ணிய தொடர்மொழி ஆன—யாண்டுளவெனிற் செய்யுளாதலைக் கருதிப ஒன்றோடொன்று தொடர்ச்சிப்படுஞ் செய்யுண் முடிபுடைய மொழிகளின்கண் என்றவாறு.

உடைத்தென்றது உளவென்ற பன்மையான் வருமொழிக்கட் சில என்பது வந்து நீடுமென்று கொள்க. செய்யுளான என்றது செய்யுள்கண்ணிய தொடர்மொழியான என்றதனாற், பல என்பதன் இறுதி அகரம் நீண்டுழி நிலைமொழி அகரப்பேறும் வருமொழி ஞகரமாகிய மெல்லெழுத்துப்பேறும், வருமொழியிறுதி நீண்டவழி அகரப்பேறும் மகரமாகிய மெல்லெழுத்துப்பேறுங் கொள்க.

உதாரணம்: 'பலாஅஞ் சிலாஅ மென்மனார் புலவர்' இதன் சொன்னிலை பலசில என்னுஞ் செவ்வெண். (கக)

உகச. **தொடர லிறுதி தம்முற் றும்வரின்**
லகரம் றகரவொற் றாகலு முரித்தே.

இது பலசில என்பனவற்றிற்கு இயல்பேயன்றித் திரிபும் உண்டென எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: தொடர் அல் இறுதி—தொடர் மொழியல்லாத ஈரெழுத்தொருமொழியாகிய பலசில என்னும் அகர ஈற்றுச்சொல், தம்முன் தாம்வரின்—தம் முன்னே தாம் வருமாயின், லகரம் றகரவொற்று ஆகலும் உரித்து—தம் ஈற்றினின்ற லகரவொற்று றகரவொற்றாகத் திரிந்து முடிதலும் உரித்து என்றவாறு.

உம்மையாற் றிரியாமையும் உரித்தென்றார்.

உதாரணம்: பற்பலகொண்டார் சிற்சிலவித்தி என வரும். அகர ஈற்றுச் சுட்டல்லாத குற்றெழுத்து ஓரெ

ழுத்தொருமொழியாகுவன இன்மையின் தொடரலிறுதி யெனவே ஈரெழுத்தொருமொழியே உணர்த்திற்று. தன்மு னென்னது தம்முனென்ற பன்மையாற் பலசில என நின்ற இரண்டுந் தழுவப்பட்டன.

தம்முன்வரினென்றது தாமென்றதனாற் பலவின்முன் பலவருதலுஞ் சிலவின்முன் சிலவருதலுங் கொள்க. லக ரம் றகரவொற்றாமென ஒற்றிற்குத் திரிபு கூறி அகரங்கெடு தல் கூறிற்றிலரெனின், அது வாராததனால் வந்தது முடித்த லென்னும் உத்திபெறவைத்த தென்று உணர்க. இதனை ஞாபகமென்பாரும் உளர். அருத்தாபத்தியால் தம்முன் தாம் வரினெனவே தம்முன் பிறவரின் லகரம் றகரவொற் றாகாது அகரங்கெடுமென்று கொள்ளப்படும்.

உதாரணம்: பல்கடல் சேனை தானை பறை எனவும், பல்யானை பல்வேள்வி எனவும், சில்காடு சேனை தானை பறை எனவும், சில்யானை சில்வேள்வி எனவும் வரும். உரித்தென்றது அகர ஈற்றொருமை பற்றி. (கஉ)

உகரு. வல்லெழுத் தியற்கை யுறழத் தோன்றும்.

இது முற்கூறிய இரண்டற்கும் உள்ளதோர் முடிபு வேற்றுமை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: வல்லெழுத்து இயற்கை—முற்கூறிய பலசிலவென்னும் இரண்டற்கும் அகர ஈற்றுப்பொதுவிதி யிற் கூறிய வல்லெழுத்துமிகும் இயல்பு, உறழத்தோன் றும்—மிகுதலும் மிகாமையுமாய் உறழ்ந்துவரத் தோன் றும் என்றவாறு.

உதாரணம்: பலப்பல பலபல சிலச்சில சிலசில என வரும். ஈண்டுந் தம்முன் தாம்வருதல் கொள்க. இயற்கை யென்றதனன் அகரங்கெட லகரந் திரிந்துந் திரியாதும் உறழ்ந்தும் முடிதலுங் கொள்க. பற்பல பல்பல சிற்சில

சில்சில என வரும். தோன்றுமென்றதனுன் அகரங்கெட லகரம் மெல்லெழுத்தும் ஆய்தமுமாகத் திரிந்து முடிதலுங் கொள்க. பன்மீன்வேட்டத்து பன்மலர் பஃறுலி பஃறு ழிசை சின்னூல் சிஃறுழிசை என வரும். இது முன்னர்த் தோன்றுமென்று எடுத்தோதிய சிறப்புவிதியால் அகரங் கெட நின்ற லகரவொற்றின் முடிபாகலின் தகரம் வருவழி ஆய்தமென்பதனுன் முடியாது. (கரு)

உகசு. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே.

இஃது அகர ஈற்றிற்கு அல்வழிமுடிபு கூறி வன் கணத்தோடு வேற்றுமை தொக்குநின்ற முடிபு கூறு கின்றது.

இதன் பொருள் : வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோ ரற்று—அகர ஈற்றுப்பெயர் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச் சிக்கண்ணும் முற்கூறிய அல்வழியோடு ஒருதன்மைத்தாய்க் கசதப முதன்மொழி வந்துழித் தத்தம் ஒத்தவொற்று இடைமிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : இருவிளக் கொற்றன் சாத்தன் தேவன் பூதன் என வரும். இருவிளக் குறுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனக் குணவேற்றுமைக் கண்ணுங் கொள்க. இரு விள வென்பது ஓலை; வேணாட்டகத்து ஓரூர்; கருவூரி னகத்து ஒரு சேரியுமென்ப. இருவிளவிற் கொற்றன் என விரிக்க. (கசு)

உகஎ. மரப்பெயர்க் கிளவி மெல்லெழுத்து மிகு [மே.

இஃது அகர ஈற்று மரப்பெயர்க்கு எய்தியது விலக் கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : மரப்பெயர்க் கிளவி மெல்லெழுத்து மிகும்—அகர ஈற்று மரப்பெயராய சொல் வேற்றுமைப்

பொருட் புணர்ச்சிக்கண் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : அதங்கோடு விளங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.

இது 'கசதப முதலிய' (எழு-௧௪௩.) என்பதனன் முடியும். (௧௫)

உ௧௮. மகப்பெயர்க் கிளவிக் கின்னே சாரியை.

இஃது அகர ஈற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : மகப்பெயர்க் கிளவிக்கு இன்னே சாரியை—அகர ஈற்று மக என்னும் பெயர்ச் சொல்லிற்கு வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக்கண் வருஞ் சாரியை இன் சாரியை என்றவாறு.

உதாரணம் : மகவின்கை செவி தலை புறம் என வரும். சாரியைப்பேறு வரையாது கூறியவழி நான்கு கணத்துக்கண்ணுஞ் செல்லுமென்பது ஆசிரியர்க்குக் கருத்தாகலின் மகவின் ஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு அடை என ஒட்டுக.

மேல் அவண் என்றதனன் இன்சாரியை பெற்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (௧௬)

உ௧௯. அத்தவண் வரினும் வரைநிலை யின்றே.

இஃது ஈற்று வல்லெழுத்தும் அத்தும் வகுத்தலின் எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அவண்—முற்கூறிய மகவிடத்து அத்து வரினும், வரைநிலை இன்று—இன்னேயன்றி அத்

துச்சாரியையும் ஈற்று வல்லெழுத்தும் வந்து முடியினும் நீக்கும் நிலைமையின்று என்றவாறு.

உதாரணம்: மகத்துக் கை செவி தலை புறம் என வரும்.

அவண் என்றதனால் மகப்பால்யாடு என வல்லெழுத்துப்பேறும், மகவின்கை என மேல் இன்சாரியை பெற்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்வும், விளவின்கோடு என உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்வுங் கொள்க. நிலையென்றதனால் மகம்பால்யாடு என மெல்லெழுத்துப் பேறுங் கொள்க. (௧௭)

உ௰௩. பலவற் றிறுதி யுருபிய னிலையும்.

இஃது ஈற்று வல்லெழுத்தும் வற்றும் வகுத்தலின் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: பலவற்றிறுதி—பல்ல பல சில உள்ள இல்ல என்னும் பலவற்றை யுணர்த்தும் அகர ஈற்றுச் சொற்களின் இறுதி, உருபியல் நிலையும்—உருபியற்கண் வற்றுப்பெற்றுப் புணர்ந்தாற்போல உருபினது பொருட் புணர்ச்சிக்கண்ணும் வற்றுப்பெற்றுப் புணரும் என்றவாறு.

ஈற்று வல்லெழுத்து அதிகாரத்தாற் கொள்க.

உதாரணம்: பல்லவற்றுக்கோடு பலவற்றுக்கோடு சிலவற்றுக்கோடு உள்ளவற்றுக்கோடு இல்லவற்றுக் கோடு செதிள் தோல் பூ என ஒட்டுக. உருபு விரிந்துழி நிற்குமாறுபோலன்றி அவ்வுருபு தொக்கு அதன் பொருள் நின்று புணருங்கால் வேறுபாடு உடைமையின் அவ்வேறுபாடுகள் ஈண்டு ஓதினார் இத்துணையு மென்று உணர்க. (௧௮)

190 ஆம் ...

உஉக. ஆகார விறுதி யகர வியற்றே.

இஃது ஆகார ஈற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண் முடியு மாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஆகார இறுதி அகர இயற்று— ஆகார ஈற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண் அகர ஈற்று அல்வழி யது இயல்பிற்ருய் வல்லெழுத்து வந்துழித் தத்தம் ஒத்த ஒற்று இடைமிகும் என்றவாறு.

உதாரணம் : மூங்காக்கடிது தாராக்கடிது சிறிது தீது பெரிது என ஒட்டுக. (கக)

உஉஉ. செய்யா வென்னும் வினையெஞ்சு கிளவியு
மவ்விய றிரியா தென்மனூர் புலவர்.

இஃது ஆகார ஈற்று வினைச்சொன்முடிபு கூறு கின்றது.

இதன் பொருள் : செய்யா என்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும்—செய்யா வென்னும் வினையெச்சமாகிய சொல் லும் உம்மையாற் பெயரெச்ச மறையாகிய சொல்லும், அவ்வியல் திரியாது என்மனூர் புலவர்—வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் அவ்வியல்பிற் றிரியாதென்று சொல்லுவார் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம் : உண்ணுக்கொண்டான் சென்ருன் தந் தான் போயினுன் எனவும், உண்ணுக்கொற்றன் சாத்தன் தேவன் பூதன் எனவும் வரும். (உஉ)

உஉ௩. உம்மை யெஞ்சிய விருபெயர்த் தொகை
[மொழி
மெய்ம்மை யாக வகர மிகுமே.

இஃது ஆகார ஈற்று அல்வழிக்கண் உம்மைத்தொகை முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: உம்மை எஞ்சிய இருபெயர்த் தொகைமொழி—உம்மை தொக்குநின்ற இருபெயராகிய தொகைச்சொற்கள், மெய்ம்மையாக அகரம் மிகும்—மெய் யாக நிலைமொழியீற்று அகரம் மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: உவாஅப்பதினுன்கு இராஅப்பகல் என வரும். மெய்ம்மையாக என்பதனுன் வல்லெழுத்துக் கொடுக்க. இஃது எழுவாயும் பயனிலையுமன்றி உம்மைத் தொகையாதலின் மாட்டேற்ருன் வல்லெழுத்துப் பெரு தாயிற்று.

உம்மைதொக்க என்னுது எஞ்சிய என்ற வாய் பாட்டுவேற்றுமையான் அராஅப்பாம்பு எனப் பண்புத் தொகைக்கும் இராஅக்கொடிது என எழுவாய்முடிபிற்கும் இராஅக்காக்கை எனப் பெயரெச்சமறைக்கும் அகரப்பேறு கொள்க. வருமொழி வரையாதுகூறினமையின் இயல்பு கணத்துக்கண்ணும் அகரப்பேறு கொள்க. இருஅவழுது ணங்காய் என வரும். இஃது உம்மைத்தொகை. அராஅக் குட்டி என்பது பண்புத்தொகையும் வேற்றுமைத்தொகை யுமாம். உவாஅப்பட்டினி என்பது வேற்றுமைத்தொகை.

உஉச. ஆவு மாவும் விளிப்பெயர்க் கிளவியும்
யாவென் வினவும் பலவற் றிறுதியு
மேவல் குறித்த வுரையசை மியாவுந்
தன்றெழி லுரைக்கும் வினுவின் கிள [வியோ
டன்றி யனைத்து மியல்பென மொழிப.

இஃது எய்தியது விலக்கலும் எய்தாததெய்துவித் தலும் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்: ஆவும்—ஆவென்னும் பெயரும், மாவும்—மாவென்னும் பெயரும், விளிப்பெயர்க் கிளவியும்—விளித்தலையுடைய பெயராகிய உயர்திணைச் சொல்லும், யாவென் வினாவும்—யாவென்னும் வினாப்பெயரும், பலவற்று இறுதியும்—பன்மைப் பொருளை உணர்த்தும் ஆகார ஈற்றுப் பெயரெச்ச மறையாகிய முற்று வினைச் சொல்லும், ஏவல் குறித்த உரையசை மியாவும்—முன்னிலை யேவல் வினையைக் கருதிவரும் எதிர்முகமாக்குஞ் சொல்லினைச் சேர்ந்த மியாவென்னும் ஆகார ஈற்று இடைச் சொல்லும், தன் தொழில் உரைக்கும் வினாவின் கிளவியொடு—தனது தொழிலினைச் சொல்லும் ஆகார ஈற்றுத் தன்மையாகிய வினாச்சொல்லோடு கூட, அன்றியனைத்தும்—அவ் வெழுவகையாகிய சொல்லும், இயல்பென மொழிப—இயல்பாய் முடியுமென்று சொல்லுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஆகுறிது மாகுறிது சிறிது தீது பெரிது குறிய சிறிய தீய பெரிய என ஒட்டுக. இஃது ஆகார ஈற்றுப் பெயராகலின் மிக்குமுடிவன மிகாவென எய்தியது விலக்கிற்று. ஊராகேள் செல் தா போ என இஃது இயல்பாமென்ற உயர்திணைப் படர்க்கைப்பெயர் திரிந்து முன்னிலையாய் விளியேற்றலின் எய்தாத தெய்துவித்தது. யா குறிய சிறிய தீய பெரிய என இதுவும் பெயராகலின் எய்திய இயைபுவல்லெழுத்து விலக்கியதாம். உண்ணா குதிரைகள் செந்நாய்கள் தகர்கள் பன்றிகள் என இஃது எய்தியது விலக்கிற்று, செய்யாவென்னுஞ் சூத்திரத்து உம்மையாற்பெற்ற வல்லெழுத்தினை விலக்கலின். கேண்மியா கொற்றா சாத்தா தேவா பூதா எனவும், உண் கா கொற்றா சாத்தா தேவா பூதா எனவும் இவ்விடைச் சொற்கள் முடியாமையின் எய்தாத தெய்துவித்ததுமாம். உண்கா என்பது யானுண்பேனோ என்னும் பொருட்டு. இயல்பு கணத்துக்

கண்ணுயின் ‘ ஞநமயவ ’ (எழு-கசச.) என்பதனான் முடி பெய்தும். (உஉ)

உஉரு. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே.

இஃது ஆகார ஈறு வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக் கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வேற்றுமைக் கண்ணும்—ஆகார ஈற் றுப்பெயர் அல்வழிக் கண்ணேயன்றி வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக்கண்ணும், அதனோரற்று—அகர ஈற்று அல்வழி யோடு ஒருதன்மைத்தாய் வல்லெழுத்துவந்துழி அவ்வல் லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : தாரா மூங்கா வங்கா என நிறுத்திக் கால் செவி தலை புறம் என வருவித்து வல்லெழுத்துக் கொடுத்து ஒட்டுக. (உரு)

உஉசா. குறியதன் முன்னரு மோரெழுத்து மொழிக்கு
மறியத் தோன்று மகரக் கிளவி.

இஃது அவ் வீற்றிற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது, அகரமும் வல்லெழுத்தும் பெறுதலின்.

இதன் பொருள் : குறியதன் முன்னரும்—குற்றெழுத் தின் முன்னின்ற ஆகார ஈற்றிற்கும், ஓரெழுத்து மொழிக் கும்—ஓரெழுத் தொருமொழியாகிய ஆகார ஈற்றிற்கும், அகரக்கிளவி அறியத்தோன்றும்—நிலைமொழிக்கண் அகர மாகிய எழுத்து விளங்கத் தோன்றும் என்றவாறு.

உதாரணம் : பலாஅக்கோடு செதிள் தோல் பூ என வும், காஅக்குறை செய்கை தலை புறம் எனவும் வரும். ஓரெழுத்தொருமொழி அகரம் பெறுதல் சிறுபான்மை

யென்றற்கு அதனைப் பிற்கூறினர். இது நிலைமொழிச் செய்கையாதலிற் பலாஅவிலை பலாஅகார் என இயல்பு கணத்துங் கொள்க. அறிய என்றதனுன் அவ் வகரம் ஈரிடத்தும் பொருந்தினவழிக் கொள்க.

இன்னும் இதனனே அண்ணுஅத்தேரி திட்டாஅத் துக்குளம் என அத்துக் கொடுத்தும், உவாஅத்து ஞான்று கொண்டான் என அத்தும் ஞான்றுங் கொடுத்தும், உவாஅத்தாற்கொண்டான் என அத்தும் ஆனுங் கொடுத் தும் இடாஅவினுட்கொண்டான் என இன்னும் ஏழனுரு புங் கொடுத்துஞ் செய்கைசெய்து முடிக்க.

இன்னும் இதனனே மூங்காவின்கால் மூங்காவின்றலை என உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி இயைபு வல்லெழுத்துக்கேடுங் கொள்க. (உச)

உஉஎ. இராவென் கிளவிக் ககர மில்லை.

இஃது ஆகார ஈற்றுப் பெயர்க்கு ஒருவழி எய்தியது விலக்குகின்றது.

இதன் பொருள் : இராவென் கிளவிக்கு—இராவென் னும் ஆகார ஈற்றுச் சொல்லிற்கு, அகரம் இல்லை—மூற் கூறிய அகரம் பெறுதலின்றி வல்லெழுத்துப்பெற்று முடி யும் என்றவாறு.

உதாரணம் : இராக்கொண்டான் சென்முன் தந்தான் போயினன் என வரும். இராஅக்காக்கை இராஅக்கூத்து எனப் பெயரெச்சமறைப்பொருள் தாராது இராவிடத்துக் காக்கை இராவிடத்துக்கூத்து என வேற்றுமைகருதியவழி இராக்காக்கை இராக்கூத்து என அகரம்பெருதென்று உணர்க. (உரு)

உஉஅ. நிலாவென் கிளவி யத்தொடு சிவணும்.

இஃது அகரம் விலக்கி அதிகாரவல்லெழுத்தினோடு அத்துவகுத்தலின் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : நிலாவென் கிளவி அத்தொடு சிவணும்—நிலா வென்னுஞ் சொல் அத்துச் சாரியையோடு பொருந்தி முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : நிலாஅத்துக்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும். நிலைமொழித் தொழிலை விலக்குமாதலின் அத்துவகுப்ப அகரம் வீழ்ந்தது. இதற்கு எழுனுருபு விரிக்க. நிலாஅக்கதிர் என்பது 'வேற்றுமைக் கண்ணும்' (எழு-உஉடு.) என்பதனான் ஈற்று வல்லெழுத்துப்பெற்றது. நிலாஅமுற்றமென்பது 'ஒட்டுதற்கொழுகிய வழக்கு' அன்மையின் அத்துப் பெறாதாயிற்று. ஈண்டு வருமொழி வரையாது கூறினமையின் நிலாஅத்துஞான்றான் என இயல்புகணத்துக்கண்ணும் ஏற்பன கொள்க.　1405
1335
1255

உஉகூ. யாமரக் கிளவியும் பிடாவுந் தளாவு
மாமுப் பெயரு மெல்லெழுத்து மிகுமே.

இது வருமொழி வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

இதன் பொருள் : யாமரக் கிளவியும்—யாவென்னும் மரத்தை உணர நின்ற சொல்லும், பிடாவும்—பிடாவென்னுஞ் சொல்லும், தளாவும்—தளாவென்னுஞ் சொல்லும், ஆம் முப்பெயரும் மெல்லெழுத்து மிகும்—ஆகிய மூன்று பெயரும் வல்லெழுத்து மிகாது மெல்லெழுத்துமிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : யாஅங்கோடு பிடாஅங்கோடு தளாஅங்கோடு செதிள் தோல் பூ எனவரும். வருமொழித் தொழிலா　மரவகை

கிய மெல்லெழுத்து வகுப்பவே வல்லெழுத்து விலக்கிற்றும். இதற்கு விலக்காமையின் அகரம் பெற்றது. (உஎ)

உகூ0. வல்லெழுத்து மிகினு மான மில்லை.

இஃது எய்தியது இகந்துபடாமற் காத்தது, அகரத்தோடு மெல்லெழுத்தே யன்றி வல்லெழுத்தும் பெறுமென்றலின்.

இதன் பொருள் : வல்லெழுத்து மிகினும் மானம் இல்லை—முற்கூறிய மூன்று பெயர்க்கும் மெல்லெழுத்தே யன்றி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியினுங் குற்றமில்லை என்றவாறு.

உதாரணம் : யாஅக்கோடு பிடாஅக்கோடு தளாஅக்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும். மானமில்லை என்றதனால் இம் மூன்றற்கும் உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. யாவின்கோடு பிடாவின்கோடு தளாவின்கோடு என வரும். சாரியை பெறவே அகரம் வீழ்ந்தது.

இன்னும் இதனானே யாஅத்துக்கோடு பிடாஅத்துக்கோடு தளாஅத்துக்கோடு என அத்துப் பெறுதலுங் கொள்க, அகரமும் வல்லெழுத்தும் பெறுதலின்.

யாமரக் கிளவி யென்பதனைக் 'குறியதன் முன்னர்' (எழு-உஉசு.) என்பதன்பின் வைபாதவதனான் இராவிற்கொண்டான் நிலாவிற்கொண்டான் என உருபிற்குச்சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (உஅ)

உகூக. மாமரக் கிளவியு மாவு மாவு
மாமுப் பெயரு மவற்றோ ரன்ன

வகரம் வல்லெழுத் தவையவ ணிலையா
னகர மொற்று மாவு மாவும்.

இஃது எய்தியது விலக்கி எய்தாத தெய்துவித்தது. இம்மூன்றும் வல்லெழுத்துப் பெறு என்றலின் எய்தியது விலக்கிற்று. மாமரத்துக்கு அகரமும் ஙஞநம ஒற்றும் ஏனையவற்றிற்கு னகர ஒற்றும் எய்தாத தெய்து வித்தது.

இதன் பொருள்: மாமரக் கிளவியும் ஆவும் மாவும் ஆம் மூப்பெயரும் அவற்றோரன்ன—மாமரமாகிய சொல் லும் ஆவென்னுஞ் சொல்லும் மாவென்னுஞ் சொல்லு மாகிய மூன்று பெயரும் யாமரம் முதலிய மூன்றோடும் ஒரு தன்மையவாய் மெல்லெழுத்துப் பெற்று முடியும், ஆவும் மாவும் அகரம் அவண் நிலையா னகரம் ஒற்றும்— அவற்றுள் ஆவும் மாவும் புணர்ச்சியிடத்து அகரம் நிலை பெறுவாய் னகர ஒற்றுப் பெற்று முடியும், எனவே அருத்தாபத்தியான் மாமரத்திற்கு அகரம் நிலைபெற்று ஙஞநம ஒற்றும் பெறுமாயிற்று; அவை வல்லெழுத்து அவண் நிலையா—அம் மூன்று பெயரும் முற்கூறிய வல் லெழுத்துப் புணர்ச்சி யிடத்து நிலைபெறுவாய் வரும் என்ற வாறு.

அவணிலையா என்றதனை இரண்டிடத்துங் கூட்டுக.

உதாரணம்: மாஅங்கோடு செதிள் தோல் பூ ஆன் கோடு மான்கோடு செவி தலை புறம் என வரும்.

ஆவும் மாவும் அவற்றோரன்ன என்று ஞாபகமாகக் கூறியவதனால் மாங்கோடெனா அகர மின்றியும் வரும்.

இனி, அவண் என்றதனாற் காயாங்கோடு நுணங்கோடு ஆணங்கோடு என்றாற்போலப் பிறவும் மெல்லெழுத்துப் பெறுதலும், அங்காக்கொண்டான் இங்காக்கொண்டான் உங்காக்கொண்டான் எங்காக்கொண்டான் என இவற்றுள்

ஏழாம் வேற்றுமை யிடப்பொருள் உணர நின்ற இடைச் சொற்கள் வல்லெழுத்துப் பெறுதலும், ஆவின்கோடு மாவின்கோடு எனச் சிறுபான்மை இன் பெறுதலும், பெற்றுழி வல்லெழுத்து வீழ்வுங் கொள்க.

மாட்டேற்றான் மூன்று பெயரும் வல்லெழுத்துப் பெறுது மெல்லெழுத்துப் பெற்றவாறும் மாமரம் அகரம் பெற்றவாறும் இச் சூத்திரத்தின் கண்ணழிவான் உணர்க.

உருஉ. ஆனெற் றகரமொடு நிலையிட னுடைத்தே.

இஃது அவற்றுள் ஆனென்றதற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஆனெற்று—ஆவென்னுஞ் சொன் முன்னர்ப் பெற்று நின்ற னகரவொற்று, அகரமொடும் நிலையிடன் உடைத்து—அகரத்தோடு கூடி நிற்கும் இடனும் உடைத்து என்றவாறு.

இடனுடைத்தென்ற வதனல் வன்கண மொழிந்த கணத்து இம் முடிபெனக் கொள்க.

உதாரணம் : ' ஆனநெய் தெளித்து நான நீவி ' ' ஆன மணிகறங்குங் கானத்தாங்கண் ' என வரும். அகரமொடும என்ற உம்மையால் அகரமின்றி வருதலே பெரும்பான்மை. ஆனெய்தெளித்து ஆன்மணி ஆன்வால் என வரும். (ருய)

உருரு. ஆன்முன் வருஉ மீகார பகரந்
தான்மிகத் தோன்றிக் குறுகலு முரித்தே.

இஃது ஆனென்பதற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஆன்முன் வருஉம் ஈகாரபகரம்—ஆனென்னுஞ் சொன்முன்னர் வருமொழியாய் வருகின்ற

ஈகாரத்தோடு கூடிய பகரமாகிய மொழி, தான் மிகத் தோன்றி—அப் பகரமாகிய தான் மிக்கு நிற்ப நிலைமொழி னகரத்திற்குக் கேடு தோன்றி: குறுகலும் உரித்து—ஈகாரம் இகரமாகக் குறுகி நிற்றலும் உரித்து என்றவாறு.

உதாரணம்: ஆப்பி என வரும்.

உம்மை எதிர்மறை யாகலான் ஆன்பீ என்றுமாம்.

உருச. குறியத னிறுதிச் சினைகெட வுகர
மறிய வருதல் செய்யுளு ளுரித்தே.

இஃது ஆகார ஈற்றுட் சிலவற்றிற்குச் செய்யுண் முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: குறியதன் இறுதிச் சினைகெட—குற்றெழுத்தின் இறுதிக்கண் நின்ற ஆகாரத்தினது இரண்டு மாத்திரையில் ஒரு மாத்திரை கெட்டு அஃது அகரமாய் நிற்க, உகரம் அறிய வருதல் செய்யுளுள் உரித்து—ஆண்டு உகரம் புலப்பட வருதல் செய்யுளிடத்து உரித்து என்றவாறு.

உதாரணம்:

> 'இறவுப்புறத் தன்ன பிணர்படு தடவுமுதற்
> சுறவுக்கோட் டன்ன முள்ளிலைத் தாழை' (நற்-கக.)
> 'புறவுப்புறத் தன்ன புன்காயுகாய்' (குறு-உஎச.)

என வரும். உகரம் வகுப்பவே நிலைமொழி அகரங் கெட்டது. அதிகார வல்லெழுத்து விலக்காமையின் நின்று முடிந்தது. இனி நிலைமொழித்தொழில் வரையாது கூறினமையின் இயல்பு கணத்திற்கும் இவ் விதி எய்திற்றாக லின், ஆண்டு வரும் உகரம் புலப்பட வாராமையும் உணர்க. சுறவுயர்கொடி அரவுயர்கொடி முழவுறழ்தோள் என இவை குறியதனிறுதிச் சினை கெட்டு வருமொழி உயிர் முதன் மொழியாய் வருதலின் வகர உடம்படு மெய்

பெற்று உகரம் பெறுது முடிந்தன. இவற்றிற்கு இரண்டா முருபு விரிக்க. மூன்றுவதுமாம். (௩உ)

உ௩௫. இகர விறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்
வேற்றுமை யாயின் வல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது இகர ஈற்றுப்பெயர்க்கு அல்வழிமுடிபு தொகைமரபிற் கூறி ஈண்டு வேற்றுமைமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: இகர இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்—இகர ஈற்றுப் பெயர்ச்சொன் முன்னர் அதிகாரத்தாற் கசதப முதன்மொழி வந்துழி, வேற்றுமையாயின் வல்லெழுத்து மிகும்—வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சியாயின் தமக்குப் பொருந்தின வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: கிளிக்கால் சிறகு தலை புறம் என வரும். புலி நரி என்ருற் போல்வனவும் அவை.

இனிக் கிளிகுறுமை கிளிக்குறுமை எனக் குணம் பற்றிவந்த உறழ்ச்சிமுடிபு மேல் 'வல்லெழுத்து மிகினும்' (எழு-உசசு.) என்னுஞ் சூத்திரத்து 'ஒல்வழியறிதல்' என்பதனுற் கொள்க. (௩௩)

உ௩சு. இனியணி யென்னுங் காலையு மிடனும்
வினையெஞ்சு கிளவியுஞ் சுட்டு மன்ன,

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது, இவ் வீற்று இடைச்சொற்கும் வினைச்சொற்கும் முடிபு கூறுதலின்.

இதன் பொருள்: இனி அணி என்னுங் காலையும் இடனும்—இனியென்றும் அணியென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்ற காலத்தையும் இடத்தையும் உணரநின்ற இடைச்

சொல்லும், வினையெஞ்சு கிளவியும்—இவ் வீற்று வினை யெச்சமாகிய சொல்லும், சுட்டும்—இவ் வீற்றுச்சுட் டாகிய இடைச்சொல்லும், அன்ன—முற்கூறியவாறே வல் லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: இனிக்கொண்டான் அணிக்கொண்டான் தேடிக்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் எனவும், இக்கொற்றன் சாத்தன் தேவன் பூதன் எனவும் வரும். இவ் விடைச்சொன்மூன்றும் இப்பொழுதுகொண் டான் அணிய இடத்தே கொண்டான் இவ்விடத்துக்கொற் றன் என உருபின்பொருள்படவந்த வேற்றுமை யாதலின் வேறோதி முடித்தார். (௩௪)

௨௩௭. இன்றி யென்னும் வினையெஞ் சிறுதி
நின்ற விகர முகர மாதல்
றொன்றியன் மருங்கிற் செய்யுளு ளுரித்தே.

இஃது இவ் வீற்று வினையெச்சத்துள் ஒன்றற்குச் செய்யுண் முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: இன்றி என்னும் வினையெஞ்சு இறுதி நின்ற இகரம் உகரம் ஆதல்—இன்றியென்று சொல்லப் படும் வினையெச்சக்குறிப்பின் இறுதிக்கண் நின்ற இகரம் உகரமாகத் திரிந்து முடிதல், தொன்றியல் மருங்கிற் செய் யுளுள் உரித்து—பழக நடந்த கூற்றையுடைய செய்யுளுள் உரித்து என்றவாறு.

உதாரணம்: 'உப்பின்று புற்கை யுண்கமா கொற்கை யோனே.'

நின்ற என்றதனால் வினையெச்சத்திற்குமுன் எய்திய வல்லெழுத்து வீழ்க்க.

தொன்றியன்மருங்கின் என்றதனான் அன்றியென்பதூஉஞ் செய்யுளில் இம் முடிபு எய்துதல் கொள்க. 'இடனன்று துறத்தல் வல்லியோரே' 'வாளன்று பிடியா வன்கணடவர்' 'நாளன்றுபோகி' (புறம்-கஉச.) என வரும். முற்றியலிகரந் திரிந்து குற்றியலுகரமாய் நின்றது. (௩௫)

உ௩அ. சுட்டி னியற்கை முற்கிளந் தற்றே.

இஃது இகர ஈற்றுச் சுட்டுப்பெயர் இயல்புகணத்தோடு முடியுமாறு கூறுதலின் எய்தாததெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: சுட்டின் இயற்கை—இகர ஈற்றுச் சுட்டின் இயல்பு, முன் கிளந்தற்று—முன் அகர ஈற்றுச் சுட்டிற்குக் கூறிய தன்மைத்தாம் என்றவாறு.

என்றது 'சுட்டின்முன்னர் ஞநமத்தோன்றின்' (எழு-௨௱௫.) என்பது முதலிய நான்கு சூத்திரத்தானுங் கூறிய இலக்கணங்களை அவை மென்கணத்து மெல்லெழுத்து மிகுதலும் இடைக்கணத்தும் உயிர்க்கணத்தும் வகரம் பெறுதலுஞ் செய்யுட்கண் வகரங்கெட்டுச் சுட்டு நீடலுமாம்.

இஞ்ஞாண் நூல் மணி எனவும், இவ்யாழ் இவ்வட்டு எனவும், இவ்வடை இவ்வாடை இவ்வில்லை இவ்வீயம் இவ்வுரல் இவ்வூர்தி இவ்வெழு இவ்வேணி இவ்வையம் இவ்வொடு இவ்வோக்கம் இவ்வௌவியம் எனவும், ஈவயினான எனவும் வரும்.

'ஈகாண் டோன்றுமெஞ் சிறுநல் லூரே'

என்றதும்,

'கள்வனோ வல்லன் கணவனென் காற்சிலம்பு
கொள்ளும்விலைப் பொருட்டாற் கொன்றாரே யீதொன்று'
(சிலப்-ஊர்சூழ்வரி-எ.)

என்றதும் இதுவென்னுஞ் சுட்டு முதல் உகர ஈறுதலின் அது செய்யுளகத்துப் புறனடையான் முடியுமென உணர்க. (௩௬)

உ௩௬. பதக்குமுன் வரினே தூணிக் கிளவி
முதற்கிளந் தெடுத்த வேற்றுமை யியற்றே. 102 85

இஃது இவ்வீற்று அல்வழிகளுள் அளவுப்பெயருள் ஒன்றற்குத் தொகைமரபினுள் எய்திய ஏயென்சாரியை விலக்கி வேறுமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : தூணிக் கிளவிமுன் பதக்கு வரின்— தூணியாகிய அளவுப்பெயரின்முன்னர்ப் பதக்கு என்னும் அளவுப்பெயர் வருமாயின், முதற் கிளந்து எடுத்த வேற் றுமை இயற்று—முன்பு விதந்தெடுத்த வேற்றுமை முடிபின் இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்ற வாறு.

உதாரணம் : தூணிப்பதக்கு என வரும். இஃது உம் மைத்தொகை.

வருமொழி முற்கூறியவதனான் அடையொடுவந்துழி யும் இவ் விதி கொள்க. இருதூணிப்பதக்கு முத்தூணிப் பதக்கு என ஒட்டுக. கிளந்தெடுத்தவென்றதனால் தூணிக் கொள் சாமை தோரை பாளிதம் எனப் பொருட்பெயர் முன் வந்துழியும், இருதூணிக்கொள் என அது தான் அடையடுத்துழியுந், தூணித்தூணி தொடித்தொடி காணிக்காணி பூணிப்பூணி எனத் தன்முன்னர்த் தான் வந்துழியும் இவ் விதி கொள்க.

இன்னும் இதனானே தன்முன்னர்த் தான் வந்துழியும் அதுதான் அடையடுத்து வந்துழியும் இக்குச்சாரியை பெறுதலுங் கொள்க. தூணிக்குத்தூணி இருதூணிக்குத்

தூணி என வரும். இவற்றுட் பண்புத்தொகையும் உள. (௩எ)

உ௪௰. உரிவரு காலை நாழிக் கிளவி
யிறுதி யிகர மெய்யொடுங் கெடுமே
டகர மொற்று மாவயி னான.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : உரிவரு காலை—நாழிமுன்னர் உரி வருமொழியாய் வருங்காலத்து, நாழிக் கிளவி—அந்நாழி யென்னுஞ்சொல், இறுதி இகரம் மெய்யொடுங் கெடும்—தன் இறுதியினின்ற இகரந் தானேறிய மெய்யொடுங் கெடும், ஆவயின் ஆன டகரம் ஒற்றும்—அவ்விடத்து டகரம் ஒற்றாய் வரும் என்றவாறு.

உதாரணம் : நாடுரி என வரும். இதனான் யகாரமும் விலக்குண்டது.

வருமொழிமுற்கூறியவதனான் இருநாடுரி முந்நாடுரி எனவும் ஒட்டுக.

இறுதியிகரமென முன்னும் ஓர் இகரம் உள்ளதுபோலக் கூறியவதனான் ஈண்டை நிலைமொழியும் வருமொழியும் நிலைமொழியாய் நின்று பெயரோடு வல்லெழுத்துமிக்கு முடிதலுங் கொள்க. நாழிக்காயும் உரிக்காயம் சுக்கு தோரை பாளிதம் என வரும். (௩அ)

உ௪௧. பனியென வருஉங் கால வேற்றுமைக்
கத்து மின்னுஞ் சாரியை யாகும்.

இஃது இகர ஈற்று வேற்றுமையுள் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்தினோடு சாரியைபெறுமென எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : பனியென வருஉங் கால வேற்றுமைக்கு—பனியென்று சொல்ல வருகின்ற நோயன்றிக் காலத்தை உணரநின்ற வேற்றுமைமுடிபுடைய பெயர்க்கு, அத்தும் இன்னுஞ் சாரியை ஆகும்—அத்தும் இன்னுஞ் சாரியையாக வரும் என்றவாறு.

உதாரணம் : பனியத்துக்கொண்டான் பனியிற்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும்.

வேற்றுமை யென்றதனான் இன்பெற்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (ருகூ)

உசஉ. வளியென வருஉம் பூதக் கிளவியு
மவ்விய னிலையல் செவ்வி தென்ப.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : வளியென வருஉம் பூதக் கிளவியும்—வளியென்றுசொல்ல வருகின்ற இடக்கரல்லாத ஐம்பெரும்பூதங்களில் ஒன்றை உணரநின்ற சொல்லும், அவ்வியல் நிலையல் செவ்விதென்ப—முன்னைக்கூறிய அத்தும் இன்னும்பெறும் அவ்வியல்பின்கண் நிற்றல் செவ்விதென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம் : வளியத்துக்கொண்டான் வளியிற்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும்.

செவ்விதென்றதனான் இன்பெற்றுழி இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்க்க. (சம)

உசங. உதிமரக் கிளவி மெல்லெழுத்து மிகுமே.

இது மரப்பெயரில் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து விதிக்கின்றது.

இதன் பொருள் : உதிமரக் கிளவி—உதித்தலென்னுந் தொழிலன்றி உதியென்னும் மரத்தினை உணரநின்றசொல்,

மெல்லெழுத்து மிகும்—வல்லெழுத்துமிகாது மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : உதிங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.

அம்முச்சாரியை விதிக்கின்ற புளிமரத்தினை இதன் பின்வைத்தமையான் உதியங்கோடு என இதற்கும் அம்முப் பெறுதல் கொள்க. இஃது இக்காலத்து ஓதியென மருவிற்று. (சுக)

உசச. புளிமரக் கிளவிக் கம்மே சாரியை.

இது வல்லெழுத்து விலக்கி அம்மு வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : புளிமரக் கிளவிக்கு அம்மே சாரியை—சுவையன்றிப் புளியென்னும் மரத்தினை உணர நின்ற சொல்லிற்கு அம்மென்னுஞ் சாரியை வரும் என்றவாறு.

உதாரணம் : புளியங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.

சாரியைப் பேற்றிடை முன்னர்ச் சூத்திரத்து எழுத்துப்பேறு கூறியவதனுல் அம்முப்பெற்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (சஉ)

உசரு. ஏனைப் புளிப்பெயர் மெல்லெழுத்து மிகு [மே.

இது வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : ஏனைப் புளிப்பெயர் மெல்லெழுத்து மிகும்—அம் மரப்பெயரன்றிச் சுவைப்புளி உணர நின்ற பெயர் வல்லெழுத்து மிகாது மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : புளிங்கூழ் சாறு தயிர் பாளிதம் என வரும். பாளிதம் பாற்சோறு. இவற்றிற்கு இரண்டாமுருபு விரிக்க. (சரு)

உசகூ. வல்லெழுத்து மிகினு மான மில்லை
யொல்வழி யறிதல் வழக்கத் தான.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வல்லெழுத்து மிகினும் மான மில்லை—சுவைப்புளி மெல்லெழுத்தே யன்றி வல்லெழுத்து மிக்குமுடியினுங் குற்றமில்லை, ஒல்வழி அறிதல் வழக்கத்து ஆன—பொருந்தும் இடம் அறிக வழக்கிடத்து என்றவாறு.

உதாரணம் : புளிக்கூழ் சாறு தயிர் பாளிதம் என வரும்.

ஒல்வழி என்றதனாற் புளிச்சாறு போல ஏனைய வழக்குப் பயிற்சி இலவென்று கொள்க.

வழக்கத்தான என்றதனான் இவ் வீற்றுக்கண் எடுத்தோத்தும் இலேசுமின்றி வருவன வெல்லாவற்றிற்கும் ஏற்குமாறு செய்கையறிந்து முடித்துக்கொள்க. அவை இன்னினிக் கொண்டான் அண்ணணிக் கொண்டான் என்பன அடையடுத்தலின் ‘ இனியணி ’ (எழு-உருகூ.) என்ற வழி முடியாவாய் வல்லெழுத்துப் பெற்றன. கட்பிதந்தை சென்னிதந்தை என்பன ‘ அஃறிணை விரவுப்பெயர் ’ (எழு-கருரு.) என்பதனுள் இயல்பெய்தாது ஈண்டு வருமொழித் தகர அகரங் கெட்டுக் கட்பிந்தை சென்னிந்தை என முடிந்தது.

கூதாளி கணவிரி என்பனவற்றிற்கு அம்முக் கொடுத்து இகரங்கெடுத்துக் கூதாளங்கோடு கணவிரங்கோடு

செதிள் தோல் பூ என முடிக்க. 'கூதள நறும்பூ' எனக் குறைந்தும் வரும். இனி இவை மகர ஈறும் வழங்கும். அது 'வெண்கூதாளத்துத் தண்பூங்கோதையர்' என அத்துப்பெற்று மகரங்கெட்டுங் 'கணவிரமாலை யிடூஉக்கழிந் தன்ன' என மகரங்கெட்டுங் கணவிரங்கோடு என மெல்லெழுத்துப் பெற்றும் நிற்கும்.

கட்டி என நிறுத்தி இடி அகல் எனத் தந்து டகரத்தில் இகரங்கெடுத்துக் கட்டிடி கட்டகல் என முடிக்க. பருத்திக்குச் சென்றானென ஈற்று வல்லெழுத்தும் இக்குங் கொடுத்து முடிக்க. துளியத்துக் கொண்டான் துளியிற் கொண்டான் என அத்தும் இன்னுங் கொடுத்து முடிக்க. புளிங்காய் வேட்கைத்தன்று எனவும் புளிம்பழம் எனவும் அம்முப்பெறாது மெல்லெழுத்துப் பெற்று முடிதலுங் கொள்க. இன்னும் இதனானே உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட்சென்றுழி இயைபு வல்லெழுத்துக் கெடுத்துக் கிளியின்கால் புளியின்கோடு உதியின்கோடு என முடிக்க. (சச)

உசஎ. நாண்முற் றோன்றுந் தொழினிலைக் கிள [விக்

கானிடை வருதலை யைய மின்றே.

இஃது ஈற்று வல்லெழுத்து விலக்கி ஆன் சாரியை விதிக்கின்றது.

இதன் பொருள்: நாள் முன் தோன்றுந் தொழினிலைக் கிளவிக்கு—இகர ஈற்று நாட்பெயர்களின் முன்னர்த் தோன்றுந் தொழிற் சொற்கு, ஆன் இடைவருதல் ஐய மின்று—ஆன் சாரியை இடைவந்து முடிதல் ஐயமின்று என்றவாறு.

உதாரணம்: பரணியாற் கொண்டான் சோதியாற் கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும். ஐயமின்றென்றதனால் இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. இதற்குக் கண்ணென் உருபு விரிக்க. (சரு)

உசஅ. திங்கண் முன்வரி னிக்கே சாரியை.

இஃது இயைபு வல்லெழுத்தினோடு இக்கு வகுத்த லின் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: திங்கள் முன்வரின் இக்கே சாரியை— திங்களை உணரநின்ற இகர ஈற்றுப் பெயர்களின் முன்னர்த் தொழினிலைக் கிளவிவரின் வருஞ் சாரியை இக்குச் சாரியை யாம் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஆடிக்குக்கொண்டான் சென்றான் தந் தான் போயினான் என இயைபுவல்லெழுத்துக் கொடுத்து முடிக்க. இதற்குங் கண்ணென் உருபு விரிக்க. (சசு)

உசகூ. ஈகார விறுதி யாகார வியற்றே.

இஃது ஈகார ஈற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண் முடியு மாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ஈகார இறுதி ஆகார இயற்று—ஈகார ஈற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண் ஆகார ஈற்று அல்வழியின் இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ் வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஈக்கடிது தீக்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். (சஎ)

உரும. நீயென் பெயரு மிடக்கர்ப் பெயரு
மீயென மரீஇய விடம்வரை கிளவியு
மாவயின் வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இஃது எய்தியது விலக்கலும் எய்தாத தெய்துவித்த லுங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : நீ என் பெயரும் இடக்கர்ப் பெய ரும்—நீயென்னும் பெயரும் இடக்கர்ப்பெயராகிய ஈகார ஈற்றுப்பெயரும், மீயெனமரீஇய இடம் வரை கிளவியும்— மீயென்று சொல்ல மருவாய் வழங்கின ஓரிடத்தை வரைந்து உணர்த்துஞ் சொல்லும், ஆவயின் வல்லெழுத்து இயற்கையாகும்—புணருமிடத்து முற்கூறிய வல்லெழுத் துப் பெறுது இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : நீகுறியை சிறியை தீயை பெரியை என வும், பீகுறிது சிறிது தீது பெரிது எனவும் இவையிற்றுக் குப் பொதுவான் எய்திய வல்லெழுத்து விலக்குண்டன. மீகண் செவி தலை புறம் இஃது இலக்கணத்தோடு பொருந் திய மருவாதலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

நீயென்பது அஃறிணை விரவுப்பெயருள் அடங்காதோ வெனின் மேல் நின்கையெனத் திரிந்து முடிதலின் அடங்கா தாயிற்று. மீகண் என்பது மேலிடத்துக் கண்ணென வேற்றுமையெனினும் இயல்புபற்றி உடன் கூறினர்.(சஅ)

உருக. இடம்வரை கிளவிமுன் வல்லெழுத்து [மிகூஉ
முடனிலை மொழியு முளவென மொழிப.

இது வல்லெழுத்து மிகுக என்றலின் எய்திய திகந்து படாமற் காத்தது.

இதன் பொருள்: இடம் வரை கிளவிமுன் வல்லெழுத்து மிகூஉம்—இடத்தை வரைந்து உணர்த்தும் மீயென்னுஞ் சொல்லின்முன்னர் இயல்பாய் முடிதலேயன்றி வல்லெ ழுத்து மிக்கும் முடியும், உடனிலை மொழியும் உள என

மொழிப—தம்மில் ஓசையியைந்து நிற்றலையுடைய மொழிகளும் உளவென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

உதாரணம் : மீக்கோள் மீப்பல் என வரும்.

உடனிலையென்றதனான் மீங்குழி மீந்தோல் என மெல்லெழுத்துப்பெற்று முடிவனவுங் கொள்க. (சகூ)

உருஉ. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே.

இஃது ஈகார ஈற்றுப்பெயர் வேற்றுமைக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வேற்றுமைக்கண்ணும் அதனோரற்று—ஈகார ஈற்றுப்பெயர் வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக்கண்ணும் ஆகார ஈற்று அல்வழிபோல வல்லெழுத்து வந்துழி அவ் வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஈக்கால் சிறகு தலை புறம், தீக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை என வரும். (ருo)

உருக. நீயெ னொருபெய ருருபிய னிலையு
மாவயின் வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது, வல்லெழுத்து விலக்கி னகரவொற்றே பெறுக என்றலின்.

இதன் பொருள் : நீயென் ஒருபெயர் உருபியல் நிலையும்—நீயென்னும் ஓரெழுத்தொருமொழி உருபு புணர்ச்சிக்கண் நெடுமுதல் குறுகி னகரம் ஒற்றி நின்றாற்போல ஈண்டுப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண்ணும் முடியும், ஆவயின் வல்லெழுத்து இயற்கையாகும்—அவ்வாறு முடிபுழி இயைபு வல்லெழுத்து மிகா என்றவாறு.

உதாரணம் : நின்கை செவி தலை புறம் என வரும்.

இஃது ஈகார ஈறு இகர ஈறும் இகர ஈறு னகர ஈறும் நின்றுழியும் 'நீயெனொருபெயர்' என்றலிற் றிரிந்ததன் றிரிபதுவேயாயிற்று. இயற்கையாகுமெனவே நிலைமொழித் தொழில் அதிகார வல்லெழுத்தை விலக்காதாயிற்று. (ருக)

உருச. உகர விறுதி யகர வியற்றே.

இஃது உகர ஈற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : உகர இறுதி அகர இயற்று—உகர ஈற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண் அகர ஈற்று இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ் வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : கடுக்குறிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். (ருஉ)

உருரு. சுட்டின் முன்னரு மத்தொழிற் றாகும்.

இஃது உகர ஈற்றுச் சுட்டு வன்கணத்தோடு முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : சுட்டின் முன்னரும் அத்தொழிற்று ஆகும்—உகர ஈற்றுச் சுட்டின்முன்னும் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : உக்கொற்றன் சாத்தன் தேவன் பூதன் என வரும். (ருந)

உருசு. ஏனவை வரினே மேனிலை யியல.

இஃது உகர ஈற்றுச் சுட்டு ஒழிந்த கணங்களோடு முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஏனவை வரின்—உகர ஈற்றுச் சுட்டின்முன் வல்லெழுத்தல்லாத மென்கணம் முதலிய

மூன்றும் வரின், மேல் நிலை இயல—அகர ஈற்றுச் சுட்டு முடிந்தாற்போல ஞநமத் தோன்றின் ஒற்று மிக்கும் யவ்வரினும் உயிர்வரினும் வகரம் ஒற்றியுஞ் செய்யுளில் நீண்டு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : உஞ்ஞாண் நூல் மணி எனவும், உவ்யாழ் உவ்வட்டு எனவும், உவ்வடை உவ்வாடை எனவும், ஊவயி ஞன எனவும் வரும். (ருச)

உருஎ. சுட்டுமுத லிறுதி யியல்பா கும்மே.

இஃது இவ் வீற்றுட் சிலவற்றிற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி இயல்பு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : சுட்டு முதல் இறுதி—சுட்டெழுத் தினை முதலாகவுடைய உகர ஈற்றுப்பெயர், இயல்பாகும்—முற்கூறிய வல்லெழுத்து மிகாது இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : அதுகுறிது இதுகுறிது உதுகுறிது சிறிது தீது பெரிது என வரும்.

முற்கூறியவை சுட்டுமாத்திரை, இவை சுட்டுப்பெய ராக உணர்க. (ருரு)

உருஅ. அன்றுவரு காலை யாவா குதலு
மைவரு காலை மெய்வரைந்து கெடுத
[லுஞ்
செய்யுண் மருங்கி னுரித்தென மொழிப.

இஃது இவ் வீற்றுச் சுட்டுமுதற் பெயர்க்கு ஓர் செய் யுண்முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அன்று வருகாலை ஆவாகுதலும்—அதிகாரத்தால் நின்ற சுட்டுமுதல் உகர ஈற்றின்முன்னர் அன்றென்னும் வினைக்குறிப்புச்சொல் வருங்காலத்து அத்

தகரவொற்றின்மேல் ஏறிநின்ற உகரம் ஆகாரமாய்த் திரிந்து முடிதலும், ஐ வரு காலை மெய்வரைந்து கெடு தலும்—அதன்முன்னர் ஐயென்னுஞ் சாரியை வருங் காலத்து அத் தகரவொற்று நிற்க அதன்மேல் ஏறிய உகரங் கெடுதலும், செய்யுண்மருங்கின் உரித்தென மொழிப— செய்யுட்கண் உரித்தென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர் என்ற வாறு.

உதாரணம் : அதாஅன்றம்ம இதாஅன்றம்ம உதா அன்றம்ம 'அதாஅன்றென்ப வெண்பாயாப்பே' எனவும், அதைமற்றம்ம இதைமற்றம்ம உதைமற்றம்ம எனவும் வரும்.

மொழிந்த பொருளோடொன்ற வவ்வயின் முடியாத தனை முட்டின்றிமுடித்த லென்பதனல் அதன்று இதன்று உதன்று என உகரங்கெட்டுத் தகரவொற்று நிற்றல் கொள்க. (ருசு)

உருகூ. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே.

இஃது இவ் வீற்றுப் பெயர் வேற்றுமைக்கண் முடியு மாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வேற்றுமைக்கண்ணும்—உகர ஈற் றுப்பெயர் வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக்கண்ணும், அதனோரற்று—அகர ஈற்று அல்வழியோடு ஒருதன்மைத் தாய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : கடுக்காய் செதிள் தோல்பூ எனவும், கடுக்கடுமை எனவும் வரும். (ருள)

உகூய. எருவுஞ் செருவு மம்மொடு சிவணித் திரிபிட னுடைய தெரியுங் காலை

யம்மின் மகரஞ் செருவயிற் கெடுமே
தம்மொற்று மிகூஉம் வல்லெழுத் தியற்
[கை.

இஃது அவ் விற்றுள் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்து விலக்கிச் சாரியைவிதியும் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்தினோடு சாரியை விதியுஞ் சாரியை பெறுதவழி வல்லெழுத்து மெல்லெழுத்துப் பேறுங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : எருவுஞ் செருவும் அம்மொடு சிவணி—எருவென்னுஞ் சொல்லுஞ் செருவென்னுஞ் சொல்லும் அம்முச் சாரியையோடு பொருந்தி, திரிபு இடனுடைய தெரியுங் காலை—அதிகார வல்லெழுத்துப் பெறுமல் திரியும் இடனுடைய ஆராயுங்காலத்து, அம்மின் மகரஞ் செருவயிற் கெடும்—ஆண்டு அம்முச்சாரியையினது ஈற்றின் மகரஞ் செருவென்னுஞ் சொல்லிடத்துக் கெட்டுமுடியும், வல்லெழுத்து மிகூஉம்—ஆண்டுச் செருவின்கண் வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும், இயற்கைத் தம் ஒற்று மிகூஉம் — அம்முப்பெறுதவழி இரண்டிற்குந் தமக்கு இனமாகிய வல்லொற்றும் மெல்லொற்றும் மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : எருவென நிறுத்திக் குழி சேறு தாது பூழி எனத் தந்து அம்முக்கொடுத்து 'அம்மினிறுதிகசதக் காலை' (எழு-கஉக.) என்பதனல் எருவங்குழி சேறு தாது பூழியென முடிக்க. செருவென நிறுத்திக் களம் சேனை தானை பறை எனத் தந்து இடை அம்முக்கொடுத்து மகரங் கெடுத்து வல்லெழுத்துக்கொடுத்துச் செருவக்களம் சேனை தானை பறையென முடிக்க. இனி அம்முப் பெறுதவழி எருக்குழி எருங்குழி என வல்லெழுத்தும் மெல்லெழுத்துங் கொடுத்து முடிக்க. இனிச் செருவிற்கு ஏற்புழிக்

கோடலென்பதனற் செருக்களமென வல்லெழுத்தே கொடுத்து முடிக்க.

தெரியுங்காலை என்றதனான் எருவின்குறுமை செருவின்கடுமை என உருபிற்குச்சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி வல்லெழுத்து வீழ்தலும் எருவஞாற்சி செருவஞாற்சி என இயல்பு கணத்துக்கண் அம்முப்பெறுதலுங் கொள்க. மகரம் 'மென்மையு மிடைமையும்' (எழு-கஙூ.) என்பதனாற் கெடுக்க.

தம்மொற்றுமிகூஉம் என உடம்பொடு புணர்த்துச் சூத்திரஞ் செய்தலின் உகரம் நீடவருதலுங் கொள்க. வரூஉம் தரூஉம் படூஉம் என வரும். (ருஅ)

உகூக. ழகர வுகர நீடிட னுடைத்தே
யுகரம் வருத லாவயி னான.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தது, வல்லெழுத்தினேடு உகரம் பெறுதலின்.

இதன் பொருள் : ழகர உகரம் நீடிடன் உடைத்து— உகர ஈற்றுச் சொற்களுள் ழகரத்தோடு கூடிய உகர ஈற்றுச்சொல் நீண்டு முடியும் இடனுடைத்து, ஆவயின் ஆன உகரம் வருதல்—அவ்விடத்து உகரம் வந்துமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : எழூஉக்கதவு சிறை தானை படை என வரும்.

நீடிடனுடைத்து என்றதனான் நீளாதும் உகரம்பெறுதும் வருமாயிற்று. குழூத்தோற்றம் என வரும்.

இன்னும் இதனாற் பழுக்காயென அல்வழிக்கண்ணும் இவ் விதியன்றி வருதல் கொள்க.

ஆவயினான என்றதனாற் பெரும்பான்மை செய்யுட்கண் நீண்டு உகரம்பெற்று

'எழூஉத்தாங்கிய கதவுமலைத்தவர்
குழூஉக்களிற்றுக் குறும்புடைத்தலின்' (புறம்-௯எ.)

எனவும்,

'பழூஉப்பல்லன்ன பருவுகிர்ப்பாவடி' (குறுந்-௧௮௰.)

எனவும் வருதல் கொள்க. (௫௯)

உ௬உ. ஓடுமரக் கிளவி யுதிமர வியற்றே.

இஃது அவ் வீற்று மரப்பெயருள் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தது.

இதன் பொருள்: ஓடுமரக் கிளவி—ஓடுவென்னும் மரத்தினை உணர நின்ற சொல், உதிமர இயற்று—உதியென்னும் மரத்தின் இயல்பிற்றாய் மெல்லெழுத்துப் பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஓடுங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும். மரமென்றார் ஓடுவென்னும் நோயை நீக்குதற்கு.

முன்னர் உதிமரத்தின்பின்னர் அம்முப் பெறுகின்ற புளிமரம் வைத்த இயைபான் இதற்கு அம்முப்பேறுங் கொள்க. ஓடுவங்கோடு என வரும். (௬௰)

உ௬௩. சுட்டுமுத லிறுதி யுருபிய னிலையு
மொற்றிடை மிகாஅ வல்லெழுத் தியற்கை.

இது சுட்டுப்பெயர்க்கு வல்லெழுத்து விலக்கிச் சாரியை வகுத்தது.

இதன் பொருள்: சுட்டுமுதல் இறுதி உருபியல் நிலையும்—சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய உகர ஈற்றுச் சொற்கள் பொருட்புணர்ச்சிக் கண்ணும் உருபுபுணர்ச்

சியிற் கூறிய இயல்பிலே நின்று அன் சாரியை பெற்று உகரங்கெட்டு முடியும், வல்லெழுத்து இயற்கை ஒற்று இடைமிகாஅ—வல்லெழுத்து இயற்கையாகிய ஒற்று இடைக்கண் மிகா என்றவாறு.

உதாரணம் : அதன்கோடு இதன்கோடு உதன்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும். ஒற்றிடைமிகா எனவே சாரியை வகுப்ப வல்லெழுத்து வீழாவென்பது பெற்றும்.

வல்லெழுத்தியற்கை யென்றதனான் உகர ஈற்றுள் எருவுஞ் செருவும் ஒழித்து ஏனையவற்றிற்கும் உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்க்க. கடுவின்குறை ஒடுவின்குறை எழுவின் புறம் கொழுவின்கூர்மை என வரும். இன்னும்இதனானே உதுக்காண் என்றவழி வல்லெழுத்து மிகுதலுங் கொள்க. (௬௧)

உ௬௪. ஊகார விறுதி யாகார வியற்றே.

இது நிறுத்தமுறையானே ஊகார ஈறு அல்வழிக்கட் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஊகார இறுதி ஆகார இயற்று—ஊகார ஈற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண் ஆகார ஈற்று அல்வழியின் இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ் வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : கழூஉக்கடிது கொண்மூக்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். (௬௨)

உ௬௫. வினையெஞ்சு கிளவிக்கு முன்னிலை மொழிக்கு

நினையுங் காலை யவ்வகை வரையார்.

இஃது இவ் வீற்று வினையெச்சத்திற்கு மிக்குமுடியு மென்றலின், எய்தாத தெய்துவித்ததூஉம் முன்னிலை வினைக்கு இயல்பும் உறழ்பும் மாற்றுதலின் எய்தியது விலக்கியதூஉம் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: வினையெஞ்சு கிளவிக்கும்—ஊகார ஈற்று வினையெச்சமாகிய சொற்கும், முன்னிலை மொழிக்கும்—முன்னிலைவினைச்சொற்கும், நினையுங் காலை அவ்வகை வரையார்—ஆராயுங்காலத்து அவ் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியுங் கூற்றினை நீக்கார் என்றவாறு.

உதாரணம்: உண்ணூக்கொண்டான் சென்றான் "தங் தான் போயினான் எனவும், கைதூக்கொற்றா சாத்தா தேவா பூதா எனவும் வரும்.

நினையுங்காலை என்றதனான் இவ் வீற்று உயர்திணைப் பெயர்க்கும் அல்வழிக்கண் வல்லெழுத்துக் கொடுத்து முடிக்க. ஆடூஉக்குறியன் மகடூஉக்குறியள் என வரும். உயர்திணைப்பெயர் எடுத்தோதி முடிப்பாராதலின் அம் முடிபுபெருமை ஈற்றுப்பொதுவிதியான் முடியாது இலேசான் முடித்தாம். (௬௫)

உ௬௬. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே.

இஃது ஊகார ஈறு வேற்றுமைக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: வேற்றுமைக்கண்ணும் அதனோ ரற்று—ஊகார ஈறு வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக் கண்ணும் ஆகார ஈற்று அல்வழிபோல வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: கழூஉக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை, கொண்மூக்குழாம் செலவு தோற்றம் பறைவு என வரும். (௬௬)

உகூஎ. குற்றெழுத் திம்பரு மோரெழுத்து மொழி
நிற்றல் வேண்டு முகரக் கிளவி. [க்கு

இஃது இயைபு வல்லெழுத்திேனாடு உகரம் வகுத்த லின் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : குற்றெழுத்து இம்பரும்—குற்றெழுத்தின்பின் வந்த ஊகார ஈற்று மொழிக்கும், ஓரெழுத்து மொழிக்கும்—ஓரெழுத் தொருமொழியாகிய ஊகார ஈற்று மொழிக்கும், உகரக் கிளவி நிற்றல் வேண்டும்—உகரமாகிய எழுத்து நிற்றலை விரும்பும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

உதாரணம் : உடூஉக்குறை செய்கை தலை புறம் எனவும், தூஉக்குறை செய்கை தலை புறம் எனவும் வரும்.

நிற்றல் என்றதனான் உயர்திணைப் பெயர்க்கும் வல்லெழுத்தும் உகரமுங் கொடுக்க. ஆடூஉக்கை மகடூஉக்கை செவி தலை புறம் என வரும். இவை தொகைமரபினுள் இயல்பாதல் எய்தியவற்றை ஈண்டு இருவழிக்கண்ணும் முடித்தார், ஈற்றுப் பொது ஒப்புமை கண்டு. (கூடு)

உகூஅ. பூவெ னொருபெய ராயியல் பின்றே
யாவயின் வல்லெழுத்து மிகுதலு முரித்
[தே.

இஃது ஊகார ஈற்றுள் ஒன்றற்கு உகரமும் இயைபு வல்லெழுத்தும் விலக்கிப் பெரும்பான்மை மெல்லெழுத்துஞ் சிறுபான்மை வல்லெழுத்தும் பெறுமென எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : பூவென் ஒருபெயர் அ இயல்பு இன்று—பூவென்னும் ஊகார ஈற்றையுடைய ஒருபெயர் மேற்கூறிய உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றுமுடியும் அவ் வியல்பின்மையை உடைத்து, ஆவயின் வல்லெழுத்து

மிகுதலும் உரித்து—அவ்விடத்து மெல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலேயன்றி வல்லெழுத்து மிக்குமுடிதலும் உரித்து என்றவாறு.

உதாரணம் : பூங்கொடி சோலை தாமம் பந்து எனவும், பூக்கொடி செய்கை தாமம் பந்து எனவும் வரும்.

பூவென்பது பொலிவென்னும் வினைக்குறிப்பை உணர்த்தாது நிற்றற்கு ஒருபெயரென்றார். (௬௬)

௨௬௯. ஊவெ னொருபெய ராவொடு சிவணும்.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது, உகரமும் வல்லெழுத்தும் விலக்கி னகரம் விதித்தலின்.

இதன் பொருள் : ஊவென் ஒருபெயர்—ஊவெனத் தசையை உணர்த்திநின்ற ஓரெழுத்தொருமொழி, ஆவொடு சிவணும்—ஆகார ஈற்றில் ஆவென்னுஞ்சொல் வல்லெழுத்துப் பெறாது னகர ஒற்றுப் பெற்று முடிந்தாற்போல னகர ஒற்றுப் பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஊவென நிறுத்தி னகர ஒற்றுக்கொடுத்து ஊன்குறை செய்கை தலை புறம் என முடிக்க. ஊவென்பது தசையை உணர்த்திநின்ற வழக்கு ஆசிரியர் நூல்செய்த காலத்து வழக்கு. அன்றித் தேயவழக்கேனும் உணர்க.

௨௭௰. அக்கென் சாரியை பெறுதலு முரித்தே
தக்கவழி யறிதல் வழக்கத் தான.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அக்கென் சாரியை பெறுதலும் உரித்து—அதிகாரத்தான் நின்ற ஊவென்னும் பெயர் முற் கூறிய னகரத்தோடு அக்கென்னுஞ் சாரியை பெற்று முடி

தலும் உரித்து, வழக்கத்தான தக்கவழி அறிதல்—அம் முடிபு வழக்கிடத்துத் தக்க இடம் அறிக என்றவாறு.

தக்கவழியறிதல் என்றதனுற் சாரியைபெற்றுழி னகரம் விலக்குண்ணுது நிற்றலும் முன் மாட்டேற்ருல் விலக்குண்ட வல்லெழுத்துக் கெடாது நிற்றலுங் கொள்க.

உதாரணம் : ஊனக்குறை செய்கை தலை புறம் என வரும்.

வழக்கத்தான என்றதனுன் ஊகார ஈற்றுச் சொல்லிற்கு உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட்சென்றுழி இயைபுவல்லெழுத்துக் கெடுக்க. கொண்மூவின்குழாம் உடூஉவின்றலை ஊவின்குறை என வரும். (௬அ)

உஎக. ஆடூஉ மகடூஉ வாயிரு பெயர்க்கு மின்னிடை வரினு மான மில்லை.

இது 'குற்றெழுத்திம்பரும்' (எழு-உகூஎ.) என்பதனுள் நிற்றலென்ற இலேசான் எய்திய வல்லெழுத்தேயன்றிச் சாரியையும் வகுத்தலின் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி உணர்த்தியது.

இதன் பொருள் : ஆடூஉ மகடூஉ ஆயிரு பெயர்க்கும்—ஆடூஉ மகடூஉவாகிய உயர்திணைப்பெயர் இரண்டிற்கும், இன் இடைவரினும் மானம் இல்லை—முன்னெய்திய வல்லெழுத்தேயன்றி இன்சாரியை இடையேவரினுங் குற்றமில்லை என்றவாறு.

உதாரணம் : ஆடூஉவின்கை மகடூஉவின்கை செவி தலை புறம் என வரும்.

மானமில்லை என்றதனுன் இன்பெற்றுழி மேல் எய்திய வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (௬௯)

உஎஉ. எகர வொகரம் பெயர்க்கீ ருகா
முன்னிலை மொழிய வென்மனார் புலவர்
தேற்றமுஞ் சிறப்பு மல்வழி யான.

இஃது எகர ஒகரம் ஈறும் இடம் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்: தேற்றமுஞ் சிறப்பும் அல்வழி ஆன—தெளிவுபொருளுஞ் சிறப்புப்பொருளும் அல்லாத வேற்றுமைப் பொருண்மையிடத்து அளபெடுத்துக் கூறுதலின் உளவாகிய, எகர ஒகரம் பெயர்க்கு ஈறுகா—எகர ஒகரங்கள் பெயர்க்கு ஈறாய் வாரா, வினைக்கு ஈறாய் வரும், முன்னிலை மொழிய என்மனார் புலவர்—அவைதாந் தன்மையினும் படர்க்கையினும் வாரா, முன்னிலைச்சொல்லிடத்தனவாமென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

எனவே,தெளிவுபொருளினுஞ் சிறப்புப்பொருளினும் வந்து பெயர்க்கு ஈறும் இடைச்சொல்லாகிய எகர ஒகரம் மூன்றிடத்திற்கும் உரியவாமென்று பொருளாயிற்று. என இங்ஙனம் அருத்தாபத்தியாற் கொண்டதற்கு இலக்கணம் மேலைச் சூத்திரத்தாற் கூறுப.

உதாரணம்: எளக்கொற்று ஓலக்கொற்று சாத்தா தேவா பூதா என வரும்.

இவை எனக்கு ஒரு கருமம்பணி எனவும், இங்ஙனஞ் செய்கின்றதனை ஒழி எனவும் முன்னிலையேவற் பொருட்டாய் வந்தன. இதற்கு வல்லெழுத்துப் பெறுமாறு மேலே கூறுப. (எஉ)

உஎங. தேற்ற வெகரமுஞ் சிறப்பி னெவ்வு
மேற்கூ றியற்கை வல்லெழுத்து மிகா.

இஃது எய்தியது இகந்துபடாமற் காத்து எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : தேற்ற எகரமுஞ் சிறப்பின் ஓவ்வும் மேற்கூறு இயற்கை—முன்னர் அருத்தாபத்தியாற் பெயர்க் கண் வருமென்ற தேற்றப்பொருண்மையில் எகரமுஞ் சிறப்புப்பொருண்மையில் ஓகரமும் மூன்றிடத்தும் வரு மென்ற இலக்கணத்தனவாம், வல்லெழுத்து மிகா—வல் லெழுத்து மிக்குமுடியா, எனவே முன்னிலைக்கண் வரு மென்ற எகர ஓகரங்கள் வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்ற வாறு.

உதாரணம் : யானேஎகொண்டேன் நீயேஎகொண் டாய் அவனேஎகொண்டான் எனவும், யானோஒகொடியன் நீயோஒகொடியை அவனோஒகொடியன் எனவும் பெயர்க் கண் ஈறுய் இயல்பாய் வந்தவாறு காண்க. இது முன்னர் எய்திய இலக்கணம் இகவாமற் காத்தார். முன் நின்ற சூத்திரத்தின் முன்னிலைக்கும் வல்லெழுத்து மிகுத்து எய் தாததெய்துவித்தார். இச் சூத்திரத்திற்கு அளபெடுத்தல் 'தெளிவினேயும்' (சொல்-உ௬௬.) என்னுஞ் சூத்திரத் தாற் கொள்க. எனவே, முடிவுபெற்றுழி இங்ஙனம் இடைச்சொல்லும் எடுத்தோதிப் புணர்ப்பரென்பதூஉம் பெற்றும். (எக)

உஎ௪. ஏகார விறுதி யூகார வியற்றே.

இது நிறுத்தமுறையானே ஏகார ஈறு அல்வழிக்கட் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஏகார இறுதி—ஏகார ஈற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண், ஊகார இயற்று—ஊகார ஈற்று அல்வழியின் இயல்பிற்றுய் வல்லெழுத்துவந்துழி அவ் வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஏக்கடிது சேக்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். (எஉ)

உஎடு. மாறுகோ ளெச்சமும் வினவு மெண்ணுங்
கூறிய வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இஃது இடைச்சொற்கள் இயல்பாய்ப் புணர்கவென எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: மாறுகோள் எச்சமும்—மாறுகோடலையுடைய எச்சப்பொருண்மைக்கண்வரும் எகார ஈற்று இடைச்சொல்லும், வினவும்—வினப்பொருண்மைக்கண் வரும் எகார ஈற்று இடைச்சொல்லும், எண்ணும்—எண்ணுப் பொருண்மைக்கண் வரும் எகார ஈற்று இடைச்சொல்லும், கூறிய வல்லெழுத்து இயற்கையாகும்—முற்கூறிய வல்லெழுத்துப் பெருது இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: யானேகொண்டேன் சென்றேன் தந்தேன் போயினேன் என்புழி யான்கொண்டிலேனென மாறுகொண்ட ஒழிபுபட நின்றது. நீயேகொண்டாய் சென்முய் தந்தாய் போயினுய் எனவும், நிலனே நீரே தீயே வளியே கொற்றனே சாத்தனே எனவும் வரும்.

கூறிய என்றதனுற் பிரிநிலை எகாரமும் ஈற்றசை எகாரமும் இயல்பாய் முடிதல் கொள்க. அவருள் இவனே கொண்டான் எனவும், 'கழியே, சிறுகுரனெய்தலொடு பாடோவாதே-கடலே, பாடெழுந்தொலிக்கும்' எனவும் வரும். (எரு)

உஎசு. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனே ரற்றே.

இஃது இவ் வீற்று வேற்றுமைமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: வேற்றுமைக்கண்ணும்—எகார ஈற்று வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணும், அதனோரற்று—

ஊகார ஈறு அல்வழிபோல வல்லெழுத்து வந்துழி அவ்வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஏக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனவும், வேக்குடம் சாடி தூதை பானை எனவும் வரும்.

வேக்குடம் வேதலையுடைய குடமென விரியும். (எச)

உஎஎ. ஏயெ னிறுதிக் கெகரம் வருமே.

இது வல்லெழுத்தினோடு எகரம் விதித்தலின் எய்திய தன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ஏயென் இறுதிக்கு எகரம் வரும்—அவ்வேற்றுமைக்கண் ஏயென்னும் இறுதிக்கு எகரம் வரும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஏஎக்கொட்டில் சாலை துளை புழை என வரும்.

வருமொழி வரையாது கூறினமையின் இயல்புகணத்துக்கண்ணும் வருமெனக் கொள்க. ஏஎஞெகிழ்ச்சி நேர்மை என வரும். உரையிற்கோடலால் எகரம் ஏற்புழிக் கொள்க. (எரு)

உஎஅ. சேவென் மரப்பெய ரொடுமர வியற்றே.

இஃது அவ் வீற்றுள் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தது.

இதன் பொருள்: சே என் மரப்பெயர்—பெற்றமன்றிச் சேவென்னும் மரத்தினை உணரநின்ற பெயர், ஒடுமர இயற்று—ஒடுமரம்போல மெல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: சேங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும். (எசூ)

உஎகூ. பெற்ற மாயின் முற்றவின் வேண்டும்.

இஃது இயைபுவல்லெழுத்து விலக்கி இன் வகுத்தது.

இதன் பொருள்: பெற்றம் ஆயின் — முற்கூறிய சேவென்பது பெற்றத்தினை உணர்த்திய பொழுதாயின், முற்ற இன் வேண்டும்—முடிய இன்சாரியை பெற்று முடிய வேண்டும் என்றவாறு.

உதாரணம்: சேவின்கோடு செவி தலை புறம் என வரும்.

முற்ற என்றதனானே முற்கூறிய சேவென்னும் மரப் பெயர்க்கும் ஏவென்பதற்கும் உருபிற்கு எய்திய சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்தல் கொள்க. சேவின்கோடு செதிள் தோல் பூ எனவும், ஏவின்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனவும் வரும்.

சாரியைப்பேறு வருமொழி வரையாது கூறினமை யின் இயல்புகணத்தும் இன்பெறுதல் கொள்க. சேவி னலம் மணி வால் சேவினிமில் சேவினடை சேவினட்டம் என வரும்.

இன்னும் இதனானே இயல்புகணத்துக்கண் இன் பெறாது வருதலுங் கொள்க. செய்யுட்கண் 'தென்றற்கு வீணைக்குச் சேமணிக்குக் கோகிலத்திற்—கன்றிற்கு' என வரும். (எஎ)

உஅ௦. ஐகார விறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர் வேற்றுமை யாயின் வல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது ஐகார ஈறு வேற்றுமைக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது. தொகைமரபினுள் 'வேற்றுமையல்வழி இஐயென்னும்' (எழு-கருஅ.) என்பதன்கண் அல்வழி முடித்தார்.

இதன் பொருள்: ஐகார இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்—ஐகார ஈற்றுப்பெயர்ச்சொன்முன்னர் அதிகாரத்தாற் கசதப முதன்மொழி வந்துழி, வேற்றுமையாயின் வல்லெழுத்து மிகும்—வேற்றுமைப்பொருட்புணர்ச்சியாயின் தமக்குப் பொருந்தின வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: யானைக்கோடு செவி தலை புறம் என வரும்.

வேற்றுமையாயின் என்றதனன் உருபுபுணர்ச்சிக்கண்ணும் யானையைக்கொணர்ந்தானென வல்லெழுத்து மிகுதல் கொள்க. (எஅ)

உஅக. சுட்டுமுத லிறுதி யுருபிய னிலையும்

இது வல்லெழுத்தினோடு வற்று வகுத்தலின் எய்திய தன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: சுட்டுமுதல் இறுதி—சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய ஐகார ஈற்றுப்பெயர், உருபியல் நிலையும்—உருபுபுணர்ச்சிக்கூறிய இயல்புபோலப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண் வற்றுப் பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: அவையற்றுக்கோடு இவையற்றுக்கோடு உவையற்றுக்கோடு செவி தலை புறம் என வரும். இதனை 'வஃகான்மெய்கெட' (எழு-கஉஉ.) என்பதனன் முடிக்க. (எகூ)

உஅஉ. விசைமரக் கிளவியு ஞெமையு நமையு
மாமுப் பெயருஞ் சேமர வியல.

இது வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: விசைமரக் கிளவியும்—விசைத்தற்றொழிலன்றி விசையென்னும் மரத்தை உணரநின்ற சொல்

லும், ஞெமையும்—ஞெமையென்னும் மரத்தினை உணர நின்ற சொல்லும், நமையும்—நமையென்னும் மரத்தினை உணரநின்ற சொல்லும், ஆ முப்பெயரும்—ஆகிய அம் மூன்றுபெயரும், சேமர இயல—வல்லெழுத்து மிகாது சேமரம்போல மெல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : விசைங்கோடு ஞெமைங்கோடு நமைங் கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும். இவை கசதப முதலிய மொழிமேல் தோன்றும் மெல்லெழுத்து என்று உணர்க. (அஎ)

உஅரு. பனையு மரையு மாவிரைக் கிளவியு
நினையுங் காலை யம்மொடு சிவணு
மையெ னிறுதி யரைவரைந்து கெடுமே
மெய்யவ ணொழிய வென்மனார் புலவர்.

இஃது இயைபுவல்லெழுத்து விலக்கி அம்மு வகுத்தது.

இதன் பொருள் : பனையும் அரையும் ஆவிரைக் கிளவியும்—பனையென்னும்பெயரும் அரையென்னும்பெயரும் ஆவிரையென்னும் பெயரும், நினையுங் காலை அம்மொடு சிவணும்—ஆராயுங்காலத்து வல்லெழுத்து மிகாது அம்முச் சாரியையொடு பொருந்தி முடியும், ஐயென் இறுதி அரை வரைந்து கெடும்—அவ்விடத்து ஐயென்னும் ஈறு அரை யென்னுஞ் சொல்லை நீக்கி ஏனை இரண்டிற்குங் கெடும், மெய் அவண் ஒழிய என்மனார் புலவர்—தன்னான் ஊரப்பட்ட மெய்கெடாது அச்சொல்லிடத்தே நிற்க என்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம் : பனை ஆவிரை என நிறுத்தி அம்மு வருவித்து ஐகாரங் கெடுத்து ஒற்றின்மேலே அகரமேற்றிப் பனங்காய் ஆவிரங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும். அரையென நிறுத்தி அம்முக் கொடுத்து ஐகாரங்கெடாது

அரையங்கோடு செதிள் தோல் பூ என முடிக்க. வல்லெழுத்துக்கேடு மேலே 'கடிநிலையின்று' (எழு-உஅடு.) என்றதனாற் கூறுதும்.

நினையுங்காலையென்றதனால் தாதுணை வழுதுணை தில்லை ஓலை தாழை என நிறுத்தி அம்முக்கொடுத்து ஐகாரங் கெடுத்துத் தாதுணங்காய் வழுதுணங்காய் தில்லங்காய் ஓலம்போழ் தாழங்காய் என முடிக்க. (அக)

உஅச. பனையின் முன்ன ரட்டுவரு காலை
நிலையின் றாகு மையெ னுயிரே
யாகாரம் வருத லாவயி னான.

இது நிலைமொழிச் செய்கை நோக்கி எய்தாததெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : பனையின் முன்னர் அட்டு வருகாலை—முற்கூறியவாறன்றிப் பனையென்னுஞ்சொன்முன்னர் அட்டென்னுஞ்சொல் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, நிலையின்று ஆகும் ஐயென் உயிர்—நிற்றலில்லையாகும் ஐயென்னும் உயிர், ஆவயின் ஆன ஆகாரம் வருதல்—அவ்விடத்து ஆகாரம் வந்து அம்மெய்ம்மேலேறி முடிக என்றவாறு.

உதாரணம் : பனாஅட்டு என வரும். இதற்கு மூன்றுவதும் ஆறுவதும் விரியும்.

ஆவயினான என்றதனால் ஓராஙயம் விச்சாவாதி என்னும் வேற்றுமைமுடிபுங் கேட்டாமூலம் பாறுங்கல் என்னும் அல்வழிமுடிபுங் கொள்க. இவற்றுள் வடமொழிகளை மறுத்தலும் ஒன்று. (அஉ)

உஅடு. கொடிமுன் வரினே யையவ ணிற்பக்
கடிநிலை யின்றே வல்லெழுத்து மிகுதி.

இது மேல் ஐகாரங் கெடுத்து அம்முப்பெறுக என்றூர், ஈண்டு அது கெடாதுநிற்க என்றலின் எய்தியது இகந்து படாமற் காத்தது. அம்மு விலக்கி வல்லெழுத்து விதித்த லின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்ததுமாம்.

இதன் பொருள்: முன் கொடி வரின்—பனையென்னுஞ் சொன்முன்னர்க் கொடியென்னுஞ் சொல்வரின், ஐ அவண் நிற்ப—கேடு ஓதிய ஐகாரம் ஆண்டுக் கெடாது நிற்ப, வல் லெழுத்து மிகுதி கடிநிலையின்று—வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதல் நீக்கு நிலைமையின்று என்றவாறு.

உதாரணம் : பனைக்கொடி என வரும். இதற்கு இரண் டாவதும் மூன்ருவதும் விரியும்.

கடிநிலையின்று என்றதனுன் ஐகார ஈற்றுப்பெயர்க ளெல்லாம் எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் அம்முச்சாரி யையும் பிறசாரியையும் பெற்றுழி அதிகார வல்லெழுத்துக் கெடுத்துக் கொள்க.

இன்னும் இதனனே உருபிற்குச்சென்ற சாரியை பொருட்கட்சென்றுழி இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்க்க. பனையின்குறை அரையின்கோடு ஆவிரையின்கோடு விசை யின்கோடு ஞெமையின்கோடு நமையின்கோடு எனவும், தூதுணையின்காய் வழுதுணையின்காய் உழையின்கோடு வழையின்கோடு எனவும் வரும்.

பனைத்திரள் பனந்திரள் என்னும் உறழ்ச்சிமுடிபு தொகை மரபினுட் புறனடையாற் கொள்க; அல்வழியு மாதலின். அன்றி ஈண்டு அவணென்றதனுற் கொள்வாரும் உளர்.　　(அரு)

உஅசு. திங்களு நாளு முந்துகிளந் தன்ன.

இஃது இயைபுவல்லெழுத்திஞேடு இக்குச்சாரியையும் வல்லெழுத்து விலக்கி ஆன்சாரியையும் வகுத்தலின் எய்தி

யதன்மேற் சிறப்புவிதியும் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி யுங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : திங்களும் நாளும்—ஐகார ஈற்றுத் திங்களை உணரநின்ற பெயரும் நாளை உணரநின்ற பெயரும், முந்து கிளந்தன்ன—இகர ஈற்றுத் திங்களும் நாளும் போல இக்கும் ஆனும் பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : சித்திரைக்குக்கொண்டான் கேட்டை யாற்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும். சித்திரை நாளாயின் ஆன்சாரியை கொடுக்க. வல் லெழுத்துக்கேடு முன்னர்க் 'கடிநிலையின்று' (எழு-உஅ௫.) என்றதனாற் கொள்க.

திங்கள் முற்கூறிய முறையன்றிக்கூற்றினால் உழைங் கோடு அமைங்கோடு உடைங்கோடு என மெல்லெழுத்துக் கொடுத்துங் கலங்கோடு கலக்கோடு என உறழ்ச்சி எய்து வித்துங் கரியவற்றுக்கோடு குறியவற்றுக்கோடு நெடியவற் றுக்கோடு என ஐகார ஈற்றுப் பண்புப்பெயர்க்கு வற்றுக் கொடுத்து ஐகாரங்கெடுத்து வற்றுமிசை யொற்றென்று ஒற்றுக்கெடுத்தும் அவைபத்துக்கொண்டான் அவையிற் கொண்டான் என அத்தும் இன்னுங்கொடுத்தும் பனையின் மாண்பு கேட்டையினாட்டினானென இயல்புகணத்துக்கண் இன்சாரியை கொடுத்தும் முடிக்க. ஐகார ஈறு இன்சாரியை பெறுதல் தொகைமரபினுட் கூறாமையின் ஈண்டுக்கொண் டாம். (அச)

உஅஎ. மழையென் கிளவி வளியிய னிலையும்.

இது வல்லெழுத்தினோடு அத்து வகுத்தலின் எய்திய தன்மேற் சிறப்புவிதியும் இயைபுவல்லெழுத்து விலக்கி இன் வகுத்தலின் எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதியுங் கூறு கின்றது.

இதன் பொருள் : மழையென்கிளவி—மழையென்னும் ஐகார ஈற்றுச்சொல், வளியியல் நிலையும்—வளியென்னுஞ் சொல் அத்தும் இன்னும் பெற்றுமுடிந்த இயல்பின் கண்ணே நின்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : மழையத்துக்கொண்டான் மழையிற் கொண்டான் சென்ருன் தந்தான் போயினன் என வரும்.

ஈண்டு இன்பெற்றுழி வல்லெழுத்துக்கேடு 'கடிநிலையின்று' (எழு-உஅரு.) என்றதனுற் கொள்க. சாரியைப்பேறு வருமொழி வரையாது கூறினமையின் இயல்புகணத்துக்கண்ணுங் கொள்க. மழையத்துஞான்ருன் மழையின்ஞான்ருன் நிறுத்தினன் மாட்டினன் வந்தான் அடைந்தான் என ஒட்டுக. (அரு)

உஅஅ. செய்யுண் மருங்கின் வேட்கை யென்னு
மையெ னிறுதி யவாமுன் வரினே
மெய்யொடுங் கெடுத லென்மனுர் புலவர்
டகார ணகார மாதல் வேண்டும்.

இது வேற்றுமைக்கட் செய்யுண்முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : செய்யுள் மருங்கின் வேட்கை என்னும் ஐயென் இறுதி—செய்யுளிடத்து வேட்கையென்னும் ஐகார ஈற்றுச்சொல், அவா முன் வரின்—அவாவென்னுஞ்சொற்கு முன்னர் வரின், மெய்யொடுங் கெடுதல் என்மனுர் புலவர்—அவ் வைகாரந் தான் ஊர்ந்த மெய்யோடுங் கூடக் கெடுமென்று கூறுவர் புலவர், டகாரம் ணகாரம் ஆதல் வேண்டும்—அவ்விடத்துநின்ற டகார ஒற்று ணகார ஒற்ருய்த் திரிதல்வேண்டும் என்றவாறு.

உதாரணம் : 'வேணவாநலியவெய்யவுயிரா' என வரும்.

வேட்கையாவது பொருள்கள்மேல் தோன்றும் பற்றுள்ளம். அவாவாவது அப்பொருள்களைப் பெறவேண்டுமென்று மேன்மேல் நிகழும் ஆசை. எனவே, வேட்கையாலுண்டாகிய அவாவென மூன்றனுருபு விரிந்தது. இதனை வேட்கையும் அவாவுமென அல்வழி யென்பாரும் உளர். இங்ஙனங் கூறுவார் பாறங்கல் என்பதனை அம்முக்கொடுத்து ஈண்டு முடிப்பர். (அகூ)

உஅகூ. ஓகார விறுதி யேகார வியற்றே.

இஃது ஓகார ஈற்று அல்வழிமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஓகார இறுதி ஏகார இயற்று—ஓகார ஈற்றுப் பெயர்ச்சொல் ஏகார ஈற்று அல்வழியின் இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஓக்கடிது சோக்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும்,

உகூ0. மாறுகொ ளெச்சமும் வினாவு மையமுங்
கூறிய வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இஃது இடைச்சொன்முடிபு கூறலின் எய்தாததெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : மாறுகொள் எச்சமும்—மாறுபாட்டினைக்கொண்ட எச்சப்பொருண்மையை ஒழிபாகவுடைய ஓகாரமும், வினாவும்—வினாப்பொருண்மையையுடைய ஓகாரமும், ஐயமும்—ஐயப்பொருண்மையையுடைய ஓகாரமும், கூறியவல்லெழுத்து இயற்கையாகும்—முற் கூறிய வல்லெழுத்தின்றி இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : யானோ கொண்டேன் எனவும், நீயோ கொண்டாய் எனவும், பத்தோ பதினொன்றோ புற்றோ புதலோ எனவும் வரும்.

கூறிய என்றதனான் 'யானே தேறே னவர் பொய்வழங் கலரே' (குறு-உக.) எனப் பிரிநிலையும் நன்றோ தீதோ கண்டது எனத் தெரிநிலையும் ஓஓகொண்டான் எனச் சிறப்புங் 'குன்றுறழ்ந்த களிறென்கோ கொய்யுளை மாவென்கோ' என எண்ணுநிலையும் வல்லெழுத்து மிகாது இயல்பாய் முடிதல் கொள்க. இதனானே ஈற்றசை வருமேனும் உணர்க. ()

உ௯க. ஒழிந்தத னிலையு மொழிந்தவற் றியற்றே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: ஒழிந்ததன் நிலையும் மொழிந்தவற்று இயற்று—ஒழியிசை ஓகாரத்தினது நிலையும் முற்கூறிய ஓகாரங்களின் இயல்பிற்றாய் இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: கொளலோகொண்டான் செலலோசென்றான் தரலோதந்தான் போதலோபோயினான் என ஓசை வேற்றுமையான் ஒருசொல் தோன்றப் பொருள் தந்து நிற்கும். (அ௯)

உ௯உ. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே யொகரம் வருத லாவயி னான.

இஃது ஓகார ஈற்று வேற்றுமைமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: வேற்றுமைக்கண்ணும் அதனோரற்று—ஓகார ஈறு வேற்றுமைக்கண்ணும் அவ் வோகார ஈற்று அல்வழியோடு ஒத்து வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும், ஆவயினான ஒகரம் வருதல்—அவ்விடத்து ஒகரம் வருக என்றவாறு.

உதாரணம்: ஓஒக்கடுமை கோஒக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை என வரும். (௯0)

உ௯௩. இல்லொடு கிளப்பி னியற்கை யாகும்.

இஃது எய்தியது விலக்கிற்று. என்னை? முன்னர் வன்கணம் வந்துழி ஓகரம் பெறுகவென வரைந்துகூறுதும் நிலைமொழித்தொழில் வரையாதுங் கூறலின் நான்கு கணத்துக்கண்ணுஞ் சேறலின்.

இதன் பொருள்: இல்லொடு கிளப்பின் இயற்கை யாகும்—ஓகார ஈற்றுக் கோவென்னும் மொழியினை இல்லென்னும் வருமொழியோடு சொல்லின் ஓகரம் மிகாது இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: கோவில் என வரும். கோவென்றது உயர்திணைப் பெயரன்றோவெனின், கோவந்ததென்று அஃறிணையாய் முடிதலின் அஃறிணைப்பாற் பட்டதென்க. (கூக)

உகூச. உருபிய னிலையு மொழியுமா ருளவே யாவயின் வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இது வல்லெழுத்து விலக்கிச் சாரியை வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: உருபியல் நிலையும் மொழியுமாருள— ஓகார ஈற்றுச் சில பொருட்புணர்ச்சிக்கண் உருபுபுணர்ச்சியது இயல்பிலேநின்று ஒன்சாரியை பெற்று முடியும் மொழிகளும் உள, ஆவயின் வல்லெழுத்து இயற்கையாகும்—அவ்விடத்து வல்லெழுத்தின்றி இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: கோஒன்கை செவி தலை புறம் என வரும்.

சாரியைப்பேறு வருமொழி வல்லெழுத்தை விலக்காமை இதனனும் பெற்றும். (கூஉ)

உகூரு. ஔகார விறுதிப் பெயர்நிலை முன்ன
ரல்வழி யானும் வேற்றுமைக் கண்ணும்
வல்லெழுத்து மிகுதல் வரைநிலை யின்றே
யவ்விரு வீற்று முகரம் வருதல்
செவ்வி தென்ப சிறந்திசி னோரே.

இஃது ஔகார ஈறு இருவழியும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ஔகார இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்—ஔகாரம் இறுதியாகிய பெயர்ச்சொன்முன்னர் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமொழியாய் வரின், அல்வழியானும் வேற்றுமைக்கண்ணும்—அல்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும், வல்லெழுத்து மிகுதல் வரைநிலையின்று—வல்லெழுத்து மிக்குமுடிதல் நீக்கு நிலைமையின்று, அவ்விரு ஈற்றும் உகரம் வருதல் செவ்விதென்ப சிறந்திசினோர்—அவ்விருகூற்று முடிபின்கண்ணும் நிலைமொழிக்கண் உகரம்வந்து முடிதல் செவ்விதென்று சொல்லுவர் சிறந்தோர் என்றவாறு.

உதாரணம்: கௌவுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது எனவும், கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனவும் வரும்.

செவ்விதென்றதனுன் மென்கணத்தும் இடைக்கணத்தும் உகரம்பெறுதல் கொள்க. கௌவுஞெமிர்ந்தது ஞெமிர்ச்சி எனவும், வௌவுவலிது வலிமை எனவும் வரும்.

நிலைமொழி யென்றதனுற் கௌவின்கடுமை என உருபிற்குச்சென்ற சாரியை பொருட்கட்சென்றுழி இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்வுங் கொள்க.

இன்னும் இதனுனே ஐகாரமும் இகரமும் வேற்றுமைக்கண் உருபு தொகையாயுழி இயல்பாதல் கொள்க. (கூகூ)

உயிர்மயங்கியல் முற்றிற்று.

அ. புள்ளிமயங்கியல்

உகூசு. ஞகாரை யொற்றிய தொழிற்பெயர் முன்ன
ரல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக்
[கண்ணும்
வல்லெழுத் தியைபி னவ்வெழுத்து
[மிகுமே
யுகரம் வருத லாவயி னான.

என்பது சூத்திரம்.

நிறுத்த முறையானே உயிரீறு புணர்த்துப் புள்ளி யீறு வன்கணத்தோடுஞ் சிறுபான்மை ஏனைக்கணத் தோடும் புணருமாறு கூறலின் இவ்வோத்துப் புள்ளிமயங் கியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

இச் சூத்திரம் ஞகார ஈறு வன்கணத்தோடு இருவழி யும் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ஞகாரை ஒற்றிய தொழிற்பெயர் முன்னர்—ஞகாரம் ஈற்றின்கண் ஒற்றாகநின்ற தொழிற் பெயரின்முன்னர், அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக்கண் ணும்—அல்வழியைச் சொல்லுமிடத்தும் வேற்றுமை யைச் சொல்லுமிடத்தும், வல்லெழுத்து இயைபின் அவ் வெழுத்து மிகும்—வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமொழி யாய் வரின் அவ் வல்லெழுத்து வருமொழிக்கண் மிக்கு

முடியும், ஆவயின் ஆன உகரம் வருதல்—அவ்விடத்து உகரம் வருக என்றவாறு.

உதாரணம் : உரிஞுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது எனவும், உரிஞுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனவும் வரும். (க)

உ௬எ. ஞநமவ வியையினு முகர நிலையும்.

இஃது அவ் வீறு மென்கணத்தோடும் இடைக்கணத்து வகரத்தோடும் முடியுமென எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : ஞநமவ இயையினும் உகரம் நிலையும்—அஞ்ஞகர ஈறு வன்கணமன்றி ஞநமவ முதன்மொழி வருமொழியாய் வரினும் நிலைமொழிக்கண் உகரம் நிலை பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : உரிஞுஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை எனவும் வரும்.

யகரத்தோடும் உயிரோடும் புணருமாறு தொகைமரபினுள் ' உகரமொடுபுணரும் ' (எழு-க௬௩.) என்பதனுற் கூறினர். (உ)

உ௬அ. நகர விறுதியு மதனோ ரற்றே.

இது நகர ஈறு முற்கூறிய கணங்களோடு அல்வழிக்கண் முடியுமாறு கூறி எய்தாத தெய்துவிக்கின்றது.

இதன் பொருள் : நகர இறுதியும்—நகர ஈற்றுப்பெயரும் முற்கூறிய கணங்களோடு புணரும்வழி, அதனோரற்று—அஞ்ஞகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் இயல்பிற்ருய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ் வல்லெழுத்து மிக்கு உகரம் பெற்றும் ஞநமவ வந்துழி உகரம்பெற்றும் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : பொருநுக்கடிது வெரிநுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது எனவும், ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும் வரும். முடிபு ஒப்புமைநோக்கி நகர ஈறு ஈண்டுப் புணர்த்தார். ஈண்டு வேற்றுமை யொழித்தது மாட்டேறு சென்றதென்று உணர்க. (ங)

உகூக. வேற்றுமைக் குக்கெட வகர நிலையும்.

இது நிலைமொழி உகரம் விலக்கி அகரம் வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

இதன் பொருள் : வேற்றுமைக்கு — அந்நகர ஈறு வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக்கு, உக்கெட அகரம் நிலையும்—மேலெய்திய உகரங்கெட அகரத்தோடு நிலைபெற்றுப் புணரும் என்றவாறு.

உதாரணம் : பொருநக்கடுமை வெரிநக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை என வரும். அகரநிலையுமென்றது உகரங்கெட என்றதனன் உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட்சென்றுழி இயைபுவல் லெழுத்து வீழ்வுஞ் சிறுபான்மை உகரப்பேறுங் கொள்க. வெரிநின்குறை பொருநின்குறை உரிஞின்குறை எனவும், 'உயவல் யானை வெரிநுச் சென்றனன்' (அகம்-சுடு.) எனவும் வரும். யானையினது முதுகின்மேற் சென்றனன் என விரிக்க.

பொருந் என்பது ஒருசாதிப்பெயரும் பொருந்துத லென்னும் வினைப்பெயருமாம். (ச)

ருா. வெரிநெ னிறுதி முழுதுங் கெடுவழி
வருமிட னுடைத்தே மெல்லெழுத் [தியற்கை.

இஃது அஙகர ஈற்றுள் ஒருமொழிக்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: வெரிந் என் இறுதி—வெரிநென்று சொல்லப்படும் நகர ஈற்றுமொழி, முழுதுங் கெடுவழி—தன் ஈற்று நகரம் முன்பெற்ற உகரத்தோடு எஞ்சாமைக் கெட்ட இடத்து, மெல்லெழுத்து இயற்கை வரும் இடன் உடைத்து—மெல்லெழுத்துப்பெறும் இயல்பு வந்து முடியும் இடனுடைத்து என்றவாறு.

உதாரணம்: வெரிங்குறை செய்கை தலை புறம் என வரும். மெல்லெழுத்து வருமொழி நோக்கி வந்தது. 'வெயில்வெரி நிறுத்த பயிலிதழ்ப் பசுங்குடை' என்பதில் நகர இகரமே இட் டெழுதுப. (௫)

௩௱க. ஆவயின் வல்லெழுத்து மிகுதலு
[முரித்தே.

இஃது அதற்கு எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: ஆவயின்—அவ்வெரிந் என்னுஞ் சொல் அவ்வாறு ஈறு கெட்டு நின்ற இடத்து, வல்லெழுத்து மிகுதலும் உரித்து—மெல்லெழுத்தேயன்றி வல்லெழுத்து மிக்குமுடிதலும் உரித்து என்றவாறு.

உதாரணம்: வெரிக்குறை செய்கை தலை புறம் என வரும். (௬)

௩௱உ. ணகார விறுதி வல்லெழுத் தியையின்
டகார மாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே.

இது நிறுத்தமுறையானே ணகார ஈறு வேற்றுமைப் பொருட்கட் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ணகார இறுதி—ணகார ஈற்றுப் பெயர், வல்லெழுத்து இயையின்—வல்லெழுத்து முதன்

மொழி வந்து இயையின், டகாரமாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கு—டகாரமாகத் திரிந்து முடியும் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண் என்றவாறு.

உதாரணம்: மட்குடம் சாடி தூதை பானை என வரும். மண்கை புண்கை என்பன இரண்டாவதன் திரிபின் முடிந்தன.

கவண்கால் பரண்கால் என்பன மேல் முடித்தும். (எ)

ருாரு. ஆணும் பெண்ணு மஃறிணை யியற்கை.

இஃது இவ் வீற்று விரவுப்பெயருட் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : ஆணும் பெண்ணும்—ஆணென்னும் விரவுப்பெயரும் பெண்ணென்னும் விரவுப்பெயரும், அஃறிணை இயற்கை—தொகைமரபினுள் ‘மொழிமுதலாகும்’ (எழு-கசஎ.) என்பதன்கண் அஃறிணைப்பெயர் முடிந்த இயல்புபோலத் தாமும் வேற்றுமைக்கண் இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஆண்கை பெண்கை செவி தலை புறம் என வரும்.

இது தொகைமரபினுள் ‘அஃறிணை விரவுப்பெயர்’ (எழு-கருரு.) என்பதனுள் முடிந்த இயல்பன்றோவெனின், இவை ஆண்டு முடிந்தனபோலத் தத்தம் மரபின் வினையாற் பாலறியப்படுவன அன்றி இருதிணைக்கண்ணும் அஃறிணையாய் முடிதலின், அஃறிணைப்பெயரது இயல்போடு மாட்டெறிந்து முடித்தாரென்க. ஆண்கடிது பெண்கடிது என்னும் அல்வழிமுடிபு ‘மொழிமுதலாகும்’ (எழு-கசஎ.) என்பதன்கண் வருமொழி முற்கூறியவதனான் முடிக்க. (அ)

ருாச. ஆண்மரக் கிளவி யரைமர வியற்றே.

இது திரிபுவிலக்கிச் சாரியை வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: ஆண்மரக் கிளவி—ஆண்பாலை உணர்த்தாது ஆணென்னும் மரத்தினை உணரநின்ற சொல், அரைமர இயற்று—அரையென்னும் மரம் அம்முப்பெற்ற இயல்பிற்றாய்த் தானும் அம்முப்பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஆணங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.

ஒன்றென முடித்தலான் இயல்புகணத்துங் கொள்க. ஆணநார் இலை என வரும்.

விரவுப்பெய ரன்றென்றற்கு மரமென்றார். (கூ)

நஅரு. விண்ணென வருஉங் காயப் பெயர்வயி
னுண்மையு முரித்தே யத்தென் சாரியை
செய்யுண் மருங்கிற் றொழில்வரு காலை.

இது செய்யுளுள் திரிபு விலக்கிச் சாரியை வகுத்தது.

இதன் பொருள்: விண் என வருஉங் காயப் பெயர்வயின்—விண்ணென்று சொல்லவருகிற ஆகாயத்தை உணரநின்ற பெயர்க்கண், அத்து என் சாரியை மிகுதலும் உரித்து—அத்தென்னுஞ் சாரியை உண்டாதலும் உரித்து இல்லையாதலும் உரித்து, செய்யுள் மருங்கில் தொழில் வருகாலை—செய்யுளிடத்துத் தொழிற்சொல் வருங்காலத்து என்றவாறு.

உதாரணம்: 'விண்ணத்துக்கொட்கும் வண்ணத்தமரர்' 'விண்ணத்துக்கொட்கும் விரைசெலலூர்தியோய்' எனவும், 'விண்குத்து நீள்வரை வெற்ப களைபவோ, (நாலடி-உஉகூ.) எனவும் வரும். விண்ணென்னுங் குறிப்பினை நீக்குதற்குக் காயமென்றார்.

விண்வத்துக்கொட்கும் என உடம்படுமெய் புணர்ந்து நிற்றலுங் கொள்க. அதிகார வல்லெழுத்தன்மையிற் சாரியை வல்லெழுத்துக் கொடுக்க. (ம)

௩௭௬. தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற்பெய [ரியல.

இஃது இவ் விற்றுட் சிலவற்றிற்குத் திரிபு விலக்கி உகரமும் வல்லெழுத்தும் விதிக்கின்றது.

இதன் பொருள்: தொழிற்பெயர் எல்லாம் தொழிற் பெயர் இயல—அல்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும் ஞகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயரது இயல்பிற்ருய் வன்கணம் வந்துழி வல்லெழுத்தும் உகரமும் பெற்றும் மென்கணத் தும் இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகரம்பெற்றும் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: மண்ணுக்கடிது பண்ணுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், மண்ணுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும்.

எல்லாமென்றதனுல் தொழிற்பெயரல்லனவும் உகர மும் வல்லெழுத்தும் பெற்றும் இன்சாரியைபெற்றும் புணர் வன கொள்க. வெண்ணுக்கரை 'தாழ்பெயல் கனைகுரல் கடுப்பப் பண்ணுப்பெயர்த்து' எண்ணுப்பாறு வெண்ணின் கரை என வரும். (கக)

௩௭௭. கிளைப்பெய ரெல்லாங் கொளத்திரி பிலவே.

இஃது இவற்றுட் சிலவற்றிற்குத் திரிபு விலக்கி இயல்புகூறுதலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறு கின்றது.

இதன் பொருள் : கிளைப்பெயரெல்லாம்—ணகார ஈற்றுள் ஓரினத்தை உணரநின்ற பெயரெல்லாம், கொளத் திரிபு இல—திரிபுடையவென்று கருதும்படியாகத் திரிதலின்றாய் இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : உமண் என நிறுத்திக் குடி சேரி தோட்டம் பாடி எனத் தந்து முடிக்க.

இனி, எல்லாமென்றதனுற் பிற சாரியைபெற்று முடிவனவும் இயல்பாய் முடிவனவுங் கொள்க. மண்ணைப்பத்தம் எண்ணநோலை எனவும், கவண்கால் பரண்கால் எனவுங் கொள்க.

கொள என்றதனுல் ஏழாம்வேற்றுமைப்பொருண்மை உணரநின்ற இடைச்சொற்கள் திரிந்து முடிவனவுங் கொள்க. அங்கட்கொண்டான் இங்கட்கொண்டான் உங்கட்கொண்டான் எங்கட்கொண்டான் எனவும், ஆங்கட்கொண்டான் ஈங்கட்கொண்டான் ஊங்கட்கொண்டான் யாங்கட்கொண்டான் எனவும், அவட்கொண்டான் இவட்கொண்டான் உவட்கொண்டான் எவட்கொண்டான் எனவும் ஒட்டுக. (கஉ)

நூஅ. வேற்றுமை யல்வழி யெண்ணெ னுணவுப்பெயர்
வேற்றுமை யியற்கை நிலையலு முரித்தே.

இஃது அவ் வீற்றுள் ஒன்று அல்வழியுள் வேற்றுமை முடிபுபோலத் திரிந்து முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வேற்றுமை அல்வழி—வேற்றுமையல்லாத இடத்து, எண்ணென் உணவுப்பெயர்—வரையறைப்பொருண்மை உணர்த்தாது எண்ணென்று சொல்லப்படும் உணவினை உணர்த்தும்பெயர், வேற்றுமை இயற்

கை நிலையலும் உரித்து—வேற்றுமையது திரிந்து முடியும் இயல்பு நிற்றலும் உரித்து என்றவாறு.

உதாரணம்: எட்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். உம்மையால் தொகைமரபினுள் ' மொழிமுதலாகும் ' (எழு-கசஎ.) என்றதனுற் கூறிய இயல்பு பெரும்பான்மை யாயிற்று.

அஃது எண்கடிது என வரும். (கங)

ஙாகூ. முரணென் றொழிற்பெயர் முதலிய னிலை [யும்.

இஃது இவ் வீற்றுட் தொழிற்பெயருள் ஒன்றற்குத் தொழிற்பெயர்க்கு எய்திய உகரமும் வல்லெழுத்தும் விலக்கி இவ் வீற்று அல்வழிமுடியும் வேற்றுமைமுடியும் எய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: முரண் என் தொழிற்பெயர்—மாறுபாடு உணர்த்தும் முரணென்னுந் தொழிற்பெயர், முதலியல் நிலையும்—தொகைமரபிற் கூறிய அல்வழிக்கண் திரியாது முடிந்த இயல்பின்கண்ணும் ஈண்டு வேற்றுமைக்கண் திரிந்து முடிந்த இயல்பின்கண்ணும் நிலைபெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: முரண்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞெகிழ்ந்தது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், முரட்கடுமை சேனை தானை பறை எனவும், முரண்ஞெகிழ்ச்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை எனவும் வரும். இதனைத் ' தொழிற்பெயரெல்லாம் ' (எழு-ஙாகூ.) என்றதன்பின் வையாத முறையன்றிக் கூற்றினுன் முரண்கடுமை முரட்கடுமை, அரண்கடுமை அரட்கடுமை என்னும் உறழ்ச்சியுங் கொள்க. (கச)

௩கம. மகர விறுதி வேற்றுமை யாயிற்
றுவரக் கெட்டு வல்லெழுத்து மிகுமே.

இது முறையானே மகர ஈற்றுப்பெயர் வேற்றுமைக்கட் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மகர இறுதி வேற்றுமை ஆயின்—மகர ஈற்றுப்பெயர் வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக்கண்ணுயின், துவரக் கெட்டு வல்லெழுத்து மிகும்—அந்நிலைமொழி மகரம் முற்றக் கெட்டு வருமொழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : மரக்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும். முண்டகக்கோதை எனவும் வரும்.

துவர என்றதனுன் இயல்புகணத்துக்கண்ணும் உயர்திணைப் பெயர்க்கண்ணும் விரவுப்பெயர்க்கண்ணும் மகரக்கேடு கொள்க. மரஞாண் மரநூல் இவற்றிற்கு நான்கனுருபு விரிக்க. மரமணி யாழ் வட்டு அடை ஆடை என ஒட்டுக. நுங்கை எங்கை செவி தலை புறம் எனவும், தங்கை செவி தலை புறம் எனவும் வரும். ஈண்டு மகரக்கேடே கொள்க. முடிபு மேற் கூறுப (எழு-௩உ௰.) (கரு)

௩கக. அகர ஆகாரம் வருஉங் காலை
யீற்றுமிசை யகர நீடலு முரித்தே.

இஃது அவ் வீற்று முடிபு வேற்றுமையுடையன கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அகர ஆகாரம் வருஉங் காலை—அகரமுதன்மொழியும் ஆகாரமுதன்மொழியும் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, ஈற்றுமிசை அகரம் நீடலும் உரித்து—மகர ஒற்றின்மேல் நின்ற அகரம் நீண்டு முடிதலும் உரித்து நீடாமையும் உரித்து என்றவாறு.

உதாரணம் : மரம் குளம் என நிறுத்தி மகரங்கெடுத்து அடி ஆம்பல் எனத் தந்து ரகர ளகரங்களில் நின்ற அகரம் ஆகாரமாக்கி மராஅடி குளாஅம்பல் என முடிக்க.

மேற் 'செல்வழி யறிதல் வழக்கத் தான' (எழு-ஙகஉ.) என்பதனாற் குளாஅம்பல் என்புழி ஆகாரத்தை அகர மாக்குக.

உம்மையான் மரவடி குளவாம்பல் என நீடாமையுங் கொள்க.

வருமொழி முற்கூறியவதனான் இவ் வீற்றுப் பிறவும் வேறுபட முடிவன கொள்க. கோணாகோணம் கோணா வட்டம் என வரும். இவற்றிற்கு உள்ளென்னும் உருபு விரிக்க.

கோணாகோணத்திற்கு வல்லெழுத்துக்கேடு மேலைச் சூத்திரத்து இலேசாற் கொள்க. (ககூ)

ஙகஉ. மெல்லெழுத் துறழு மொழியுமா ருளவே
செல்வழி யறிதல் வழக்கத் தான.

இது மகரங்கெட்டு வல்லெழுத்து மிகுதலோடு மெல் லெழுத்தும் உறழ்க என்றலின், எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மெல்லெழுத்து உறழும் மொழியு மாருள—மகர ஈற்றுள் வல்லெழுத்தினோடு மெல்லெழுத் துப் பெற்று உறழ்ந்து முடியும் மொழிகளும் உள, வழக் கத்து ஆன செல்வழி அறிதல்—வழக்கத்தின்கண்ணும் வழங்கும் இடம் அறிக என்றவாறு.

உதாரணம் : குளங்கரை குளக்கரை சேறு தாது பூழி என வரும். இவற்றுட் குளங்கரை குளக்கரை போல

அல்லன ஒத்த உறழ்ச்சியாய் வழங்காவென்றற்குச் செல்வழி யறிதலென்றார்.

வழக்கத்தான என்றதனுன் குளத்துக்கொண்டான் ஈழத்துச்சென்றான் குடத்துவாய் பிலத்துவாய் என்றாற் போல்வன மகரங்கெட்டு அத்துப்பெற்றன. இவை 'அத்தேவற்றே' (எழு-கஙஙு.) என்பதனுன் ஒற்றுக் கெடாதாயிற்று, அஃது அல்வழிக்குக் கூறுதலின். மழகளிறு என்பது 'மழவுங் குழவு மிளமைப் பொருள' என்ற உரிச்சொல். அது மகர ஈறன்று. சண்பகங்கோடு என்பது வழக்கிடத்துச் செல்லாது.

இன்னும் இதனுனே மகரங் கெடாது நிற்பனவுங் கொள்க. 'புலம்புக்கனனே' (புறம்-உருஅ.) 'கலம்பெறு கண்ணுள ரொக்கற் றலைவ' (மலைபடு-ருய.)என வரும். (கஎ)

ஙகங. இல்ல மரப்பெயர் விசைமர வியற்றே.

இஃது இவ் வீற்றுள் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தது.

இதன் பொருள்: இல்ல மரப் பெயர்—புக்கு உறையும் இல்லன்றி இல்லமென்னும் மரத்தினை உணரநின்ற சொல், விசை மர இயற்று—விசையென்னும் மரத்தின் இயல்பிற்றாய் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: இல்லங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.

மேலைச் சூத்திரத்து 'வழக்கத்தான' (எழு-ஙகஉ.) என்றதனுன் மகரக்கேடு கொள்க. (கஅ)

ஙகச. அல்வழி யெல்லா மெல்லெழுத் தாகும்.

இது மகரம் அல்வழிக்கண் திரிக என முற்கூறுமை யின் எய்தாத தெய்துவித்தது,

இதன் பொருள் : அல்வழியெல்லாம் மெல்லெழுத் தாகும்—மகர ஈறு அல்வழிக்கணெல்லாம் மெல்லெழுத் தாய்த் திரிந்துமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : மரங்குறிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். மரம்பெரிது என்புழித் திரிபின்றென்பது ஆணை கூறலென்னும் உத்தி.

இனி எல்லாமென்றதனல் அல்வழிக்கண் மகர ஈறு பிறவாற்ருன் முடிவனவெல்லாம் முடிக்க. வட்டத்தடுக்கு, சதுரப்பலகை, ஆய்தப்புள்ளி, வேழக்கரும்பு ; கலக்கொள் சுக்கு தோரை பயறு; நீலக்கண் என்னும் பண்புப்பெயர்கள் மகரங்கெட்டு வல்லெழுத்து மிக்குமுடிந்தன. ஆய்த வுலக்கை அகரமுதல இவை இயல்புகணத்துக்கண் மகரங் கெட்டு முடிந்தன. எல்லாருங்குறியர் நாங்குறியேம் இவை உயர்திணைப்பெயர் மகரந் திரிந்து மெல்லெழுத்தாய் முடிந் தன. கொல்லுங்கொற்றன் உண்ணுஞ்சாத்தன் கவள மாந்துமலைகெழுநாடன் பொருமாரன் தாவுபரி பறக்கு நாரை ஓடுநாகம் ஆடுபோர் வருகாலம் கொல்லும்யானை பாடும்பாணன் என இவை மகரந் திரிந்துங் கெட்டும் நிலை பெற்றும் வந்த பெயரெச்சம்.

இன்னும் இதனனே இயல்புகணத்துக்கண்ணும் மக ரங் கெடுதலுங் கெடாமையுங் கொள்க. மரஞான்றது நீண்டது மாண்டது எனவும், மரம்யாது வலிது அடைந் தது எனவும் வரும். இன்னும் இதனனே பவளவாயென உவமத்தும் நிலநீரென எண்ணிடத்துங் கேடு கொள்க. (கக)

ருகரு. அகமென் கிளவிக்குக் கைமுன் வரினே
முதனிலை யொழிய முன்னவை கெடுதலும்
வரை நிலை யின்றே யாசிரி யர்க்க
மெல்லெழுத்து மிகுத லாவயி னான.

இது மகர ஈற்று அல்வழிக்கண் இம்மொழி இம்முடிபு எய்துக என்றலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : அகம் என் கிளவிக்குக் கை முன் வரின்—அகமென்னுஞ் சொல்லிற்குக் கையென்னுஞ் சொல் முன்னே வருமாயின், முதனிலை ஒழிய முன்னவை கெடுத லும்—முன்னின்ற அகரங்கெடாது நிற்ப அதன்முன்னின்ற ககரமும் மகரவொற்றுங் கெட்டு முடிதலுங் கெடாதுநின்று முடிதலும், வரைநிலை இன்றே யாசிரியர்க்க—நீக்கு நிலைமை யின்று ஆசிரியர்க்கு, ஆவயின் ஆன மெல்லெழுத்து மிகு தல்—அவை கெட்டவழி மெல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : அங்கை என வரும். அகங்கை எனக் கெடாதுமுடிந்தவழி 'அல்வழியெல்லாம்' (எழு-நகச.) என்றதனன் மகரந் திரிந்து முடிதல் கொள்க. இது பண் புத்தொகை. அதிகாரத்தானும் பொருளேக்கானும் வேற் றுமைத் தொகையன்மை உணர்க. (உ௰)

நகசு. இலமென் கிளவிக்குப் படுவரு காலை
நிலையலு முரித்தே செய்யு ளான.

இஃது இலமென்பது முற்றுவினைச் சொல்லாகாது குறிப்பாகிய உரிச்சொல்லாய் நிற்குங்கால் அல்வழிக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : இலம் என் கிளவிக்கு—இல்லாமை யென்னுங் குறிப்பாகிய உரிச்சொற்கு, படு வரு காலை—உண்டாதலென்னும் வினைக்குறிப்புப்பெயர் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, செய்யுளான நிலையலும் உரித்து—செய்யு ளிடத்து மகரக்கேடுந் திரிபுமின்றி நிற்றலும் உரித்து என்றவாறு.

எனவே, உம்மையாற் பிறசொல் வருங்காலத்துக் கேடுந்திரியும் பெற்று நிற்றலும் உரித்தெனக் கொள்க.

உதாரணம்: 'இலம்படுபுலவரேற்றகைநிறைய' இதற்கு இல்லாமை உண்டாகின்ற புலவரெனப் பொருள் கூறுக. 'இலம்பாடுநாணுத்தரும்' என்கின்றதோவெனின், இல்லாமை உண்டாதல் நாணுத்தருமென்று பொருள் கூறுக. இதனை நெற்பாடு பெரிதென்றாற்போலக் கொள்க. இது பொருளிலமென முற்றுவினைச் சொல்லாமாறும் உணர்க. இலநின்றதெனக் கெட்டவாறும், இலங்கெடவியந்தான் இலஞ்சிறிதாக இலந்தீதென்று எனக் கசதக்கள் வரும் வழித் திரிந்தவாறுங் காண்க.

'எல்லா' (எழு-௩கச.) மென்றதனுன் இலம்வருவது போலும் இலம்யாரிடத்தது என வகர யகரங்களின் முன்னர்க் கெடாதுநிற்றல் கொள்க.

இதனை இலத்தாற்பற்றப்பட்ட புலவரென வேற்றுமையென்றாரால் உரையாசிரியரெனின், பற்றப்பட்ட புலவரென்பது பெயரெச்சமாதலிற் பற்றவென்னுந் தொழில் தோற்றுவிக்கின்ற முதனிலைச்சொல்லைச் சூத்திரத்து ஆசிரியர் எடுத்தோதிற்றிலராதலானும் படுவென்பதுதானும் புலவரென்னும் பெயரோடு முடியுங்கால் இரண்டுகாலமுங் காட்டும் ஈறுகள் தொக்க முதனிலைச் சொல்லாய் நிற்றலின், அதனை எடுத்தோதினாராதலானும் ஆசிரியர்க்கு அங்ஙனங் கூறுதல் கருத்தன்மை உணர்க.

அன்றியும் பற்றப்பட்ட என்புழி இரண்டுமுதனிலை கூடி ஒன்றாய்நின்று பற்றுதலைச் செய்யப்பட்ட எனப் பொருள் தாராமையானும் அல்வழியதிகாரமாதலானும் அதுபொருளன்மை உணர்க. (உக)

௩௧௭. அத்தொடு சிவணு மாயிரத் திறுதி
ஒத்த வெண் ணு முன்வரு காலே.

இஃது இவ் வீற்றுள் எண்ணுப்பெயருள் ஒன்றற்குத் தொகைமரபினுள் 'உயிரும் புள்ளியு மிறுதி யாகி' (எழு-௧௬௪.) என்பதனுன் எய்திய ஏயென் சாரியை விலக்கி அத்து வகுக்கின்றது.

இதன் பொருள்: ஆயிரத்து இறுதி—ஆயிரமென்னும் எண்ணுப்பெயரின் மகரம், ஒத்த எண் முன்வருகாலை—தனக்கு அகப்படும் மொழியாய்ப் பொருந்தின எண்ணுப் பெயர் தன்முன் வருங்காலத்து, அத்தொடு சிவணும்—தொகைமரபிற்கூறிய ஏயென்சாரியை ஒழித்து அத்துச் சாரியையோடு பொருந்தி முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஆயிரத்தொன்று ஆயிரத்தொன்பது என ஒன்றுமுதல் ஒன்பதின்காறும் ஒட்டுக. மகரத்தை அத்தின்மிசை யொற்றென்று கெடுத்து 'அத்தினகரமகர முனையில்லை' (எழு-௧௨௫.) என்று முடிக்க. ஆயிரத் தொருபது என்முற்போல்வனவற்றிற்கும் ஒட்டுக.

நிலைமொழி முற்கூறுததனுன் ஆயிரத்துக்குறை கூறு முதல் என்பனவுங் கொள்க. இன்னும் இதனுனே ஆயிரப் பத்தென்புழி மகரங்கெடுத்து வல்லொற்று மிகுத்து முடிக்க. (௨௨)

௩௧௮. அடையொடு தோன்றினு மதனோ [ரற்றே.

இஃது 'அடையொடு தோன்றினும் புணர்நிலைக் குரிய' (எழு-௧௧௦.) என்றமையின் அவ்வெண்ணுப் பெயரை அடையடுத்து முடிக்கின்றது.

இதன் பொருள்: அடையொடு தோன்றினும்—அவ் வாயிரமென்னும் எண்ணுப்பெயர் அடையடுத்த மொழி

யோடு வரினும், அதனோரற்று—முற்கூறியதனோடு ஒரு தன்மைத்தாய் அத்துப்பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: பதினாயிரத்தொன்று இரண்டு இருபதினாயிரத்தொன்று ஆறாயிரத்தொன்று நூறாயிரத்தொன்று முந்நூறாயிரத்தொன்று ஐந்நூறாயிரத்தொன்று என ஒட்டுக. முன்னர் இலேசினான் முடிந்தவற்றையும் அடையடுத்து ஒட்டுக. பதினாயிரத்துக்குறை புறம் கூறு முதல் எனவும், நூறாயிரப்பத்து எனவும் வரும். (உரு)

௩கக௯. அளவு நிறையும் வேற்றுமை யியல.

இஃது அவ்வெண்ணின்முன்னர் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் வந்தால் முடியுமாறு கூறுதலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: அளவும் நிறையும்—அதிகாரத்தால் ஆயிரந் தானே நின்றுழியும் அடையடுத்து நின்றுழியும் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் வந்தால், வேற்றுமை இயல—மகர ஈற்று வேற்றுமையோடு ஒத்து வல்லெழுத்து வந்துழி மகரங்கெட்டு வல்லெழுத்துமிக்கும் இயல்புகணம் வந்துழித் 'துவர' (எழு-௩க௰.) என்னும் இலேசான் எய்திய மகரங் கெட்டும் புணரும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஆயிரம் பதினாயிரம் நூறாயிரம் என நிறுத்திக் கலம் சாடி தூதை பானை நாழி மண்டை வட்டில் அகல் உழக்கு எனவும், கஃசு கழஞ்சு தொடி துலாம் பலம் எனவுந் தந்து ஒட்டுக.

வேற்றுமையியல எனவே தாம் வேற்றுமையல்ல வாயின. (உசு)

௩உ௰. படர்க்கைப் பெயரு முன்னிலைப் பெயருந்
தொடக்கங் குறுகும் பெயர்நிலைக் கிளவி
[யும்

வேற்றுமை யாயி னுருபிய னிலையு
மெல்லெழுத்து மிகுத லாவயி னான.

இஃது உயர்திணைப்பெயரும் விரவுப்பெயரும் உருபியலுள் முடிந்தவாறே ஈண்டுப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணும் முடிகவென எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: படர்க்கைப்பெயரும் முன்னிலைப் பெயரும்—எல்லாருமென்னும் படர்க்கைப்பெயரும் எல்லீருமென்னும் முன்னிலைப்பெயரும், தொடக்கங் குறுகும் பெயர்நிலைக் கிளவியும்—கிளைத்தொடர்ச்சிப் பொருளவாய் நெடுமுதல் குறுகிமுடியுந் தாம் நாம் யாமென்னும் பெயராகிய நிலைமையையுடைய சொல்லும், வேற்றுமையாயின் உருபியல் நிலையும்—வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக்கண்ணுயின் உருபுபுணர்ச்சிக்குக் கூறிய இயல்பின்கண்ணே நின்று முடியும், ஆவயின் ஆன மெல்லெழுத்து மிகுதல்—மேல் நெடுமுதல் குறுகும் மொழிக்கண் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

எல்லாருமென்பதனை மகர ஒற்றும் உகரமுங் கெடுத்து ரகரப்புள்ளியை நிறுத்திக் கை செவி தலை புறம் எனத் தந்து இடையிலே தம்முச்சாரியையும் இறுதியிலே உம்முச்சாரியையுங் கொடுத்து எல்லார்தங்கையும் செவியும் தலையும் புறமும் என முடிக்க. இதற்கு 'அம்மினிறுதி' (எழு-கஉகூ.) என்னுஞ் சூத்திரத்துள் 'தன்மெய்' என்றதனற் பிறசாரியைக்கண் மகர ஒற்றுத் திரிந்து 'ஙஞநவாகும்' எனச் செய்கைசெய்து முடிக்க. எல்லீருமென்பதற்கு இடையிலே நும்முச்சாரியையும் இறுதியிலே உம்முச்சாரியையுங் கொடுத்து முற்கூறிய செய்கைகளெல்லாஞ் செய்து எல்லீர்நுங்கையும் செவியும் தலையும் புறமும் என முடிக்க. தாம் நாம் என்பனவற்றை 'ஏனையிரண்டு நெடுமுதல்குறுகும்' (எழு-கஅஅ.) எனக் குறுக்கி 'மகர

விறுதி' (எழு-ஙகம.) என்பதனுன் மகரங் கெடுத்துத் தங்கை நங்கை செவி தலை புறம் என முடிக்க. யாம் என் பதனை ஆகாரத்தை எகரமாக்கி யகர ஒற்றைக்கெடுத்து 'மகரவிறுதி' (எழு-ஙகம.) என்றதனுல் மகரங்கெடுத்து எங்கை செவி தலை புறம் என முடிக்க. தொடக்கங் குறுகு வனவற்றிற்கு இச்சூத்திரத்தான் மெல்லெழுத்து மிகுக்க.

உருபியல் நிலையும் என்பதனுன் வேற்றுமையாதல் பெருநிற்கவும் பின்னும் வேற்றுமையாயினென்ற மிகை யானே படர்க்கைப்பெயரும் முன்னிலைப்பெயரும் இயல்பு கணத்து ஞகாரமும் நகாரமும் வந்துழித் தம்முச்சாரியை யும் நும்முச்சாரியையும் பெறுதலும் மகரங்கெட்டு உம் முப்பெறுதலும் ஆவயினை என்றதனுன் ஒற்று இரட்டுத லுங் கொள்க. எல்லார்தஞ்ஞாணும் எல்லீர்நுஞ்ஞாணும் நூலும் என வரும்.

இனித் தொடக்கங்குறுகுவனவற்றிற்கும் அவ்விரண்டு இலேசானும் மகரங்கெடுதலும் ஒற்று இரட்டுதலுங் கொள்க. தஞ்ஞாண் நஞ்ஞாண் எஞ்ஞாண் நூல் என வரும்.

இன்னும் ஆவயினை என்றதனுனே எல்லார்தம் எல் லீர்நும் என நின்றவற்றின் முன்னர் வனை மணி யாழ் வட்டு அடை என்பனவந்துழி மகரங்கெடாமையும் உம் முப்பெறுதலுங் கொள்க.

இன்னும் இதனுனே தொடக்கங் குறுகுவனவற்றிற் குந் தம்மணி யாழ் வட்டு அடை என மகரங் கெடாமை யுங் கொள்க.

இன்னும் இதனுனே தமகாணம் நமகாணம் எமகா ணம் நுமகாணம் என உருபீற்றுச் செய்கைகளுங் கொள்க.

இன்னும் இதனுனே நும் என்பதற்கு மகரத்தை மெல்லொற்ருக்கி நுங்கை செவி தலை புறம் என வருதலும்,

நுஞ்ஞாண் என ஒற்றிரட்டுதலும், நும்வலி என மகரங் கெடாது நிற்றலுங் கொள்க.

இன்னும் இதனனே எல்லார்கையும் எல்லீர்கையும் எனத் தம்மும் நும்மும் பெருது நிற்றலுங் கொள்க. (உரு)

௩உக. அல்லது கிளப்பி னியற்கை யாகும்.

இது முற்கூறிய மூன்றுபெயர்க்கும் அல்வழிமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: அல்லது கிளப்பின் இயற்கையாகும்—அம்மூன்று பெயரும் அல்வழியைச் சொல்லுமிடத்து இயல்பாய்முடியும் என்றவாறு.

ஈண்டு இயற்கையென்றது சாரியை பெருமைநோக்கி, இவற்றின் ஈறுதிரிதல் 'அல்வழியெல்லாம்' (எழு-௩கச.) என்பதனுள் எல்லாமென்றதனற் கொள்க.

உதாரணம்: எல்லாருங் குறியர் சிறியர் தீயர் பெரியர் எனவும், எல்லீருங் குறியீர் சிறியீர் தீயீர் பெரியீர் எனவும், தாங்குறியர் சிறியர் தீயர் பெரியர் எனவும், தாங்குறிய சிறிய தீய பெரிய எனவும், நாங்குறியம் சிறியம் தீயம் பெரியம் எனவும், யாங்குறியேம் சிறியேம் தீயேம் பெரியேம் எனவும் வரும்.

இன்னும் எல்லா மென்றதனனே இவற்றின்முன்னர் ஞகார நகாரம் வந்தால் அவை அவ்வொற்ருய்த் திரிதல் கொள்க. எல்லாருஞ் ஞான்ருர் நீண்டார், எல்லீருஞ் ஞான்றீர் நீண்டீர் எனவும், தாஞ்ஞான்ருர் நீண்டார் எனவும், நாஞ்ஞான்ரும் நீண்டாம் எனவும், யாஞ்ஞான்றேம் நீண்டேம் எனவும் வரும்.

இனி எல்லாரும்வந்தார் யாத்தார் அடைந்தார், எல்லீரும்வந்தீர் யாத்தீர் அடைந்தீர் எனவும், தாம்வந்தார்

யாத்தார் அடைந்தார் எனவும், நாம்வருதும் யாத்தும் அடைதும், யாம்வருவேம் யாப்பேம் அடைவேம் எனவும் ஏனைக்கணங்களின் முன்னர் மகரந் திரியாது நிற்றலும் 'உயிரீறாகிய உயர்திணைப்பெயரும்' (எழு-கஙரு.) என்பதனான் முடியும். (உசு)

ஙஉஉ. அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண் [ணு

மெல்லா மெனும்பெய ருருபிய னிலையும்
வேற்றுமை யல்வழிச் சாரியை நிலையாது.

இஃது இவ் வீற்றுள் விரவுப்பெயருள் ஒன்றற்கு அல்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும் உருபியலோடு மாட்டெறிந்து எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்—அல்வழிக்கட் சொல்லினும் வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கட் சொல்லினும், எல்லாமெனும் பெயர் உருபியல் நிலையும்—எல்லாமென்னும் விரவுப்பெயர் உருபுபுணர்ச்சியின் இயல்பிலேநின்று முடியும், வேற்றுமை யல்வழிச் சாரியை நிலையாது—அப்பெயர் வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சியல்லாத இடத்து வற்றுச்சாரியை நில்லாதாய் முடியும் என்றவாறு.

உருபியனிலையும் என்றமாட்டேறு அல்வழிக்கண் உம் முப்பெற்று நிற்றலும் பொருட்புணர்ச்சிக்கண் வற்றும் உம்மும் பெற்று நிற்றலும் உணர்த்திற்று.

உம்முச்சாரியை ஒன்றுமே பெற்று முடிகின்ற அல்வழியினையும் வற்றும் உம்மும்பெற்று முடிகின்ற வேற்றுமையோடு உடனோதி அதுவும் வற்றுப்பெறுமாறுபோல மாட்டெறிந்த மிகையானே வன்கணத்து அல்வழிக்கண் நிலைமொழி மகரக்கேடும் வருமொழி வல்லெழுத்துப்

பேறும் மென்கணத்து மகரங்கெட்டு உம்முப்பெற்றும் பெறுதும் வருதலும் ஏனைக்கணத்து மகரங்கெட்டு உம் முப்பெற்றும் மகரங்கெடாது உம்முப்பெறுதும் வருதலுங் கொள்க.

உதாரணம்: எல்லாக்குறியவும் சிறியவும் தீயவும் பெரியவும் எனவும், எல்லாஞாணும் நூலும் மணியும் எனவும், எல்லாஞான்றன நீண்டன மாண்டன எனவும், எல்லாயாழும் வட்டும் அடையும் எனவும், எல்லாம்வாடின ஆடின எனவும் வரும். இனி வேற்றுமைக்கண் எல்லா வற்றுக்கோடும் செவியும் தலையும் புறமும் என இவை வற்றும் உம்மும்பெற்றன. இவற்றிற்கு மகரம் வற்றின் மிசையொற்றென்று கெடுக்க. இனி மென்கணத்துக் கண் எல்லாவற்றுஞாணும் நூலும் மணியும் எனவும், ஏனைக்கணத்துக்கண் எல்லாவற்றியாப்பும் வலியும் அடை யும் எனவும் வரும். ஏனைக்கணமும் வற்றும் உம்மும் பெற்றன. (உஎ)

௩உ௩. மெல்லெழுத்து மிகினு மான மில்லை.

இஃது ஒருசார் வல்லெழுத்தை விலக்கி மெல் லெழுத்து விதித்தலின் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறு கின்றது.

இதன் பொருள்: மெல்லெழுத்து மிகினும் மான மில்லை—அவ்வெல்லாமென்பது அல்வழிக்கண் மேல் இலேசினாற் கூறிய வல்லெழுத்தேயன்றி மெல்லெழுத்து மிக்குமுடியினுங் குற்றமில்லை என்றவாறு.

எனவே, வல்லெழுத்துமிகுதலே பெரும்பான்மை யாயிற்று. முற்கூறிய செய்கைமேலே இது கூறினமையின் மகரக்கேடும் உம்முப்பேறுங் கொள்க.

எல்லாங்குறியவும் சிறியவும் தீயவும் பெரியவும் என வரும்.

மானமில்லை என்றதனுன் உயர்திணைக்கண் வன்கணத்து மகரங்கெட்டு வல்லெழுத்துமிக்கு இறுதி உம்முப்பெற்று முடிதலும் இயல்புகணத்துக்கண் மகரங்கெட்டு உம்முப்பெற்று முடிதலுங் கொள்க. எல்லாக் கொல்லரும் சான்ருரும் தச்சரும் பார்ப்பாரும் குறியரும் சிறியரும் தீயரும் பெரியரும் எனவும், எல்லா ஞான்ருரும் நாய்கரும் மணியகாரரும் வணிகரும் அரசரும் எனவும் வரும்.

இன்னும் இதனுனே உயர்திணைக்கண் எல்லாங் குறியரும் சிறியரும் தீயரும் பெரியரும் என மகரங்கெட்டு மெல்லெழுத்து மிக்கு உம்முப்பெறுதலும் எல்லாங்குறியர் சிறியர் தீயர் பெரியர் எனவும், குறியீர் குறியம் எனவும் உம்முப்பெருது வருதலுங் கொள்க.

இன்னும் இதனுனே இடைக்கணத்தும் உயிர்க்கணத்தும் மகரங்கெடாது உம்மின்றி வருதலுங் கொள்க. எல்லாம்வந்தேம் அடைந்தேம் என வரும். (உஅ)

௩உச. உயர்திணை யாயி னுருபிய னிலையும்.

இஃது எல்லாமென்பதற்கு உயர்திணைமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: உயர்திணையாயின் உருபியல் நிலையும்—எல்லாமென்பது உயர்திணையாய் நிற்குமாயின் உருபு புணர்ச்சியின் இயல்பிற்ருய் இடைக்கண் நம்மும் இறுதிக்கண உம்மும்பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உருபியலுள் 'எல்லா மென்னு மிறுதி முன்னர்—வற்றென்சாரியை' (எழு-கஅக.) வகுத்ததனுன் வற்றின்

மிசை யொற்றென்று மகரங்கெடுத்த அதிகாரத்தான் 'உயர் திணை யாயி னம்மிடை வரும்' (எழு-கக௯.) என நம்மின் முன்னும் மகரங்கெடுத்தார், அதனோடு ஈண்டு மாட்டெறி தலின் அது கொண்டு ஈண்டும் மகரங் கெடுக்க. 'அம்மி னிறுதி' (எழு-க௨க.) என்புழித் 'தன்மெய்' என்றத னான் நம்முச்சாரியையினது மகரந்திரிதல் கொள்க.

எல்லாநங்கையும் செவியும் தலையும் புறமும் என ஒட்டுக.

வருமொழி வரையாதுகூறலின் எல்லாநஞ்ஞாற்சியும் நீட்சியும் என ஏற்பனவற்றோடு முடிபு அறிந்து ஒட்டுக.()

௩௨௫. நும்மெ னொருபெயர் மெல்லெழுத்து [மிகுமே.

இது மகர ஈற்றிற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி மெல் லெழுத்து விதித்தது.

இதன் பொருள்: நும்மென் ஒருபெயர் மெல்லெழுத்து மிகும்—நும்மென்று சொல்லப்படுகின்ற விரவுப்பெயர் பொருட்புணர்ச்சிக்கண் மெல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

நுங்கை செவி தலை புறம் என வரும். 'மகரவிறுதி' (எழு-௩க௰.) என்பதனான் மகரங்கெடுக்க.

ஒன்றெனமுடித்த லென்பதனான் உங்கை என வரு வதூஉங் கொள்க. 'துவர' (எழு-௩க௰.) என்றதனான் ஞகர நகரங்கள் வந்துழி மகரங்கெடுதலும் ஒருபெயர் என்றத னான் ஒற்றுமிகுதலுங் கொள்க. நுஞ்ஞாண் நூல் என வரும். இன்னும் ஒருபெயர் என்றதனான் நும்மணி யாழ் வட்டு அடை என மகரங்கெடாமையும் கொள்க. (௩௰)

௩உ௬. அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங் காலை
யுக்கெட நின்ற மெய்வயி னீவர
இயிடை நிலைஇ யீறுகெட ரகர
நிற்றல் வேண்டும் புள்ளியொடு [புணர்ந்தே
யப்பான் மொழிவயி னியற்கை யாகும்.

இது நும்மென்பதற்கு அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங் காலை—நும்மென்பதனை அல்வழிக்கட் கூறுமிடத்து, உ கெடநின்ற மெய்வயின் ஈ வர—நகரத்துள் உகரங்கெட்டுப் போக ஒழிந்துநின்ற நகரவொற்றிடத்தே ஈகாரம் வந்து நிற்ப, இ இடைநிலைஇ ஈறுகெட—ஓர் இகரம் இடையிலே வந்து நிலைபெற்று மகரமாகிய ஈறு கெட்டுப்போக, புள்ளி ரகரம் நிற்றல் வேண்டும்—ஆண்டுப் புள்ளிபெற்று ஒரு ரகரம் வந்துநிற்றலை விரும்பும் ஆசிரியன், அப்பால் மொழிவயின்—அக்கூற்றினையுடைய நிலைமொழியிடத்து, இயற்கை யாகும்—வருஞ்சொல், இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: நீயிர்குறியீர் சிறியீர் தீயீர் பெரியீர் என வரும்.

சொல்லுங்காலை யென்றதனனே நீயிர்ஞான்றீர் நீண்டீர் மாண்டீர் யாத்தீர் வாடினீர் அடைந்தீர் என வினைக் கணத்திலும் ஒட்டுக. (௩௧)

௩உ௭. தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற்பெய [ரியல.

இது வேற்றுமைக்கண் மகரங்கெட்டு வல்லெழுத்து மிக்கும் அல்வழிக்கண் மெல்லெழுத்தாய்த் திரிந்தும் வரு

மென எய்தியதனைவிலக்கி ஞகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் போல நிற்குமெனப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : தொழிற்பெயரெல்லாம்—மகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயரெல்லாம், தொழிற்பெயர் இயல—ஞகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயர்போல அல்வழியினும் வேற்றுமையினும் வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும் இயல்புகணத்து உகரமும் பெற்றுமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : செம்முக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், செம்முக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை எனவும் வரும். 'தும்முச் செறுப்ப' வென்பதும் அது. இவை 'குறியதன்முன்னர்த் தன்னுரு விரட்டல்' (எழு-கசுஎ.)

எல்லா மென்றதனன் உகரம்பெருது நாட்டங்கடிது ஆட்டங்கடிது என மெல்லெழுத்தாய் அல்வழிக்கண் திரிதலும் நாட்டக்கடுமை ஆட்டக்கடுமை என வேற்றுமைக்கண் வல்லெழுத்து மிகுதலுங் கொள்க. (௩உ)

௩உஅ. ஈமுங் கம்மு முருமென் கிளவியு
மாமுப் பெயரு மவற்றோ ரன்ன.

இது பொருட்பெயருட் சில தொழிற்பெயரோடு ஒத்துமுடிக என எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : ஈமுங் கம்மும் உருமென் கிளவியும் ஆ முப்பெயரும்—ஈமென்னுஞ் சொல்லுங் கம்மென்னுஞ் சொல்லும் உருமென்னுஞ் சொல்லுமாகிய அம்மூன்று பெயரும், அவற்றோரன்ன—முற்கூறிய தொழிற்பெயரோடு ஒருதன்மையவாய் வன்கணத்து உகரமும் வல்

லெழுத்தும் இயல்புகணத்து உகரமும் பெற்று முடியும் என்றவாறு.

ஈம் என்பது சுடுகாடு; கம்—தொழில்.

உதாரணம்: ஈமுக்கடிது கம்முக்கடிது உருமுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், ஈமுக்கடுமை கம்முக்கடுமை உருமுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை எனவும் ஒட்டுக.

கிளவியென்றதனுன் வேற்றுமைக்கண்ணும் அல்வழிக் கண்ணும் உயிர்வருவழி உகரம்பெருது ஈமடைவு ஈமடைந்தது என நிற்றலுங் கொள்க.

தன்னினமுடித்த லென்பதனுன் அம்மு தம்மு நம்மு எனச் சாரியைக்கண்ணும் உகரம் வருதல் கொள்க. (௩௩)

௩௨௯. வேற்றுமை யாயி னேனை யிரண்டுந்
தோற்றம் வேண்டு மக்கென் சாரியை.

இது மேல் முடிபுகூறிய மூன்றனுள் இரண்டற்கு வேற்றுமைக்கண் வேறோர் முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: வேற்றுமையாயின்—வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சியாயின், ஏனை இரண்டுந் தோற்றம் வேண்டும் அக்கென் சாரியை—இறுதியில் உருமொழிந்த இரண்டும் அக்கென்னுஞ் சாரியைதோன்றி முடிதலை வேண்டும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஈமக்குடம் கம்மக்குடம் சாடி தூதை பானை எனவும், ஞாற்சி நெருப்பு மாட்சி விறகு எனவும் ஒட்டுக.

அக்கு வகுப்பவே நிலைமொழித் தொழிலாகிய உகரங் கெட்டு முற்கூறிய வல்லெழுத்து விலக்கப்படாமையின் நின்று முடிந்தது.

வன்கணத்திற்கு முன்னின்ற சூத்திரத்திற் கூறியது குணவேற்றுமைக்கென்றும் ஈண்டுக் கூறியது பொருட் புணர்ச்சிக்கென்றுங் கொள்க. (௩௪)

௩௩0. வகார மிசையு மகாரங் குறுகும்.

இது முன்னர் 'அரையளவு குறுகல்' (எழு-௧௩.) எனவும், 'னகாரை முன்னர்' (எழு-௫௨.) எனவுங் கூறிய மகரம் இருமொழிக்கண்ணுங் குறுகுமென அதன் ஈற்றகத்து எய்தாத தெய்துவிக்கின்றது.

இதன் பொருள்: வகாரமிசையும் மகாரங்குறுகும்—மகாரம் ஒருமொழிக்கண்ணேயன்றி வகாரத்தின்மேலுங் குறுகும் என்றவாறு.

உதாரணம்: நிலம்வலிது வரும்வண்ணக்கன என வரும். (௩௫)

௩௩௧. நாட்பெயர்க் கிளவி மேற்கிளந் தன்ன
அத்து மான்மிசை வரைநிலை யின்றே
யொற்றுமெய் கெடுத லென்மனார் புலவர்.

இஃது இவ் வீற்று நாட்பெயர்க்கு வேற்றுமைமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: நாட்பெயர்க் கிளவி மேற் கிளந்தன்ன—மகர ஈற்று நாட்பெயர் இகர ஈற்று நாட்பெயர் போல ஆன்சாரியைபெற்று முடியும், அத்தும் ஆன்மிசை வரைநிலை இன்று—அத்துச்சாரியை ஆன்சாரியைமேலும் பிறசாரியைமேலும் வருதல் நீக்குநிலைமையின்று, ஒற்று மெய்கெடுதல் என்மனார் புலவர்—ஆண்டு நிலைமொழி மகர ஒற்றுக் கெடுக என்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உம்மையை ஆன்மிசையுமென மாறுக.

உதாரணம்: மகத்தாற்கொண்டான் ஓணத்தாற்கொண்டான் சென்முன் தந்தான் போயினுன் என்க. ஏனைநாட்களோடும் ஒட்டுக. மகர ஒற்றுக் கெடுத்து 'அத்தினகர மகர முனையில்லை' (எழு-கஉடு.) என அகரங்கெடுத்துக் 'குற்றியலுகரமு மற்றென' (எழு-ஈடு.) என ஆனேற்றி 'ஆனினகரமும்' (எழு-கஉச.) என்றதனுன் றகரமாக்கி முடிக்க. மகத்துஞான்று கொண்டான் சென்முன் தந்தான் போயினுன் என ஞான்றென்னுஞ் சாரியைமேல் அத்து வந்தது.

வரையாது கூறினமையின் இம்முடிபு நான்குகணத்துங் கொள்க. மகத்தான் ஞாற்றினுன் நிறுத்தினுன் மாய்ந்தான் வந்தான் அடைந்தான் என வரும். (௩௬)

௩௩௨. னகார விறுதி வல்லெழுத் தியையின்
றகார மாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே.

இது நிறுத்தமுறையானே னகர இறுதி வேற்றுமைக்கட் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : னகார இறுதி வல்லெழுத்து இயையின் றகாரமாகும்—னகார ஈற்றுப்பெயர் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமொழியாய் வந்து இயையின் றகாரமாகும், வேற்றுமைப் பொருட்கு—வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக்கண் என்றவாறு.

உதாரணம் : பொற்குடம் சாடி தூதை பானை என வரும். (௩௭)

௩௩௩. மன்னுஞ் சின்னு மானு மீனும்
பின்னு முன்னும் வினையெஞ்சு கிளவியு
மன்ன வியல வென்மனுர் புலவர்.

இஃது அவ் வீற்று அசைநிலை இடைச்சொற்களும் ஏழாம்வேற்றுமை இடப்பொருள் உணரநின்ற இடைச் சொற்களும் வினையெச்சமும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: மன்னுஞ் சின்னும் ஆனும் ஈனும் பின்னும் முன்னும் வினையெஞ்சுகிளவியும்—மன்னென் னுஞ்சொல்லுஞ் சின்னென்னுஞ்சொல்லும் ஆனென்னுஞ் சொல்லும் ஈனென்னுஞ்சொல்லும் பின்னென்னுஞ்சொல் லும் முன்னென்னுஞ்சொல்லும் வினையெச்சமாகிய சொல் லும், அன்ன இயல என்மனார் புலவர்—முற்கூறிய இயல் பினையுடையவாய் னகரம் றகரமாய் முடியுமென்று சொல்லு வர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம்: 'அதுமற்கொண்கன் றேரே' 'காப்பும் பூண்டிசிற்கடையும் போகல்' (அகம்-எ.) எனவும், ஆற் கொண்டான் ஈற்கொண்டான் பிற்கொண்டான் முற்கொண் டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் எனவும், வரிற் கொள்ளும் செல்லும் தரும் போம் எனவும் வரும்.

பெயராந்தன்மையவாகிய ஆன் ஈன் என்பனவற்றை முற்கூறுததனாற் ஆன்கொண்டான் ஈன்கொண்டான் எனத் திரியாமையுங் கொள்க.

பின் முன் என்பன பெயரும் உருபும் வினையெச்சமு மாய் நிற்றலிற் பெயர் ஈண்டுக் கூறினார். ஏனைய உருபிய லுள்ளும் வினையெஞ்சுகிளவியென்பதன்கண்ணும் முடியும். அப்பெயரை முற்கூறுததனாற் பின்கொண்டான் முன் கொண்டான் எனத் திரியாமையுங் கொள்க.

இயலவென்றதனான் ஊனென்னுஞ் சுட்டு ஊன் கொண்டானென இயல்பாய் முடிதல் கொள்க. (௩அ)

௩௩௪. சுட்டுமுதல் வயினு மெகரமுதல் வயினு மப்பண்பு நிலையு மியற்கைய வென்ப.

இஃது இவ் விற்றுள் ஏழாம்வேற்றுமை இடப் பொருள் உணர்த்தும் இடைச்சொற்கு முடிபு கூறு கின்றது.

இதன் பொருள் : சுட்டு முதல் வயினும்—சுட்டெழுத் தினை முதலாகவுடைய வயினென்னுஞ் சொல்லும், எகர முதல் வயினும்—எகரமாகிய முதல்வினுவினையுடைய வயி னென்னுஞ்சொல்லும், அப்பண்பு நிலையும் இயற்கைய என்ப—மேல் னகரம் றகரமாமென்ற தன்மை நிலைபெற்று முடியும் இயல்பையுடையவென்று கூறுவார் ஆசிரியர் என்றவாறு.

உதாரணம் : அவ்வயிற்கொண்டான் இவ்வயிற்கொண் டான் உவ்வயிற்கொண்டான் எவ்வயிற்கொண்டான் சென் றுன் தந்தான் போயினுன் எனவரும்.

இயற்கைய என்றதனுல் திரியாது இயல்பாய் முடிவன வுங் கொள்க. (௩௯)

௩௩௫. குயினென் கிளவி யியற்கை யாகும்.

இது னகாரந் திரியாது இயல்பாக என்றலின் எய்தி யதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : குயினென்கிளவி இயற்கையாகும்— குயினென்னுஞ்சொல் திரியாது இயல்பாய் முடியும் என்ற வாறு.

உதாரணம் : குயின்குழாம் செலவு தோற்றம் பறைவு என வரும். குயினென்பது மேகம். அஃது அஃறிணைப் பெயர்.

தொகைமரபினுள் உயர்திணைப்பெயரும் விரவுப்பெய ரும் இயல்பாகவென்ருர்.

குயின் வினையுமாம்.

இயற்கை என்றதனாற் கான்கோழி கோன்குணம் வான்கரை என வருவனவுங் கொள்க. (௪௰)

௩௩௬. எகின்மர மாயி னாண்மர வியற்றே.

இது திரிபுவிலக்கி அம்மு வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : எகின் மரமாயின்—எகினென்பது புள்ளன்றி மரப்பெயராயின், ஆண்மர இயற்று—ஆண் மரத்தின் இயல்பிற்றாய் அம்முப்பெற்று முடியும் என்ற வாறு.

எகினங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும். (௪௧)

௩௩௭. ஏனை யெகினே யகரம் வருமே
வல்லெழுத் தியற்கை மிகுதல் வேண்டும்.

இதுவும் அது, திரிபுவிலக்கி அகரம் விதித்தலின்.

இதன் பொருள் : ஏனை எகினே அகரம் வரும்—மர மல்லாத எகின் நிலைமொழிக்கண் அகரம்பெற்று முடியும், வல்லெழுத்தியற்கை மிகுதல் வேண்டும்—ஆண்டு வரு மொழி வல்லெழுத்தியல்பு மிக்கு முடிதலை வேண்டும் ஆசிரி யன் என்றவாறு.

உதாரணம் : எகினக்கால் செவி தலை புறம் என வரும்.

மேலைச் சூத்திரத்தோடு இதனை ஒன்றாக ஓதாததனான் இயல்புகணத்தும் அகரப்பேறு கொள்க. எகினஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை யாப்பு அடைவு என வரும்.

இயற்கை யென்றதனான் அகரத்தோடு மெல்லெழுத் துப்பேறுங் கொள்க. எகினங்கால் செவி தலை புறம் என வரும்.

இனிச் சிறுபான்மை எகின்சேவல் எகினச்சேவல் பெடை என்பன ஆறனுருபு விரிவுழி ஈண்டை இலேசான் முடிக்க. பண்பு கருதியவழி இவ்வோத்தின் புறனடை யான் முடிக்க. (சஉ)

நநஅ. கிளைப்பெய ரெல்லாங் கிளைப்பெய ரியல.

இது னகரந் திரிதலை விலக்கி இயல்பாக என்றலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : கிளைப்பெயரெல்லாம்—னகர ஈற்றுக் கிளைப்பெயரெல்லாம், கிளைப்பெயர் இயல—ணகர ஈற்றுக் கிளைப்பெயர்போலத் திரியாது இயல்பாய் முடியும் என்ற வாறு.

உதாரணம் : எயின்குடி சேரி தோட்டம் பாடி என வரும். எயின் வந்தது என்று அஃறிணைக்கும் எய்துதலின் தொகைமரபினுள் முடியாதாயிற்று, ஆண்டு உயர் திணைக்கே கூறுதலின்.

இனி எல்லாமென்றதனானே எயினக்கன்னி பிள்ளை என அக்கும் வல்லெழுத்தும் பெறுதலும், எயினவாழ்வு என வல்லெழுத்துப் பெறாமையுங் கொள்க.

இன்னும் இதனானே பார்ப்பனக்கன்னி குமரி சேரி பிள்ளை என ஆகாரங்குறுகி அக்கும் வல்லெழுத்துங் கொடுத்தும் பார்ப்பனவாழ்க்கை என வல்லெழுத்துக் கொடாதும் முடிக்க.

இன்னும் இதனானே நான்கு கணத்துக்கண்ணும் வெள்ளாளனென நின்றதனை அன்கெடுத்துப் பிரித்து ளகாரவொற்றினை ணகாரவொற்றாக்கி வெள்ளாண்குமரி பிள்ளை மாந்தர் வாழ்க்கை ஒழுக்கம் என முடிக்க.

இன்னும் இதனானே முதலெழுத்தை நீட்டி ளகார வொற்றினைக் கெடுத்து வேளாணென முடிக்க.

இதனானே பொருந வாழ்க்கையும் முடிக்க.

வேட்டுவக்குமரி யென்பது மரூஉவழக்கு. (சங)

ஙஙரு. மீனென் கிளவி வல்லெழுத் துறழ்வே.

இதுவும் அது, தன் திரிபு வல்லெழுத்தினோடு உறழ்க என்றலின்.

இதன் பொருள்: மீனென்கிளவி வல்லெழுத்து உறழ்வு—மீனென்னுஞ் சொல் திரிபு வல்லெழுத்தினோடு உறழ்ந்துமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: மீன்கண் மீற்கண், மீன்சினை மீற்சினை, மீன்றலை மீற்றலை, மீன்புறம் மீற்புறம் என வரும். (சச)

ஙசடு. தேனென் கிளவி வல்லெழுத் தியையின்
மேனிலை யொத்தலும் வல்லெழுத்து [மிகுதலு
மாமுறை யிரண்டு முரிமையு முடைத்தே
வல்லெழுத்து மிகுவழி யிறுதி யில்லை.

இதுவும் அது, மேலதனோடு மாட்டெறிதலின்.

இதன் பொருள்: தேன் என் கிளவி வல்லெழுத்து இயையின்—தேனென்னுஞ்சொல் வல்லெழுத்து முதன் மொழி வருமொழியாய்வரின், மேல் நிலை ஒத்தலும்— மீனென்பதற்குக் கூறிய திரிபுறழ்ச்சி நிலை ஒத்துமுடித லும், வல்லெழுத்து மிகுதலும்—வருமொழி வல்லெழுத்து மிக்குமுடிதலுமாகிய, ஆமுறை இரண்டும் உரிமையும் உடைத்து — அம்முறைமையினையுடைய இரண்டினையும் உரித்தாதலையும் உடைத்து, வல்லெழுத்து மிகுவழி இறுதி

யில்லை—வல்லெழுத்து மிக்கு வருமிடத்து இறுதியினின்ற னகரங் கெடும் என்றவாறு.

உரிமையுமென்னும் உம்மை 'மெல்லெழுத்துமிகினும்' (எழு-ருசக.) என மேல்வருகின்றதனை நோக்கிற்று.

உதாரணம்: தேன்குடம் தேற்குடம் சாடி தூதை பானை என மேனிலை ஒத்தன. தேக்குடம் சாடி தூதை பானை என னகரங்கெட்டு வல்லெழுத்து மிக்கன. (சரு)

ருசக. மெல்லெழுத்து மிகினு மான மில்லை.

இதுவும் அது, உறழ்ச்சியும் வல்லெழுத்தும் விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தலின்.

இதன் பொருள்: மெல்லெழுத்து மிகினும் மான மில்லை—முற்கூறிய தேனென்கிளவி வல்லெழுத்து வந்தால் அவ்வல்லெழுத்து மிகுதலேயன்றி மெல்லெழுத்து மிகி னுங் குற்றமில்லை என்றவாறு.

னகரக்கேடு அதிகாரத்தாற் கொள்க.

உதாரணம்: தேங்குடம் சாடி தூதை பானை என வரும். (சசு)

ருசஉ. மெல்லெழுத் தியையி னிறுதியொ டுறழும்.

இது தொகைமரபினுள் 'வேற்றுமைக்கண்ணும் வல்லெழுத்தல்வழி' (எழு-கசஅ.) என்பதனுற் கூறிய இயல்பை விலக்கி உறழுமென்றலின் எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: மெல்லெழுத்து இயையின்—அத்தே னென்கிளவி மெல்லெழுத்து முதன்மொழி வந்து இயை யின், இறுதியொடு உறழும்—நிலைமொழியிறுதியின் னகர வொற்றுக் கெடுதலுங் கெடாமையுமாகிய உறழ்ச்சியாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : தேன்ஞெரி தேஞெரி தேனுனி தேநுனி தேன்மொழி தேமொழி என வரும்.

மேல் 'ஆமுறை' (எழு-௩௪௰.) என்றதனல் தேஞெரி தேஞ்ஞெரி தேநுனி தேந்நுனி தேமொழி தேம்மொழி என னகரங் கெட்டுத் தத்தம் மெல்லெழுத்து மிக்கும் மிகாதும் முடிந்தனவுங் கொள்க.

இனி மேல் 'மானமில்லை' (எழு-௩௪௧.) என்றதனன் ஈறு கெட்டு மெல்லெழுத்து மிகாது இயல்பாய் முடிவனவுங் கொண்டு தேஞெரி தேநுனி தேமொழி என்பன காட்டின் அவை முற்கூறியவற்றுள் அடங்குமென்க. (௪௭)

௩௪௩. இருஅற் ரேற்ற மியற்கை யாகும்.

இஃது அத்தேனென்பதற்கு உயிர்க்கணத்து ஒருமொழிமுடிபு வேற்றுமை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : இருஅற் ரேற்றம்—தேனென்னுஞ் சொல் இருலென்னும் வருமொழியது தோற்றத்துக்கண், இயற்கையாகும்—நிலைமொழியின் னகரங் கெடாதே நின்று இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : தேனிருல் என வரும். (௪௮)

௩௪௪. ஒற்றுமிகு தகரமொடு நிற்றலு முரித்தே.

இதுவும் அதற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஒற்றுமிகு தகரமொடு நிற்றலும் உரித்து—அத்தேனென்பது இருலொடு புணருமிடத்துப் பிறிதுமோர் தகரத்தோடு நின்று முடிதலும் உரித்து என்றவாறு.

'வல்லெழுத்து மிகுவழி யிறுதி யில்லை' (எழு-௩௪௯.) என்றதனுன் நிலை மொழி ஈறு கெடுக்க. தகரம் மிகுமென்ருது ஒற்றுமிகு தகரமென்றதனுன் ஈரொற் ருக்குக.

உதாரணம் : தேத்திறல் என வரும்.

மேலைச் சூத்திரத்தோடு இதனை யொன்ருக ஓதாததனுற் பிறவருமொழிக்கண்ணும் இம்முடிபு கொள்க. தேத்தடை தேத்தீ என வரும்.

தோற்றமென்றதனுல் தேனடை தேனீ என்னும் இயல்புங் கொள்க. (௪௧)

௩௪௫. மின்னும் பின்னும் பன்னுங் கன்னு
மந்நாற் சொல்லுந் தொழிற்பெய ரியல.

இஃது அல்வழிக்கண் இயல்பாயும் வேற்றுமைக்கண் திரிந்தும் வருக என எய்துவித்தமுடிபை விலக்கித் தொழிற் பெயரியல்பாமெனப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : மின்னும் பின்னும் பன்னுங் கன்னும் அந்நாற்சொல்லும்—மின்னென்னுஞ் சொல்லும் பின்னென்னுஞ்சொல்லும் பன்னென்னுஞ் சொல்லுங் கன்னென்னுஞ் சொல்லுமாகிய அந்நான்கு சொல்லும், தொழிற்பெயர் இயல—அல்வழியினும் வேற்றுமையினும் ஞகார ஈற்றுத்தொழிற்பெயர்போல வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும், மென்கணத்தும் இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகரமும் பெற்றுமுடியும் என்றவாறு.

'மின்னுச்செய் விளக்கத்துப் பின்னுப்பிணி யவிழ்ந்த' எனவும், பன்னுக்கடிது கன்னுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், மின்னுக் கடுமை பின்னுக்கடுமை பன்னுக்கடுமை கன்னுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை எனவும் வரும்.

தொழிற்பெயரெல்லாந் தொழிற்பெயரியல என்று ஓதாது கிளந்தோதினுர் இவை தொழினிலைக்கண்ணன்றி வேறு தம்பொருளுணரநின்றவழியும் இம்முடிபு எய்து மென்றற்கு.

மின்னென்பது மின்னுதற்ரெழிலும் 'மின்னுநிமிர்ந் தன்ன' என மின்னெனப்படுவதோர் பொருளும் உணர்த் தும். ஏனையவும் அன்ன. (௫௰)

௩௪௬. வேற்றுமை யாயி னேனை யெகினொடு
தோற்ற மொக்குங் கன்னென் கிளவி.

இது நிலைமொழிக்கண் உகரம்விலக்கி அகரம்வகுத்த லின் எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: வேற்றுமையாயின் ஏனை எகினொடு தோற்றம் ஒக்கும்—வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சியாயின் ஒழிந்த மரமல்லாத எகினேடு தோற்றம் ஒத்து அகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றுமுடியும், கன் என் கிளவி—கன் னென்னுஞ்சொல் என்றவாறு.

உதாரணம்: கன்னக்குடம் சாடி தூதை பானை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை என வரும். கன்னக்கடுமை எனக் குணவேற்றுமையுஞ் சிறுபான்மை கொள்க.

தோற்றமென்றதனல் அல்வழிக்கண் வன்கணத்து அகரமும் மெல்லெழுத்தும் ஏனைக்கணத்து அகரமுங் கொள்க. கன்னங்கடிது சிறிது தீது பெரிது எனவும், கன்னஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும் வரும். கன்னங்கடுமை எனக் குணவேற்றுமைக்கண்ணும் இவ்விதி கொள்க.

'பொன்னகர் வரைப்பிற் கன்னந் தூக்கி' (ஐங்குறு-உசஎ.) என்பதோ வெனின், அது மகர ஈற்றுப் பொருட் பெயர். (௫௧)

௩௪எ. இயற்பெயர் முன்னர்த் தந்தை முறைவ [ரின்
முதற்கண் மெய்கெட வகர நிலையு
மெய்யொழித் தன்கெடு மவ்வியற் பெயரே.

இஃது 'அஃறிணை விரவுப்பெய ரியல்புமா ருளவே' (எழு-கருரு.) என்றதற்கு ஈண்டுத் திரிபுகூறலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : இயற்பெயர்முன்னர்த் தந்தை முறை வரின்—இவ் விற்று விரவுப்பெயருள் இயற்பெயரின் முன் னர்த் தந்தையென்னும் முறைப்பெயர் வருமொழியாய் வரு மாயின், முதற்கண் மெய்கெட அகரம் நிலையும்—அத்தந்தை யென்பதன் முதற்கணின்ற தகரவொற்றுக்கெட அதன் மேலேறிநின்ற அகரங் கெடாது நிற்கும், அவ்வியற்பெயர் மெய்யொழித்து அன் கெடும்—அந் நிலைமொழியாகிய இயற் பெயர் அன்னென்னுஞ் சொல்லில் அகரம் ஏறிநின்ற மெய் யை ஒழித்து அவ்வன் தான் கெட்டுமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : சாத்தந்தை கொற்றந்தை என வரும்.

முதற்கண் மெய்யென்றதனல் சாத்தன்றந்தை கொற் றன்றந்தை என்னும் இயல்பு முடிபுங் கொள்க. (ருஉ)

௩௪அ. ஆதனும் பூதனுங் கூறிய வியல்பொடு
பெயரொற் றகரந் துவரக் கெடுமே.

இது மேலதற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறு கின்றது.

இதன் பொருள் : ஆதனும் பூதனும்—முற்கூறிய இயற்பெயருள் ஆதனும் பூதனும் என்னும் இயற்பெயர்கள் தந்தையென்னும் முறைப்பெயரோடு முடியுங்கால், கூறிய இயல்பொடு—முற்கூறிய நிலைமொழி அன் கெடுதலும்

வருமொழித் தகரவொற்றுக் கெடுதலுமாகிய செய்கைக ளுடனே, பெயரொற்று அகரந் துவரக்கெடும்—நிலை மொழிப்பெயரில் அன்கெட நின்ற தகரவொற்றும் வரு மொழியில் தகரவொற்றுக்கெட நின்ற அகரமும் முற்றக் கெட்டு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஆந்தை பூந்தை என வரும்.

இயல்பென்றதனாற் பெயரொற்றும் அகரமும் கெடா தே நிற்றலுங் கொள்க. ஆதந்தை பூதந்தை என வரும்.

இனித் துவரவென்றதனன் அழான் புழான் என நிறுத்தித் தந்தை என வருவித்து நிலைமொழி னகரமும் வருமொழித் தகரமும் அகரமுங் கெடுத்து அழாந்தை புழாந்தை என முடிக்க. (ருங)

கூசகூ. சிறப்பொடு வருவழி யியற்கை யாகும்.

இஃது எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : சிறப்பொடு வருவழி—அவ்வியற் பெயர் பண்பு அடுத்து வரும்வழி, இயற்கையாகும்—முற் கூறிய இருவகைச் செய்கையுந் தவிர்ந்து இயல்பாய் முடி யும் என்றவாறு.

உதாரணம் : பெருஞ்சாத்தன் றந்தை பெருங்கொற் றன்றந்தை என வரும். கொற்றங் கொற்றன்றந்தை சாத்தங் கொற்றன்றந்தை என்றுற்போல்வன பண்பன்றி அடை அடுத்தனவாதலிற் புறனடையான் முடிக்க. (ருச)

கூருய. அப்பெயர் மெய்யொழித் தன்கெடு வழியு
நிற்றலு முரித்தே யம்மென் சாரியை
மக்கண் முறைதொகூஉ மருங்கி னான.

இது மேலதற்கு வேறோர் வருமொழிக்கண் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : அப்பெயர் மக்கள் ஆன முறை தொகூஉம் மருங்கினும்—அவ்வியற்பெயர் முன்னர்த் தந்தை யன்றி மகனாகிய முறைப்பெயர் வந்து தொகுமிடத்தினும் மெய்யொழித்து அன்கெடுவழி அம்மென் சாரியை நிற்றலும் உரித்து—அவ்வியற்பெயரில் தான்ஏறிய மெய் நிற்க அன்கெட்டு அம்முச்சாரியை வந்து நிற்றலும் உரித்து என்றவாறு.

ஆன என்பதனை மக்களோடும், உம்மையை மருங்கினோடுங் கூட்டுக. முறைதொகூஉ மருங்கினென்றது இன்னாற்கு மகனென்னும் முறைப்பெயராய்ச் சேருமிடத்தென்றவாறு.

உதாரணம் : கொற்றங்கொற்றன், சாத்தங்கொற்றன் என நிலைமொழி அன் கெட்டுழி அம்மு வந்தது. இவற்றிற்கு அதுவெனுருபு விரியாது அதன் உடைமைப் பொருள் விரிக்க. இது முறைப்பெயர்.

இனி உம்மையாற் கொற்றங்குடி சாத்தங்குடி எனப் பிறபெயர் தொக்கனவுங் கொள்க.

மெய்யொழித் தென்றதனானே கொற்றமங்கலம் சாத்தமங்கலம் என்பனவற்றின்கண் அம்மின் மகரங்கெடுதலும் வேட்டமங்கலம் வேட்டங்குடி என்பனவற்றின் நிலைமொழியொற்று இரட்டுதலுங் கொள்க. (ருரு)

நருக. தானும் பேனுங் கோனு மென்னு
மாமுறை யியற்பெயர் திரிபிட னிலவே.

இது மேலதற்கு ஒருவழி எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : தானும் பேனுங் கோனும் என்னும் ஆமுறை இயற்பெயர்—அவ்வியற்பெயருள் தானும் பேனுங் கோனுமென்னும் அம்முறைமையினையுடைய இயற்பெயர்கள்

தந்தையொடும் மக்கள் முறைமையொடும் புணரும்வழி, திரிபிடனில—முற்கூறிய திரிபுகளின்றி இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: தான்றந்தை பேன்றந்தை கோன்றந்தை எனவும், தான்கொற்றன் பேன்கொற்றன் கோன்கொற்றன் எனவும் வரும். பேன் கோன் என்பன முற்காலத்து வழக்கு. இவை தொகைமரபினுள் 'அஃறிணைவிரவுப் பெயர்' (எழு-கருரு.) என்புழி இயல்பாயினவேனும் ஈண்டு இவ் வீற்றிற்குத் திரிபு கூறுதலின் அதனையும் விலக்கி இயல்பாமென்பதூஉங் கூறினர். (ருசு)

ருஉ. தான்யா னெனும்பெய ருருபிய னிலையும்.

இஃது எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது, தொகை மரபினுள் 'அஃறிணைவிரவுப்பெயர்' (எழு-கருரு.) என்பதனானே இயல்பாய் நின்ற தான் என்பதனையும் 'உயிரீறுகிய' (எழு-கருங.) என்பதனால் இயல்பாய் நின்ற யானென்பதனையும் அவ்வியல்புவிலக்கி உருபியலோடு மாட்டெறிதலின்.

இதன் பொருள் : தான் யான் எனும் பெயர்—தானென்னும் விரவுப்பெயரும் யானென்னும் உயர்திணைப்பெயரும், உருபியல் நிலையும்—உருபியலிற் கூறிய இயல்பிலே நிலை பெற்றுத் தானென்பது நெடுமுதல் குறுகித் தன்னென்றும் யானென்பது ஆகாரம் எகாரமாய் யகரங்கெட்டு என்னென்றும் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : தன்கை என்கை செவி தலை புறம் என வரும்.

வருமொழி வரையாது கூறினமையின் இயல்பு கணத்துக்கண்ணுந் தன்ஞாண் என்ஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு அடை ஆடை என வரும். (ருஎ)

கூருகூ. வேற்றுமை யல்வழிக் குறுகலுந் திரிதலுந்
தோற்ற மில்லை யென்மனார் புலவர்.

இஃது அல்வழிக்கண் இயல்பாக என்றலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: வேற்றுமை அல் வழி—முற்கூறிய தான் யானென்பன வேற்றுமைப் புணர்ச்சியல்லாதவிடத்து, குறுகலுந் திரிதலுந் தோற்றமில்லை என்மனார் புலவர்—தானென்பது நெடுமுதல் குறுகுதலும் யானென்பது அவ்வாறு திரிதலுந் தோற்றமின்றி இயல்பாய் முடியுமென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம்: தான்குறியன் சிறியன் தீயன் பெரியன் ஞான்றான் நீண்டான் மாண்டான் வலியன் எனவும், யான் குறியேன் சிறியேன் தீயேன் பெரியேன் ஞான்றேன் நீண்டேன் மாண்டேன் வலியேன் எனவும் வரும்.

தோற்ற மென்றதனான் வேற்றுமைக்கண் அவ்வாறன்றி னகரந் திரிதலுங் கொள்க. தற்புகழ் தற்பாடி, எற்புகழ் எற்பாடி என வரும். (ருஅ)

கூருச. அழனே னிறுதிகெட வல்லெழுத்து
[மிகுமே.

இது வேற்றுமைக்கண் ணகரந் திரியாது கெடுக என்றலின் எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: அழன் என் இறுதி கெட—அழனென்னுஞ்சொல் தன் ஈற்று னகரங் கெட, வல்லெழுத்து மிகும்—வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: அழக்குடம் சாடி தூதை பானை என வரும். அழக்குடமென்பது பிணக்குடத்தை. (ருகூ)

கூருரு. முன்னென் கிளவி முன்னர்த் தோன்று
மில்லென் கிளவிமிசை றகர மொற்ற
றொல்லியன் மருங்கின் மரீஇய மரபே.

இது 'மருவின்றொகுதி' (எழு-ககக.) என்பதனாற் கூறிய இலக்கணமரூஉக்களில் ஒன்றற்கு முடிபு கூறு கின்றது.

இதன் பொருள் : முன் என் கிளவி முன்னர்த் தோன் றும் இல் என் கிளவிமிசை—முன்னென்னுஞ் சொல்லின் முன்னே வரும் இல்லென்னுஞ் சொல்லின்மேலே, றகரம் ஒற்றல்—ஒரு றகரவொற்று வந்துநின்று முடிதல், தொல் லியல் மருங்கின் மரீஇய மரபு—பழையதாகிய இயல்பினை யுடைய வழக்கிடத்து மருவிவந்த இலக்கண முடிபு என்ற வாறு.

உதாரணம் : முன்றில் என வரும். இன்முன் என நிற்கற்பாலது முன்றிலென்று தலைதடுமாறுதலின் மரூஉவா யிற்று. முன்னென்பதற்கு ஒற்றிரட்டுதல் இலக்கணமே னும் அதுவன்றித் தனக்கு இனமாயதோர் றகரவொற்றுப் பெறுதலின் வேறுமுடிபாயிற்று. (கூ௰)

கூருசு. பொன்னென் கிளவி யீறுகெட முறையின்
முன்னர்த் தோன்றும் லகார மகாரஞ்
செய்யுண் மருங்கிற் றொடரிய லான.

இஃது அவ் வீற்றுப்பெய ரொன்றற்குச் செய்யுள் முடிபு கூறுதலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : பொன் என் கிளவி ஈறு கெட— பொன்னென்னுஞ் சொல் தன்னீறாகிய னகரங்கெடாநிற்க, முன்னர் லகார மகாரம் முறையிற் றோன்றும்—அதன் முன்னர் லகரமும் மகரவொற்றும் முறையானே வந்து நிற்கும், செய்யுள் மருங்கில் தொடரியலான—அங்ஙனம்

நிற்பது செய்யுளிடத்துச் சொற்கள் தம்முள் தொடர்ச்சிப் படும் இயல்பின்கண் என்றவாறு.

முறையினென்றதனான் மகரம் ஒற்றுதல் கொள்க.

உதாரணம் : 'பொலம்படப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி' என வரும்.

தொடரியலான என்றதனானே வன்கணத்துக்கண்ணும் லகரம் நிற்க மகரம் வல்லெழுத்திற்கேற்ற மெல்லெழுத்தாகத் திரிதல் கொள்க. 'பொலங்கலஞ்சுமந்த பூண்டாங்கிளமுலை' (அகம்-கசு.) 'பொலஞ்சுட ராழி பூண்ட தேரே' 'பொலந்தேர்க்குட்டுவன்' என வரும்.

இன்னும் இதனானே 'பொலனறுந்தெரியல்' (புறம்-உகூ.) 'பொலமலராவிரை' என்றாற்போல மகரங்கெட்டுப் பிறகணத்து முடிதலுங் கொள்க. (சுக)

சுடுஎ. யகர விறுதி வேற்றுமைப் பொருள்வயின்
வல்லெழுத் தியையி னவ்வெழுத்து மிகுமே.

இது முறையானே யகர ஈற்றிற்கு வேற்றுமைமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : யகர இறுதி வேற்றுமைப் பொருள் வயின்—யகர ஈற்றுப்பெயர் வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக்கண், வல்லெழுத்து மிகும்—வல்லெழுத்து முதன்மொழி வந்து இயையின் அவ் வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: நாய்க்கால் செவி தலை புறம் என வரும். ()

௩௫௮. தாயென் கிளவி யியற்கை யாகும்.

இது விரவுப்பெயருள் ஒன்றற்கு எய்திய வல்லெழுத்து விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: தாயென் கிளவி இயற்கையாகும்—தாயென்னுஞ்சொல் வல்லெழுத்து மிகாது இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: தாய்கை செவி தலை புறம் என வரும்.

மேலைச் சூத்திரத்தான் மிகுதியுங் கூறுதலின் அஃறிணை விரவுப்பெயருள் அடங்காதாயிற்று. (கூ௩)

௩௫௯. மகன்வினை கிளப்பின் முதனிலை [யியற்றே.

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது, தாயென்பது அடையடுத்துழி வல்லெழுத்து மிகுக என்றலின்.

இதன் பொருள்: மகன் வினைகிளப்பின்—தாயென்னுஞ்சொல் தனக்கு அடையாய் முன்வந்த மகனது வினையைப் பின்னாக ஒருவன் கூறுமிடத்து, முதல் நிலை இயற்று—இவ் வீற்றுள் முதற்கட் கூறிய நிலைமையின் இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ் வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: மகன்றாய்க்கலாம் செரு துறத்தல் பகைத்தல் என வரும். மகன் தாயோடு கலாய்த்த கலாம் என விரியும். ஏனையவற்றிற்கும் ஏற்கும் உருபு விரிக்க. வினை ஈண்டுப் பகைமேற்று. (கூ௪)

௩௬௰. மெல்லெழுத் துறழு மொழியுமா ருளவே.

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : மெல்லெழுத்து உறழும் மொழியு மாருள—யகர ஈற்றுள் அதிகார வல்லெழுத்தினேடு மெல் லெழுத்து மிக்கு உறழ்ந்து முடிவனவும் உள என்றவாறு.

உதாரணம் : வேய்க்குறை வேய்ங்குறை செய்கை தலை புறம் என வரும். (௬௫)

௩௬௬. அல்வழி யெல்லா மியல்பென மொழிப.

இஃது அவ் வீற்று அல்வழிக்கு எய்தாத தெய்துவித் தது.

இதன் பொருள் : அல்வழி எல்லாம் இயல்பென மொழிப—யகர ஈற்று அல்வழியெல்லாம் இயல்பாய் முடி யும் என்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம் : நாய்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும்.

எல்லாமென்றதனல் அவ்வாய்க்கொண்டான் இவ்வாய்க் கொண்டான் உவ்வாய்க்கொண்டான் எவ்வாய்க்கொண் டான் சென்ருன் தந்தான் போயினன் என உருபின் பொருள்பட முடிவனவும், தாய்க்கொண்டான் தூய்ப்பெய் தான் என்ருற்போலும் வினையெச்சமும், பொய்ச்சொல் மெய்ச்சொல் எய்ப்பன்றி என்ருற்போலும் பண்புத் தொகையும், வேய்கடிது வேய்க்கடிது என்னும் அல்வழி யுறழ்ச்சிமுடிவுங் கொள்க. (௬௬)

௩௬௭. ரகார விறுதி யகார வியற்றே.

இது நிறுத்தமுறையானே ரகார ஈற்று வேற்றுமை முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ரகார இறுதி—ரகார ஈற்றுப்பெயர் வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண், யகார இயற்று—

யகார ஈற்று இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ்வல் லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : தேர்க்கால் செலவு தலை புறம் என வரும்.

இம் மாட்டேற்றினை யகர ஈற்று வேற்றுமை அல்வழி யென்னும் இரண்டையுங் கருதி மாட்டெறிந்தாரென்பார் அல்வழிமுடியும் ஈண்டுக் காட்டுவர். யாம் இவ்வோத்தின் புறனடையாற் காட்டுதும்.

இது ழகர ஈற்றிற்கும் ஒக்கும்.

மாட்டேற்றான் உறழ்ச்சியுங் கொள்க. வேர்ங்குறை வேர்க்குறை என வரும். (௬௭)

௩௬௩. ஆரும் வெதிருஞ் சாரும் பீரு
மெல்லெழுத்து மிகுதல் மெய்பெறத்
[தோன்றும்.

இஃது இவ் வீற்றிற்கு எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : ஆரும் வெதிருஞ் சாரும் பீரும்— ஆரென்னுஞ் சொல்லும் வெதிரென்னுஞ் சொல்லுஞ் சாரென்னுஞ் சொல்லும் பீரென்னுஞ் சொல்லும், மெல் லெழுத்து மிகுதல் மெய்பெறத் தோன்றும்—மெல் லெழுத்து மிக்குமுடிதல் மெய்ம்மைபெறத் தோன்றும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஆர்ங்கோடு வெதிர்ங்கோடு சார்ங்கோடு பீர்ங்கொடி செதிள் தோல் பூ என வரும்.

பீர் மரமென்பார் பீர்ங்கோடென்பர். 'பீர்வாய்ப் பிரிந்த நீர் நிறைமுறைசெய்து' என்றாற்போலச் சான்றோர் பலருஞ் செய்யுள் செய்தவாறு காண்க.

மெய்பெற என்றதனான் ‘ஆரங்கண்ணியடுபோர்ச் சோழர்’ (அகம்-௯௩.) என ஆர் அம்முப்பெறுதலும் ‘மாரிப்பீரத்தலர் சிலர்கொண்டே’ (குறுந்-௯௮.) எனப் பீர் அத்துப்பெறுதலுங் கொள்க. இதனை அதிகாரப் புறனடையான் முடிப்பாரும் உளர்.

இன்னும் இதனானே கூர்ங்கதிர்வேல் ஈர்ங்கோதை என்றாற்போலவுங் குதிர்ங்கோடு விலர்ங்கோடு அயிர்ங் கோடு துவர்ங்கோடு சிலிர்ங்கோடு என்றாற்போலவும் மெல் லெழுத்து மிகுவன கொள்க.

இன்னும் இதனானே துவரங்கோடு என அம்முப் பெறுதலுங் கொள்க. (௬௮)

௩௬௪. சாரென் கிளவி காழ்வயின் வலிக்கும்.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: சார் என் கிளவி காழ் வயின் வலிக் கும்—சாரென்பது காழென்பதனோடு புணருமிடத்து வல் லெழுத்து மிக்குப்புணரும் என்றவாறு.

உதாரணம்: சார்க்காழ் என வரும். சாரினது வித் தென்பதே பொருள். இதனை வயிரமெனிற் கிளங்தோது வாரென்று உணர்க. (௬௯)

௩௬௫. பீரென் கிளவி யம்மொடுஞ் சிவணும்.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: பீர் என் கிளவி அம்மொடுஞ் சிவ ணும்—பீரென்னுஞ்சொல் மெல்லெழுத்தேயன்றி அம்முப் பெற்றும் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: பீரங்கொடி செதிள் தோல் பூ எனவும், ‘பொன்போற் பீரமொடு பூத்த புதன்மலர்’ (நெடுநல் வாடை-௧௪.) எனவும் வரும். உம்மை இறந்தது தழீ இயிற்று. (௭0)

௩௬௬. லகார விறுதி னகார வியற்றே.

இது முறையானே லகார ஈற்றை வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கட் புணர்க்கின்றது.

இதன் பொருள்: லகார இறுதி னகார இயற்று—லகார ஈற்றுப்பெயர் வன்கணம் வந்துழி னகார ஈற்று இயல் பிற்றாய் லகரம் றகரமாய்த் திரிந்துமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: கற்குறை சிறை தலை புறம் நெற்கதிர் சோறு தலை புறம் என வரும். (எக)

௩௬௭. மெல்லெழுத் தியையி னகார மாகும்.

இது னகாரமாமென்றலின் அவற்றிற்கு எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: மெல்லெழுத்து இயையின் னகார மாகும்—அவ் வீறு மென்கணம் வந்து இயையின் னகார மாகத் திரிந்துமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: கன்ஞெரி நுனி முரி என வரும்.

இச் சூத்திரத்தினை வேற்றுமை யிறுதிக்கண் அல்வழி யது எடுத்துக்கோடற்கட் சிங்கநோக்காக வைத்தமையான் அல்வழிக்கும் இம்முடிபு கொள்க. கன்ஞெரிந்தது நீண் டது மாண்டது என வரும். (எஉ)

௩௬௮. அல்வழி யெல்லா முறழென மொழிப.

இஃது அவ் வீற்று அல்வழிமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: அல்வழியெல்லாம் உறழென மொழிப—இவ் வீற்று அல்வழிக்ளெல்லாந் தந்திரிபு வல் லெழுத்தினோடு உறழ்ந்துமுடியுமென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம் : கல்குறிது கற்குறிது சிறிது தீது பெரிது என வரும்.

எல்லாமென்றதனாற் கல்குறுமை கற்குறுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனக் குணம்பற்றி வந்த வேற்றுமைக்கும் உறழ்ச்சி கொள்க.

இன்னும் இதனானே வினைச்சொல்லீறு திரிந்தனவும் உருபுதிரிந்தனவுங் கொள்க. வந்தானாற்கொற்றன் பொருவானாற்போகான் எனவும், அத்தாற்கொண்டான் இத்தாற் கொண்டான் உத்தாற்கொண்டான் எத்தாற்கொண்டான் எனவும் வரும்.

அக்காற்கொண்டான் என்றாற்போலப் பிறவும் முடிபு உள்ளனவெல்லாம் இதனான் முடித்துக் கொள்க. (எ௩)

௩௫௧. தகரம் வருவழி யாய்த நிலையலும்
புகரின் றென்மனார் புலமை யோரே.

இது லகரம் றகரமாய்த் திரிதலேயன்றி ஆய்தமாகத் திரியுமென்றலின் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : தகரம் வருவழி ஆய்தம் நிலையலும்—தகரம் முதலாகிய மொழி வந்தால் லகரம் றகரமாய்த் திரிதலேயன்றி ஆய்தமாகத் திரிந்துநிற்றலும், புகர் இன்று என்மனார் புலமையோர்—குற்றமின்றென்று சொல்லுவார் ஆசிரியர் என்றவாறு.

உதாரணம் : கஃறீது கற்றீது என வரும்.

புகரின்றென்றதனால் 'நெடியதனிறுதி' (எழு-௩அ௰.) என்பதனுள் வேறீது வேற்றீது என்னும் உறழ்ச்சிமுடிபுங் கொள்க. (எச)

௩௭0. நெடியத னிறுதி யியல்புமா ருளவே.

இஃது 'அல்வழியெல்லாமுறழ்' (எழு-௩௬௮.) என்றதனை விலக்கி இயல்பாக என்றலின் எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : நெடியதன் இறுதி இயல்புமாருள— நெட்டெழுத்தின் ஈற்று லகார ஈறு குறியதன் இறுதிக்கண் நின்ற லகாரம்போலத் திரிந்து உறழ்தலேயன்றி இயல்பாய் முடிவனவும் உள என்றவாறு.

உதாரணம் : பால்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். இயல்பாகாது திரிந்தன வேற்கடிது என்றாற் போல்வன. (எ௫)

௩௭௧. நெல்லுஞ் செல்லுங் கொல்லுஞ் சொல்லு மல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமை யியல. 366௯

இஃது அல்வழிக்கண் உறழ்ந்துமுடிக என்றதனை வேற்றுமை முடிபென்றலின் எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : நெல்லுஞ் செல்லுங் கொல்லுஞ் சொல்லும்—நெல்லென்னுஞ் சொல்லுஞ் செல்லென்னுஞ் சொல்லுங் கொல்லென்னுஞ் சொல்லுஞ் சொல்லென்னுஞ் சொல்லுமாகிய இந்நான்கு சொல்லும், அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமை இயல—அல்வழியைச் சொல்லுமிடத்துந் தாம் வேற்றுமைமுடிபின் இயல்பிற்றாய் லகரம் றகரமாய்த் திரிந்து முடியும் என்றவாறு.

உம்மை சிறப்பு.

உதாரணம் : நெற்காய்த்தது செற்கடிது கொற்கடிது சொற்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். (எ௬)

௩௭௨. இல்லென் கிளவி யின்மை செப்பின்
வல்லெழுத்து மிகுதலு மையிடை [வருதலு
மியற்கை யாதலு மாகாரம் வருதலுங்
கொளத்தகு மரபி னாகிட னுடைத்தே.

இஃது இவ் வீற்று வினைக்குறிப்புச் சொல்லுள் ஒன்றற்கு எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : இல்லென்கிளவி இன்மைசெப்பின்— இல்லென்னுஞ்சொல் இருப்பிடமாகிய இல்லை உணர்த்தாது ஒருபொருளினது இல்லாமையை உணர்த்தும் இடத்து, வல்லெழுத்து மிகுதலும்—வல்லெழுத்து முதன்மொழி வந்துழி அவ்வல்லெழுத்து மிக்குமுடிதலும், ஐ இடை வருதலும்—ஐகாரம் இடையே வருதலும், இயற்கையாதலும்—இரண்டும் வாராது இயல்பாய்முடிதலும், ஆகாரம் வருதலும்—ஆகாரம்வந்து முடிதலுமாகிய இந்நான்கு முடிபும், கொளத்தகு மரபின்—சொற்குமுடிபாகக் கொளத்தகும் முறையானே, ஆகிடனுடைத்து—தன்முடிபாம் இடன் உடைத்து என்றவாறு.

கொளத்தகு மரபினென்றதனான் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வந்துழி ஐகாரம்வருதலும், ஐகாரம்வந்துழி வல்லெழுத்து மிகுதலும் மிகாமையும், ஆகாரம் வந்துழி வல்லெழுத்து மிக்குமுடிதலுங் கொள்க.

உதாரணம் : இல்லெனநிறுத்திக் கொற்றன் சாத்தன் தெளிவு பொருள் எனத் தந்து வல்லெழுத்தும் ஐகாரமுங் கொடுத்து இல்லைக் கொற்றனென ஏனையவற்றோடும் ஒட்டுக.

இன்னும் அவ்வாறேநிறுத்தி ஐகாரமே கொடுத்து இல்லை கொற்றன் சாத்தன் தெளிவு பொருள் என வல்லெழுத்து மிகாது முடிக்க.

இன்னுங் கொளத்தகு மரபினென்றதனான் எனைக் கணத்தின் முன்னும் ஐகாரமே கொடுத்து இல்லைஞாண் நூல் மணி வானம் ஆடை என ஒட்டுக.

இஃது இல்லென்பதோர் முதனிலை நின்று வருமொழி யோடு இங்ஙனம் புணர்ந்ததென்பது உணர்தற்கு இல் லென்கிளவியென்றும் இயற்கையாதலுமென்றுங் கூறினார். இம்முடிபு வினையியலுள் விரவுவினைக்கண் 'இன்மை செப்பல்' என்புழி 'இல்லை இல்' (தொல் எழு-௨௨௨.) என்று உரைகூறியவதனானும், அவனில்லை என்றாற்போல்வன உதாரணமாக எல்லா ஆசிரியருங் காட்டியவாற்றானும் உணர்க.

இதனானே இங்ஙனம் புணர்த்தசொல்லன்றி இல்லை என ஐகார ஈறாய்நிற்பதோர் சொல் இன்மையும் உணர்க. ஆயின், இன்மை முதலியவற்றையும் இவ்வாறே புணர்க்க வெனின் அவை வருமொழியின்றி ஒருசொல்லாய் நிற்றலிற் புணர்க்காராயினர்.

இனி இயல்பு வருமாறு :—எண்ணில் குணம் செய்கை துடி பொருள் எனவும், பொய்யில் ஞானம் மையில்வாண் முகம் எனவும் வரும்.

இனி ஆகாரம் வருமாறு :—இல்லாக்கொற்றன் சாத் தன் தேவன் பொருள் என ஆகாரம் வல்லெழுத்துப்பெற் றன. பிற்கூறிய இரண்டும் இல்லென்னும் வினைக்குறிப்பு முதனிலையடியாகத் தோன்றிய பெயரெச்சமறை தொக்கும் விரிந்தும் நின்றன.

இயல்புமுற் கூறாததனால் இம்முடிபிற்கு வேண்டுஞ் செய்கை செய்க. தாவினீட்சி என்றாற்போல வேறுபட வருவனவற்றிற்கும் வேண்டுஞ் செய்கைசெய்து முடிக்க. ()

௩௭௩. வல்லென் கிளவி தொழிற்பெய ரியற்றே. 2963

இஃது இருவழியுந் திரிந்தும் உறழ்ந்தும் வருமென எய்தியதனை விலக்கித் தொழிற்பெயரோடு மாட்டெறிதலிற் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: வல் என் கிளவி—வல்லென்னுஞ் சொல் அல்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும், தொழிற் பெயர் இயற்று—ஞகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் இயல்பிற் றாய் வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும், மென்கணத் தும் இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகரமும் பெற்றுமுடி யும் என்றவாறு.

உதாரணம்: வல்லுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், வல்லுக் கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும். (௭௮)

௩௭௪. நாயும் பலகையும் வருஉங் காலை
யாவயி னுகரங் கெடுதலு முரித்தே
யுகரங் கெடுவழி யகர நிலையும்.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: நாயும் பலகையும் வருஉங் காலை—வல்லென்பதன்முன் நாயென்னுஞ்சொல்லும் பலகையென் னுஞ் சொல்லும் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, ஆவயின் உகரங் கெடுதலும் உரித்து—அவ்விடத்து உகரங் கெடாது நிற்றலேயன்றிக் கெட்டு முடியவும் பெறும், உகரங் கெடு வழி அகரம் நிலையும்—அவ்வுகரங் கெடுமிடத்து அகரம் நிலைபெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: வல்லநாய் வல்லப்பலகை என வரும்.

உம்மை எதிர்மறையாகலான் உகரங் கெடாதேநின்று வல்லுநாய் வல்லுப்பலகை என வருதலுங் கொள்க.

அகரம் நிலையுமென்றது உகரங்கெடுமென்றதனாற் பிற வருமொழிக்கண்ணும் இவ்வகரப்பேறு கொள்க. வல்லக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை என வரும். (எ௯)

௩௭௫. பூல்வே லென்று வாலென் கிளவியொ
டாமுப் பெயர்க்கு மம்மிடை வருமே.

இஃது எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: பூல் வேல் என்று ஆலென்கிளவியொடு ஆமுப்பெயர்க்கும் — பூலென்னுஞ்சொல்லும் வேலென்னுஞ்சொல்லும் ஆலென்னுஞ் சொல்லுமாகிய அம்மூன்று பெயர்க்கும், அம் இடைவரும்—வேற்றுமைக்கண் திரிபின்றி அம்முச்சாரியை இடைவந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: பூலங்கோடு வேலங்கோடு ஆலங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.

வருமொழி வரையாது கூறினமையின் இயல்புகணத்தும் ஒட்டுக. பூலஞெரி வேலஞெரி ஆலஞெரி நீழல் விறகு என வரும். என்று என எண்ணிடையிட்டமையாற் பூலாங்கோடு பூலாங்கழி என ஆகாரம் பூலுக்குக் கொள்க. (அ0)

௩௭௬. தொழிற்பெயரெல்லாந் தொழிற்பெயரியல.

இஃது இவ் வீற்றுத் தொழிற்பெயர்க்கு அல்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணுந் திரிபும் உறழ்ச்சியும் விலக்கித் தொழிற்பெயரோடு மாட்டெறிதலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: தொழிற்பெயரெல்லாம்—லகார ஈற்றுத்தொழிற்பெயரெல்லாம், தொழிற்பெயர் இயல—ஞகார

ஈற்றுத் தொழிற் பெயரின் இயல்பினவாய் இருவழியும் வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும், மென்கணத்தும் இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகரமும் பெற்றுமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : புல்லுக்கடிது கல்லுக்கடிது வல்லுக் கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், வல்லுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும். இவற்றிற் குப் புல்லுதல் கல்லுதல் வல்லுதல் எனப் பொருளுரைக்க.

இனி எல்லாமென்றதனாற் தொழிற்பெயர்விதி எய்தாது பிற விதி எய்துவனவுங் கொள்க. கன்னல்கடிது பின்னல் கடிது கன்னற்கடுமை பின்னற்கடுமை எனவும் வரும். இதனானே மென்கணம் வந்துழிப் பின்னன் ஞான்றது நீண்டது மாண்டது பின்னன் ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி என ஒட்டுக.

இனி ஆடல் பாடல் கூடல் நீடல் முதலியனவும் அல் வழிக்கண் இயல்பாயும் வேற்றுமைக்கண் திரிந்தும் முடிதல் இதனாற் கொள்க. (அக)

௩௭௭. வெயிலென் கிளவி மழையிய னிலையும்.

இது திரிபுவிலக்கி அத்தும் இன்னும் வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : வெயில் என்கிளவி மழையியல் நிலை யும்—வெயிலென்னுஞ் சொல் மழையென்னுஞ் சொற் போல அத்தும் இன்னும் பெற்றுமுடியும் என்றவாறு.

மழையென்பதனை 'வளியென வரூஉம்' (எழு-உ௪உ.) என்பதனுடனும் வளியென்பதனைப் 'பனியென வரூஉம்' (எழு-உ௪க.) என்பதனுடனும் மாட்டெறிந்தவாறு காண்க.

உதாரணம் : வெயிலத்துக் கொண்டான் வெயிலிற் கொண்டான் சென்முன் தந்தான் போயினுன் என வரும். இஃது அத்துமிசை யொற்றுக் கெடாதுநின்ற இடம். இஃது 'அவற்றுமுன் வரூஉம் வல்லெழுத்து' (எழு-௧௩௩.) மிக்கது. அதிகார வல்லெழுத்தின்மையின் இயல்புகணத் துங் கொள்க, சாரியை வருமொழி வரையாது கூறின மையின். (அஉ)

௩௭அ. சுட்டுமுத லாகிய வகர விறுதி
முற்படக் கிளந்த வுருபிய னிலையும்.

இது முறையானே வகர ஈறு வேற்றுமைக்கட் புணரு மாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : சுட்டுமுதலாகிய வகர இறுதி—வகர ஈற்றுப் பெயர் நான்கனுட் சுட்டெழுத்தினை முதலாக வுடைய வகர ஈற்றுப்பெயர் மூன்றும், முற்படக் கிளந்த உருபியல் நிலையும்—முற்படக்கூறிய உருபு புணர்ச்சியின் இயல்பிற்முய் வற்றுப்பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : அவற்றுக்கோடு இவற்றுக்கோடு உவற் றுக்கோடு செவி தலை புறம் என வரும்.

முற்படக்கிளந்த என்றதனுனே வற்றினேடு இன்னும் பெறுதல் கொள்க. அவற்றின்கோடு இவற்றின்கோடு உவற்றின்கோடு செவி தலை புறம் என ஒட்டுக. இஃது ஏனைக் கணத்தோடும் ஒட்டுக. (அ௩)

௩௭௯. வேற்றுமை யல்வழி யாய்த மாகும்.

இது மேலனவற்றிற்கு அல்வழிமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வேற்றுமையல்வழி ஆய்தமாகும்— அச்சுட்டுமுதல் வகரம் வன்கணத்துக்கண் வேற்றுமையல் லாத இடத்து ஆய்தமாய்த் திரிந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : அஃகடிய இஃகடிய உஃகடிய சிறிய தீய பெரிய என வரும். இவ்வழக்கு இக்காலத்து அரிது. (அச)

௩அ௫. மெல்லெழுத் தியையி னவ்வெழுத் தாகும்.

இஃது எய்தாததெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : மெல்லெழுத்து இயையின் அவ் வெழுத்தாகும்—அவ்வகர ஈறு மென்கணம்வந்து இயையு மாயின் அவ் வகரவொற்று அவ்வவ மெல்லெழுத்தாய்த் திரிந்துமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : அஞ்ஞாண் இஞ்ஞாண் உஞ்ஞாண் நூல் மணி என வரும். (அரு)

௩அக. ஏனவை புணரி னியல்பென மொழிப.

இதுவும் அது, அவ் வீறு ஏனைக் கணங்களோடு புணரு மாறு கூறுதலின்.

இதன் பொருள் : ஏனவை புணரின்—அச்சுட்டுமுதல் வகர ஈற்றோடு இடைக்கணமும் உயிர்க்கணமும் வந்து புணருமாயின், இயல்பென மொழிப—அவ்வகரந் திரியாது இயல்பாய்முடியுமென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம் : அவ்யாழ் இவ்யாழ் உவ்யாழ் வட்டு அடை ஆடை என ஒட்டுக.

ஈண்டுக் கூறியது நிலைமொழிக்கென்றும் ஆண்டு 'நின்றசொன்மு னியல்பாகும்' (எழு-கசச.) என்றது வரு மொழிக்கென்றும் உணர்க. (அசு)

௩அ௨. ஏனை வகரந் தொழிற்பெய ரியற்றே.

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : ஏனைவகரம்—'வகரக்கிளவி நான் மொழியீற்றது' (எழு-அக.) என்றதனுள் ஒழிந்துநின்ற

உரிச்சொல்லாகிய வகரம் இருவழியும், தொழிற்பெயர் இயற்று—ஞகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் இயல்பிற்றாய் வன் கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும் மென்கணத்தும் இடைக் கணத்து வகரத்தும் உகரமும் பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : தெவ்வுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், தெவ்வுக் கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும்.

உரையிற்கோடலென்பதனாற் தெம்முனை என வகர வொற்று மகரவொற்றாகத் திரிதல் கொள்க. (அஎ)

௩அ௩. ழகார விறுதி ரகார வியற்றே.

இது நிறுத்தமுறையானே ழகார ஈற்று வேற்றுமை முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ழகார இறுதி ரகார இயற்று—ழகார ஈற்றுப்பெயர் வன்கணம் வந்தால் வேற்றுமைக்கண் ரகார ஈற்றின் இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்ற வாறு.

உதாரணம் : பூழ்க்கால் சிறகு தலை புறம் என வரும். ()

௩அ௪. தாழென் கிளவி கோலொடு புணரி
னக்கிடை வருத லுரித்து மாகும்.

இஃது இவ் வீற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது, வல்லெழுத்தினோடு அக்கு வருத லின்.

இதன் பொருள் : தாழ் என் கிளவி கோலொடு புண ரின்—தாழென்னுஞ்சொற் கோலென்னுஞ் சொல்லோடு புணரும் இடத்து, அக்கு இடைவருதலும் உரித்தாகும்—

வல்லெழுத்து மிகுதலேயன்றி அக்குச்சாரியை இடையே வந்து நிற்றலும் உரித்து என்றவாறு.

எனவே, அக்குப்பெறுது வல்லெழுத்து மிகுதல் வலி யுடைத்தாயிற்று.

உதாரணம் : தாழக்கோல் தாழ்க்கோல் என வரும். இது தாழைத் திறக்குங் கோல் என விரியும். (௮௬)

௩௮௫. தமிழென் கிளவியு மதனோ ரற்றே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : தமிழ் என் கிளவியும்—தமிழென் னுஞ் சொல்லும், அதனோரற்று—வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலேயன்றி அக்குச்சாரியையும் பெற்று முடியும் என்ற வாறு.

அதனோரற்றே என்றதனல் இதற்குந் தமிழ்க்கூத் தென வல்லெழுத்து மிகுதலே வலியுடைத்து.

உதாரணம் : தமிழக்கூத்து சேரி தோட்டம் பள்ளி என வரும். தமிழையுடைய கூத்து என விரிக்க. தமிழ வரையர் என்றாற்போல வல்லெழுத்துப்பெறுது அக்குப் பெற்றன ' உணரக்கூறிய ' (எழு-௪௭௫.) என்னும் புற னடையாற் கொள்க. தமிழநாடு தமிழ்நாடு என வனைக் கணத்து முடிபு ' எப்பெயர்முன்னரும் ' (எழு-௧௨௮.) என்பதனுள் ' முற்ற ' என்றதனன் முடித்தாம். (௮௭)

௩௮௬. குமிழென் கிளவி மரப்பெய ராயிற் பீரென் கிளவியொ டோரியற் றாகும்.

இது வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்தும் அம் மும் வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுகின் றது.

இதன் பொருள்: குமிழ் என் கிளவி மரப்பெயர் ஆயின்—குமிழென்னுஞ் சொற் குமிழ்த்தலென்னுந் தொழிலன்றி மரப்பெயராயின், பீர் என் கிளவியொடு ஓர் இயற்று ஆகும்—பீரென்னுஞ் சொல்லோடு ஓரியல்பிற்றாய் ஒருவழி மெல்லெழுத்தும் ஒருவழி அம்மும் பெற்றுமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: குமிழ்ங்கோடு குமிழங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.

ஓரியற்றென்றதனற் பிறவற்றிற்கும் இம்முடிபு கொள்க. மகிழ்ங்கோடு மகிழங்கோடு என ஒட்டுக. (௩௧)

௩அ௭. பாழென் கிளவி மெல்லெழுத் துறழ்வே.

இது வல்லெழுத்திேேனடு மெல்லெழுத்துப் பெறுக என்றலின் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: பாழ் என் கிளவி மெல்லெழுத்து உறழ்வு—பாழென்னுஞ் சொல்லீறு வல்லெழுத்திேேனடு மெல்லெழுத்துப்பெற்று உறழ்ந்துமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: பாழ்க்கிணறு பாழ்ங்கிணறு சேரி தோட்டம் பாடி என ஒட்டுக. இது பாழுட்கிணறு என விரியும், பாழ்த்தகிணறு என வினைத்தொகை முடியாமையின். (௩௨)

௩அஅ. ஏழென் கிளவி யுருபிய னிலையும்.

இஃது எண்ணுப்பெயர் இவ்வாறு முடிக என்றலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: ஏழ் என் கிளவி—ஏழென்னும் எண்ணுப்பெயர் இறுதி, உருபியல் நிலையும்—உருபுபுணர்ச்சிக்கட் கூறிய இயல்பின் கண்ணே நிலைபெற்று அன் பெற்றுமுடியும் என்றவாறு.

அஃது 'அன்னென்சாரியை யேழனிறுதி' (எழு-௧௯௪.) என்பதாம்.

உதாரணம் : எழன்காயம் சுக்கு தோரை பயறு என வரும். இயைபு வல்லெழுத்து ஒத்தின் புறனடையான் வீழ்க்க. இஃது எழனுற் கொண்டகாயம் என விரியும். ()

௩அ௯. **அளவு நிறையு மெண் ணும் வருவழி**
நெடுமுதல் குறுக லு முகரம் வருதலுங்
கடி நிலை யின்றே யாசிரி யற்க.

இது மேலதற்கு எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : அளவும் நிறையும் எண்ணும் வருவழி — அவ்வேழென்பதன்முன்னர் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் எண்ணுப் பெயரும் வருமொழியாய் வருமிடத்து, நெடுமுதல் குறுகலும் உகரம் வருதலுங் கடிநிலையின்றே ஆசிரியற்க—முன்னின்ற நெட்டெழுத்தின் மாத்திரை குறுகலும் ஆண்டு உகரம் வருதலும் நீக்குநிலைமையின்று ஆசிரியற்கு என்றவாறு.

உதாரணம் : எழுகலம் சாடி தூதை பானை நாழி மண்டை வட்டி எனவும், எழுகழஞ்சு தொடி பலம் எனவும், எழுமூன்று எழுநான்கு எனவும் வரும்.

நிலையென்றதனுன் வன்கணத்துப் பொருட்பெயர்க்கும் இம்முடிபு கொள்க. எழுகடல் சிலை திசை பிறப்பு எனவரும். (௯௪)

௩௯0. **பத்தென் கிளவி யொற்றிடை கெடுவழி**
நிற்றல் வேண்டு மாய்தப் புள்ளி.

இது மேலதற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தது; வருமொழிநோக்கி விதித்தலின்.

இதன் பொருள்: பத்து என் கிளவி ஒற்றிடை கெடுவழி—அவ்வேழனோடு பத்தென்பது புணருமிடத்து அப்பத்தென்கிளவி இடையொற்றுக் கெடுவழி, ஆய்தப் புள்ளி நிற்றல்வேண்டும்—ஆய்தமாகிய புள்ளி நிற்றலை விரும்பும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

உதாரணம்: எழுபஃது என வரும். (கூ௰)

ஙகூக. ஆயிரம் வருவழி யுகரங் கெடுமே.

இது நெடுமுதல்குறுகிநின்று உகரம்பெறுது என்றலின் எய்தியது ஒருமருங்கு மறுத்தது.

இதன் பொருள்: ஆயிரம் வருவழி—எழென்பதன் முன் ஆயிரமென்னும் எண்ணுப்பெயர் வருமொழியாய் வருமிடத்து, உகரங்கெடும்—நெடுமுதல் குறுகிநின்று உகரம்பெறுது முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: எழாயிரம் என வரும். (கூசா)

ஙகூஉ. நூறூர்ந்து வரூஉ மாயிரக் கிளவிக்குக்
கூறிய நெடுமுதல் குறுக்க மின்றே.

இஃது எய்தியது முழுவதூஉம் விலக்கிற்று, உகரங் கெட்டு அதன்மேலே நெடுமுதல் குறுகாது என்றலின்.

இதன் பொருள்: நூறு ஊர்ந்து வரூஉம் ஆயிரக் கிளவிக்கு—அவ்வேழென்பது நூறென்னுஞ் சொன்மேல் வரும் ஆயிரமென்னுஞ் சொல்லிற்கு, கூறிய நெடுமுதல் குறுக்கமின்று—முற்கூறிய நெடுமுதல் குறுகி உகரம் பெறுதலின்று என்றவாறு.

உதாரணம்: எழ்நூறாயிரம் என வரும்.

கூறிய என்றதனுன் நெடுமுதல்குறுகி உகரம்பெற்று எழுநூறாயிரமெனவும் வரும்.

இதனானே எழாயிரமென மேல் முதனிலை குறுகாமையுங் கொள்க.

இதனானே எழுஞாயிறு எழுநாள் எழுவகை என இயல்புகணத்து நெடுமுதல் குறுகி உகரம்பெறுதலுங் கொள்க.
(௯எ)

௩௯௩. ஐயம் பல்லென வரூஉ மிறுதி
யல்பெய ரெண்ணினு மாயிய னிலையும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: ஐ அம் பல் என வரூஉம் இறுதி— அவ்வேழன்முன்னர் ஐயென்றும் அம்மென்றும் பல்லென்றும் வருகின்ற இறுதிகளையுடைய, அல்பெயர் எண்ணினும்—பொருட்பெயரல்லாத எண்ணுப்பெயராகிய தாமரை வெள்ளம் ஆம்பல் என்பன வந்தாலும், ஆ இயல் நிலையும்—நெடுமுதல்குறுகி உகரம்பெறாது அவ்வியல்பின்கண்ணே நின்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: எழ்தாமரை எழ்வெள்ளம் எழாம்பல் என வரும்.
(௯அ)

௩௯௪. உயிர்முன் வரினு மாயிய றிரியாது.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: உயிர்முன் வரினும்—அவ்வேழென்பதன்முன்னர் அளவுப்பெயரும் எண்ணுப்பெயருமாகிய உயிர்முதன்மொழி வரினும், ஆ இயல் திரியாது—நெடுமுதல்குறுகி உகரம்பெறாது முடியும் இயல்பிற் றிரியாது முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: எழகல் எழுழக்கு எழொன்று எழிரண்டு என வரும்.
(௯௯)

௩௧௫. கீழென் கிளவி யுறழத் தோன்றும்.

இஃது இவ் விற்றுள் ஒன்றற்கு வேற்றுமைக்கண் உறழ்ச்சி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : கீழ் என் கிளவி உறழத் தோன்றும்— கீழென்னுஞ் சொல் உறழ்ச்சியாய்த் தோன்றி முடியும் என்றவாறு.

தோன்றுமென்றதனன் நெடுமுதல்குறுகாது வல்லெழுத்துப்பெற்றும் பெறுதும் வருமென்ற இரண்டும் உறழ்ச்சியாய் வருமென்று கொள்க. இவைபு வல்லெழுத்து அதிகாரத்தாற் கொள்க.

உதாரணம் : கீழ்க்குளம் கீழ்குளம் சேரி தோட்டம் பாடி என வரும். (ரு)

௩௧௬. ளகார விறுதி ணகார வியற்றே.

இது நிறுத்தமுறையானே ளகார ஈற்றுச்சொல் வேற்றுமைக்கட் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ளகார இறுதி ணகார இயற்று— ளகார ஈற்றுப் பெயர் ணகார ஈற்றின் இயல்பிற்றாய் வன்கணம் வந்துழி டகாரமாய்த் திரிந்துமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : முட்குறை சிறை தலை புறம் என வரும்()

௩௧௭. மெல்லெழுத் தியையின் ணகார மாகும்.

இது மேலதற்கு மென்கணத்துமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மெல்லெழுத்து இயையின் ணகார மாகும்—ளகார ஈறு மெல்லெழுத்துமுதன்மொழி வருமொழியாய் வந்து இயையின் ணகாரமாய்த் திரிந்துமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : முண்ஞெரி நுனி மரம் என வரும்.

இதனை வேற்றுமையிறுதிக்கண் அல்வழியது எடுத்துக்கோடற்கட் சிங்கநோக்காக வைத்தலின் அல்வழிக்கும் இம்முடிபு கொள்க. முண்ஞெரிந்தது நீண்டது மாண்டது என வரும். (௱உ)

௩௯அ. அல்வழி யெல்லா முறழென மொழிப.

இது மேலதற்கு அல்வழிமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அல்வழியெல்லாம்—ளகார ஈறு அல்வழிக்கணெல்லாம், உறழென மொழிப—திரியாதும் டகரமாய்த் திரிந்தும் உறழ்ந்துமுடியுமென்று சொல்லுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம் : முள்கடிது முட்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும்.

எல்லாமென்றதனாற் குண வேற்றுமைக்கண்ணும் இவ்வுறழ்ச்சி கொள்க. முள்குறுமை முட்குறுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனவும், கோள்கடுமை கோட்கடுமை வாள்கடுமை வாட்கடுமை எனவும் ஒட்டுக.

இதனானே அதோட்கொண்டான் இதோட்கொண்டான் உதோட்கொண்டான் எதோட்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினானென உருபு வாராது உருபின் பொருள்பட வந்தனவுங் கொள்க. (௱௩)

௩௯௯. ஆய்த நிலையலும் வரைநிலை யின்றே
தகரம் வரூஉங் காலை யான.

இது மேலதற்கு எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது, தகரம் வருவழி உறழ்ச்சியேயன்றி ஆய்தமாகத் திரிந்து உறழ்க என்றலின்.

இதன் பொருள் : தகரம் வரூஉங் காலையான—தகரமுதன்மொழி வருமொழியாய் வருங்காலத்து, ஆய்தம் நிலை

யலும் வரைநிலை யின்று—ளகாரம் டகாரமாய்த் திரிதலே யன்றி ஆய்தமாகத் திரிந்து நிற்றலும் நீக்கும் நிலைமை யின்று என்றவாறு.

உதாரணம்: முஃடீது முட்டீது என வரும். (௭௪)

௭௫. நெடியத னிறுதி யியல்பா குநவும்
வேற்றுமை யல்வழி வேற்றுமை நிலையலும்
போற்றல் வேண்டு மொழியுமா ருளவே.

இது மேலதற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: நெடியதன் இறுதி இயல்பு ஆகுநவும்—அவ் வீற்று நெடியதன் இறுதி திரியாது இயல்பாய் முடிவனவற்றையும், வேற்றுமை அல்வழி வேற்றுமை நிலையலும்—வேற்றுமையல்லாத இடத்து வேற்றுமையின் இயல்பையுடையவாய்த் திரிந்து முடிதலையும், போற்றல் வேண்டும் மொழியுமாருள—போற்றுதல் வேண்டுஞ் சொற்களும் உள என்றவாறு.

உதாரணம்: கோள்கடிது வாள்கடிது சிறிது தீது பெரிது எனவும், 'புட்டேம்பப் புயன்மாறி' (பட்டினப் பாலை-௪.) எனவும் வரும்.

போற்றல்வேண்டும் என்றதனால் உதளங்காய் செதிள் தோல் பூ என அம்முப் பெறுதலுங் கொள்க. உதளென்பது யாட்டினை உணர்த்துங்கால் முற்கூறிய முடிபுகள் இருவழிக்கும் ஏற்றவாறே முடிக்க. உதட்கோடு உதள் கடிது உதணன்று என ஒட்டுக. 'மோத்தையுந் தகருமுதளு மப்பரும்' (மரபியல்-௪௭.) என்றார் மரபியலில். (௭௫)

௭௬. தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற்பெய ரியல.

இஃது இவ் வீற்றுத் தொழிற்பெயர்க்கு இருவழியும் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : தொழிற்பெயரெல்லாம்—ளகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயரெல்லாம் இருவழியும், தொழிற்பெயர் இயல—ஞகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயர்போல வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும்,மென்கணத்தும் இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகரமும் பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : துள்ளுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், துள்ளுக் கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும்.

எல்லா மென்றதனானே இருவழியுந் தொழிற்பெயர்கள் உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெறாது திரிந்துந் திரியாதும் முடிவனவுங் கொள்க. கோள்கடிது கோட்கடிது, கோள்கடுமை கோட்கடுமை என்பன போல்வன பிறவும் வரும்.

இனி வாள்கடிது வாட்கடிது சிறிது தீது பெரிது எனவும், வாள்கடுமை வாட்கடுமை எனவுங் காட்டுக. வாள்—கொல்லுதல். (௱கூ)

சா௨. இருளென் கிளவி வெயிலிய னிலையும். 3773

இது திரிபுவிலக்கி அத்தும் இன்னும் வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : இருள் என் கிளவி—இருளென்னுஞ்சொல் வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண், வெயிலியல் நிலையும்—வெயிலென்னுஞ் சொற்போல அத்தும் இன்னும் பெற்றுமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: இருளத்துக்கொண்டான் இருளிற்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும்.

சாரியை வரையாது கூறினமையின் இயல்புகணத்தும் ஒட்டுக. இருளத்து ஞான்ருன் நீண்டான் மாண்டான் இருளின்ஞான்ருன் நீண்டான் மாண்டான் என வரும். ()

௪௱௩. புள்ளும் வள்ளுந் தொழிற்பெய ரியல.

இதுவும் எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது, திரிபும் இயல்பும் விலக்கித் தொழிற்பெயர்விதி வகுத்தலின்.

இதன் பொருள் : புள்ளும் வள்ளும்—புள்ளென்னுஞ் சொல்லும் வள்ளென்னுஞ்சொல்லும் இருவழிக்கண்ணும், தொழிற்பெயர் இயல—ஞகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் போல வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும், மென் கணத்தும் இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகரமும் பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : புள்ளுக்கடிது வள்ளுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், புள்ளுக்கடுமை வள்ளுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும்.

இதனைத் 'தொழிற்பெயரெல்லாம்' (எழு-௪௱௧.) என்பதன்பின் வையாததனுல் இருவழியும் வேற்றுமைத்திரிபு எய்தி முடிவனவுங் கொள்க. புட்கடிது வட்கடிது சிறிது தீது பெரிது எனவும், புட்கடுமை வட்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனவும், புண்ஞான்றது நீண்டது மாண்டது எனவும், புண்ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி எனவும் வரும். புள்ளுவலிது புள்வலிது புள்ளுவன்மை புள்வன்மை என வகரத்தின் முன்னர் உகரம் பெற்றும் பெருதும் வருதலின் 'நின்றசொன்மு னியல்பாகும்' (எழு-௧௪௪.) என்றதனுன் முடியாமை உணர்க. இது வள்ளிற்கும் ஒக்கும். (௱அ)

௪௱௪. மக்க ளென்னும் பெயர்ச்சொ லிறுதி
தக்கவழி யறிந்து வலித்தலு முரித்தே.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது, 'உயிரீறாகிய உயர்திணைப்பெயர்' (எழு-௧௫௩.) என்பதனுட் கூறிய இயல்பு விலக்கித் திரிபுவகுத்தலின்.

இதன் பொருள் : மக்கள் என்னும் பெயர்ச்சொல் இறுதி—மக்களென்னும் பெயர்ச்சொல்லிறுதி இயல்பேயன்றி, தக்கவழி அறிந்து வலித்தலும் உரித்து—தக்க இடம் அறிந்து வல்லொற்றாகத் திரிந்து முடிதலும் உரித்து என்றவாறு.

தக்கவழியென்றார் பெரும்பான்மை மக்கள் உடம்பு உயிர்நீங்கிக் கிடந்தகாலத்தின் அஃது இம்முடிபுபெறும் என்றற்கு.

உதாரணம் : மக்கட்கை செவி தலை புறம். 'இக்கிடந்தது மக்கட்டலை' என்பதனுள் அவ்வாறாதல் கொள்க. மக்கள்கை செவி தலை புறம் எனத் திரியாதுநின்றது உயிருண்மை பெற்று.

இனிச் சிறுபான்மை மக்கட்பண்பு மக்கட்சுட்டு எனவும் வரும். (௱௬)

௪௱௫. உணரக் கூறிய புணரியன் மருங்கிற்
கண்டுசெயற்குரியவை கண்ணினர் கொ
[ளலே.

இஃது இவ்வோத்தின்கண் எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் முடியாது நின்றவற்றிற்கெல்லாம் இதுவே ஓத்தாகக்கொண்டு சாரியை பெறுவனவற்றிற்குச் சாரியையும் எழுத்துப் பெறுவனவற்றிற்கு எழுத்துங் கொடுத்து முடித்துக்கொள்க என்கின்றது.

இதன் பொருள் : உணரக் கூறிய புணரியன் மருங்கின்—உணரக்கூறப்பட்ட புள்ளியீறு வருமொழியோடு புணரும் இயல்பிடத்து, கண்டுசெயற்கு உரியவை—மேல்

முடித்த முடிபன்றி வழக்கினுட் கண்டு முடித்தற்கு உரியவை தோன்றியவழி, கண்ணினர் கொளல்—அவற்றையுங் கருதிக்கொண்டு ஏற்றவாறே முடிக்க என்றவாறு.

உதாரணம்: மண்ணப்பத்தம் என அல்வழிக்கண் ணகர ஈறு அக்குப்பெற்றது. மண்ணங்கட்டி என அம்முப்பெற்றது. பொன்னப்பத்தம் என னகர ஈறு அக்குப் பெற்றது. பொன்னங்கட்டி என அம்முப் பெற்றது. கானங்கோழி என வேற்றுமைக்கண் அம்முப்பெற்றது. மண்ணுங்கட்டி கானுங்கோழி என்பன மரூஉ. வேயின்றலை என யகர ஈற்று உருபிற்குச் சென்றசாரியை பொருட்கட் சென்றுழி வல்லெழுத்துக் கெடுக்க. நீர்குறிது என ரகர ஈறு அல்வழிக்கண் இயல்பாயிற்று. வேர்குறிது வேர்க்குறிது இது ரகர ஈறு அல்வழி உறழ்ச்சி. வடசார்க்கூரை மேல்சார்க்கூரை இவை வல்லெழுத்து மிக்க மரூஉ முடிபு. அம்பர்க்கொண்டான் இம்பர்க்கொண்டான் உம்பர்க்கொண்டான் எம்பர்க்கொண்டான் என இவ் வீறு ஏழனுருபின் பொருள்பட வந்தன வல்லொற்றுப்பெற்றன. தகர்க்குட்டி புகர்ப்போத்து என்பன பண்புத்தொகை கருதிற்றேல் ஈண்டு முடிக்க. வேற்றுமையாயின் முன்னர் முடியும். விழலென்னும் லகர ஈறு வேற்றுமைக்கண் றகரமாகாது னகரமாய் முடிதல் கொள்க. விழன்காடு செறு தாள் புறம் என வரும். கல்லம்பாறை உசிலங்கோடு எலியாலங்காய் புடோலங்காய் என அவ்வீறு அம்முப் பெற்றது. கல்லாம்பாறை என்பது மரூஉ. அழலத்துக் கொண்டான் என அவ் வீறு அத்துப்பெற்றது. அழுக்கற் போர் புழுக்கற்சோறு என்பன அவ் வீற்று அல்வழித்திரிபு. யாழ்குறிது என்பது ழகர ஈற்று அல்வழியியல்பு. வீழ் குறிது வீழ்க்குறிது என்பன அவ் வீற்று அல்வழியுறழ்ச்சி. தாழப்பாவை என்பது அவ் வீற்று அல்வழி அக்குப்பெற்றது. யாழின்கோடு செய் கை தலை புறம் என அவ் வீற்று உருபிற்குச் சென்றசாரியை பொருட்கட் சென்றுழி வல்

லெழுத்து வீழ்க்க. முன்னாளைவாழ்வு முன்னாளைப்பரிசு ஒருநாளைக்குழவி ஒருதிங்களைக்குழவி என்றாற் போல்வன ளகார ஈறு ஐகாரமும் அதனோடு வல்லெழுத்தும் பெறுதல் கொள்க. பிறவும் இவ்வோத்தின் வேறுபட வருவன வெல்லாங் கொணர்ந்து இதனான் முடிக்க. குளத்தின்புறம் மரத்தின்புறம் என உருபிற்கு எய்திய அத்தோடு இன் பெறுதலுங் கொள்க.

இனிக் 'கடிசொல்லில்லை' (சொல்-சுருஉ.) என்பதனான் வழக்கின்கண்ணுஞ் செய்யுட்கண்ணும் வந்து திரிந்து முடியுஞ் சொற்களும் உள. அவற்றைக் கண்ணினர் கொளலே என்பதனான் மண்ணுக்குப்போனான் பொன்னுக்குவிற்றான் பொருளுக்குப்போனான் நெல்லுக்குவிற்றான் கொள்ளுக்குக்கொண்டான் பதினேழு என்றாற் போல வழக்கின்கண் உகரம்பெறுவனவும், 'விண்ணுக்குமேல்' 'மண்ணுக்குநாப்பண்'

'பல்லுக்குத் தோற்ற பனிமுல்லை பைங்கிளிகள்
சொல்லுக்குத் தோற்றின்னந் தோற்றினவா—னெல்லுக்கு
நூறோஒ நூறென்பா னுடங்கிடைக்கும் வன்முலைக்கு
மாறோமா லன்றளந்த மண்.'

என்றாற்போலச் செய்யுட்கண் உகரம்பெறுவனவும், பிறவும் முடிக்க.

பற்கு நெற்கு என்பன முதலியவுங் கொள்க. இவை உருபின்பொருள்பட வாராது உருபின்கண் வந்தனவேனும் ஈண்டுக் காட்டினும், ஆண்டுப் 'புள்ளியிறுதியும்' (எழு-உ௱உ.) என்னும் உருபியற்சூத்திரத்து இலேசு கோடற்கு இடனின்றென்று கருதி. இனி அச் சூத்திரத்துத் 'தேருங்காலை' என்றதனான் முடித்தலும் ஒன்று. ()

புள்ளிமயங்கியல் முற்றிற்று.

கூ. குற்றியலுகரப்புணரியல்

சாகூ. ஈரெழுத் தொருமொழி யுயிர்த்தொட
[ரிடைத்தொட
ராய்தத் தொடர்மொழி வன்றொடர் மென்
[றொட
ராயிரு மூன்றே யுகரங் குறுகிடன்.

என்பது சூத்திரம். இவ்வோத்துக் குற்றியலுகர மென்று கூறப்பட்ட எழுத்துப் பொருட்பெயரோடும் எண்ணுப்பெயர் முதலியவற்றோடும் புணரும் முறைமை உணர்த்தினமையிற் குற்றியலுகரப் புணரியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. இது 'மெய்யேயுயிரென்றாயீரியல' (எழு-காஈ.) என்றவற்றுள் உயிரினது விகாரமாய்நின்ற குற்றுகரத்தை இருமொழிக்கண்ணும் புணர்க்கின்றமையின் மேலை ஓத்தினோடு இயைபுடைத்தாயிற்று. இத்தலைச்சூத்திரம் மொழிமரபினகத்து இருவழிய என்ற குற்றுகரம் இதனகத்து இனைத்துமொழியிறுதி வருமென்று அவற்றிற்குப் பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துகின்றது. அப்பெயர்பெயர், அம்முறைமுறை, அத்தொகை தொகை. 'தொடர்மொழியீற்று' (எழு-ஙகூ.) வருமென்று ஆண்டுக் கூறியவதனை ஈண்டு ஐந்துவகைப்படுத்தி அதனோடு 'நெட்டெழுத்திம்பரும்' (எழு-ஙகூ.) என்றது ஒன்றேயாதலின் அதனையுங் கூட்டி அறுவகைத்தென்றார்.

இதன் பொருள்: ஈரெழுத் தொருமொழி—இரண்டெழுத்தானாகிய ஒருமொழியும், உயிர்த்தொடர்—உயிர்

மேல்வரும் மெய்யைத்தொடர்ந்து நின்ற சொல்லும், இடைத்தொடர்—இடையொற்று மேல்வரும் மெய்யைத் தொடர்ந்து நின்ற சொல்லும், ஆய்தத்தொடர்மொழி—ஆய்தமாகிய எழுத்து மேல்வரும் மெய்யைத்தொடர்ந்து நின்ற சொல்லும், வன்றொடர்—வல்லொற்று மேல்வரும் மெய்யைத்தொடர்ந்து நின்ற சொல்லும், மென்றொடர்—மெல்லொற்று மேல்வரும் மெய்யைத்தொடர்ந்து நின்ற சொல்லும், ஆயிருமூன்றே—ஆகிய அவ் வாறுசொல்லுமே, உகரங் குறுகு இடன்—குற்றியலுகரங் குறுகி வரும் இடன் என்றவாறு.

உதாரணம் : நாகு, வரகு, தெள்கு, எஃகு, கொக்கு, குரங்கு என வரும்.

இதனை எழென்று கொள்வார்க்குப் பிண்ணாக்கு சுண்ணம்பு ஆமணக்கு முதலியன முடியாமை உணர்க. (௧)

௪௱௭. அவற்றுள்
ஈரொற்றுத் தொடர்மொழி யிடைத்தொட
[ராகா.

இஃது அவ்வாறனுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : அவற்றுள்—அவ்வாறனுள், ஈரொற்றுத் தொடர்மொழி—இரண்டொற்று இடைக்கண் தொடர்ந்து நிற்குஞ் சொல்லிற்கு இடையின ஒற்று முதல் நின்றால், இடைத்தொடராகா—மேல் இடையினந் தொடர்ந்துநில்லா, வல்லினமும் மெல்லினமுந் தொடர்ந்து நிற்கும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஆர்க்கு, ஈர்க்கு, நொய்ம்பு, மொய்ம்பு என வரும். (௨)

௩௭௮. அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணு
மெல்லா விறுதியு முகர நிலையும். *

இஃது 'இடைப்படிற்குறுகு மிடனுமாருண்டே' (எழு-௩௭.) என்றதனாற் புணர்மொழிக்கண் அரைமாத்திரையினுங் குறுகுமென எய்தியதனை விலக்கி 'அவ்வியனிலையு மேனைமூன்றே' (எழு-௰௨.) என்றவிதியே பெறுமென்கின்றது.

இதன் பொருள்: அல்லது கிளப்பினும்—அல்வழியைச் சொல்லுமிடத்தும், வேற்றுமைக்கண்ணும்—வேற்றுமைப்புணர்ச்சிக்கண்ணும், எல்லா இறுதியும் உகரம் நிலையும்—ஆறு ஈற்றின்கண்ணும் உகரந் தன் அரைமாத்திரையைப் பெற்றுநிற்கும் என்றவாறு.

வருமொழியானல்லது அல்வழியும் வேற்றுமையும் விளங்காமையின் 'அல்லதுகிளப்பினும் வேற்றுமைக்கண்ணும்' எனவே இருமொழிப் புணர்ச்சியென்பது பெற்றாம். இவ்விருமொழிக்கட் பழைய அரைமாத்திரைபெற்றே நிற்குமென்றார். அன்றி இருமொழிப் புணர்ச்சிக்கண் ஒருமாத்திரை பெறுமென்றார்க்குப் பன்மொழிப் புணர்ச்சியாகிய செய்யுளிலக்கணங் குற்றுகரத்தான் நேர்பசை நிரைபசை கோடலும் அவற்றான் அறுபது வஞ்சிச்சீர்கோடலும் பத்தொன்பதினாயிரத் திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொரு தொடைகோடலும் இன்றாய், முற்றியலுகரமாகவே கொள்ள வேண்டுதலின் மாறுகொளக் கூறலென்னுங் குற்றந் தங்குமென்று உணர்க.

உதாரணம்: நாகுகடிது வரகுகடிது நாகுகடுமை வரகு கடுமை என வரும். இவை தம் அரைமாத்திரை பெற்றன. ஏனையவற்றோடும் ஒட்டுக.

* நிறையும் எனவும் பாடம்.

இனி இது 'மால்யாறுபோந்து கால்சுரந்துபாய்ந்து' எனத் தொடர்மொழிக்கண்ணும் அரைமாத்திரை பெற்றது என்னுக்கால் வஞ்சிச்சீ ரின்ருமாறு உணர்க. (௩)

சாஈ௯. வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து [வருவழித்
தொல்லை யியற்கை நிலையலு முரித்தே.

இது முன்னின்ற சூத்திரத்தான் அரைமாத்திரை பெறும் என்றதனை விலக்கி 'இடைப்படிற் குறுகுமிட னும்' (எழு-௩௭.) என்றதனுன் அரைமாத்திரையினுங் குறுகுமென்று ஆண்டு விதித்தது ஈண்டு வல்லொற்றுத் தொடர்மொழிக்கண்ணே வருமென்கின்றது.

இதன் பொருள்: வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி— வல்லொற்றுத் தொடர்மொழிக் குற்றுகரம், வல்லெழுத்து வருவழி—வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமொழியாய் வருமிடத்து, தொல்லை இயற்கை நிலையலும் உரித்து— 'இடைப்படிற்குறுகும்' (எழு-௩௭.) என்பதனுற் கூறிய அரைமாத்திரையினுங் குறுகி நிற்கும் என்ற இயல்பிலே நிற்றலும் உரித்து என்றவாறு.

உம்மை எதிர்மறை.

உதாரணம்: கொக்குக்கடிது கொக்குக்கடுமை என அரைமாத்திரையிற் குறைந்தவாறு குரங்குகடிதென்பது முதலியவற்ருேடு படுத்துச் செவிகருவியாக உணர்க.

முன்னின்ற சூத்திரத்து* உகரநிறையுமென்று பாடம் ஓதி அதற்கு உகரம் அரைமாத்திரையிற் சிறிது மிக்கு நிற்குமென்று பொருள் கூறி இச்சூத்திரத்திற்குப் பழைய அரைமாத்திரைபெற்று நிற்குமென்று கூறுவாரும் உளர்.()

* சீர்நிலை கோடற்கண் இவ்வாசிரியரும் நிறையுமென்ருஞப,

சகoo. யகரம் வருவழி யிகரங் குறுகு
முகரக் கிளவி துவரத் தோன்றாது. 35௯.

இது குற்றியலிகரம் புணர்மொழியகத்து வருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : யகரம் வருவழி உகரக்கிளவி துவரத் தோன்றாது — யகரமுதன்மொழி வருமொழியாய் வருமிடத்து நிலைமொழிக் குற்றுகரவெழுத்து முற்றத்தோன்றாது, இகரங் குறுகும்—ஆண்டு ஓர் இகரம் வந்து அரை மாத்திரைபெற்று நிற்கும் என்றவாறு.

உதாரணம் : நாகியாது வரகியாது தெள்கியாது எஃகியாது கொக்கியாது குரங்கியாது என வரும். 'துவர' என்றார், ஆறு ஈற்றின்கண்ணும் உகரங் கெடுமென்றற்கு. (௫)

சகக. ஈரெழுத்து மொழியு முயிர்த்தொடர் [மொழியும்
வேற்றுமை யாயி னொற்றிடை யினமிகத்
தோற்றம் வேண்டும் வல்லெழுத்து மிகுதி.

இது முற்கூறிய ஆறனுள் முன்னர்நின்ற இரண்டற்கும் வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சி முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ஈரெழுத்துமொழியும் உயிர்த்தொடர் மொழியும்—ஈரெழுத்தொருமொழிக் குற்றுகர ஈற்றிற்கும் உயிர்த்தொடர்மொழிக் குற்றுகர ஈற்றிற்கும், வேற்றுமை யாயின்—வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சியாயின், இன ஒற்று இடைமிக—இனமாகிய ஒற்று இடையிலேமிக, வல்லெழுத்து மிகுதி தோற்றம் வேண்டும்—வல்லெழுத்து மிகுதி தோன்றி முடிதலை விரும்பும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

உதாரணம் : யாட்டுக்கால் செவி தலை புறம் எனவும், முயிற்றுக்கால் சினை தலை புறம் எனவும் வரும். கயிற்றுப் புறம் வயிற்றுத்தீ என்பனவுமாம்.

தோற்றம் என்றதனான் எனைக்கணத்தும் இம்முடிபு கொள்க. யாட்டுஞாற்சி நிணம் மணி வால் அதள் எனவும், முயிற்றுஞாற்சி நிணம் முட்டை வலிமை அடை ஆட்டம் எனவும் வரும். (௯)

**௪௧௨. ஒற்றிடை யினமிகா மொழியுமா ருளவே
யத்திறத் தில்லை வல்லெழுத்து மிகலே.**

இஃது எய்தியது ஒருமருங்கு மறுக்கின்றது.

இதன் பொருள் : ஒற்று இடை இனம் மிகா மொழியு மாருள—முற்கூறிய இரண்டனுள் இனவொற்று இடை மிக்கு முடியாத மொழிகளும் உள, வல்லெழுத்து மிகல் அத்திறத்தில்லை—வல்லொற்று மிக்குமுடிதல் அக்கூற்று ளில்லை என்றவாறு.

உதாரணம் : நாகுகால் செவி தலை புறம் எனவும், வரகு கதிர் சினை தாள் பதர் எனவும் வரும்.

அத்திறமென்றதனான் உருபிற்கு எய்திய சாரியை பொருட்கட் சென்றவழி இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்க்க. யாட்டின்கால் முயிற்றின்கால் நாகின்கால் வரகின்கதிர் என வரும்.

அத்திறமென்றதனான் எனைக்கணத்தும் ஒற்றிடை மிகாமை கொள்க. நாகுஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை என் ஒட்டுக. (௰)

**௪௧௩. இடையொற்றுத் தொடரு மாய்தத் தொடரு
நடையா யியல வென்மனார் புலவர்.**

இஃது இடைநின்ற இரண்டற்கும் முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : இடையொற்றுத் தொடரும் ஆய்தத் தொடரும்—இடையொற்றுத் தொடர்மொழிக் குற்றுகர ஈறும் ஆய்தத்தொடர்மொழிக் குற்றுகர ஈறும், நடை ஆ இயல என்மனார் புலவர்—நடைபெற நடக்குமிடத்து முற் கூறிய அவ்வியல்புமுடிபினையுடைய என்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம் : தெள்குகால் சிறை தலை புறம் எனவும், எஃகுகடுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனவும் வரும். ()

சகச. வன்றொடர் மொழியு மென்றொடர் மொழி
[யும்
வந்த வல்லெழுத் தொற்றிடை மிகுமே
மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழி மெல்லொற்
[றெல்லாம்
வல்லொற் றிறுதி கிளையொற் றாகும்.

இது பின்னின்ற இரண்டற்கும் முடிபுகூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வன்றொடர்மொழியும் மென்றொடர் மொழியும்—வன்றொடர்மொழிக் குற்றுகர ஈறும் மென்றொடர்மொழிக் குற்றுகர ஈறும், வந்த வல்லெழுத்து ஒற்று இடை மிகும்—வருமொழியாய் வந்த வல்லெழுத்தினது ஒற்று இடையிலே மிக்குமுடியும், மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழி மெல்லொற்றெல்லாம்—அவ்விரண்டனுள் மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழிக்கண் நின்ற மெல்லொற்றெல்லாம், இறுதி வல்லொற்று—இறுதிக்கணின்ற வல்லொற்றும், கிளை ஒற்று ஆகும்—கிளையாகிய வல்லொற்றுமாய் முடியும் என்றவாறு.

இறுதி வல்லொற்று வருதலாவது குற்றுகரம் ஏறி நின்ற வல்லொற்றுத் தானே முன்னர்வந்து நிற்றலாம். கிளைவல்லொற்று வருதலாவது ணகாரத்திற்கு டகாரமும் னகாரத்திற்கு றகாரமும் புணர்ச்சியும் பிறப்பும் நோக்கிக் கிளையாமாதலின், அவை முன்னர் வந்து நிற்றலாம்.

உதாரணம் : கொக்குக்கால் சிறகு தலை புறம், குரங்குக்கால் செவி தலை புறம், குரக்குக்கால் செவி தலை புறம், எட்குக்குட்டி செவி தலை புறம், எற்புக்காடு சுரம் தலை புறம் என வரும். அற்புத்தளை என்பது அன்பினாற்செய்த தளையென வேற்றுமையும் அன்பாகியதளையென அல்வழியுமாம்.

வந்த என்றதனுன் இவ்விரண்டிற்கும் உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட்சென்றவழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. கொக்கின்கால் குரங்கின்கால் என வரும்.

எல்லாமென்றதனாற் பறம்பிற்பாரி குறும்பிற்சான்ருர் எனமெல்லொற்றுத் திரியாமையுங் கொள்க.

ஒற்றென்ற மிகுதியான் இயல்புகணத்துக்கண்ணும் குரக்குஞாற்சி நிணம் முகம் விரல் உகிர் என மெல்லொற்றுத் திரிந்துவருமாறு கொள்க. சிலப்பதிகாரமென்பதும் அது.

வன்றொடர்மொழி இயல்புகணத்துக்கண் வருதல் 'ஞநமயவ' (எழு-கசச.) என்பதனுன் முடியும். (கூ)

சகரு. மரப்பெயர்க் கிளவிக் கம்மே சாரியை.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுகின்றது, அம்மு வகுத்தலின்.

இதன் பொருள் : மரப்பெயர்க்கிளவிக்கு அம்மே சாரியை—குற்றியலுகர ஈற்று மரப்பெயர்க்கு வருஞ் சாரியை அம்முச்சாரியை என்றவாறு.

உதாரணம்: தேக்கங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.

கமுகங்காய் தெங்கங்காய் சீழ்கம்புல் கம்பம்புலம் பயற்றங்காய் என்றாற்போலும் புல்லினையும் மரமென அடக்கி மாறுகொளக் கூறலெனத் தழீஇக்கொண்ட சிதைவென்பதாம் இச் சூத்திரமென்று உணர்க. (ய)

சகசு. மெல்லொற்று வலியா மரப்பெயரு முளவே.

இது மென்றொடர்மொழிக்கு எய்தியது ஒருமருங்கு மறுக்கின்றது.

இதன் பொருள்: மெல்லொற்று வலியா மரப்பெயரும் உள—மெல்லொற்று வல்லொற்றாகத் திரியாது மெல்லொற்றாய் முடியும் மரப்பெயரும் உள என்றவாறு.

உதாரணம்: புன்கங்கோடு செதிள் தோல் பூ எனவும், குருந்தங்கோடு செதிள் தோல் பூ எனவும் வரும்.

வலியாமரப்பெயருமுள எனவே வலிக்கும் மரப்பெயரும் உளவென்று கொள்க. வேப்பங்கோடு கடப்பங்காய் ஈச்சங்குலை என வரும். (கக)

சகஎ. ஈரெழுத்து மொழியும் வல்லொற்றுத் [தொடரு
மம்மிடை வரற்கு முரியவை யுளவே
யம்மர பொழுகு மொழிவயி னான.

இஃது ஈரெழுத் தொருமொழிக்கும் வன்றொடர் மொழிக்கும் எய்தாததெய்துவித்தது, முன்னர் எய்தியதனை விலக்கி அம்மு வகுத்தலின்.

இதன் பொருள்: ஈரெழுத்துமொழியும் வல்லொற்றுத் தொடரும் — ஈரெழுத்தொருமொழிக் குற்றியலுகரமும் வன்றொடர்மொழிக் குற்றியலுகரமும், அம் இடை வரற்

கும் உரியவை உள—முன் முடித்துப்போந்த முடிபுக ளன்றி அம்முச்சாரியை இடையேவந்து முடிதற்கு உரியன வும் உள ; யாண்டெனின், அம்மரபு ஒழுகும் மொழிவயி னை—அவ்விலக்கணம் நடக்கும் மொழியிடத்து என்ற வாறு.

உதாரணம் : ஏறங்கோள் சூதம்போர் வட்டம்போர் புற்றம்பழஞ்சோறு என வரும்.

உம்மை எதிர்மறையாகலின், அம்முப்பெறுதன நாகு கால் கொக்குக்கால் என முன்னர்க் காட்டினவேயாம்.

அம்மரபொழுகும் என்றதனல் அரசக்கன்னி முரசக் கடிப்பு என அக்கும் வல்லெழுத்துங் கொடுத்தும் அரச வாழ்க்கை முரசவாழ்க்கை என அக்குக்கொடுத்தும் முடிக்க.

இன்னும் அதனனே இருட்டத்துக்கொண்டான் விளக்கத்துக்கொண்டான் என அத்தும் வல்லெழுத்துங் கொடுத்தும் மயிலாப்பிற்கொற்றன் பறம்பிற்பாரி என இன் கொடுத்துங் கரியதன்கோடு நெடியதன்கோடு என அன் கொடுத்தும் முடிக்க. (கஉ)

சகஅ. ஒற்றுநிலை திரியா தக்கொடு வருஉ
மக்கிளை மொழியு முளவென மொழிப.

இது மென்றொடர்மொழியுட் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வருக்கின்றது.

இதன் பொருள் : ஒற்று நிலை திரியாது அக்கொடு வருஉம்—ஒற்று முன்னின்ற நிலைதிரியாது அக்குச்சாரியை யோடும் பிறசாரியையோடும் வரும், அக்கிளை மொழியும் உள என மொழிப—அக்கிளையான சொற்களும் உள என்று சொல்லுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

இதற்கு உம்மையை முன்னர் மாறுக.

உதாரணம்: குன்றக்கூகை மன்றப்பெண்ணை என வரும். உம்மையாற் கொங்கத்துழவு வங்கத்துவாணிகம் என அத்தும் பெற்றன.

நிலையென்றதனன் ஒற்று நிலைதிரியா அதிகாரத்துக் கண் வருஞ் சாரியைக்கு இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்க்க. அக்கிளையென்றார், இரண்டுசாரியை தொடர்ந்து முடிவன வும் உளவென்றற்கு. பார்ப்பனக்குழவி சேரி தோட்டம் பிள்ளை என அன்னும் அக்கும் வந்தன. இவற்றிற்கு உடைமை விரிக்க. பார்ப்பினுட்குழவி என்றுமாம். பார்ப் பானுகிய குழவி என்றால் ஈண்டு முடியாதென்று உணர்க. பார்ப்பனமகன் பார்ப்பனவனிதை என்பனவும் பார்ப்பான் சாதி உணர்த்தின. (௧௩)

சுகக. எண்ணுப்பெயர்க் கிளவி யுருபிய னிலையும்.

இது குற்றுகர ஈற்று எண்ணுப்பெயரோடு பொருட் பெயர் முடிக்கின்றது.

இதன் பொருள்: எண்ணுப்பெயர்க் கிளவி—எண்ணுப் பெயராகிய சொற்கள் பொருட்பெயரோடு புணருமிடத்து, உருபியல் நிலையும்—உருபுபுணர்ச்சியின் இயல்பின்கண்ணே நின்று அன்பெற்றுப் புணரும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஒன்றன்காயம் இரண்டன்காயம் சுக்கு தோரை பயறு என ஒட்டுக. ஒன்றனுற்கொண்டகாயமென விரியும். வருமொழி வரையாது கூறினமையின், இயல்பு கணத்துக்கண்ணுங் கொள்க. ஒன்றன்ஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு அடை என வரும். மேலைச்சூத்திரத்து 'நிலை' (எழு-சுகஅ.) என்றதனன் இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்க்க.()

சுஉ0. வண்டும் பெண்டு மின்னொடு சிவணும்.

இது மென்றொடர்மொழியுட் சிலவற்றிற்குப் பிற முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வண்டும் பெண்டும் இன்னொடு சிவணும்—வண்டென்னுஞ்சொல்லும் பெண்டென்னுஞ்சொல்லும் இன்சாரியையோடு பொருந்தி முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : வண்டின்கால் பெண்டின்கால் என வரும். இதற்கு முற்கூறிய இலேசினான் வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (கரு)

௪உக. பெண்டென் கிளவிக் கன்னும் வரையார்.

இது மேற்கூறியவற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : பெண்டு என் கிளவிக்கு அன்னும் வரையார்—பெண்டென்னுஞ்சொற்கு இன்னேயன்றி அன் சாரியை வருதலையும் நீக்கார் ஆசிரியர் என்றவாறு.

உதாரணம் : பெண்டன்கை செவி தலை புறம் என வரும். (கசு)

௪உஉ. யாதெ னிறுதியுஞ் சுட்டுமுத லாகிய
வாய்த விறுதியு முருபிய னிலையும்.

இஃது ஈரெழுத்தொருமொழிக் குற்றியலுகரத்துள் ஒன்றற்குஞ் சுட்டுமுதலாகிய ஆய்தத்தொடர்மொழிக் குற்றியலுகரத்திற்கும் வேறுமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : யாது என் இறுதியுஞ் சுட்டு முதலாகிய ஆய்த இறுதியும்—யாதென்னும் ஈறுஞ் சுட்டெழுத்து முதலாகிய ஆய்தத்தொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈறும், உருபியல் நிலையும்—உருபுபுணர்ச்சியின் இயல்பின்கண்ணே நின்று அன்பெற்றுச் சுட்டுமுதலிறுதி ஆய்தங்கெட்டு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : யாதன்கோடு அதன்கோடு இதன் கோடு உதன்கோடு செவி தலை புறம் என வரும். ஆய்தங்

கெடாமுன்னே அன்னின் அகரத்தைக் குற்றுகரத்தின் மேல் ஏற்றுக, ஆய்தங்கெட்டால் அது முற்றுகரமாய் நிற்றலின். (கஎ)

சஉ௩. முன்னுயிர் வருமிடத் தாய்தப் புள்ளி
மன்னல் வேண்டு மல்வழி யான.

இது முற்கூறியவற்றுட் சுட்டுமுதலுகரத்திற்கு ஒரு வழி அல்வழிமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : முன்னுயிர் வருமிடத்து—சுட்டுமுதலாகிய ஆய்தத்தொடர்மொழிக் குற்றுகர ஈற்றின்முன்னே உயிர்முதன்மொழி வருமிடத்து, ஆய்தப்புள்ளி மன்னல் வேண்டும்—ஆய்தவொற்று முன்போலக் கெடாது நிலை பெற்றுமுடிதலை விரும்பும் ஆசிரியன், அல்வழியான—அல்வழிக்கண் என்றவாறு.

உதாரணம் : அஃது இஃது உஃது என நிறுத்தி அடை ஆடை இலை ஈயம் உரல் ஊர்தி எழு ஏணி ஐயம் ஒடுக்கம் ஓக்கம் ஔவியம் என ஒட்டுக.

முன்னென்றதனான் வேற்றுமைக்கண்ணும் இவ் விதி கொள்க. அஃதடைவு அஃதொட்டம் என ஒட்டுக. இவற்றிற்கு இரண்டாமுருபு விரிக்க. இன்னும் இதனானே ஏனை இலக்கணம் முடியுமாறு அறிந்து முடிக்க. (கஅ)

சஉச. ஏனைமுன் வரினே தானிலை யின்றே.

இது மேலவற்றிற்குப் பிறகணத்தோடு அல்வழிமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஏனை முன் வரின்—முற்கூறிய ஈறுகளின் முன்னர் உயிர்க்கணமல்லன வருமாயின், தான் நிலையின்று—அவ் வாய்தங் கெட்டுமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : அதுகடிது இதுகடிது உதுகடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது யாது வலிது என ஒட்டுக. (௧௯)

௪௨௫. அல்லது கிளப்பி னெல்லா மொழியுஞ்
சொல்லிய பண்பி னியற்கை யாகும்.

இஃது ஆறு ஈற்றுக் குற்றுகரத்திற்கும் அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அல்லதுகிளப்பின்—அல்வழியைச் சொல்லுமிடத்து, எல்லாமொழியும்—ஆறு ஈற்றுக் குற்றுகரமும், சொல்லிய பண்பின் இயற்கையாகும்—மேல் ஆசிரியன் கூறிய குணத்தையுடைய இயல்பாய்முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : நாகுகடிது வரகுகடிது தெள்குகடிது எஃகுகடிது குரங்குகடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். ஏனைக் கணத்துக்கண் "நின்றசொன்மு னியல்பாகும்" (எழு-௧௪௪.) என்றதனாற் கொள்க.

எல்லாமொழியும் என்றதனல் வினைச்சொல்லும் வினைக்குறிப்புச்சொல்லும் இயல்பாய்முடிதல் கொள்க. கிடந்ததுகுதிரை கரிதுகுதிரை என வரும்.

சொல்லிய என்றதனன் இருபெயரொட்டுப்பண்புத் தொகை வன்கணத்துக்கண் இனவொற்றுமிக்கு வல்லெழுத்துப்பெற்று முடிதலும் இயல்புகணத்துக்கண் இனவொற்று மிக்கு முடிதலுங் கொள்க. கரட்டுக்காணம் குருட்டுக் கோழி திருட்டுப்புலையன் களிற்றுப்பன்றி வெளிற்றுப்பனை எயிற்றுப்பல் எனவும், வரட்டாடு குருட்டெருது எனவும் வரும்.

பண்பினென்றதனல் மெல்லொற்று வல்லொற்ருய் ஐகாரம் பெற்று முடிவனவும், மெல்லொற்று வல்லொற்ருய் ஐகாரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றுமுடிவனவும், மெல்லொற்று வல்லொற்ருகாது ஐகாரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றுமுடிவனவுங் கொள்க. ஓர்யாட்டையானை ஐயாட்டையெருது எனவும், அற்றைக்கூத்தர் இற்றைக் கூத்தர் எனவும், மன்றைத்தூதை மன்றைப்பானை பண்டைச்சான்ருர் எனவும் வரும். (உ௰)

௪உ௬. வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெ
[ழுத்து மிகுமே.

இஃது அவ் வாறு ஈற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து மிகும்—வல்லொற்றுத்தொடர்மொழிக் குற்றுகர ஈறு வல்லெழுத்து வருவழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : கொக்குக்கடிது பாக்குக்கடிது பட்டுக் கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். (உக)

௪உ௭. சுட்டுச்சினை நீடிய மென்ருெடர் மொழியும்
யாவினு முதலிய மென்ருெடர் மொழியு
மாயிய றிரியா வல்லெழுத் தியற்கை.

இதுவும் அவ் ஆறு ஈற்றுள் ஒன்றன்கண் ஏழாம் வேற்றுமை இடப்பொருள் உணரநின்ற இடைச்சொற்கு முடிபுகூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : சுட்டுச் சினை நீடிய மென்ருெடர் மொழியும்—சுட்டாகிய சினையெழுத்து நீண்ட மென்ருெடர்க் குற்றுகர ஈறும், யாவினு முதலிய மென்ருெடர் மொ

ழியும்—யாவென்னும் வினமுதலாகிய மென்றொடர்மொழிக் குற்றுகர ஈறும், வல்லெழுத்தியற்கை ஆ இயல் திரியா—வல்லெழுத்துப்பெற்று முடியுந் தன்மையாகிய அவ் வியல் பிற் றிரியாது முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஆங்குக்கொண்டான் ஈங்குக்கொண்டான் ஊங்குக்கொண்டான் யாங்குக்கொண்டான் சென்றான் தந் தான் போயினன் என வரும்.

இயற்கையென்றதனான் மென்றொடர்மொழிக் குற்றிய லுகர ஈற்று வினையெச்சம் இயல்பாயும் வன்றொடர்மொ ழிக் குற்றியலுகர ஈற்று வினையெச்சம் மிக்கும் முடிவன கொள்க. இருந்துகொண்டான் ஆண்டுசென்றான் தந்து தீர்ந்தான் வந்துபோயினன் எனவும், செத்துக்கிடந்தான் செற்றுச்செய்தான் உய்த்துக்கொண்டான் நட்டுப்போனன் எனவும் வரும். (௨௨)

௪௨அ. யாவினா மொழியே யியல்பு மாகும்.

இது மேலனவற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது, வல்லெழுத்துவிலக்கி இயல்பா மென்றலின்.

இதன் பொருள்: யா வினா மொழியே இயல்புமாகும்—அவற்றுள் யாவென்னும் வினவையுடைய சொல் முற் கூறியவாறன்றி இயல்பாயும் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: யாங்குகொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினன் என வரும். இஃது எப்படியென்னும் வினப் பொருளை உணர்த்திற்று. உம்மையான் மிக்குமுடிதலே வலியுடைத்து. எகாரம் பிரிநிலை. (௨௩)

௪௨௯. அந்நான் மொழியுந் தந்நிலை திரியா.

இது மேலனவற்றிற்கு நிலைமொழிச் செய்கை கூறு கின்றது.

இதன் பொருள்: அந்நான்மொழியும்—சுட்டுமுதன் மூன்றும் யாமுதன் மொழியுமாகிய அந்நான்குமொழியும், தம் நிலை திரியா—தம் மெல்லொற்றாய தன்மை திரிந்து வல்லொற்றாகாது முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: முற்காட்டியவே. தந்நிலையென்றதனான் மெல்லொற்றுத் திரியாது வல்லெழுத்து மிக்குமுடிவன பிறவுங் கொள்க. அங்குக்கொண்டான் இங்குக்கொண்டான் உங்குக்கொண்டான் எங்குக்கொண்டான் சென்றான் தங் தான் போயினான் என வரும்.

இனி முன்னர் யா மொழியென்னாது வினாவென்றதனான் எழாவதன் இடப்பொருட்டாகிய பிறவும் இயல்பாய் முடிவனவுங் கொள்க. முந்துகொண்டான் பண்டுகொண்டான் இன்றுகொண்டான் அன்றுகொண்டான் என்று கொண்டான் என வரும். (௨௪)

௪ங௰. உண்டென் கிளவி யுண்மை செப்பின்
முந்தை யிறுதி மெய்யொடுங் கெடுதலு
மேனிலை யொற்றே ளகார மாதலு
மாமுறை யிரண்டு முரிமையு முடைத்தே
வல்லெழுத்து வருஉங் காலை யான.

இது மென்றொடர்மொழியுள் வினைக்குறிப்பாய் நின்ற தோர்சொற் பண்பை உணர்த்துங்கால் வேறுமுடிபு பெறுதல் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: உண்டென்கிளவி உண்மைசெப்பின் — உண்டென்னுஞ்சொல் வினைக்குறிப்பையுணர்த்தாது ஒருபொருள் தோன்றுங்கால் தோன்றி அது கெடுந்துணையும் உண்டாய்நிற்கின்ற தன்மையாகிய பண்பை உணர்த்திநிற்குமாயின், முந்தை இறுதி மெய்யொடுங் கெடுதலும்—முன்னர்நின்ற குற்றுகரந் தான் ஏறிநின்ற மெய்

யொடுங்கெடுதலும், மேனிலை ஒற்றே ளகாரமாதலும்—அதற்கு மேல் நின்ற ணகார ஒற்று ளகார ஒற்றாதலுமாகிய, ஆ முறை இரண்டும் உரிமையும் உடைத்து—அம்முறைமையினையுடைய இரண்டுநிலையும் உரித்து அஃது உரித்தன்றி முன்னர்நின்ற நிலையிலே கேடுந் திரிபும் இன்றி நிற்றலும் உடைத்து, வல்லெழுத்து வரூஉங் காலை யான—வல்லெழுத்து முதன்மொழியாய் வருங்காலத்து என்றவாறு.

வல்லெழுத்து அதிகாரத்தால் வாராநிற்ப வல்லெழுத்து வரூஉங்காலை என்றதனான் அவ்விருமுடிபும் உளதுபண்பையுணர்த்தும் பகரம் வரும் மொழிக்கண்ணேயென்பதூஉம் எனைக் கசதக்களிலும் இயல்புகணத்தினும் உண்டென நின்று வினைக்குறிப்பாயுஞ் சிறுபான்மை பண்பாயும் நிற்குமென்பதூஉங் கொள்க.

உதாரணம் : உள்பொருள் உண்டுபொருள் என வரும். இது பொருண்மைசுட்டாது உண்மைத்தன்மைப்பண்பை ஈண்டு உணர்த்திற்று. இனி உண்டுகாணம் உண்டுசாக்காடு உண்டுதாமரை உண்டு ஞானம் நூல் மணி யாழ் வட்டு அடை ஆடை என வருவனவெல்லாங் கேடுந் திரிபுமின்றி வினைக்குறிப்பாயுஞ் சிறுபான்மை பண்பாயும் நின்றன. இவற்றின்வேறுபாடு வினையியலுள் வினைக்குறிப்பு ஓதும் வழி உணர்க.

உள்பொருளென்பது பண்புத்தொகை முடிபன்றோவெனின், அஃது ஓசை ஒற்றுமைபடச் சொல்லும் வழியது போலும். இஃது ஓசை இடையறவுபடச் சொல்லும் வழியதென்க. (௨௫)

சா௩க. இருதிசை புணரி னேயிடை வருமே.

இது குற்றுகர ஈற்றுத் திசைப்பெயர்க்கு அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: இரு திசை புணரின்—இரண்டு பெருந்திசையுந் தம்மிற் புணரின், ஏ இடை வரும்—ஏயென்னுஞ் சாரியை இடை நின்று புணரும் என்றவாறு.

உதாரணம்: தெற்கேவடக்கு கிழக்கேமேற்கு இவை உம்மைத்தொகை. (உ௬)

சஙஉ. திரிபுவேறு கிளப்பி னொற்று முகரமுங்
கெடுதல் வேண்டு மென்மனார் புலவ
ரொற்றுமெய் திரிந்து னகார மாகுந்
தெற்கொடு புணருங் காலை யான.

இது பெருந்திசைகளோடு கோணத்திசைகள் புணர்த்தலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: திரிபு வேறு கிளப்பின்—அப்பெருந்திசைகளோடு கோணத் திசைகளை வேறாகப் புணர்க்குமிடத்து, ஒற்றும் உகரமுங் கெடுதல் வேண்டும் என்மனார் புலவர்—அவ்வுகரம் ஏறி நின்ற ஒற்றும் அவ்வீற்று உகரமுங் கெட்டுமுடிதல் வேண்டுமென்று சொல்லுவர் புலவர், தெற்கொடு புணருங் காலை—அது தெற்கென்னுந் திசையொடு புணருங்காலத்து, ஆன ஒற்று மெய்திரிந்து னகாரமாகும் — அத்திசைக்குப் பொருந்திநின்ற றகார ஒற்றுத் தன்வடிவு திரிந்து னகாரஒற்றாய் நிற்கும் என்றவாறு.

திரிந்தென்றதனான் வடக்கென்பதன்கண் நின்ற ககர ஒற்றுக்கெடுத்து முடித்துக் கொள்க.

உதாரணம்: வடகிழக்கு வடமேற்கு தென்கிழக்கு தென்மேற்கு என வரும்.

வேறென்றதனால் திசைப்பெயரோடு பொருட்பெயர் வரினும் இம்முடிபு கொள்க. வடகடல் வடசுரம் வடவேங்கடம் தென்குமரி தென்சுரம் தென்னிலங்கை என வரும்.

மெய்யென்றதனான் உயிர் கெட்டுந் திரிந்தும் மெய் கெட்டும் முடிவனவும் உள, திசைப்பெயர்முன்னர்ப் பொருட்பெயர் வந்துழியென்று உணர்க. கிழக்கு என்பது கரை கூரை என்பவற்றோடு புணருமிடத்துக் கீழ்கரை கீழ்கூரை என நிலைமொழியிறுதி உகரம் மெய்யொடுங் கெட்டு அதன்மேல்நின்ற ககர ஒற்றும் ழகரத்தில் அகர முங் கெட்டு முதலெழுத்துநீண்டு முடிந்தன. மேற்கு, கரை கூரை, மீகரை மீகூரை என நிலைமொழி ஈற்று உகரம் மெய்யொடுங்கெட்டு அதன்மேல்நின்ற றகர ஒற்றுங் கெட்டு எகாரம் ஈகாரமாகி முடிந்தன. இன்னும் இதனானே மேன் மாடு மேல்பால் மேலைச்சேரி என்றாற்போல்வனவுஞ் செய் கையறிந்து முடிக்க. (௨எ)

௪௩௩. ஒன்றுமுத லாக வெட்ட னிறுதி
யெல்லா வெண்ணும் பத்தன் முன்வரிற்
குற்றிய லுகர மெய்யொடுங் கெடுமே
முற்ற வின்வரூஉ மிரண்டலங் கடையே.

நிறுத்தமுறையானே ஆறு ஈற்றுக் குற்றுகரமும் புணருமாறு உணர்த்தி இனி அவ் வீற்று எண்ணுப்பெயர் முடிக்கின்றார்; இஃது அவற்றுட் பத்தென்னும் எண் ணுப்பெயரோடு எண்ணுப்பெயர்வந்து புணருமாறு கூறு கின்றது.

இதன் பொருள்: ஒன்று முதலாக எட்டன் இறுதி எல்லா எண்ணும்—ஒன்றென்னும் எண்முதலாக எட்டென் னும் எண்ணீறாயுள்ள எல்லா எண்ணுப்பெயர்களும், பத் தன் முன் வரின்—பத்தென்னும் எண்ணுப்பெயரின்முன் வரின், குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங் கெடும்—அப்பத் தென்னுஞ் சொல்லிற் குற்றுகரந் தான் ஏறி நின்ற மெய் யோடுங் கெடும், இரண்டலங்கடை முற்ற இன் வரூஉம்—

ஆண்டு இரண்டல்லாத எண்ணுப்பெயர்களிடத்து முடிய இன்சாரியை இடைவந்து புணரும் என்றவாறு.

உதாரணம்: பதினொன்று பதின்மூன்று பதினான்கு பதினைந்து பதினாறு பதினேழு பதினெட்டு என வரும்.'

நிலைமொழி முற்கூறுதலான் பிறவெண்ணின் முன்னர்ப் பிறபெயர்வந்துழியும் இன்பெறுதல் கொள்க. ஒன்பதின்கூறு ஒன்பதின்பால் என வரும். முற்றவென்றதனாற் பதினொன்கென்புழி வந்த இன்னின் னகரம் வருமொழிக்கட் கருவிசெய்து கெடுத்து முடிக்க. (உஅ)

சுஙச. பத்த னொற்றுக்கெட னகார மிரட்ட
லொத்த தென்ப விரண்டுவரு காலை.

இது மேல் இன்பெறுமென்று விலக்கிய இரண்டற்குப் பிறிதுவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: பத்தன் ஒற்றுக் கெட னகாரம் இரட்டல்—பத்தென்னுஞ் சொல்லின் நின்ற தகர ஒற்றுக் கெட னகர ஒற்று இரட்டித்து வருதல், இரண்டு வருகாலை ஒத்ததென்ப — இரண்டென்னுமெண் வருங்காலத்திற் பொருந்திற்றென்பர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

உதாரணம்: பன்னிரண்டு என வரும்.

'குற்றியலுகர மெய்யொடுங்கெடும்' (எழு-சஙங.) என்ற விதி இதற்கும் மேலனவற்றிற்குங் கொள்க. (உகூ)

சுஙரு. ஆயிரம் வரினு மாயிய றிரியாது.

இஃது ஆயிரமென்னும் எண்ணுப்பெயர்வரின் வரும் முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ஆயிரம்வரினும் ஆயியல் திரியாது—முற்கூறிய பத்தன்முன்னர் ஒன்று முதலியனவேயன்றி

ஆயிரமென்னுமெண் வந்தாலும் ஈறுகெட்டு இன்பெற்று முடியும் இயல்பில் திரியாது என்றவாறு.

உதாரணம் : பதினாயிரம் என வரும்.

உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. (௩0)

௪௩௬. நிறையு மளவும் வரூஉங் காலையுங்
குறையா தாகு மின்னென் சாரியை.

இஃது எண்ணுப்பெயரோடு நிறைப்பெயரும் அளவுப் பெயரும் புணர்கின்ற புணர்ச்சி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : நிறையும் அளவும் வரூஉங் காலையும்—முற்கூறிய பத்தென்பதன் முன்னர் நிறைப்பெயரும் அளவுப்பெயரும் வருங்காலத்தும், இன்னென் சாரியை குறையாதாகும்—அவ்வின்னென்னுஞ்சாரியை குறையாது வந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : பதின்கழஞ்சு தொடி பலம் எனவும், பதின்கலம் சாடி தூதை பானை நாழி மண்டை வட்டி எனவும், பதிற்றகல் பதிற்றுழக்கு எனவும் வரும்.

குறையாதாகுமென்றதனாற் பொருட்பெயரும் எண்ணுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் வந்துழியும் இன் கொடுத்து வேண்டுஞ்செய்கை செய்துமுடிக்க. பதிற்றுவேலி யாண்டு அடுக்கு முழம் எனவும், பதின்றிங்கள் எனவும், பதிற்றுத் தொடி எனவும் வரும். பதிற்றொன்று என்பதுபோல இரண்டு முதற் பத்தளவும் ஒட்டுக.

இவ் வீற்றின் னகரம் றகரமாதல் 'அளவாகுமொழி முதல்' (எழு-௧உ௧.) என்பதனுள் 'நிலைஇய' என்றத னான் முடிக்க. இவற்றிற்கு ஒற்றிரட்டுதலும் உகரம்வருத லும் வல்லெழுத்துப்பெறுதலும் 'ஒன்றுமுதலாக' (எழு-௪௩௩.) என்பதனுள் 'முற்ற' என்றதனாற் கொள்க. (௩௧)

௪௩௭. ஒன்றுமுத லொன்பா னிறுதி முன்னர்
நின்ற பத்த னொற்றுக்கெட வாய்தம்
வந்திடை நிலையு மியற்கைத் தென்ப
கூறிய வியற்கை குற்றிய லுகர
மாற னிறுதி யல்வழி யான.

இஃது எண்ணுப்பெயரோடு பத்தென்னும் எண்ணுப் பெயர்க்கு முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ஒன்றுமுதல் ஒன்பான் இறுதிமுன்னர்—ஒன்றுமுதல் ஒன்பது ஈறுகக் கூறுகின்ற எண்ணுப் பெயர்களின்முன்னர், நின்ற பத்தன் ஒற்றுக்கெட—வருமொழியாக வந்துநின்ற பத்தென்னுஞ் சொல்லினது தகர ஒற்றுக்கெட, ஆய்தம் வந்து இடைநிலையும் இயற்கைத் தென்ப—ஆய்தமானது வந்து இடையே நிலைபெறும் இயல்பையுடைத்தென்று கூறுவர் ஆசிரியர், ஆறன் இறுதி அல்வழியான—அவற்றுள் ஆறென்னும் ஈறல்லாதவிடத்து, குற்றியலுகரங் கூறிய இயற்கை—குற்றியலுகரம் முற்கூறிய இயற்கையாய் மெய்யொடுங்கெட்டு முடியும் என்றவாறு.

இங்ஙனம் வருமாறு மேற்சூத்திரங்களுட் காட்டுதும்.

வந்தென்றதனுல் ஆய்தமாகத் திரியாது தகரஒற்றுக் கெட்டு ஒருபது என்று நிற்றலுங் கொள்க.　(௩௨)

௪௩௮. முதலீ ரெண்ணினொற்று ரகர மாகு
முகரம் வருத லாவயி னான.

இது மேற்கூறியவற்றிற் சிலவற்றிற்கு நிலைமொழிச் செய்கை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: முதலீ ரெண்ணி னொற்று ரகரம் ஆகும்—அவற்றின் முதற்கண் நின்ற இரண்டெண்ணி

னுடைய னகர ஒற்றும் ணகர ஒற்றும் ரகர ஒற்ருகத் திரிந்துநிற்கும், ஆவயினுன உகரம் வருதல்—அவ்விடத்து உகரம் வருக என்றவாறு.

உதாரணம் : ஒருபஃது என வரும். ஒன்றென்பதன் ஈற்றுக் குற்றுகரம் மெய்யொடுங் கெடுத்து னகர ஒற்றினை ரகர ஒற்ருக்கி உகர மேற்றி ஒருவென நிறுத்தி நின்ற பத்தென்பதன் தகரஒற்றுக் கெடுத்து ஆய்தமாக்கிப் பஃதென வருவித்து ஒருபஃது என முடிக்க. மேல்வருவனவற்றிற் குஞ் சூத்திரங்களாற் கூறுஞ் சிறப்புவிதி ஒழிந்தவற்றிற்கு இதுவே முடிபாகக் கொள்க. (௩௩)

௪௩௯. இடைநிலை ரகர மிரண்டெ னெண்ணிற்கு
நடைமருங் கின்றே பொருள்வயி ஞன.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : இரண்டெனெண்ணிற்கு இடைநிலை ரகரம்—இரண்டென் னுமெண்ணிற்கு இடைநின்ற ரகரம், பொருள்வயினுன—அம்மொழி பொருள்பெறும் இடத்து, நடைமருங்கின்று—நடக்கும் இடமின்றிக் கெடும் என்றவாறு.

உதாரணம் : இருபஃது என வரும். இதற்கு ரகர வுயிர்மெய் இதனுற் கெடுத்து ஏனைய கூறியவாறே கூட்டி முடிக்க.

பொருளெனவே எண்ணல்லாப் பெயருங் கொள்க. இருகடல் இருவினை இருபிறப்பு என வரும். (௩௪)

௪௪௰. மூன்று மாறு நெடுமுதல் குறுகும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுகும்—மூன்றென்னு மெண்ணும் ஆறென்னுமெண்ணும் நெடுமுதல் குறுகி முடியும் என்றவாறு.

அறு எனக் குறுக்கிப் பஃது என வருவித்து அறுபஃது என முடிக்க. (௩௫)

௪௪௧. மூன்ற னொற்றே பகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : மூன்றன் ஒற்றே பகாரமாகும்—மூன்றென்னும் எண்ணின்கண் நின்ற னகர ஒற்றுப் பகர ஒற்றாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : முப்பஃது என வரும். (௩௬)

௪௪௨. நான்க னொற்றே றகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : நான்கன் ஒற்றே றகாரமாகும்—நான்கென்னும் எண்ணின்கண் நின்ற னகர ஒற்று றகர ஒற்றாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : நாற்பஃது என வரும். (௩௭)

௪௪௩. ஐந்த னொற்றே மகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : ஐந்தனொற்றே மகாரமாகும்—ஐந்தென்னுமெண்ணின்கண் நின்ற நகர ஒற்று மகர ஒற்றாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஐம்பஃது என வரும்.

ஏழு குற்றியலுகர ஈறன்மை உருபியலுட் காண்க. ()

௪௪௪. எட்ட னொற்றே ணகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: எட்டனொற்றே ணகாரமாகும்—எட்டென்னுமெண்ணின்கண் நின்ற டகர ஒற்று ணகர ஒற்றாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: எண்பஃது என வரும். (௩௯)

௪௪௫. ஒன்பா னொகரமிசைத் தகர மொற்று
முந்தை யொற்றே ணகார மிரட்டும்
பஃதென் கிளவி யாய்தபக ரங்கெட
நிற்றல் வேண்டு மூகாரக் கிளவி
யொற்றிய தகரம் றகர மாகும்.

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: ஒன்பான் ஒகரமிசைத் தகரம் ஒற்றும்—ஒன்பது என நிறுத்திப் பஃது என வருவித்து முடிக்குங்கால், நிலைமொழியாகிய ஒன்பதென்னும் எண்ணினது ஒகரத்திற்கு முன்னாக ஒரு தகர ஒற்றுத் தோன்றி நிற்கும், முந்தை ஒற்றே ணகாரம் இரட்டும்—முன்சொன்ன ஒகரத்திற்குமுன்னர் நின்ற னகர ஒற்று ணகாரஒற்றாய் இரட்டித்து நிற்கும், பஃதென் கிளவி ஆய்த பகரங்கெட—வருமொழியாகிய பஃதென்னுஞ்சொல் தன்கண் ஆய்தமும் பகரமுங் கெட்டுப்போக, ஊகாரக் கிளவி நிற்றல் வேண்டும்—நிலைமொழியில் இரட்டிய ணகரத்தின்பின்னர் ஊகாரமாகிய எழுத்துவந்து நிற்றலை ஆசிரியன் விரும்பும், ஒற்றிய தகரம் றகரமாகும்—வருமொழியாகிய பத்தென்பதன் ஈற்றின்மேலேறிய உகரங் கெடாது பிரிந்துநிற்ப ஒற்றாய்நின்ற தகரம் றகர ஒற்றாய் நிற்கும் என்றவாறு.

உதாரணம்: தொண்ணூறு என வரும். இதனை ஒற்றாய்வந்துநின்ற தகர ஒற்றின்மேல் நிலைமொழி ஒகரத்தை

எற்றித் தொவ்வாக்கி ணகர ஒற்று இரட்டி அதன்மேல் வரு மொழிக்கட் பகரமும் ஆய்தமுங்கெட வந்த ஊகாரமேற்றித் தொண்ணூ வாக்கிப் பகரவாய்தமென்னுத முறையன்றிக் கூற்றினுன் நிலைமொழிக்கட் பகரமும் ஆய்தமுங் கெடுத்துக் குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங்கெடுத்து வருமொழி இறுதித் தகர ஒற்றுத் திரிந்துநின்ற றகர ஒற்றின்மேலே நின்ற உகரமேற்றித் தொண்ணூறெனு முடிக்க. (௪0)

௪௪௬. அளந்தறி கிளவியு நிறையின் கிளவியுங்
கிளந்த வியல தோன்றுங் காலை.

இது மேற்கூறிய ஒன்றுமுதல் ஒன்பானெண்களோடு அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அளந்தறி கிளவியும் நிறையின் கிளவியுந் தோன்றுங் காலை—முற்கூறிய ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களின்முன்னர் அளந்தறியப்படும் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் வந்து தோன்றுங்காலத்து, கிளந்த இயல—ஆறன் ஈறு அல்வழிக் குற்றுகரம் மெய்யொடுங் கெட்டு முதலீரெண்ணிறெற்று ரகாரமாய் உகரம் வந்து இடைநிலை ரகரங்கெட்டு மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுகி நான்கனெற்று வன்கணத்து றகரமாய் எட்டனெற்று ணகாரமாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஒருகலம் இருகலம் சாடி தூதை பானை நாழி மண்டை வட்டி எனவும், ஒருகழஞ்சு இருகழஞ்சு கஃசு தொடி பலம் எனவும் வரும். அகல் உழக்கு என்பன முன்னர் முடித்தும். இவை முதலீரெண்ணின் செய்கை.

தோன்றுங்காலையென்றதனுன் இவ்வெண்ணின்முன்னர் எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் முடியாதுநின்ற எண்ணுப்பெயர்களெல்லாம் இவ் விதியும் பிறவிதியும் எய்து

வித்து முடித்துக்கொள்க. ஒருமூன்று ஒருநான்கு இருமூன்று இருநான்கு ஒருகால் இருகால் ஒருமுந்திரிகை இருமுந்திரிகை ஒருமுக்கால் இருமுக்கால் என்பன பிறவுங் கொணர்ந்து ஒட்டுக. இனிப் பிறவிதி எய்துவன ஓரொன்று ஓரிரண்டு ஓரைந்து ஓராறு ஓரேழு ஓரெட்டு ஓரொன்பது எனவும், ஈரொன்று ஈரிரண்டு ஈரைந்து ஈராறு ஈரேழு ஈரெட்டு ஈரொன்பது எனவும், மூவொன்று மூவிரண்டு மூவைந்து மூவாறு மூவேழு மூவெட்டு மூவொன்பது எனவும், 'முதலீரெண்ணின்முனுயிர்' (எழு-சடுரு.) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் உயிர்க்கு எய்திய பிறவிதியும் 'மூன்றன்முதனிலைநீடலுமுரித்து' (எழு-சடுள.) என்ற பிறவிதியும் பெற்றுப் பிற்செய்கைகளும் பெற்று முடிந்தன. நாலொன்று நாலிரண்டு நாலைந்து நாலாறு நாலேழு நாலெட்டு நாலொன்பது என்பன 'நான்கனொற்றேலகாரமாகும்' (எழு-சடுஅ.) என்ற விதிபெற்று முடிந்தன. பிறவும் இவ்வாறேயன்றி அளவும் நிறையுமன்றி வருவனவெல்லாம் இவ்விலேசான் முடிக்க. (சக)

சசஎ. மூன்ற னொற்றே வந்த தொக்கும்.

இது மேல் மாட்டேற்றோடு ஒவ்வாததற்கு வேறு முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: மூன்றனொற்றே வந்ததொக்கும்—மூன்றுமெண்ணின்கணின்ற னகர ஒற்று வருமொழியாய் வந்த அளவுப்பெயர் நிறைப்பெயர்களின் முன்னர் வந்த வல்லொற்றோடு ஒத்த ஒற்றாய்த் திரிந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: முக்கலம் சாடி தூதை பானை எனவும், முக்கழஞ்சு கஃசு தொடி பலம் எனவும் வரும்.

'நான்கனொற்றே றகாரமாகும்' (எழு-௪௪உ.) என்ற முன்னை மாட்டேறு நிற்றலின் நாற்கலம் சாடி தூதை பானை எனவும், நாற்கழஞ்சு தொடி பலம் எனவும் வரும். (௪உ)

௪௪௩. ஐந்த னொற்றே மெல்லெழுத் தாகும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: ஐந்தனொற்றே மெல்லெழுத்தாகும்—ஐந்தாவதன்கண் நின்ற நகர ஒற்று வருமொழி வல்லெழுத்துக்கு ஏற்ற மெல்லெழுத்தாகத் திரிந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஐங்கலம் சாடி தூதை பானை எனவும், ஐங்கழஞ்சு தொடி பலம் எனவும் வரும். ஏகாரம் ஈற்றசை. (௪௩)

௪௪௪. கசதப முதன்மொழி வரூஉங் காலை.

இது முற்கூறிய மூன்றற்கும் ஐந்தற்கும் வருமொழி வரையறுக்கின்றது.

இதன் பொருள்: கசதப முதன்மொழி வரூஉங் காலை—மூன்றனொற்று வந்ததொப்பதூஉம் ஐந்தனொற்று மெல்லெழுத்தாவதூஉம் அவ்வளவுப்பெயர் ஒன்பதினும் வன்கணமாகிய கசதபக்கள் முதன்மொழியாய் வந்த இடத்து என்றவாறு.

அது முன்னர்க் காட்டினும். ஆறு 'நெடுமுதல் குறுகும்' (எழு-௪௪ம.) என்ற மாட்டேற்றானே ஆறு நெடுமுதல் குறுகிநின்றது.

உதாரணம்: அறுகலம் சாடி தூதை பானை நாழி மண்டை வட்டி எனவும், அறுகழஞ்சு தொடி பலம்

எனவும் வரும். அகல் உழக்கு என்பன மேற்காட்டினும். எழு குற்றுகர ஈறன்மையின் மாட்டேறு எலா தாயிற்று. (௪௪)

௪௫௰. நமவ வென்னு மூன்றொடு சிவணி
யகரம் வரினு மெட்டன்மு னியல்பே.

இது வேண்டாதுகூறி வேண்டியது முடிக்கின்றது, 'ஞநமயவ' (எழு-௧௪௪.) என்னுஞ் சூத்திரத்துட் கூறிய வற்றைக் கூறுதலின்.

இதன் பொருள்: எட்டன்முன் — எட்டென்பதன் முன்னர், நமவ என்னும் மூன்றொடு சிவணி அகரம் வரினும்—அளவுப்பெயர்களின் முன்னர் மென்கணத்து இரண்டும் இடைக்கணத்து ஒன்றுமாகிய நமவ என்னும் மூன்றனோடு பொருந்தி உயிர்க்கணத்து அகரம் வரினும், உம்மையான் உயிர்க்கணத்து உகரம் வரினுங் கூறுத வல்லெழுத்துக்கள் வரினும், இயல்பு—முற்கூறியவாறே டகாரம் ணகாரமாய் வேறோர் விகாரமின்றி இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

நமவவென்னும் மூன்றும் வந்தாற்போல அகரம்வரினு மென்பது பொருள்.

உதாரணம்: எண்ணாழி மண்டை வட்டி எனவும், எண்ணகல் எண்ணுழக்கு எனவும், எண்கலம் சாடி தூதை பானை எனவும் வரும்.

ஒன்றென முடித்தலான் வன்கணத்து நிறைப்பெயருங் கொள்க. எண்கழஞ்சு தொடி பலம் என வரும்.

இவ் வேண்டா கூறலான் எண்ணகலெனக் குற்றுகர ஈறாய்க் கேடுந் திரிவும் பெற்று உயிர்வருமொழியான தொடர்மொழிக்கண் ஒற்றிரட்டுதல் கொள்க. (௪௫)

௪௫௧. ஐந்து மூன்று நமவரு காலை
வந்த தொக்கு மொற்றிய னிலையே.

இதுவும் மேல் மாட்டேற்றோடு ஒவ்வாமுடிபு கூறு கின்றது.

இதன் பொருள் : ஐந்தும் மூன்றும் நம வருகாலை— ஐந்தென்னுமெண்ணும் மூன்றென்னுமெண்ணும் நகர முதன்மொழியும் மகரமுதன்மொழியும் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, ஒற்றியல் நிலை—நிலைமொழிக்கண் நின்ற ஒற்று நடக்கும் நிலைமைகூறின், வந்தது ஒக்கும்—மேற் கூறியவாறே மகரமும் பகரமுமாகாது வருமொழிமுதல் வந்த ஒற்றோடு ஒத்த ஒற்றாய்முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஐந்நாழி ஐம்மண்டை மூந்நாழி மும் மண்டை என வரும்.

மூன்றும் ஐந்தும் என்னாத முறையன்றிக் கூற்றினால் நானாழி நான்மண்டை என்புழி நிலைமொழி னகரம் றகரமா காது நின்றவாறே நின்று முடிதலும் வருமொழிமுதனின்ற நகரம் னகரமாகத் திரிய நிலைமொழி நகரங் கெடுதலுங் கொள்க.　　(௪௬)

௪௫௨. மூன்ற னொற்றே வகரம் வருவழித்
தோன்றிய வகரத் துருவா கும்மே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: மூன்றனொற்று—மூன்றுமெண்ணின் கணின்ற னகர ஒற்று, வகரம் வருவழி—வகரமுதன்மொழி வருமிடத்து, தோன்றிய வகரத்து உருவாகும்—அவ்வரு மொழியாய்த் தோன்றிய வகரத்தின் வடிவாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : முவ்வட்டி என வரும்.

தோன்றிய என்றதனானே முதல் நீண்டு வகர ஒற்றின்றி மூவட்டி என்றுமாம். (சஎ)

சடுங. நான்க னொற்றே லகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: நான்கனொற்று—நான்காமெண்ணின் கணின்ற னகர ஒற்று, லகாரமாகும்—வகரமுதன்மொழி வந்தால் லகர ஒற்றாகத்திரிந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: நால்வட்டி என வரும். (சஅ)

சடுச. ஐந்த னொற்றே முந்தைய து கெடுமே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: ஐந்தனொற்று—ஐந்தாமெண்ணின்கணின்ற நகர ஒற்று, முந்தையது கெடும்—வகரமுதன் மொழிவந்தால் முன்னின்ற வடிவு கெட்டு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஐவட்டி என வரும்.

முந்தையென்றதனால் நகர ஒற்றுக் கெடாது வகர ஒற்றாகத்திரிந்து ஐவ்வட்டியெனச் சிறுபான்மை வரும். ()

சடுரு. முதலீ ரெண்ணின்மு னுயிர்வரு காலைத்
தவலென மொழிப வுகரக் கிளவி
முதனிலை நீட லாவயி னான.

இது மாட்டேற்றான் எய்திய உகரத்திற்குக் கேடுகூறி முதனீள்க என்றலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: முதலீரெண்ணின் முன் உயிர் வரு காலை—ஒரு இரு என முடிந்துநின்ற இரண்டெண்ணின்

முன்னர் உயிர்முதன்மொழி வருமொழியாய் வருங்காலத்து, உகரக்கிளவி தவலென மொழிப—நிலைமொழி யுகரமாகிய எழுத்துக் கெடுதலாமென்று சொல்லுவர் புலவர், ஆவயி னுன முதனிலை நீடல்—அவ்விரண்டெண்ணின்க ணின்ற முதலெழுத்துக்கள் நீண்டு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஓரகல் ஈரகல் ஒருழக்கு ஈருழக்கு என வரும். (௫0)

சருசு. மூன்று நான்கு மைந்தென் கிளவியுந்
தோன்றிய வகரத் தியற்கை யாகும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: மூன்றும் நான்கும் ஐந்தென் கிளவியும்—மூன்றென்னுமெண்ணும் நான்கென்னுமெண்ணும் ஐந்தென்னுமெண்ணும், தோன்றிய வகரத்து இயற்கையாகும்—முன்னர்த் தோன்றிநின்ற வகரம் வருமொழிக்குக் கூறிய இயல்பாக மூன்றின்கண் வகர ஒற்றுயும், நான்கின் கண் லகர ஒற்றுயும், ஐந்தின்கண் ஒற்றுக்கெட்டும் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: முவ்வகல் முவ்வுழக்கு என இதற்குத் தோன்றிய என்றதனுல் ஒற்றிரட்டுதல் கொள்க. நாலகல் நாலுழக்கு ஐயகல் ஐயுழக்கு என வரும்.

தோன்றிய என்றதனுல் மேல் மூன்றென்பது முதல் நீண்ட இடத்து நிலைமொழி னகரவொற்றுக் கெடுத்துக் கொள்க. இயற்கை யென்றதனுல் தொடர்மொழிக்கண் ஒற்றிரட்டுதல் கொள்க. 'மூன்றனொற்றே' முதலிய மூன்று சூத்திரமுங் கொணர்ந்து முடிக்க. (௫௧)

சருஎ. மூன்றன் முதனிலை நீடலு முரித்தே
யுழக்கென் கிளவி வழக்கத் தான.

இது முன்னர்க் குறுகுமென்றதனை நீண்டுமுடிக என்றலின் எய்தியது விலக்கிற்று.

இதன் பொருள்: மூன்றன் முதனிலை நீடலும் உரித்து—மூன்றென்னு மெண்ணின் முதனின்ற எழுத்து நீண்டுமுடிதலும் உரித்து, அஃதியாண்டெனின், உழக்கு என் கிளவி வழக்கத்தான—உழக்கென்னுஞ் சொன் முடியும் வழக்கிடத்து என்றவாறு.

உதாரணம்: மூவுழக்கு என வரும்.

வழக்கத்தான என்பதனுன் அகலென்கிளவிக்கு முதனிலை நீடலுங் கொள்க. மூவகல் என வரும். இன்னும் அதனுனே நிலைமொழி னகர ஒற்றுக் கெடுக்க.

மூழக்கு மூழாக்கென்னும் மருமுடிபு இவ்வோத்தின் புறனடையான் முடிக்க. (௫௨)

௪௫௮. ஆறென் கிளவி முதனீ டும்மே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: ஆறென்கிளவி—ஆறென்னு மெண்ணுப்பெயர் அகல் உழக்கு என்பன வரின், முதல் நீடும்—முன்னர்க் குறுகிநின்ற முதலெழுத்து நீண்டு முடியும் என்றவாறு.

அறுவென்னுது ஆறென்முர், திரிந்ததன்றிரிபது என்னும் நயத்தால்.

உதாரணம்: ஆறகல் ஆறுழக்கு என வரும். (௫௩)

௪௫௯. ஒன்பா னிறுதி யுருபுநிலை திரியா
தின்பெறல் வேண்டுஞ் சாரியை
[மொழியே.

இது குற்றுகரம் மெய்யொடுங் கெடாது நின்று இன் பெறுக என்றலின் எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

இதன் பொருள் : ஒன்பான் இறுதி உருபுநிலை திரியாது—அளவும் நிறையும் வருவழி ஒன்பதென்னும் எண்ணின் இறுதிக் குற்றுகரந் தன்வடிவு நிலைதிரியாதுநின்று, சாரியைமொழி இன் பெறல்வேண்டும்—சாரியைச்சொல்லாகிய இன் பெற்று முடிதலை விரும்பும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஒன்பதின்கலம் சாடி தூதை பானை நாழி மண்டை வட்டி அகல் உழக்கு எனவும், கழஞ்சு தொடி பலம் எனவும் வரும்.

சாரியைமொழி யென்றதனான் இன்னேடு உகரமும் வல்லெழுத்துங் கொடுத்துச் செய்கைசெய்து முடிக்க. ஒன்பதிற்றுக்கலம் சாடி என எல்லாவற்ருேடும் ஒட்டுக.

உருபென்பதனான் ஒன்பதிற்றென ஒற்றிரட்டுதல் எல்லாவற்றிற்குங் கொள்க.

இன்னும் இதனனே ஒன்பதினுழியென்புழி வந்த இன்னின் னகரக்கேடுங் கொள்க. ‘அளவாகுமொழி முதல்’ (எழு-கஉக.) என்பதனனும் ‘நிலைஇய’ என்னும் இலேசானும் இன்னின் னகரம் றகரமாதல் கொள்க. (ருச)

சசூ௫. நூறுமுன் வரினுங் கூறிய வியல்பே.

இஃது ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களோடு நூறென்பதனைப் புணர்க்கின்றது.

இதன் பொருள் : முன்—ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களின் முன்னர், நூறுவரினும்—நூறென்னுமெண்ணுப் பெயர் வந்தாலும், கூறிய இயல்பு—மேற் பத்தென்பத

னேடு புணரும்வழிக் கூறிய இயல்பு எய்தி முடியும் என்றவாறு.

அது குற்றுகரம் மெய்யொடுங்கெட்டு மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுகி முதலீரெண்ணி னொற்று ரகரமாய் உகரம் பெற்று இடைநிலை ரகரம் இரண்டன்கட் கெட்டு முடிதலாம்.

உதாரணம் : ஒருநூறு இருநூறு அறுநூறு எண்ணூறு என வரும். இவை மாட்டேற்ருன் முடிந்தன. மாட்டேறு ஒவ்வாதன மேற்கூறி முடிப்ப. (௫௫)

௪௬௧. மூன்ற னொற்றே நகார மாகும்.

இது மாட்டேற்ரேடு ஒவ்வாததற்கு வேறுமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மூன்றனொற்றே நகாரமாகும்— மூன்ருமெண்ணின்கணின்ற னகரவொற்று நகரவொற்ருகும் என்றவாறு.

உதாரணம் : முந்நூறு என வரும். (௫௬)

௪௬௨. நான்கு னைந்து மொற்றுமெய் திரியா.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : நான்கும் ஐந்தும் ஒற்று மெய் திரியா—நான்கென்னு மெண்ணும் ஐந்தென்னுமெண்ணுந் தம்மொற்றுக்கள் நிலைதிரியாது முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : நானூறு ஐந்நூறு என வரும்.

மெய்யென்றதனுன் நானூறென்புழி வருமொழி நகரத்துள் ஊகாரம் பிரித்து 'லனவெனவரூஉம்' (எழு-௧௪௯.) என்பதனுன் னகரவொற்ருக்கி ஊகாரமேற்றி நிலைமொழி னகரங் கெடுத்துக் கொள்க. (௫௭)

௪௬௩. ஒன்பான் முதனிலை முந்துகிளந் தற்றே
முந்தை யொற்றே ளகார மிரட்டு
நூறென் கிளவி நகார மெய்கெட
ஊவா வாகு மியற்கைத் தென்ப
வாயிடை வருத லிகார ரகார
மீறுமெய் கெடுத்து மகர மொற்றும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : ஒன்பான் முதனிலை முந்து கிளந் தற்று—ஒன்பதென்னுமெண்ணின் முதனின்ற ஒகரம் மேற் பத்தென்பதனோடு புணரும்வழிக் கூறியவாறு போல ஒரு தகரம் ஒற்றி அதன்மேல் ஏறிமுடியும், முந்தை ஒற்றே ளகாரம் இரட்டும்—அவ்வொகரத்தின் முன்னின்ற னகர ஒற்று ளகர ஒற்றாய் இரட்டித்து நிற்கும், நூறென் கிளவி நகார மெய்கெட ஊ ஆவாகும் இயற்கைத்தென்ப—வருமொழியாகிய நூறென்னுமெண்ணுப்பெயர் நகரமாகிய மெய்கெட அதன்மேல் ஏறிய ஊகாரம் ஆகாரமாம் இயல்பையுடைத்தென்பர் புலவர், ஆயிடை இகர ரகரம் வருதல்—அம்மொழியிடை ஓர் இகரமும் ரகாரமும் வருக. ஈறு மெய் கெடுத்து மகரம் ஒற்றும்—ஈறாகிய குற்றுகரத்தினையும் அஃது ஏறிநின்ற றகர ஒற்றினையுங் கெடுத்து ஓர் மகர ஒற்று வந்து முடியும் என்றவாறு.

மெய்யென்பதனான் நிலைமொழிக்கட் பகரங் கெடுக்க.

உதாரணம் : தொள்ளாயிரம் என வரும்.

இதனை ஒன்பதென்னும் ஒகரத்தின்முன்னர் வந்த தகர ஒற்றின்மேலே ஒகரத்தையேற்றிப் பகரங் கெடுத்துக் குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங்கெடுத்துநின்ற னகர ஒற்றினை இரண்டு ளகர ஒற்றாக்கி நூறென்பதன் நகரங்கெடுத்து ஊகாரம் ஆகாரமாக்கி ளகரத்தின் மேலேற்றி இகரமும்

ரகரமும் வருவித்து விகாரப்பட்ட உயிராகிய ஆகாரத்தின் முன் உடம்படுமெய் யகாரம் வருவித்து றகர உகரங் கெடுத்து மகர ஒற்று வருவித்து முடிக்க. (ருஅ)

சகூசு. ஆயிரக் கிளவி வருஉங் காலை
முதலீ ரெண்ணி னுகரங் கெடுமே.

இஃது அவ் வொன்றுமுதல் ஒன்பான்களோடு ஆயிரம் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஆயிரக்கிளவி வருஉங் காலை—ஆயிர மென்னுஞ் சொல் ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்கள் முன் வருங் காலத்து, முதல் ஈரெண்ணின் உகரம் கெடும்—ஒரு இரு என்னும் இரண்டெண்ணின்கட் பெற்று நின்ற உகரங் கெட்டு முடியும் என்றவாறு.

உகரங்கெடுமெனவே ஏனையன முன்னர்க் கூறியவாறே நிற்றல் பெற்றும்.

உதாரணம் : ஓராயிரம் இராயிரம் என வரும். (ருகூ)

சகூரு. முதனிலை நீடினு மான மில்லை.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : முதனிலை நீடினும் மானமில்லை— அம்முதலீரெண்ணின் முதற்கணின்ற ஒகார இகாரங்கள் நீண்டுமுடியினுங் குற்றமில்லை என்றவாறு.

உதாரணம் : ஓராயிரம் ஈராயிரம் என வரும். (சுய)

சகூசு. மூன்ற னொற்றே வகார மாகும்.

இது மூன்றென்னுமெண் ஆயிரத்தோடு புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மூன்றனொற்றே வகாரமாகும்— மூன்றென்னுமெண்ணின்கணின்ற னகர ஒற்று வகர ஒற்றாகத் திரிந்துமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : முவ்வாயிரம் என வரும்.

முன்னிற் சூத்திரத்து நிலை என்றதனான் இதனை முத னிலை நீட்டி வகர ஒற்றுக் கெடுத்து மூவாயிரம் என முடிக்க. (௬௧)

௪௬௭. நான்க னொற்றே லகார மாகும்.

இது நான்கென்னுமெண் அதனோடு புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : நான்கனொற்றே லகாரமாகும்— நான்கென்னு மெண்ணின்கணின்ற னகர ஒற்று லகர ஒற்றாகத் திரிந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : நாலாயிரம் என வரும். (௬௨)

௪௬௮. ஐந்த னொற்றே யகார மாகும்.

இஃது ஐந்தென்னுமெண் அதனோடு புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஐந்தனொற்றே யகாரமாகும்—ஐந் தென்னுமெண்ணின்கணின்ற நகர ஒற்று யகர ஒற்றாகத் திரிந்துமுடியும் என்றவாறு.

ஐயாயிரம் என வரும். (௬௩)

௪௬௯. ஆறன் மருங்கிற் குற்றிய லுகர
மீறுமெய் யொழியக் கெடுதல் வேண்டும்.

இஃது ஆறென்னுமெண் அதனோடு புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஆறன் மருங்கிற் குற்றியலுகரம்—ஆறென்னுமெண்ணின்கணின்ற குற்றியலுகரம் நெடுமுதல் குறுகி அறுவென முற்றுகரமாய் நிற்றலின், மெய் ஒழிய ஈறு கெடுதல்வேண்டும்—அது தானேறிய மெய்யாகிய றகர ஒற்றுக் கெடாதுநிற்ப முற்றுகரமாகிய ஈறுதான் கெட்டுப் புணர்தலை விரும்பும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

உதாரணம் : அறுபிரம் என வரும்.

முன்னர் 'நெடுமுதல்குறுகும்' (எழு-சசய.) என்ற வழி அறுவெனநின்ற முற்றுகரத்திற்கே ஈண்டுக் கேடு கூறினரென்பது பெற்ரும், என்னே ? குற்றியலுகரமாயின் ஏறிமுடிதலின். இது குற்றுகரந் திரிந்து முற்றுகரமாய் நிற்றலின் ஈண்டு முடிபுகூறினர். முற்றியலுகரம் ஈறு மெய்யொழியக் கெடுமெனவே குற்றுகரங் கெடாது ஏறி முடியு மென்பது அருத்தாபத்தியாற் பெறுதும். ஆறுயிரம் என வரும்.

மருங்கென்றதனுற் பிறபொருட் பெயர்க்கண்ணும் நெடுமுதல் குறுகாது நின்று முடிதல் கொள்க. ஆறுகுவதே என வரும். (௯௪)

சஎ௰. ஒன்பா னிறுதி யுருவுநிலை திரியா
தின்பெறல் வேண்டுஞ் சாரியை மரபே.

இஃது ஒன்பதென்னுமெண் அதனேடு புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஒன்பான் இறுதி—ஒன்பதென்னு மெண்ணின் இறுதிக் குற்றுகரம் ; உருவுநிலை திரியாது—தன்வடிவுநிலை திரிந்து கெடாது, சாரியை மரபு இன் பெறல்வேண்டும்—சாரியையாகிய மரபினையுடைய இன் பெற்றுமுடிதலை விரும்பும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஒன்பதினுயிரம் என வரும்.

உருவென்றும் நிலையென்றுஞ் சாரியைமரபென்றுங் கூறிய மிகையால் ஆயிரமல்லாத பிறவெண்ணின்கண்ணும் பொருட்பெயரிடத்தும் இன்னும் உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்று முடியும் முடிபுகொள்க. ஒன்பதிற்றுக்கோடி ஒன்பதிற்றொன்பது ஒன்பதிற்றுத்தடக்கை ஒன்பதிற்றெழுத்து என வரும்.

இன்னும் இவ்விலேசானே வேறொரு முடிபின்மையிற் கூறுதொழிந்த எண்ணுயிரமென்றவழி ஒற்றிரட்டுதலும் ஈண்டுக் கூறியவற்றிற்கு ஒற்றிரட்டுதலுங் கொள்க. 'அளவாகுமொழிமுதல்' (எழு-௩௨௧.) என்பதனுள் 'நிலைஇய' என்றதனான் னகரம் றகரமாதல் கொள்க. (௬௫)

௪௭௧. நூறு யிரமுன் வரூஉங் காலை நூற னியற்கை முதனிலைக் கிளவி.

இஃது ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களோடு நூறென்னுமெண் அடையடுத்த ஆயிரம் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: நூறுயிரம் முன் வரூஉங் காலை—நூறுயிரமென்னும் அடையடுத்தமொழி ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்கள் முன் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, முதனிலைக் கிளவி நூறன் இயற்கை—ஒன்றென்னும் முதனிலைக்கிளவி ஒன்று முன் நூறென்னுமெண்ணோடு முடிந்தாற்போல விகாரமெய்தி முடியும். எனவே வழிநிலைக்கிளவியாகிய இரண்டுமுதலிய எண்கள் விகாரமெய்தியும் எய்தாது இயல்பாயும் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஒருநூறுயிரம் என வரும். ஏனையன இருநூறுயிரம் இரண்டுநூறுயிரம், முந்நூறுயிரம் மூன்றுநூறுயிரம், நானூறுயிரம் நான்குநூறுயிரம், ஐந்நூறுயிரம் ஐந்துநூறுயிரம், அறுநூறுயிரம் ஆறுநூறுயிரம், எண்ணூறுயிரம் எட்டுநூறுயிரம், ஒன்பதுநூறுயிரம் என வரும்.

இவ்விகாரப்பட்டனவற்றிற்குக் குற்றுகரம் மெய்யொடுங் கெடுத்து முதலீரெண்ணினொற்று ரகரமாக்கி உகரம் வருவித்து மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல்குறுக்கி மூன்றனொற்று நகாரமாக்கி நான்கும் ஐந்தும் ஒற்றுமெய்திரியா வாக்கி எட்டனொற்று ணகாரமாக்கி இலேசுகளாற்கொண்ட செய்கைகளில் வேண்டுவனவுங் கொணர்ந்து முடிக்க.

எற்புழிக்கோட லென்பதனாற் தொள்ளாயிரமென்ற முடிபினோடு மாட்டேறு சென்றதேனும் அவ்வாறு முடியாதென்று கொள்க. முன்னென்பதனான் இன் சாரியை பெற்று ஒன்பதினாறுயிரம் என்றுமாம். நிலையென்றதனான் மூன்றும் ஆறும் இயல்பாக முடிவுழி நெடுமுதல் குறுகாமை கொள்க. (௬௬)

௪௭௨. நூறென் கிளவி யொன்றுமுத லொன்பாற்
கீறுசினை யொழிய வினவொற்று மிகுமே.

இது நூறென்பதனோடு ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களைப் புணர்க்கின்றது.

இதன் பொருள் : நூறு என் கிளவி—நூறென்னு மெண்ணுப்பெயர், ஒன்று முதல் ஒன்பாற்கு—ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களோடு புணருமிடத்து, ஈறு சினையொழிய—ஈறாகிய குற்றுகரந் தன்னாற் பற்றப்பட்ட மெய்யொடுங் கெடாதுநிற்ப, இன ஒற்று மிகும்—அச்சினைக்கு இனமாகிய றகர ஒற்று மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : நூற்றொன்று என வரும். இரண்டு முதல் ஒன்பது அளவுஞ் செய்கையறிந்து ஒட்டுக.

ஈறுசினை என்று ஓதிய மிகையான் நூறென்பதனோடு பிற எண்ணும் பிறபொருட்பெயரும் இவ்விதியும் பிறவிதியும் எய்திமுடிதல் கொள்க. நூற்றுப்பத்து நூற்றுக்கோடி

நூற்றுத்தொண்ணூறு எனவும், நூற்றுக்குறை நூற்றிதழ்த்தாமரை நூற்றுக்காணம் நூற்றுக்கான்மண்டபம் எனவும் இன ஒற்று மிக்கன கொள்க. இன்னும் இதனானே இருநூற்றொன்று இரண்டுநூற்றொன்று என நூறு அடையடுத்தவழியுங் கொள்க. (௬௭)

சஎ௩. அவையூர் பத்தினு மத்தொழிற் றாகும்.

இஃது அந்நூறென்பதனோடு ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்கள் அடையடுத்தவழிப் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அவை ஊர்பத்தினும்—அந்நூறென்பது நின்று முற்கூறிய ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களை ஊர்ந்து வந்த பத்தென்பதனோடு புணருமிடத்தும், அத்தொழிற்றாகும்—ஈறு சினைமொழிய இன ஒற்று மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : நூற்றொருபஃது இருபஃது முப்பஃது நாற்பஃது ஐம்பஃது அறுபஃது எழுபஃது எண்பஃது என வரும். மற்று நூற்றென்பது அவை ஊரப்பட்டு வந்தது அன்மை உணர்க.

ஆகுமென்றதனான் ஒருநூற்றொருபஃது இருநூற்றொருபஃது என நிலைமொழி அடையடுத்து முடியும் முடியுங் கொள்க. (௬௮)

சஎச. அளவு நிறையு மாயிய றிரியாது
குற்றிய லுகரமும் வல்லெழுத் தியற்கையு
முற்கிளந் தன்ன வென்மனார் புலவர்.

இது நூறென்பதனோடு அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அளவும் நிறையும் ஆயியல் திரியாது—நூறென்பதனோடு அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெய

ரும் புணருமிடத்து முற்கூறிய இயல்பிற் றிரியாது இன ஒற்று மிக்குமுடியும், குற்றியலுகரமும் வல்லெழுத்தியற்கையும்—அவ்விடத்துக் குற்றியலுகரங் கெடாமையும் இன ஒற்று மிக்கு வன்றொடர்மொழியாய் நிற்றலின் வருமொழி வல்லெழுத்து மிகும் இயல்பும், முற் கிளந்தன்ன என்மனார் புலவர்—'வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்துமிகுமே' (எழு-௪௨௬.) என வன்றொடர்மொழிக்குக் கூறிய தன்மையவாய் முடியுமென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம்: நூற்றுக்கலம் சாடி தூதை பானை நாழி மண்டை வட்டி அகல் உழக்கு எனவும், கழஞ்சு தொடி பலம் எனவும் வரும்.

திரியாதென்றதனால் நூறென்பது அடையடுத்த வழியும் இவ்விதி கொள்க. அஃது ஒருநூற்றுக்கலம் இருநூற்றுக்கலம் என வரும். (௬௬)

௪௭௫. ஒன்றுமுத லாகிய பத்தூர் கிளவி
யொன்றுமுத லொன்பாற் கொற்றிடை
[மிகுமே
நின்ற வாய்தங் கெடுதல் வேண்டும்.

இஃது ஒன்றுமுதல் எட்டு ஈறாகிய எண்கள் அடையடுத்த பத்தனோடும் ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களைப் புணர்க்கின்றது.

இதன் பொருள்: ஒன்று முதலாகிய பத்து ஊர் கிளவி—ஒன்றுமுதல் எட்டு ஈறாகப் பத்தென்னும் எண்ணூறி ஒருசொல்லாகி நின்ற ஒருபஃது முதலிய எண்கள், ஒன்றுமுதல் ஒன்பாற்கு—ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்கள் வருமொழியாய் வந்து புணரும் இடத்து, நின்ற ஆய்தங் கெடுதல் வேண்டும்—பஃதென்பதன்கண் நின்ற ஆய்தங்கெட்டு

முடிதலை விரும்பும் ஆசிரியன், ஒற்று இடைமிகும்—ஆண்டு இன ஒற்றாகிய ஒரு தகர ஒற்று இடைமிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஒருபத்தொன்று இருபத்தொன்று ஒருபத்திரண்டு இருபத்திரண்டு என எல்லாவற்றோடும் ஒட்டுக. இவற்றுள் ஒருபத்தொன்று ஒருபத்திரண்டு என்னும் எண்கள் அதிகாரத்தால் நின்ற நூறென்பதனோடு அடுத்து வருமென்று உணர்க. (௭௰)

௪௭௬. ஆயிரம் வரினே யின்னெனன் சாரியை
யாவயி னொற்றிடை மிகுத லில்லை.

இஃது ஒருபஃது முதலியவற்றோடு ஆயிரத்தைப் புணர்க்கின்றது.

இதன் பொருள்: ஆயிரம் வரின் இன்னென் சாரியை—அவ்வொன்று முதலாகிய பத்து ஊர் கிளவி ஆயிரத்தோடு புணரும் இடத்து இன்சாரியை பெறும், ஆவயின் ஒற்று இடைமிகுதல் இல்லை—அவ்விடத்துத் தகர ஒற்று இடைவந்து மிகாது என்றவாறு.

உதாரணம்: ஒருபதினுயிரம் இருபதினுயிரம் என எண்பதின்காறும் ஒட்டுக. இவை நூற்றொருபதினுயிரம் எனவும் வரும்.

ஆவயின் என்றதனான் நூறாயிரத்தொருபத்தீராயிரம் என்றாற்போல அத்துப் பெறுதலும் பிறவுங்கொள்க. ()

௪௭௭. அளவு நிறையு மாயிய றிரியா.

இஃது ஒன்று முதலாகிய பத்து ஊர் கிளவிமுன்னர் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் புணர்க்கின்றது.

இதன் பொருள்: அளவும் நிறையும் ஆயியல் திரியா—ஒருபஃது முதலிய எண்களின்முன்னர் அளவுப்பெயரும்

நிறைப்பெயரும் வந்தால் ஒற்று இடைமிகாது இன்சாரியை பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஒருபதின்கலம் சாடி தூதை பானை நாழி மண்டை வட்டி அகல் உழக்கு எனவும், ஒருபதின் கழஞ்சு தொடி பலம் எனவும் வரும். இவற்றிற்கு நூறு அடையடுத்து ஒட்டுக.

திரியா என்றதனுன் ஒருபதிற்றுக்கலம் இருபதிற்றுக் கலம் என்னுந் தொடக்கத்தனவற்றின்கண் இன்னின் அகரம் றகரமாகத்திரிந்து இரட்டுதலும் உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெறுதலுங் கொள்க. இன்னும் இதனனே ஒருபதினுழி என்றவழி வருமொழிநகரந் திரிந்துழி நிலைமொழி னகரக்கேடுங் கொள்க.

அளவு நிறையு மதனே ரன்ன என்று பாடம் ஓதுவார் முன்னர்ச் சூத்திரத்து 'ஆவயின்' என்றதனானும் அதன் முன்னர்ச் சூத்திரத்து 'நின்ற' என்றதனானும் இவற்றை முடிப்பார். (௭௨)

௪௭௮. முதனிலை யெண்ணின்முன் வல்லெழுத்து [வரினு
ஞநமத் தோன்றினும் யவவந் தியையினு
முதனிலை யியற்கை யென்மனார் புலவர்.

இஃது ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களோடு பொருட்பெயரைப் புணர்க்கின்றது.

இதன் பொருள் : முதனிலை எண்ணின்முன் வல்லெழுத்து வரினும்—ஒன்றென்னும் எண்ணின்முன் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வரினும், ஞநம தோன்றினும்—ஞநமக்களாகிய மெல்லெழுத்து முதன்மொழிவரினும்; யவவந்து இயையினும்—யவக்களாகிய இடையெழுத்து முதன்

மொழிவரினும், முதனிலை இயற்கை என்மனார் புலவர்— அவ்வொன்றுமுதல் ஒன்பான்கள் முன்னெய்திய முடிபு நிலைமை எய்தி முடியுமென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

எனவே வழிநிலையென்னுகிய இரண்டு முதலாகிய எண்கள் அம்மூன்றுகணமும் முதன்மொழியாய் வரின் முதனிலை முடிபாகிய விகாரம் எய்தியும் எய்தாது இயல்பா யும் முடியும்.

உதாரணம்: ஒருகல் சுனை துடி பறை ஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு எனவும், இருகல் இரண்டுகல் சுனை துடி பறை ஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு எனவும் ஒட்டுக. இவ்வெண்களிற் குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங் கெட்டு முதலீரெண்ணின் ஒற்று ரகாரமாய் உகாரம் வந்தது. இரு கல் முதலியவற்றிற்கு இடைநிலை ரகாரங் கெடுக்க. முக்கல் மூன்றுகல் சுனை துடி பறை ஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு என ஒட்டுக. இதற்கு நெடுமுதல்குறுக்கி 'மூன்றனொற் றே வந்த தொக்கும்' (எழு-சசஎ.) என்பதனுன் முடிக்க. முன்னர் எண்ணுப்பெயரும் அளவுப்பெயரும் நிறைப் பெயரும் வருவழிக் கூறிய விகாரங்களிற் பொருட்பெயர்க் கும் ஏற்பன கொணர்ந்துமுடித்து எல்லாவற்றிற்கும் நிலை யென்றதனுன் ஒற்றுத் திரித்து முடிக்க. அவை மூன்றற் கும் ஐந்தற்கும் ஞகரம் வருவழி ஞகர ஒற்றுதலும் மூன் றற்கு யகரம் வருவழி வகர ஒற்றுதலுமாம். நாற்கல் நான்குகல் சுனை துடி பறை, நான்ஞாண் நான்குஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு; ஐங்கல் ஐந்துகல் சுனை துடி பறை, ஐஞ்ஞாண் ஐந்து ஞாண் நூல் மணி, ஐயாழ் ஐந்துயாழ் ஐவட்டு ஐந்துவட்டு; அறுகல் ஆறுகல் சுனை துடி பறை ஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு; எண்கல் எட்டுக்கல் சுனை துடி பறை, எண்ஞாண் எட்டுஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு; ஒன்பதுகல் சுனை துடி பறை ஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு

என ஒட்டுக. ஒன்பதின்கல் எனச் சென்றதேனும் வழக்கின்மையின் ஒழிக்க. இன்னும் மாட்டேறின்றி வருவனவற்றிற்கெல்லாம் முடிபுநிலை யென்றதனான் முடிக்க. (௭௬)

௪௭௬. அதனிலை யுயிர்க்கும் யாவரு காலை
முதனிலை யொகர மோவா கும்மே
ரகரத் துகரந் துவரக் கெடுமே.

இஃது ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களோடு பொருட்பெயருள் உயிர்முதன்மொழி முடியுமாறும் மேற்கூறிய யகாரம் வேறுபட முடியுமாறுங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : முதனிலைக்கு—ஒன்றென்னும் எண்ணின் திரிபாகிய ஒரு என்னும் எண்ணிற்கு, உயிரும் யாவும் வருகாலை—உயிர்முதன் மொழியும் யாமுதன்மொழியும் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, அதன் நிலை—அம்முதனிலையின் தன்மை இவ்வாறும், ஒகரம் ஓவாகும்—ஒகரம் ஓகாரமாய் நீளும், ரகரத்து உகரந் துவரக் கெடும்—ரகரத்து மேனின்ற உகரம் முற்றக்கெட்டு முடியும் என்றவாறு.

நான்காவதனை முதனிலையோடு கூட்டி அதன்கண் நின்ற உம்மையை உயிரோடும் யாவோடுங் கூட்டுக. எனவே வழிநிலை யெண்கள் உயிர்முதன்மொழி வந்த இடத்து முற்கூறியவாறே இருவாற்றானும் முடியும்.

உதாரணம் : ஓரடை ஓராகம் ஓரிலை ஓரீட்டம் ஓருலை ஓரூசல் ஓரெழு ஓரேடு ஓரையம் ஓரொழுங்கு ஓரோலை ஓரௌவியம் என வரும். குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங் கெடுத்து முதலெண்ணினொற்று ரகரமாக்குக. ஓர்யாழ் ஓர்யானை என வரும். துவர என்றதனான் இரண்டென்னும் எண்ணின் இகரத்தை நீட்டி ரகரத்துள் உகரத்தைக் கெடுத்து ஈரசை ஈர்யானை எனவும், மூன்றென்னும் எண்ணின் னகரவொற்றுக் கெடுத்து மூவசை மூய்யானை எனவும்

முடிக்க. இவை செய்யுண்முடிபு. இன்னும் இதனானே இங்ஙனம் வருவன பிறவும் அறிந்து முடித்துக் கொள்க.()

௪௮௰. இரண்டுமுத லொன்பா னிறுதி முன்னர்
வழங்கியன் மாவென் கிளவி தோன்றின்
மகர வளவொடு நிகர லுரித்தே.

இஃது இரண்டுமுதல் ஒன்பான்களின்முன்னர் அளவு முதலிய மூன்றற்கும் உரிய மாவென்பது புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : இரண்டுமுதல் ஒன்பான் இறுதி முன்னர்—இரண்டென்னுமெண் முதலாக ஒன்பதென்னு மெண் ஈறாக நின்ற எண்ணுப்பெயர்களின் முன்னர், வழங்கு இயல் மா என் கிளவி தோன்றின்—வழக்கின் கண்ணே நடந்த அளவுமுதலியவற்றிற்கு உரிய மா வென்னுஞ் சொல் வருமொழியாய் வரின், மகர அளவொடு நிகரலும் உரித்து—அவ்வெண்ணுப் பெயர்களின் முன்னர்த் தந்து புணர்க்கப்படும் மண்டையென்னும் அளவுப்பெய ரோடு ஒத்து விகாரப்பட்டு முடிதலும் உரித்து ; உம்மை யான் விகாரப்படாது இயல்பாய்முடிதலும் உரித்து என்ற வாறு.

வழக்கியல் வழங்கியலென விகாரம். மகர அளவு மகரமுதன் மொழியாகிய அளவுப்பெயரெனப் பண்புத் தொகை. அஃது 'அளந்தறிகிளவியும்' (எழு-௪௪௬.) என்பதனுள் ஒருமண்டை என முடித்ததாம்.

உதாரணம் : இருமா மும்மா நான்மா ஐம்மா அறுமா எண்மா ஒன்பதின்மா என முன்னர்க்கூறிய சூத்திரங்க ளான் விகாரப்படுத்தி முடிக்க. இனி உம்மையான் விகா ரப்படுத்தாது இரண்டுமா மூன்றுமா நான்குமா ஐந்துமா

ஆறுமா எட்டுமா ஒன்பதுமா என முடிக்க. புள்ளிமயங்கிய லுள் 'அளவுநிறையும்' (எழு-௩அ௬.) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் நெடுமுதல் குறுகி உகரம் வந்து புணருமாறு கூறினர், அதனான் ஈண்டு எழுமா என முடிக்க. ஏழ்மா வென முடிதல் வழக்கின்று.

இரண்டுமுதல் ஒன்பானென்று எடுத்தோதினமை யின், ஒன்றற்கு!ஒருமாவென்னும் முடிபேயன்றி ஒன்றுமா வென்னும் முடிபு இல்லையாயிற்று.

வழங்கியன்மா என்றார் விலங்குமாவை நீக்குதற்கு. ()

௪அக. லனவென வரூஉம் புள்ளி யிறுதிமுன்
னும்முங் கெழுவு முளப்படப் பிறவு
மன்ன மரபின் மொழியிடைத் தோன்றிச்
செய்யுட் டொடர்வயின் மெய்பெற [நிலையும்
வேற்றுமை குறித்த பொருள்வயி னான.

இது புள்ளிமயங்கியலுள் ஒழிந்துநின்ற செய்யுண் முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: லன என வரூஉம் புள்ளி இறுதி முன்—லகார னகாரமென்று கூற வருகின்ற புள்ளியீற் றுச் சொற்களின்முன்னர், உம்முங் கெழுவும் உளப்பட— உம்மென்னுஞ் சாரியையுங் கெழுவென்னுஞ் சாரியையும் உட்பட, பிறவும் அன்ன மரபின் மொழியிடைத் தோன்றி—பிறசாரியையும் அப்பெற்றிப்பட்ட மரபினை யுடைய மொழியிடத்தே தோன்றி, செய்யுள் தொடர்வயின் மெய்பெற நிலையும்—செய்யுட்சொற்களைத் தொடர்புபடுத் திக் கூறுமிடத்துப் பொருள்பட நிற்கும், வேற்றுமை குறித்த பொருள்வயினான — வேற்றுமையைக் குறித்த பொருட்புணர்ச்சிக்கண் என்றவாறு,

உதாரணம்: 'வானவரி வில்லுந் திங்களும்போலும்' இதற்கு உம்மென்னுஞ் சாரியையின் மகரத்தை 'அம்மி னிறுதி' (எழு-கஉக.) என்னுஞ் சூத்திரத்துள் 'தன் மெய்' என்றதனாற் பிறசாரியையுந் திரியுமென நகர ஒற் றாக்கி நிலைமொழி லகர ஒற்றின்மேல் உயிரேற்றி முடிக்க. வில்லுந்திங்களும் போலுமென்பதற்கு வில்லிடைத்திங்கள் போலுமென ஏழனுருபு விரித்துப் பொருளுரைக்க. 'கல் கெழுகானவர் நல்குறுமகளே' (குறுந்-எக.) இதற்குக் கல் லைக் கெழீஇயின என உரைக்க. 'மாநிதிக்கிழவனும்போ ன்ம்.' (அகம்-சுசு.) இதற்குக் கிழவனைப்போன்மென உரைக்க. இவ் வும்மை சிறப்பன்று. 'கான்கெழுநாடு' (அகம்-கூஅ.) இதற்குக் கானைக்கெழீஇய என உரைக்க.

இனி அன்னமரபின் மொழியிடை என்றதனாற் கெழு வென்றது பிறசொல்லிடத்தே 'பணைகெழுபெருந்திறற்பல் வேன்மன்னர்'' துறைகெழுமாந்தை' (நற்றிணை-௩௫.) என இயல்பாக வருவனவும் 'வளங்கெழுதிருநகர்' (அகம்-கஎ.) 'பயுங்கெழுமாமழை' (புறம்-உசுசு.) என நிலைமொழியீற் றெழுத்துத் திரியு வருவனவுங் கொள்க.

இன்னும் இதனானே இச்சாரியையது உகரக்கேடும் எகர நீட்சியுங் கொள்க. 'பூக்கேழ் தொடலை நுடங்க வெழுந்து' (அகம்-உஅ.) 'துறைகேழூரன் கொடுமை நாணி' (ஐங்குறு-கக.) இவற்றிற்கு இரண்டாவதும் ஏற் புழி மூன்றாவதும் விரிக்க. 'செங்கேழ்மென்கொடி' (அகம்-அ௰.) என்புழிக் கெழுவென்னும் உரிச்சொல் 'எழுத்துப் பிரிந்திசைத்தல்' (சொல்-௩கூ௫.) என்பதனான் நீண்டதென்று உணர்க. மெய் யென்றதனாற் பூக்கேழென் புழி வல்லொற்று மிகுதல் கொள்க.

இன்னுஞ் சான்றோர் செய்யுட்கட் பிறசாரியை பெற்று விகாரங்கள் எய்தி முடிவனவற்றிற்கெல்லாம் இச்சூத்திரமே விதியாக முடித்துக் கொள்க. (எசு)

சஅ௨. உயிரும் புள்ளியு மிறுதி யாகிக்
குறிப்பினும் பண்பினு மிசையினுந் [தோன்றி
நெறிப்பட வாராக் குறைச்சொற் கிளவியு
முயர்திணை யஃறிணை யாயிரு மருங்கி
னைம்பா லறியும் பண்புதொகு மொழியுஞ்
செய்யுஞ் செய்த வென்னுங் கிளவியின்
மெய்யொருங் கியலுந் தொழிறொகு [மொழியுந்
தம்மியல் கிளப்பிற் றம்முற் றம்வரூஉ
மெண்ணின் றொகுதி யுளப்படப் பிறவு
மன்னவை யெல்லா மருவின் பாத்திய
புணரிய னிலையிடை யுணரத் தோன்றா.

இஃது இவ்வதிகாரத்திற் புணர்க்கப்படாத சொற்கள் இவையென அவற்றை எடுத்து உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : உயிரும் புள்ளியும் இறுதியாகி— கூறுங்கால் உயிரும் புள்ளியும் ஈறாக நிற்பதோர் சொல்லாகி, குறிப்பினும் பண்பினும் இசையினுந் தோன்றி— குறிப்பினானும் பண்பினானும் இசையினானும் பிறந்து, நெறிப்பட வாராக் குறைச்சொற் கிளவியும்—ஒருவழிப்பட வாராத சொற்றன்மை குறைந்த சொற்களாகிய உரிச்சொற்களும், உயர்திணை அஃறிணை ஆயிரு மருங்கின்— உயர்திணை அஃறிணையென்னும் அவ்விரண்டிடத்தும் உளவாகிய, ஐம்பால் அறியும் பண்பு தொகு மொழியும்—ஒருவன் ஒருத்தி பலர் ஒன்று பல என்னும் ஐந்துபாலினையும் அறிதற்குக் காரணமாகிய பண்புகொள்பெயர் தொகுந் தொகைச்சொல்லும், செய்யுஞ் செய்த என்னுங் கிளவியின்—செய்யுஞ் செய்த என்னும் பெயரெச்சச் சொற்களி

னுடைய, மெய் ஒருங்கு இயலுந் தொழில் தொகுமொழி யும்—காலங்காட்டும் உம்மும் அகரமும் ஒருசொற்கண்ணே சேர நடக்கும் புடைபெயர்ச்சி தொக்குநிற்குஞ் சொற்க ளும், தம்இயல் கிளப்பின்—தமது தன்மை கூறுமிடத்து, தம் முன் தாம் வரூஉம் எண்ணின்றெகுதி உள்ப்பட— நிறுத்தசொல்லுங் குறித்துவரு கிளவியுமாய் வாராது தம் முன்னர்த் தாமே வந்து நிற்கும் எண்ணுப்பெயரினது தொகுதியும் உளப்பட, அன்ன பிறவும் எல்லாம்—அத் தன்மையாகிய பிறவுமெல்லாம், மருவின் பாத்திய—உல கத்து மருவிநடந்த வழக்கினது பகுதியைத் தம் இலக்கண மாகவுடைய, புணரியல் நிலை இடை யுணரத் தோன்று— ஒன்றனேடொன்று புணருதல் நடந்த தன்மை இடம் விளங்கத் தோன்று என்றவாறு.

உதாரணம்: கண் விண்ணவிணைத்தது விண்விணைத் தது இவை குறிப்புரிச்சொல்; ஆடை வெள்ளவிளர்த்தது வெள்விளர்த்தது இவைபண்புரிச்சொல்; கடல் ஒல்ல வொலித்தது ஒல்லொலித்தது இவை இசையுரிச்சொல். 'ஒல்லொலிநீர் பாய்வதே போலுந் துறைவன்' என்றார் செய்யுட்கண்ணும். இவை உயிரீறும் புள்ளியீறும் நிற்றலின் ஒன்றன்கண் அடக்கலாகாமையின் நெறிப்பட வாரா என்றார். விண்ணவிணைத்தது தெறிப்புத்தோன்றத் தெறித்ததென்றும் விண்விணைத்தது தெறிப்புத் தெறித்த தென்றும் ஆம். ஏனையவற்றிற்கும் இவ்வாறே உணர்க. இங்ஙனம் நிற்றலிற் றன்மை குறைந்த சொல்லாயிற்று. 'வினையேகுறிப்பே' (சொல்-உ௫அ.) என்னுஞ் சூத்திரத் திற் கூறிய என என்பதனை இவற்றெடு கூட்டியவழி இடைச்சொல்லாதலின் விண்ணெனவிணைத்தது எனப் புணர்க்கப்படுமாறு உணர்க.

இனிக் கரும்பார்ப்பான் கரும்பார்ப்பனி கரும்பார்ப் பார் கருங்குதிரை கருங்குதிரைகள் என வரும் இவற்றுட்

கரியனாகிய பார்ப்பான் கரியளாகிய பார்ப்பனி கரியராகிய பார்ப்பார் கரியதாகிய குதிரை கரியனவாகிய குதிரைகள் என ஐம்பாலினையும் உணர்த்தும் பண்புகொள்பெயர் தொக்கவாறு காண்க. இவற்றுட் கருமை என்னும் பண்புப்பெயர் தொக்கதேற் கருமையாகிய பார்ப்பானென விரித்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் விரியாமையிற் பண்புகொள் பெயர் தொக்கதென்று உணர்க.

வெற்றிலை வெற்றுப்பிலி வெற்றடி வெற்றெனத் தொடுத்தல் என்றாற்போல்வனவற்றுள் வெறுவிதாகிய இலையென்பது பாக்குங் கோட்டுநூறுங் கூடாததாய் பண் புணர்த்தி ஈறு தொகுதலின் மருவின் பாத்தியவாய் நின்று ஒற்றடுத்தது. ஈறுகுன்றலின் ஒற்றடுத்தது. வெறுவி தாகிய உப்பிலியென்றது சிறிதும் உப்பிலியென நின்றது. ஏனையவும் அன்ன. இங்ஙனம் ஐம்பாலுந் தொகுத்தற்கு உரிய முதனிலையாதலிற் புணர்த்தலாகாமை கூறினார்.

இனி ஆடரங்கு செய்குன்று புணர்பொழுது அரிவாள் கொல்யானை செல்செலவு என நிலம் முதலாகிய பெயரெச் சந்தொக்க வினைத்தொகைகளை விரிக்குங்கால், ஆடினவரங்கு எனச் செய்த என்னும் பெயரெச்சத்து ஈறு விரிந்த அகர ஈறு இறப்பு உணர்த்தியும், ஆடாநின்றவரங்கு ஆடு மரங்கு எனச் செய்யுமென்னும் பெயரெச்சத்து ஈறு விரிந்த உம்மீறு நிகழ்வும் எதிர்வும் உணர்த்தியும், அவற்றானுய புடைபெயர்ச்சியைத் தோற்றுவித்து இரண்டு பெயரெச்ச மும் ஒருசொற்கண் ஒருங்கு தொக்குநிற்றலின் அதனை ஒரு பெயரெச்சத்தின்கண் அடக்கிப் புணர்க்கலாகாமையிற் புணர்க்கலாகாதென்றார். உம்மிறுதி நிகழ்வும் எதிர்வும் உணர்த்துமாறு 'வினையின்றொகுதி' (சொல்-௪௧௫.) என்னும் எச்சவியற் சூத்திரத்துட் கூறுதும். இவ் வும் ஈறு இரண்டு காலமும் ஒருங்குணர்த்துதற் சிறப்பு நோக்கிச் செய்த என்பதனை ஆசிரியர் முற்கூறாராயினர்.

இனிப் பத்து என நிறுத்திப் பத்தெனத் தந்து புணர்க்கப்படாது பப்பத்தெனவும் பஃபத்தெனவும் வழங்குமாறு உணர்க. ஓரோவொன்றென்பதும் அது. அதுதானே ஓரொன்றேரொன்றாகக் கொடு என்றாற் புணர்க்கப்படும்.

இனி அன்னபிறவும் என்றதனானே உண்டானென்புழி உண்ணென்னும் முதனிலையுங் காலங்காட்டும் டகரமும் இடனும்பாலும் உணர்த்தும் ஆனும் ஒன்றனோடொன்று புணர்க்கப்படா, அவை நிறுத்தசொல்லுங் குறித்துவருகிளவியும் அன்மையின். கரியனென்புழிக் கருவென நிறுத்தி அன்னெனத் தந்து புணர்க்கப்படா, அது இன்னனென்னும் பொருடருதலின். ஏனைவினைச்சொற்களும் இவ்வாறே பிரித்துப் புணர்க்கலாகாமை உணர்க. இன்னும் அதனானே கொள்ளெனக்கொண்டான் என்புழிக் கொள்ளென்பதனை என என்பதனோடு புணர்க்கப்படாமையும் ஊரன் வெற்பன் முதலிய வினைப்பெயர்களும் பிறவும் புணர்க்கப்படாமையுங் கொள்க. இவ்வாசிரியர் புணர்க்கப்படாத இச்சொற்களையும் வடநூற்கண் முடித்த அனகன் அனபாயன் அகளங்கன் முதலிய வடசொற்களையும் பின்னுள்ளோர் முடித்தல் முதனூலோடு மாறுகொளக் கூறலாமென்று உணர்க. (எஎ)

௪௮௩. கிளந்த வல்ல செய்யுளுட் டிரிநவும்
வழங்கியன் மருங்கின் மருவொடு [திரிநவும்
விளம்பிய வியற்கையின் வேறுபடத் [தோன்றின்
வழங்கியன் மருங்கி னுணர்ந்தன [ரொழுக்க
னன்மதி நாட்டத் தென்மனார் புலவர்.

இஃது இவ் வதிகாரத்து எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் முடியாது நின்றவற்றையெல்லாம் இதனுனே முடிக்க என அதிகாரப் புறனடை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: கிளந்த அல்ல செய்யுளுள் திரிநவும்—முன்னர் எடுத்தோதப்பட்டன அல்லாத சொற்கள் செய்யுளிடத்துத் திரிந்து முடிவனவும், வழங்கியல் மருங்கின் மருவொடு திரிநவும்—நால்வகை வழக்கும் நடக்குமிடத்து மருவுதலோடு திரிந்து முடிவனவும், விளம்பிய இயற்கையின் வேறுபடத் தோன்றின்—முன்னர்க் கூறிய இலக்கண முறைமையினின்றும் வேறுபடத் தோன்றுமாயின் அவற்றை, நன்மதி நாட்டத்து—நல்ல அறிவினது ஆராய்ச்சியாலே, வழங்கியன் மருங்கின்—வழக்கு முடிந்து நடக்குமிடத்தே, உணர்ந்தனர் ஒழுக்கல் என்மனார் புலவர்—முடிபு வேறுபாடுகளை அறிந்து நடாத்துக என்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம்: 'தடவுத்திரை' என உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றுந் 'தடவுநிலை' (புறம்-கசூ.) என உகரம் பெற்றும் அகர ஈற்று உரிச்சொல் வந்தது. அதவத்தங்கனி என வேற்றுமைக்கண் அகர ஈறு அத்துப்பெற்றது. கசதபத் தோன்றின் என அகர ஈற்றின்முன்னர்த் தகரங்கொடுக்க.

' நறவங் கண்ணி நற்போர்ச் செம்பியன்
குரவ நீடிய கொன்றையங் கானல்

என ஆகார இறுதி குறியதனிறுதிச் சினைகெட்டு இருவழியும் அம்முப்பெற்றன.

' முளவு மா தொலைச்சிய பைந்நிணப் பிளவைப்
பிணவுநாய் முடுக்கிய தடியொடு விரைஇ' (மலைபடு-ாஎசு.)

என அவ்வீறு அல்வழிக்கண் அம்முப்பெறுத முடிபுபெற்றன. ' திண்வளி விசித்த முழவொ டாகுளி' (மலைபடு-௩.) ' சுறவெறிமீன் ' ' இறவழங்குசிறுநெறி '

(அகம்-௩௧அ.) இவை உகரம் பெருமல் வந்தன. 'கள்ளியங் காட்ட புள்ளியம் பொறிக்கலை' (அகம்-௬௭.) என இகர ஈறு வேற்றுமைக்கண் அம்முப் பெற்றன. 'தீயினன்ன வொண் செங் காந்தள்' (மலைபடு-௧௪௫.) என ஈகார ஈறு வேற்றுமைக்கண் இன்பெற்றது. 'நல்லொழுக்கங்காக்குந் திருவத்தவர்' (நாலடி-௫௭.) என உகர ஈறு வேற்றுமைக்கண் அத்துப்பெற்றது.'எப்பெற்றமான் பிணைபோல' (சிந்தா-௨௬௬௫.) என எகார ஈறு வேற்றுமைக்கண் எகரம் பெருது வந்தது. 'கைத்துண்டாம்போழ்தே' (நாலடி-௧௯.) 'கைத்தில்லர்நல்லர்' எனவும், 'புன்னையங்கானல்' (அகம்-அ0.) 'முல்லையந்தொடையல்' எனவும் ஐகார ஈறு வேற்றுமைக்கண் அத்தும் அம்மும் பெற்றன. 'அண்ணல்கோயில் வண்ணமே' (சிந்தா-நாமகள்-௧௨௬.) என ஓகார ஈறு யகரஉடம்படு மெய் பெற்றது.,

இனி 'அஞ்செவிநிறையவாலின' (முல்லைப்-அ௯.) என அல்வழிக்கட் ககரமும் அகரமுங் கெட்டன. 'மரவம் பாவை வயிருரப் பருகி' 'மரவ நாகம் வணங்கி மாற்கனம்' என இருவழியும் மகரம் விகாரப்பட்டு அம்முப் பெற்றன. 'காரெதிர் கானம் பாடினே மாக' 'பொன்னந் திகிரி முன்சமத் துருட்டி' 'பொன்னங் குவட்டிற் பொலி வெய்தி' என னகர ஈறு இருவழியும் அம்முப்பெற்றன. 'வேர்பிணி வெதிரத்துக் கால்பொரு நாலிசை' என ரகர ஈறு வேற்றுமைக்கண் அத்துப்பெற்றது. 'நாவலந்தண்பொழில்' 'கானலம்பெருந்துறை' என லகர ஈறு வேற்றுமைக்கண் அம்முப் பெற்றன. 'நெய்தலஞ் சிறுபறை' இஃது அல்வழிக்கண் அம்முப்பெற்றது. 'ஆயிடையிருபேராண்மை செய்தபூசல்' (குறுந்-௪௩.) என்புழி ஆயிடையென்பது உருபாதலின் 'நீட வருதல்' (எழு-௨0அ.) என்பதனுன் முடியாது நீண்டு வகர ஒற்று வேறுபட முடிந்தது. தெம்முனை எனத் தெவ்வென்புழி வகரங்கெட்டு மகர ஒற்றுப்பெற்று முடிந்

தது. அ என்னுஞ் சுட்டு 'அன்றியனைத்தும்' எனத் திரிந்தது. 'முதிர்கோங்கின்முகை' (குறிஞ்சிக்கலி-உ௰.) எனவுங் 'காய்மாண்ட தெங்கின்பழம்' (சிந்தா-ந௩.) எனவுங் குற்றுகர ஈறு இன்பெறுதலுங் கொள்க. 'தொண்டுதலையிட்ட பத்துக்குறை' என ணகரம் இரட்டாது தகர ஒற்று டகர ஒற்றாய்க் குற்றியலுகரம் ஏறி முடிந்தது.

இங்ஙனஞ் செய்யுளுட் பிறவுந் திரிவன உளவேனும் இப்புறனடையான் முடிக்க. அருமருந்தானென்பது ரகர வுகரங்கெட்டு அருமந்தானென முடிந்தது. சோழனாடு சோணாடு என அன்கெட்டுமுடிந்தது. பாண்டிநாடும் அது. தொண்டைமானாடு தொண்டைநாடென ஈற்றெழுத்துச் சில கெட்டுமுடிந்தது. மலையமானாடு மலாடு என முதலெழுத்தொழிந்தன பலவுங் கெட்டுமுடிந்தது. பொதுவிலென்பது பொதியிலென உகரந் திரிந்து இகரமாய் யகர உடம்படுமெய் பெற்று முடிந்தது. பிறவும் இவ்வாறே திரிந்து மருவி வழங்குவன எல்லாம் இப்புறனடையான் அமைத்துக் கொள்க. (எ௮)

குற்றியலுகரப்புணரியல் முற்றிற்று.

எழுத்ததிகாரம் முற்றிற்று.

நூலின் மரபு மொழிமரபு நுண்பிறப்பு
மேலைப் புணர்ச்சி தொகைமரபு—பாலா
முருபியலின் பின்னுயிர் புள்ளி மயக்கந்
தெரிவரிய குற்றுகரஞ் செப்பு.

எழுத்ததி காரத்துச் சூத்திரங்க ளெல்லா
மொழுக்கிய வொன்பதோத் துள்ளும்—வழுக்கின்றி
நானூற் றிருநாற்பான் மூன்றென்று நாவலர்கண்
மேனூற்று வைத்தார் விரித்து.

பிழையும் திருத்தமும்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
கரு	உ	ஆகல	அகல
சரு	உங	தம்முன்னர்	தன்முன்னர்
அரு	உங	எகாரமும்	எகரமும்
௱கூ	உய	பெயரோடு	பெயரொடு
ககக	ச	ஏயிறு	எயிறு
கருஅ	உஉ	குறிநெடிற்	குறினெடிற்
ககூஅ	உங	சில்ல குதிரை	
ஷை	உரு	சில்ல	
உகய	யரு	இராவனென்	இராவென்
உஅக	கங	வண்ணக்கன	வண்ணக்கன்
உகூரு	உங	ஏகாரமாய்	எகரமாய்
ஙஙஎ	க	புரிணயல்	புணரியல்
ஙஙகூ	சா	மன்னல் வெண்டு	மன்னல்வேண்டு
ஙஅய	கக	கூடாததாய்	கூடாததாய

சூத்திர அகராதி.

சூத்திரம். பக்கம்.

சூத்திரம். பக்கம்.

PRINTED AT VEST & CO., 14, MOUNT ROAD, MADRAS.